

Chỉ Được Yêu Minh Anh

Contents

Chỉ Được Yêu Minh Anh	2
1. Chương 1: Đồ Ăn Tiệc Nhân Mang Về	2
2. Chương 2: “mỹ Nhân” Và “mặt Lạnh”	6
3. Chương 3: Chúc Mừng! Cậu Đã Được Bao Rồi!	10
4. Chương 4: Người Tình Của Gay	13
5. Chương 5: Trừng Phạt	16
6. Chương 6: Quá Trình Hẹn Hò	20
7. Chương 7: Sóng Gió Trong Buổi Tiệc	24
8. Chương 8: Tin Đồn Sụp Đổ	27
9. Chương 9: Cuộc Chiến Giữa Các Tình Dịch	31
10. Chương 10: Những Chuyện Ở Thành Phố X	34
11. Chương 11: Đến Sống Cùng Anh	40
12. Chương 12: Hoàng Tử Của Thượng Linh	47
13. Chương 13: “yêu Tinh” Và Hoàng Tử	50
14. Chương 14: Rốt Cuộc Ai Cường Hôn Ai?	53
15. Chương 15: Bí Mật Sắp Được Tiết Lộ	56
16. Chương 16: Bất Ngờ Kinh Hoàng	59
17. Chương 17: Đôi Nam Nữ Cô Độc Trong Đêm	62
18. Chương 18: Thời Khắc Đen Tối Trong Chiều Tà	66
19. Chương 19: Anh Không Quan Tâm	69
20. Chương 20: Những Chuyện Chết Tiệt	71
21. Chương 21: Đàn Ông Đều Giống Nhau	74
22. Chương 22: Bỗng Nhiên Thành Vị Hôn Thê	77
23. Chương 23: Liên Quan Đến Bí Mật Thứ Hai	81
24. Chương 24: Bất Cả Hai Tay	84
25. Chương 25: Cuộc Hội Ngộ Đêm Giáng Sinh	87
26. Chương 26: Hoặc Là Về, Hoặc Là Câm Miệng	90
27. Chương 27: Chúng Ta Chia Tay Đi!	95
28. Chương 28: Maldives	99
29. Chương 29: Đàn Ông Và Đàn Bà	102
30. Chương 30: Bỏ Ổi Hay Nặng Tình	104
31. Chương 31: Tình Không Kim Nén	107
32. Chương 32: Em Có Nhờ Anh Giúp Đâu!	111
33. Chương 33: Lừa Về Sống Cùng	116
34. Chương 34: Những Buổi Họp Lớp Thân Mật	119
35. Chương 35: Người Tình Của Anh	123
36. Chương 36: Công Chúa Gây Họa	127
37. Chương 37: Sự Kiêu Hãnh Của Anh	130
38. Chương 38: Bí Mật Và Điều Kiện	133
39. Chương 39: Những Tin Đồn Liên Quan Đến Thiếu Phụ Nhân Nhà Họ Diệp	137
40. Chương 40: Sự Khác Biệt Giữa A Và D	140

41. Chương 41: Có Lẽ Anh Ồm Thật Rồi!	143
42. Chương 42: Có Hạnh Phúc Không?	147
43. Chương 43: Người Phụ Nữ Đó Là Ai?	150
44. Chương 44: Người Yêu Cũ?	154
45. Chương 45: Anh Không Tin Em	157
46. Chương 46: Ly Hôn Đi	160
47. Chương 47: Năm Tháng Vụt Bay	163
48. Chương 48: Cõi Thường 48	167
49. Chương 49: Mặt Bằng Rạn Nứt	169
50. Chương 50: Em Thắng Rồi!	175
51. Chương 51: Thủ Phạm Chính	181
52. Chương 52: Đây Không Phải Là Thương Hại	187
53. Chương 53: Hôn Lễ	194

Chỉ Được Yêu Mình Anh

Giới thiệu

Cô gái hai mươi sáu tuổi đang thất nghiệp gặp phải một ông chủ tai quái. Mối quan hệ giữa CEO mỹ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chỉ-duoc-yeu-minh-anh>

1. Chương 1: Đồ Ăn Tiện Nhân Mang Về

PHẦN 1

KHÔNG ĐÚNG NGƯỜI, KHÔNG ĐÚNG LÚC

“Đồ tiện nhân!”

Tiếng chửi đầy phẫn nộ của người phụ nữ cất lên khiến mọi người trong quán trà chú ý. Cô gái tóc ngắn ngồi gần cửa sổ ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt hơi ngỡ ngàng. Người phụ nữ trước mặt cô khá cứng tuổi, thân hình vì thế cũng bắt đầu sò sề, trang điểm tuy hơi đậm nhưng ăn mặc lại có phần giản dị. Nhìn chung, với dáng vẻ đó, chị ta cũng phù hợp với vai diễn của “kẻ thứ ba”. Sau khi thăm đánh giá một hồi, cô gái cúi đầu đọc tiếp tờ báo trên bàn.

Tờ báo trước mặt phủ kín mặt bàn, tay phải cầm bút, thỉnh thoảng cô lại vẽ vẽ gạch gạch lên đó.

Đầu bếp... Pass!

Bác sỹ thú y... Pass!

Kế toán... Pass!

Thao tác viên... Hự! Pass!

...

Với tình hình như năm nay, quả thực tìm được một công việc phù hợp xem ra cũng rất khó.

“Tiện nhân! Tao đang nói mày đấy!” “Kẻ thứ ba” nhìn cô gái quát âm lên.

Cô gái tóc ngắn ngẩng đầu lên lần nữa, gương mặt vô cùng thanh tú, cằm thon gọn, đôi mắt to tròn, mũi cao, miệng nhỏ nhắn. Chỉ có điều, làn da cô hơi sạm, quầng mắt khá đậm, dường như đã mất ngủ từ rất lâu rồi!

Hai bên trừng mắt nhìn nhau một hồi, lát sau cô gái mới từ từ lên tiếng, điệu bộ rất thành thật: “Thực ra thì... họ của tôi không phải là Tiện!”

“Tao cần gì phải biết họ tên mày! Tao gọi mày là tiện nhân có nghĩa là đang chửi mày đấy!”

“Tiện nhân?” Những ngón tay mảnh mai đang cầm bút khê chỉ vào người đối diện: “Chửi tôi á?” Sau đó lại chỉ vào chính mình.

“Đúng vậy!”

Xung quanh bỗng vang lên những tiếng cười nhỏ, ở phía khác của quán trà, có người còn tò mò liếc mắt nhìn qua.

“Kẻ thứ ba” sững người trong giây lát mới nhận ra mình vừa bị chơi khăm. Chị ta liền ném cái ví dày cộp xuống mặt bàn, tức giận quát: “Mày đừng có lăm mồm vô ích! Mày nói xem, rốt cuộc cần bao nhiêu tiền mày mới chịu biến đi khuất mắt tao?”

Dường như càng ngày những “kẻ thứ ba” càng hung hăng hơn trước thì phải, nhất là cái thể loại người đang đứng ngay trước mặt đây. Đã dụ dỗ bạn trai của người khác, vậy mà còn mặt dày mày dạn chửi lại người ta.

“Chị yêu anh ta đến thế ư?”

“Không chỉ tao yêu anh ấy, mà anh ấy cũng rất yêu tao. Chúng tao đang yên đang lành, nếu không phải cái đồ tiện nhân như mày cố ý dây vào...”

“Được rồi! Tôi hiểu rồi!” Cô gái gấp tờ báo lại, cất hết đồ đạc vào túi xách, uống một hơi hết sạch cốc cà phê trên bàn, xong xuôi mới mở lời: “Chị chịu trả tiền cho tôi chứ?”

“Mày đừng tưởng mày là gì mà lớn tiếng đòi tiền. Mày nhìn lại mày xem có đáng cái giá ấy không?” “Kẻ thứ ba” giàu có nói giọng đầy khinh thường.

“Vậy thì, toàn bộ số tiền mặt có trên người chị là được!”

“Mày chắc chứ?”

“Chắc chắn!”

“Kẻ thứ ba” bình thường hay quẹt thẻ, mặc dù trong người cũng có tiền mặt, tuy nhiên số tiền ấy vẫn còn quá ít so với ý định ban đầu mà “máy bay bà già” dùng để tống cổ cô gái.

Cô gái tóc ngắn bình thản nhận lấy tập nhân dân tệ vừa phải, đặt lên bàn rồi nói: “Được rồi! Tôi phải đi trước đây.” Sau đó, cô rút trong túi ra một chiếc máy ghi âm đặt lên bàn: “Nhân tiện, cái này tặng cho chị, gọi là đáp lễ.”

Cô nhấc túi lên, ung dung bước đi trong ánh mắt đầy khinh thường, mĩa mai và tiếng thì thầm to nhỏ của những người xung quanh.

“Máy bay bà già” nghi ngờ nhìn máy ghi âm, trên đó có dán một miếng giấy nhỏ, ghi dòng chữ: “Xin hãy ấn nút Play!” Chị ta do dự một hồi, cuối cùng cũng ấn nút “Play”. Trong nháy mắt, giọng nói đầy kích động vụn vụn to hết cỡ của chàng trai trong máy đã phá tan không khí buổi trưa tĩnh lặng tại quán trà.

“... Anh yêu em! Linh Linh, anh rất yêu em! Trên thế gian này, anh chỉ yêu mình em thôi! Em hãy là người yêu của anh nhé, được không?”

“Vậy bây giờ vấn đề kia anh định giải quyết thế nào?” Một giọng nữ nhẹ nhàng cất lên, có vẻ như là giọng của cô gái tóc ngắn vừa rời khỏi phòng trà.

“Anh không hề thích bà già ấy chút nào cả. Bà ta cho rằng mình có tiền nên cứ bám riết anh. Nếu không, em cứ thử nghĩ mà xem, với điều kiện và tuổi tác như anh, lẽ nào lại thích một mẹ già năm nay đã ba mươi lăm tuổi?”

“Ồ, vậy sao? Vậy còn em thì thế nào? Ai biết được anh thích em hay là thích tiền của em chứ?”

“Đương nhiên là anh yêu em rồi! Em trẻ trung, đáng yêu, lại còn xinh đẹp nữa. Sau lần tình cờ gặp em trong quán bar, từng lời nói cử chỉ của em đều làm anh mê đắm. Dù phải chết trong tay em, anh cũng cam tâm tình nguyện.”

“Nếu muốn em tin anh thì cũng được thôi! Nhưng bây giờ anh hãy nói xem, bà già ấy có điểm gì làm anh không thích, nếu em thấy vừa lòng...”

Chàng trai vội ngắt lời cô gái: “Mẹ già ấy từ đầu đến chân không có điểm nào đáng ưa cả, thế nhưng lúc nào cũng tưởng là mình đẹp lắm! Mẹ ta không những không hấp dẫn, mà còn bắt anh phải mặc những bộ quần áo chẳng ra làm sao. Dạ dày của mẹ có vấn đề, hơi thở rất nặng mùi... Đến cả khi ngủ, mẹ ta cũng phải mặc đồ lót bó người, nếu không bụng mẹ ít nhất phải to gấp đôi lúc ban ngày... Kinh khủng nhất là việc dù đã ba lăm tuổi nhưng lúc nào mẹ cũng bắt anh phải gọi là bé con!...” Giọng nam ngừng lại một lát, nhưng dường như thấy cô gái vẫn chưa hài lòng lắm liền nói tiếp: “Mẹ ta còn... còn rất thích bắt anh phải đóng vai thầy giáo, còn mẹ già làm nữ sinh, sau đó dùng thước kẻ...”

Phụt! Ít nhất một nửa số người trong quán phun hết nước trà khỏi miệng. Một nửa còn lại nếu không phun trà thì cũng đang cười nghiêng ngả.

“Máy bay bà già” nắm chặt máy ghi âm, mặt chuyển dần từ đỏ bừng sang xanh lét, rồi lại từ xanh lét sang tím ngắt. Chị ta cố sức ấn nút “Pause”, nhưng máy ghi âm không chịu nghe lời như thể có ma ám, tiếp tục phát với âm thanh to nhất.

Một lát sau, khi tiếng chàng trai dừng lại thì giọng nữ nhẹ nhàng tiếp tục vang lên: “Người đàn ông vừa nói những lời trên tên Đào Thanh, năm nay hai bảy tuổi. Anh ta hiện đang làm việc tại công ty TNHH Thương mại Vạn Khải, địa chỉ gia đình là số nhà XX tầng ba, tòa nhà XX đường XX. Còn người phụ nữ ba lăm tuổi vừa nhắc tới chính là người đàn bà giàu có, sắc mặt không bình thường đang cầm máy ghi âm đứng trước mặt quý vị lúc này. Ba tháng trước, chị ta quen Đào Thanh tại quán bar, dù biết Đào Thanh đã có bạn gái nhưng vẫn dụ dỗ, cố tình chen ngang làm kẻ thứ ba. Người đàn bà này tên là Phương Hiểu Quyên, đã ly hôn, không nghề nghiệp, là người giàu và có hai con. Vì các cháu còn nhỏ nên sẽ không tiết lộ địa chỉ gia đình, biển số xe là XXXXX... Cuối cùng, đồng chí Phương Hiểu Quyên, chiếc máy ghi âm do kẻ hèn mọn này sử dụng quá nhiều nên nút

“Pause” và nút điều chỉnh âm lượng đã bị hỏng. Một khi đã ấn nút “Play”, nó sẽ tiếp tục chạy cho đến khi nào hết pin. Kết thúc tại đây, và bây giờ máy sẽ phát lại từ đầu!”

“... Anh yêu em! Linh Linh, anh rất yêu em...”

Tất cả mọi người trong quán trà đều được trận cười nghiêng ngả. Phương Hiểu Quyên hai mắt như tóe lửa đứng dậy định bỏ đi thì bỗng nhiên bị bồi bàn chặn lại, nguyên nhân vì... vẫn chưa trả tiền.

“Tôi có gọi đồ ăn đâu!” Mặt chị ta trắng bệch.

“Quý cô chính trực lúc này có gọi đồ ăn.” Anh bồi bàn vẻ mặt nghiêm túc, đưa ra hóa đơn. Số tiền trên đó có tới bốn con số khiến Phương Hiểu Quyên kinh hoàng.

“Là thế này, quý cô vừa rồi còn gọi thêm rất nhiều điểm tâm và bánh ngọt mang đi.” Bồi bàn tiếp tục giải thích.

Phương Hiểu Quyên không muốn lằng nhằng thêm nữa, máy ghi âm thì vẫn đang phát âm ĩ nên bây giờ, chị ta chỉ mong rời khỏi đây ngay lập tức. Trong ví không còn tiền mặt, Phương Hiểu Quyên rút thẻ ra. Anh bồi bàn nghiêm mặt, nhìn chị ta lắc đầu nói: “Rất xin lỗi! Thưa bà, ở quán chúng tôi không quét thẻ được, chỉ có thể thanh toán bằng tiền mặt thôi!”

Phương Hiểu Quyên đứng lặng hồi lâu, đến lúc này mới hiểu mọi chuyện đầu cuối ra sao! Thì ra, tất cả mọi thứ đã được sắp đặt sẵn, chỉ chờ chị ta tự chui đầu vào!

“Thưa bà, bà có định thanh toán không ạ?”

Ánh mắt anh bồi bàn làm Phương Hiểu Quyên xấu hổ, chỉ muốn dộn thổ ngay lập tức. Tuy nhiên, không chỉ có anh bồi bàn, ánh mắt và tất cả những lời thì thầm to nhỏ của mọi người trong quán lúc này đều nhằm cả vào chị ta.

“Đợi một lát tôi sẽ thanh toán.” Phương Hiểu Quyên quay đầu, luống cuống gọi điện tìm người đến giúp. Gọi điện xong mà cái máy ghi âm đáng ghét trên bàn vẫn cứ lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác. Chị ta tức giận cầm máy ghi âm, ném mạnh xuống đất, ra sức mồm môi mồm lợi dẫm nát cái máy.

Ở phía khác trong quán, người đàn ông từ đầu đến giờ chưa hề nở một nụ cười từ từ gấp laptop lại, gọi điện đi với ánh mắt sâu thẳm khó lường.

“Thưa anh, là em... Không! Kế hoạch đó không có vấn đề gì cả. Em gọi điện thông báo, có lẽ em đã gặp được người anh cần tìm.”

Tại một phòng trong bệnh viện thành phố, cô gái tóc ngắn với gương mặt thanh tú cố nhét vào tay cô bạn đang nằm trên giường bệnh chiếc phong bì đựng tập tiền lúc này.

“Tiểu Linh, số tiền này...”

“Yên tâm đi, không ăn trộm ăn cắp của ai cả.” Cô gái cười nhạt.

“Mình không thể cầm tiền của cậu được! Mình có đủ tiền viện phí rồi!”

“Phá thai ảnh hưởng đến sức khỏe lắm! Cậu cảm lấy mua gì về mà tắm rửa, cố gắng tĩnh dưỡng, giữ gìn sức khỏe nhé! Về sau hãy nhớ là tìm người đàn ông nào thực lòng yêu cậu rồi bắt đầu lại. Nhưng phải nhớ kỹ, dù sau này hắn ta có cầu xin thế nào đi nữa, cậu cũng quyết không được mềm lòng. Núi sông dễ đổi, bản tính khó dời, đã lừa dối một lần thì ắt sẽ có lần sau. Đừng để bản thân phải đau khổ thêm một lần nữa, phải biết yêu chính mình đấy!”

Khi cô gái rời khỏi bệnh viện, ánh tà dương phía tây vẫn còn rực rỡ. Chiều tối đầu hạ, làn gió mát khẽ đưa, không gian thoảng mùi hương dịu nhẹ của những đóa hoa mang đến không gian thật yên tĩnh.

Thượng Linh đổi ba lô sang vai còn lại, trong đó là thức ăn cả tuần tới của cô. Nghĩ đến tình cảnh của phụ nhân Phương Hiểu Quyên lúc này, cô không tài nào nhịn được cười. Những ngón nghề đối phó với thể loại “kẻ thứ ba” như thế này, từ khi còn nhỏ cô đã từng tận mắt chứng kiến từ chính người mẹ của mình rồi. Hoàn cảnh gia đình đặc biệt khiến cha cũng có những sở thích khác thường. Cũng vì điều ấy mẹ cô có nhiều mảnh khảnh mà người đời khó có thể tưởng tượng được. Dù những năm tháng ấy đã qua từ lâu, nhưng sự huy hoàng rực rỡ ngày xưa đó đến nay vẫn khắc ghi trong tâm trí cô.

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang dòng suy tư, giọng nói ồm ồm của Mẹ Mẹ vang lên: “Cậu đang ở đâu? Mình đã đến cổng chính rồi!... Cái gì cơ? Cậu vẫn chưa đến?... Thượng công chúa, cậu liệu mà có mặt ở đây trong vòng mười lăm phút nữa! Đừng tưởng vé giảm giá đặc biệt ngày thứ ba mà lãng phí. Cậu có biết đây là tiền ăn một ngày của mình không hả?” Có người đang gầm lên giận dữ, Thượng Linh vội chạy như bay đến bến xe bus.

Mẽ Mẽ là bạn cùng phòng của Thượng Linh, tình cảnh cũng giống cô, cũng đều sắp xỉ đầu ba đến nơi rồi.

Hai mươi sáu quả là một con số vô cùng đáng sợ. Hai sáu tuổi mà vẫn chưa có ai thì nghĩa là hai người đã bị liệt vào hàng ngũ gái ế. Tỷ lệ cơ hội và phạm vi kiếm tìm một nửa còn lại của đời mình vì thế cũng giảm đi đáng kể. Còn nếu nói về mặt sinh lý, phụ nữ sau tuổi này cũng không còn trẻ trung, giàu sức sống như những cô gái khác, chỉ cần hơi lơ là giữ gìn nhan sắc hoặc thức đêm quá nhiều là da dễ sạm đen, sắc mặt tiêu tụy, ánh mắt đờ đẫn thất thần ngay... Tất cả những điều này, đều khiến Thượng Linh ngày càng cách xa giấc mơ của mình hơn.

Mẽ Mẽ đã từng nói với Thượng Linh, nguyên do là vì cô đã quá kén chọn! Đàn ông mà đạt được tất cả các tiêu chuẩn như: Vừa có gương mặt đẹp, thân hình chuẩn, cá tính, lại vừa có đạo đức, đam mê, có tài sản cố định và có tiền gửi ngân hàng... thì chắc đều lấy các ngôi sao mất rồi, làm gì đến lượt cô chứ!

“Ngôi sao vẫn không thể hơn tớ được!” Bệnh công chúa của Thượng Linh lại tái phát.

“Đúng rồi! Cậu là công chúa, chẳng ai sánh được với cậu!” Mễ Mễ nhe răng cười: “Chỉ đáng tiếc là lại nghèo quá thôi!”

Đúng là, quá nghèo thật! Nghèo đến mức, hai người đã chung tiền lại mà cũng chỉ thuê được căn chung cư cũ ở khu vực hoang vu này. Căn phòng tồi tàn cũ nát gồm ba phòng ngủ, một phòng khách, ngoài hai cô thì còn có một người lạ khác cùng thuê chung.

Trên đường về nhà sau khi xem xong bộ phim giảm giá, Mễ Mễ vừa đánh chén bữa điểm tâm mà Thượng Linh mang về từ quán trà vừa đưa ra thông điệp cuối cùng: Do đột trước đóng giả làm thiên kim tiểu thư lắm tiền nhiều của để lừa tên đàn ông dê tiện kia, cùng với việc đã thất nghiệp hai tháng nay, Thượng Linh bắt buộc phải tìm được việc mới trước cuối tuần. Nếu không cả hai có lẽ cũng chẳng thuê nổi căn chung cư này.

Thượng Linh lo lắng mà cả một đêm mất ngủ. Suy cho cùng, ông trời đã không bỏ rơi cô, sau hai ngày hoảng sợ, trong số mười mấy lá đơn xin việc gửi đi, cuối cùng cũng có hồi âm.

Giọng nam trong điện thoại hơi lạnh lùng: “Xin chào! Chị có phải là Thượng Linh không?... Chị đã qua vòng sơ tuyển tại công ty chúng tôi, mời chị mười giờ sáng mai đến tham dự vòng xét tuyển cuối cùng tại VIVS.”

VIVS ư? Thượng Linh càng kinh ngạc hơn.

Khi đi làm về, Mễ Mễ đã đưa ngay ra lời giải đáp: “VIVS á? Lẽ nào lại là hệ thống khách sạn năm sao toàn quốc? Thượng Linh, cuối cùng cậu đã gặp may rồi! Chúc mừng, chúc mừng!”

Thượng Linh lúc này đang đắm chiêu không hiểu sự tình rốt cuộc ra sao, vì cô biết, cô chưa bao giờ nộp đơn xin việc vào khách sạn này.

Cũng vào đêm đó, tại khách sạn sang trọng của thành phố, người đàn ông cao ráo đang tựa người vào sofa từ từ bước đến trước cửa sổ sát sàn phòng. Những tấm kính trong suốt phản chiếu gương mặt với những đường nét hoàn mỹ, nốt ruồi nhỏ nhạt màu dưới mắt trái thoát ẩn thoát hiện trên nền kính theo động tác nâng ly rượu của anh. Thanh nhã, cao quý, khôi ngô tuấn tú là những từ quen thuộc khi nhắc tới người đàn ông này. Chỉ cần khung cảnh nơi đây và những đường nét phản chiếu trên tấm kính cũng đủ khiến người khác phải thở dài ghen tỵ.

“Đã thông báo cho cô ấy, mười giờ sáng mai sẽ có mặt.” Một người đàn ông khác trong phòng khẽ cúi đầu cung kính.

2. Chương 2: “mỹ Nhân” Và “mặt Lạnh”

Một tháng sau, giữa mùa hè.

Chị Thái Hoa chạy từ thang máy ra, mặt sưng vác, đặt phịch tập tài liệu xuống bàn Thượng Linh.

“Có vấn đề gì hả chị?” Thượng Linh lướt nhìn thời gian trên màn hình máy tính.

“Anh ta bảo em tự mang lên!” Chị Thái Hoa giọng đầy trách móc: “Chị đã nói với em rồi! Đây vốn là việc của em, tại sao lại bắt chị làm thay cơ chứ!”

“Hình như là chị bảo, tiện đường qua đó nên đem giúp em đấy chứ!” Cô nhắc lại lời Thái Hoa.

“Còn léo nhéo gì nữa, mau mang lên đi!” Tổ trưởng đã nổi cơn tam bành, Thượng Linh chỉ còn biết co rúm người lại. Cô nhìn thời gian trên máy tính, trong lòng thầm than vãn, thế này chắc chắn là không đến kịp buổi gặp mặt sáu đôi mai mối của cô rồi.

Vào thang máy, đi đến tầng dưới cùng, Thượng Linh bước qua hành lang kính rực rỡ trắng lộng lẫy, rồi đi thẳng đến tầng năm. Nơi này cấm mọi quan khách đi vào, là khu vực văn phòng cao cấp của khách sạn VIVS. Phía cuối hành lang lát đá granit màu đen là hai cánh cửa lớn chạm trổ hoa văn màu bạc đang đóng chặt. Bàn làm việc hình bán nguyệt sau cánh cửa lớn là “nguồn sống” của toàn bộ công nhân viên trong tập đoàn VIVS – CEO của toàn bộ hệ thống hai bảy khách sạn năm sao trong toàn quốc.

Văn phòng bao phủ toàn một màu đen, bàn ghế, sofa, rèm cửa đen, quần áo đen, tóc đen và đôi mắt cũng đen nốt. Quả thực người đàn ông này vô cùng yêu thích màu đen, và cũng có lẽ là người thuộc về màu đen.

Ánh mắt dưới hàng mi dài từ từ ngược lên, tuy Thượng Linh đã chuẩn bị tâm lý trước, nhưng vẫn thầm than vãn trong lòng. Khuôn mặt hoàn hảo, ánh mắt phong lưu ngạo mạn, làn da trắng mịn như ngọc... Tất cả những từ ngữ để chỉ mỹ nữ đều không thể mô tả nổi một phần mười vẻ đẹp của người đàn ông này.

Thượng Linh trầm ngâm, có lẽ trên đời này chỉ duy nhất một từ có thể khái quát được vẻ ngoài và khí chất của anh ta, đó là: “Yêu tinh!” Nhưng anh ta lại là thể loại “yêu tinh” tuyệt sắc, vừa tao nhã cao quý lại vừa khôi ngô tuấn tú. Thể loại đàn ông này, đúng là được sinh ra để làm hại cả thế gian. Làm hại đàn bà, đàn ông và bất cứ người nào đã từng thấy anh ta. Và vì thế, hôm phỏng vấn cũng làm hại luôn cả cô.

Người phỏng vấn Thượng Linh vô cùng đẹp trai, mái tóc cắt ngắn gọn, thân hình cao lớn cường tráng, vàng trăn kiên cường chính trực, chỉ có điều vẻ mặt hơi lạnh lùng. Quả là thần kỳ, khi Thượng Linh vừa ngồi chưa đầy một phút, anh chàng mặt lạnh đã nói với cô: “Thượng Linh, xin chúc mừng, em đã trúng tuyển! Chín giờ sáng mai chính thức làm việc, em đến đăng ký tại phòng phát triển thị trường!”

Thượng Linh ngẩn người, nhìn “mặt lạnh” một lúc, quyết định làm người phải thành thật: “Em chưa từng làm sổ tay quy hoạch bao giờ. Thực ra thì... cũng chưa bao giờ đọc sách vở về mảng này.”

“Mặt lạnh” khẽ mỉm cười, đang định nói gì đó, bỗng liếc thấy người đứng phía ngoài cửa, vội cung kính đứng dậy, khẽ cúi đầu: “August!”

Thượng Linh quay đầu lại, chỉ một cái liếc nhìn lúc này đã làm cô hồn bay phách lạc. Mái tóc và đôi mắt đen nhánh, gương mặt với những đường nét tuyệt mỹ, thân hình cao ráo, khí chất lạnh lùng, ánh mắt ngạo mạn... Người đàn ông này đúng là mang vẻ đẹp đến đáng sợ! Nhưng vẻ đẹp ấy không làm người ta yếu đuối mà ngược lại khiến người khác thấy mạnh mẽ đến lạ thường.

“Biết pha cà phê không?” Đôi môi mỏng tuyệt đẹp khẽ cử động. Giọng nói hơi trầm, hoàn hảo, rất cuốn hút nhưng lại có cảm giác cay nghiệt.

“Biết ạ!”

“Biết phô tô, biết in tài liệu không?”

“Biết ạ!”

“Biết hát không?... Biết nhảy không?...” Càng lúc anh ta càng hỏi những vấn đề đầu đầu, dường như chẳng liên quan gì đến nhau.

Cuối cùng, mỹ nam nói: “Xin chúc mừng! Em đã trúng tuyển! Chín giờ sáng mai đến phòng đối ngoại làm việc. Thời gian thử việc là ba tháng... A Ảnh, nhớ tìm người kèm cô ấy.”

Chàng mặt lạnh A Ảnh răm rắp nghe lời.

Sau khi mang hồ sơ rời khỏi VIVS, tâm hồn đang lơ lửng trên tận mây xanh của Thượng Linh mới dần dần trở lại mặt đất. Đây là lần đầu tiên trong hai sáu năm cuộc đời, Thượng Linh ngỡ ngàng trước mặt một người đàn ông đến mức ấy.

Sau này, A Ảnh nói cho Thượng Linh biết, phản ứng của cô lúc đó còn tốt hơn nhiều so với những người phụ nữ khác. Hơn nữa, August rất ghét người khác nhìn mình bằng ánh mắt say mê. Lí do lớn nhất giúp cô trúng tuyển chính là vì cô có thể bình tĩnh như không trả lời những câu hỏi của August.

Khi nghe những lời tán thưởng này, Thượng Linh rất muốn nói với A Ảnh rằng, sở dĩ lúc đó cô làm được như vậy chỉ vì cô bị sốc mạnh đến mức không còn biết gì nữa mà thôi.

Thượng Linh không kịp tham gia buổi gặp mặt sáu đôi như đã hẹn trước. Nhưng theo yêu cầu của CEO, cô lại có cơ hội phát huy sở trường của nhân viên phòng đối ngoại khi đi dự tiệc cùng cấp trên. Không giống như lần đi ăn tháng trước, lần này đã được thăng cấp lên thành dự tiệc.

Rất lâu sau đó, trong một lần không biết tức giận vì chuyện gì, A Ảnh đã hỏi cô có biết lý do tại sao, dù có cả hàng dài các nữ nhân viên xếp hàng mong được đi dự tiệc cùng August, nhưng lần nào anh cũng chỉ chọn cô hay không? Liệu cô có biết lý do thực sự hay không? Thượng Linh đã trả lời đầy tự tin: Điều đó là do phòng đối ngoại không tìm được cô gái nào thanh nhã và có khí chất hơn cô.

A Ảnh lập tức tối sầm mặt lại. Chỉ có duy nhất Mễ Mễ biết, những gì Thượng Linh nói đều là thật lòng.

Bệnh công chúa của Thượng Linh lại phát tác, đến mức khi được chở đến một trung tâm thiết kế thời trang trên chiếc Bentley và được ra lệnh tùy ý chọn một bộ váy cùng trang sức dự tiệc, Thượng Linh vẫn nghĩ đây là một phần vô cùng bình thường trong công việc của mình.

Chọn rất lâu, nhưng Thượng Linh vẫn không tìm được bộ nào vừa ý. Chỉ khi thấy đôi mắt của “mỹ nhân” bắt đầu tối sầm lại, cô mới nói thật: “Thực ra thì, em muốn độn ngực...”

A Ảnh: “...”

Trên sofa, “mỹ nhân” đã mặc đầy đủ lễ phục, chau mày lạnh lùng nói: “Làm cho cô ấy!”

Cuối cùng mong muốn của Thượng Linh cũng đã được đáp ứng, ngực cô từ cỡ 32A giờ đã biến thành 32B.

Thực ra cô muốn độn thành cup C, nhưng sau khi tưởng tượng ra khung cảnh đang khiêu vũ tự nhiên lại có mấy miếng độn ngực bằng xốp từ váy mình rơi ra ngoài, cô đành dẹp ý tưởng này lại.

Buổi tiệc được tổ chức long trọng tại phòng tiệc một khách sạn bên hồ nhân tạo của VIVS. Mọi việc diễn ra không giống so với những gì Thượng Linh đã tưởng tượng. Chẳng có ai mời cô khiêu vũ cả, đến cả CEO cũng chẳng buồn mời. Thực sự thì ba phút sau khi tham gia buổi tiệc, cô đã bị đẩy vào một xó xỉnh còn chẳng thấy rõ bóng dáng ông chủ của mình đâu cả. Nhìn đám người yếu điệu đang đứng đưa chen chúc đằng xa, Thượng Linh bắt đầu thấy thông cảm cho ai đó. Cô bưng đĩa thức ăn ngon lành đầy ắp trốn ra vườn đánh chén thỏa thích.

Ngoài hàng rào khu vườn, mặt hồ trong vắt đang lặn dần gọn sóng, hai bên bờ những chiếc ghế mây màu trắng đặt thành hàng dài. Giữa đêm hè nóng nực, bỗng từ đâu vọng đến tiếng hót của một loài côn trùng. Ánh trăng sáng vằng vặc giữa màn đêm, sân golf phía bên kia hồ hiện lên như mặt biển xanh biếc đang ngủ say. Cảnh thì đẹp mà sơn hào hải vị cũng đã có, thế nhưng không ngờ lại có người cứ thích đến quấy nhiễu.

“Sao em lại trốn ra đây? August đưa em đến có phải để em hưởng thụ đâu! Nhiệm vụ của em là giúp August chặn đám đàn bà phiền phức kia cơ mà!” A Ảnh cau có, mang biểu hiện của người đầy tớ trung thành. Thượng Linh ngẩng đầu, cô thoáng hoảng hốt khi nhìn anh qua ánh trăng màu bạc. Cô như vừa thấy một gương mặt tận sâu trong kí ức xa xưa.

Thực ra gương mặt của A Ảnh và người kia hoàn toàn khác nhau, không chỉ khác về tuổi tác mà còn cả về vẻ bề ngoài. Nhưng thần sắc hai gương mặt ấy lại giống nhau đến kì lạ.

“Tiểu thư! Đừng ra phía đó, nếu không cô sẽ bị thương đấy! Tiểu thư...” Người theo sát cô vô cùng lo lắng, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, đôi chân to béo nặng nề vội vàng chạy theo.

“Em cứ đi đấy! Anh lắm chuyện quá!” Nàng công chúa bướng bỉnh nói.

Năm tháng ấy cô quả là người kiêu kỳ, ngạo mạn.

...

Dường như đã rất lâu Thượng Linh chưa hồi tưởng lại những khung cảnh ấy. Cô cười khúc khích, phải phải chỗ ngồi bên cạnh: “A Ảnh, qua đây ngồi đi!” Thấy A Ảnh tròn mắt nhìn mình đầy nghi hoặc, Thượng Linh càng nhỏ nhẹ hơn: “A Ảnh! Em có việc muốn hỏi anh, anh cứ đứng thế này em đau đầu lắm, anh ngồi xuống đây cho dễ nói chuyện đi!”

“Nhưng August...”

“Chỉ năm phút thôi!”

“Mặt lạnh” đồng ý, ngồi xuống một bên ghế mây, tư thế ngồi nghiêm chỉnh khác thường, khuôn mặt lạnh lùng: “Nói đi! Còn bốn phút năm mươi giây.”

Thượng Linh tiu nghỉu nói:

“Thực ra, em chỉ muốn hỏi về công việc của anh trong VIVS. Anh làm ở vị trí nào vậy?” Thư ký và trợ lý của August cô đều đã gặp, kể cả lái xe cũng có người khác đảm nhận rồi.

“August là ông chủ của anh!”

“À há!...” Cô đợi A Ảnh nói tiếp.

“Anh là nhân viên của August.”

“À á!...” Tiếp tục chờ đợi.

“...”

“Không còn gì nữa sao?”

“Không!” A Ảnh nói xong, lại im lặng.

Cuộc nói chuyện bất chợt ngừng lại, Thượng Linh nhìn A Ảnh, anh lại nhìn cô. Trong đêm hè yên tĩnh, tiếng nhạc du dương từ phòng tiệc bên cạnh vọng tới, gió mát từ hồ nhẹ thổi, làm bay những sợi tóc ngắn mềm mại hai bên gò má cô. Nếu nhìn từ xa, hai người giống một đôi nam nữ vừa lên khỏi bữa tiệc để hẹn hò. Nhưng sự thực, cả hai chỉ đang im lặng đầy vô vị...

Một phút sau, Thượng Linh thở dài: “Hình như anh không giỏi nói chuyện lắm thì phải?” Giữa khung cảnh đêm lãng mạn, ngồi cạnh người đẹp như vậy, nếu là đàn ông bình thường chắc chắn sẽ có nhiều điều để nói.

Nụ cười trong ánh mắt cô khiến A Ảnh hơi ngại ngùng, anh nhìn ra phía khác: “August không thích những người xung quanh mình nhiều lời!”

“Bây giờ anh ấy có ở đây đâu! Chúng ta có thể nói chuyện với nhau vô tư như bạn bè. Ví dụ như tuổi tác, sở thích, thu nhập, ba vòng của anh... Ôi! Ý em là anh có thể nói những chuyện liên quan đến anh, để hai chúng ta hiểu nhau hơn.”

A Ảnh không hề hiểu rằng, cơn ghiền săn tìm “sổ gạo” dài hạn của Thượng Linh theo thói quen lại bắt đầu phát tác.

“Chúng ta cứ lưu số của nhau trước đã.” Thượng Linh rút điện thoại ra: “Số của anh là bao nhiêu vậy?”

Chỉ trong một giây, A Ảnh đang ngẩn người vì Thượng Linh, lập tức chuyển ngay sang vẻ mặt nghiêm túc, đứng phắt dậy, cúi đầu về phía sau cô: “August!” “Mỹ nhân” đã xuất hiện rồi!

Thượng Linh chưa xin được số điện thoại, nảo ruột quay đầu lại, thấy August đang đứng ngay dưới ánh trăng ngoài bức tường kính. Quả nhiên, dù có nhìn bao nhiêu lần đi nữa, nhưng mỗi lần thấy anh ta, gương mặt và thần thái riêng biệt ấy vẫn luôn khiến người khác phải xao động. Chỉ có điều, thần sắc của “mỹ nhân” CEO có gì đó không được bình thường cho lắm. Trong đôi mắt đen long lanh hơn cả ngọc lưu ly ấy, dường như đang ẩn giấu cơn thịnh nộ. A Ảnh có lẽ cũng nhận ra tâm trạng của ông chủ lúc này, vội vàng lên tiếng: “August, xin lỗi!”

Thái độ của hai người đàn ông làm Thượng Linh nghi ngờ. Cô nhìn gương mặt đầy tức giận của August, rồi lại quay sang vẻ lo lắng bồn chồn của A Ảnh, thấy bản thân đang bị kẹt giữa hai người, bỗng nhiên hiểu ra vấn đề.

Chính trong khoảnh khắc này, tầm mắt nạ bí hiểm, khó lường che giấu vai trò thực sự của “bạn” A Ảnh bên cạnh CEO đã lộ diện!

3. Chương 3: Chúc Mừng! Cậu Đã Được Bao Rồi!

Từ lâu trong phòng đối ngoại - nơi vàng thau lẫn lộn đã lưu truyền nhiều phiên bản khác nhau, thêu dệt mối quan hệ giữa “mỹ nhân” CEO và hot boy “mặt lạnh” A Ảnh.

Có người nói, thực ra hai người là anh em cùng cha khác mẹ. Cha của “mỹ nhân” hồi trẻ trắng hoa bên ngoài nên có con riêng. Hơn hai mươi năm sau, ông đã tìm lại được người con ấy. Thế nhưng vì là con vợ lẽ nên nói cho cùng khó mà được kế nghiệp cả giang sơn, nên chỉ còn cách làm một tùy tùng không danh phận bên cạnh “đồng cung thái tử”.

Phiên bản này khiến nhiều người đẹp trong phòng đối ngoại thấy thương cảm và tiếc nuối cho A Ảnh. Đến nỗi hình tượng mặt lạnh cùng dáng vẻ cao lớn cũng được coi như vỏ bọc mà anh cố tình khoác lên để che giấu nội tâm thực sự của mình. Người ủng hộ phiên bản này phần lớn là các mợ, trong đó, người đứng đầu chính là cô Tường làm lao công tại công ty.

Cũng có người nói, hai người họ thực ra là một đôi. Một bên là vị sếp đẹp trai đến nghẹt thở nhưng lại chưa từng có scandal nào về chuyện tình ái, lúc nào cũng lạnh tanh với tất cả nữ nhân viên trong khách sạn. Một bên là thuộc hạ hết mực trung thành, thân hình cao lớn cường tráng, ít nói nhưng lại cung cúc tận tụy, lúc nào cũng như hình với bóng bên cạnh CEO. Hai người này dù nhìn nhận kiểu gì đi nữa, chắc chắn phải là một đôi gay có một không hai trên khắp thế giới này! Tuy còn phải nghiên cứu thêm mới biết được rốt cuộc ai mới là người tấn công trước, nhưng đây đã là một sự thật vô cùng hiển nhiên.

Phiên bản này cũng khiến nhiều chị em trong phòng đối ngoại bàn tán sôi nổi, trong đó người cầm đầu chính là cấp trên của Thượng Linh – trưởng nhóm Thái Hoa.

Đương nhiên, cũng có một số chị em lại ủng hộ một số phiên bản khác như phiên bản báo ân báo oán, phiên bản vô gian đạo... Tuy nhiên, chúng tôi cũng sẽ không liệt kê cụ thể ở đây nữa.

Trong giây phút này, vấn đề cốt lõi là, Thượng Linh – nhân viên mới vào phòng đối ngoại, nhờ thời cơ hiếm có trong buổi tối nay, lại trở thành người đầu tiên biết được chân tướng mối quan hệ phức tạp và si mê ràng buộc giữa cả hai. Không còn nghi ngờ gì nữa, “mỹ nhân”... đang ghen.

Thượng Linh rầu hết cả lòng. Tình hình này xem chừng, ứng cử viên cho vị trí “sổ gạo” dài hạn trung thành và ngờ nghệch đã không cánh mà bay rồi. Trên cả quãng đường về, Thượng Linh tựa cằm lên cửa sổ xe thổi gió. Ánh mắt cô xa xăm, mơ màng. Cô không ngừng suy tính trong lòng: Có nên “chỉnh” anh ta lại thành “chuẩn men” hay không? Và liệu có “chỉnh” lại được hay không? Anh ta cũng có đáng phải “chỉnh” lại không?...

Thượng Linh cứ dẫn đo như vậy suốt cả quãng đường về và người ngồi cạnh cô cũng chẳng nói lấy một lời. Như thường lệ, xe dừng lại tại giao lộ, đây không phải là lần đầu tiên cô đi xe của CEO về. Một tháng trước, sau khi ăn xong August cũng tiện đường đưa cô về nhà. Nhưng không giống những lần trước đó, lần này không có A Ảnh đi cùng.

Thực ra lúc này khi ở cửa khách sạn, “bạn” A Ảnh định lên xe đi cùng, nhưng “mỹ nhân” lạnh lùng lườm một cái, khiến anh ta miễn cưỡng rút tay lại, đứng yên tại chỗ, đưa mắt nhìn hai người lên xe. Xem chừng, “quan lớn” CEO có việc cần phải nói riêng với Thượng Linh.

Cửa trước chiếc Bentley vừa mở, theo chỉ thị của ông chủ, lái xe phải xuống nhường không gian trong xe lại cho hai người phía sau. Trong xe bỗng vang lên bản concerto của Bach, ánh mắt anh chăm chú nhìn cô. Với khoảng cách gần đến mức này trong ánh trăng mờ ảo, Thượng Linh phát hiện ra phía dưới mắt trái August có một nốt ruồi nhỏ. Thì ra đây là nốt ruồi lệ trong tiểu thuyết. “Yêu tinh” đúng là “yêu tinh”, cần gì là có vậy.

Thông thường trong trường hợp này, để bảo vệ tình yêu của mình, các nhân tình thường sẽ có phản ứng như thế nào? Một là, dùng lời nói uy hiếp, hai là trực tiếp dùng tiền bạc để dứt khoát tống cổ đối phương. Dù là biện pháp nào đi nữa thì Thượng Linh cũng đều thích cả.

Song lần này, Thượng Linh đã đoán nhầm. Sau một hồi im lặng, những ngón tay đẹp đẽ của August hướng về phía cô, đặt lên lưng cô, kéo cô lại gần. Hai người sát đến mức không còn một khe hở nào, sau lớp quần

áo mỏng, cô còn cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể August. Anh nâng cầm cô lên, bắt cô nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp đến ngạt thở ấy.

Đôi môi thoảng mùi hương bạc hà khẽ nhếch lên trước mặt cô, giọng nói cương quyết lạnh lùng: “Tôi muốn em làm người tình của tôi!”

Thượng Linh suýt té xỉu...

August là tên tiếng Anh của “mỹ nhân” CEO nên tất cả nhân viên trong VIVS đều gọi ông chủ của mình bằng tên gọi này. Tên gọi “August” có một ý nghĩa độc nhất vô nhị, mà theo quan điểm của Mễ Mễ, nó vô cùng phù hợp với vị CEO có gương mặt “yêu tinh”, tính tình “yêu quái” này.

Mễ Mễ rất mừng cho Thượng Linh vì hiếm lắm mới có một người đàn ông vừa đẹp vừa giàu chủ động theo đuổi. Nhưng vấn đề ở chỗ Mễ Mễ không thể nào hiểu được, tại sao lại là “người tình”, mà không phải “người yêu”?

Thượng Linh giải thích cho Mễ Mễ rằng: Đối với một vị tổng giám đốc điều hành có địa vị xã hội như vậy, gay là một từ ngữ cực kỳ cấm kỵ. Anh ta muốn tìm kiếm một tấm bia đỡ đạn và đồng thời nhằm loại bỏ một tình địch tiềm ẩn. Đương nhiên, Thượng Linh cũng không loại trừ khả năng, đối phương bị cô tấn công chóng vánh, khi chưa phải “chính” đã trở lại thành “chuẩn men”.

Bị Thượng Linh công chúa quay ột hồi, Mễ Mễ chốt lại một câu: “Mình thấy August có lẽ là một gay tương đối mạnh, khả năng hấn lòi cậu ra làm bia đỡ đạn vì thế cũng cao hơn một chút. Vậy cậu đồng ý rồi à?”

“Anh ta đáp ứng yêu cầu, thì đương nhiên là mình đồng ý rồi!”

“Yêu cầu gì?”

Thượng Linh rút một tờ giấy mỏng từ túi xách ra, kẹp vào giữa hai ngón tay, vẫy vẫy trước mặt Mễ Mễ cười: “Baby, ngày mai chúng ta chuyển nhà thôi!”

Tờ giấy đó là một tấm séc, có năm chữ số. Hơn nữa bắt đầu từ giờ phút này, tháng nào cũng sẽ có một tờ séc như vậy.

Hay nói cách khác, Thượng Linh đã được bao. Mà người bao cô, là một tay gay.

Sau một hồi ngần người, Mễ Mễ nước mắt rưng rưng nói: “Thượng Linh! Chúc mừng cậu! Cuối cùng cậu cũng tìm được chủ nhân rồi!”

“Tại sao lại là chủ nhân mà không phải người tình?”

“Anh ta là gay, mà gay thì sẽ không làm chuyện ấy với cậu, cũng giống như chúng ta nuôi chó, mèo, cá, rùa... Cậu sẽ có cảm giác ham muốn một con rùa hay sao?”

“...”

Ba ngày sau, Thượng Linh và Mễ Mễ chuyển nhà.

Căn nhà nằm trên tầng cao của khu đô thị mới, kết cấu hài hòa với hai phòng ngủ, một phòng khách, một nhà vệ sinh. Dù chỉ có năm mươi mét vuông nhưng môi trường xung quanh rất sạch sẽ, nội thất đầy đủ, và quan trọng nhất là vị trí này rất gần công ty của Mễ Mễ, đồng thời quãng đường từ đây đến VIVS của Thượng Linh cũng rút ngắn lại một nửa so với nhà cũ.

Hôm chuyển nhà, hai người bất ngờ gặp A Ảnh tại ngã tư đường vào khu nhà. Thời tiết nóng nực, khác hẳn khi đi làm, A Ảnh mặc quần bò áo phông. Những cơ bắp săn chắc hiện rõ qua lớp quần áo cùng gương mặt đẹp trai và kiên nghị, khiến Mễ Mễ đổ gục ngay lập tức. Cô nàng liền giả bộ yếu ớt bị cảm, khiến A Ảnh không thể không giúp hai người dọn nhà.

Sau khi mọi thứ đầu vào đầy, Mễ Mễ đề nghị mời A Ảnh đi ăn để cảm ơn.

A Ảnh từ chối liên hồi, nhưng tuyệt nhiên không thể là đối thủ của Mẽ Mẽ, cuối cùng vẫn bị kéo đến một quán ăn Tứ Xuyên.

Trong lúc A Ảnh vào nhà vệ sinh, Thượng Linh cảnh cáo bạn hiền thêm một lần nữa: “Anh ta là gay, mà khả năng rất lớn là thiên về nữ tính đấy!”

“Không vấn đề gì, mình có thể tấn công được!” Mẽ Mẽ đúng là mê trai.

“...”

Lúc gọi món, Mẽ Mẽ gọi một châu bìa lạnh, nghĩ ra hàng loạt các lí do để bắt A Ảnh cạn ly. Đến lúc cả châu bìa gần chạm đáy, mới thấy gương mặt A Ảnh có vẻ đỡ đỡ chiêu, lạnh lùng hơn. Khi Mẽ Mẽ đang chuẩn bị sẵn danh sách các vấn đề cần hỏi, thì điện thoại A Ảnh đột ngột đổ chuông. Sau khi nghe máy, gương mặt vừa nhẹ nhõm đi chút ít lại trở nên nghiêm nghị chỉ trong giây lát.

“Vâng, được rồi! Em biết rồi!” Sau mấy câu trả lời ngắn gọn, A Ảnh nhìn hai người trước mặt, giọng chần chừ trả lời người trong điện thoại: “Là Thượng Linh, hôm nay cô ấy và bạn chuyển nhà, lại đúng là khu nhà em.”

Không biết người đó nói câu gì mà sau khi gác máy, A Ảnh không muốn nói chuyện nữa, bữa ăn của họ cũng vì thế mà chỉ qua loa rồi kết thúc.

Về đến nhà, Mẽ Mẽ nói với Thượng Linh, chắc chắn người gọi đến là “mỹ nhân” cấp trên.

“Ngày nghỉ mà cũng quẩn chặt như thế, đúng là tay đàn ông đáng ghét!” Mẽ Mẽ nói đầy cảm xúc: “Thượng Linh, mau mau chóng chóng mà “chỉnh” lại chủ nhân của cậu đi!”

“Mình đi ngủ rồi!” Thượng Linh vội lên về phòng.

Sau ngày nghỉ, Thượng Linh lại tiếp tục đóng vai trò nhân viên mới vào tại nơi “vàng thau lẫn lộn” – phòng đối ngoại.

Thực ra thì, vị trí nhân viên phòng đối ngoại của Thượng Linh cũng chẳng có gì to tát ngoài việc mỗi ngày đánh văn bản, photo tài liệu, làm chân chạy nghe mọi người buôn dưa lê, đi mua đồ uống cho trưởng nhóm Thái Hoa.

Khách sạn 5 sao tráng lệ, sáng sủa, nội thất nơi nào cũng rất phong cách, đài phun nước đẹp như mơ, thiết kế nội thất cùng những chùm đèn pha lê tạo nên hiệu ứng thị giác hoàn hảo. Nếu như không có bản mặt đả kích của Augus, Thượng Linh sẽ rất thích việc đưa tài liệu lên cho anh ta. Vì trên đường đưa tài liệu, thỉnh thoảng cô cũng có thể đi tản bộ. Đồng thời, do đây là hệ thống khách sạn cao cấp hàng đầu trong toàn quốc nên những khách ra vào nơi này không phải là người giàu có thì cũng là người có địa vị sang trọng. Điều này có thể nói là cơ hội vô cùng tuyệt vời cho người vẫn đang muốn tìm một nhân vật làm “sổ gạo” dài hạn thực sự như Thượng Linh.

Tuy nhiên, mọi thứ đôi khi cũng hơi đen đủi. Ví dụ như lúc này đây, trên hành lang vườn hoa trên không tầng hai, Thượng Linh bắt gặp lại một người quen.

Thượng Linh đã quên rất nhiều người cô biết từ hồi mười bảy tuổi trở về trước. Trong đó có cả bạn học và bạn bè bình thường. Môi trường thay đổi không chỉ ảnh hưởng đến đời sống vật chất mà còn tác động lên nhiều điều khác nữa. Dù bây giờ Thượng Linh muốn tìm người yêu đến mức nào đi nữa, nhưng chỉ cần đối phương có dính dáng đến quá khứ, cô sẽ kiên quyết không bao giờ để ý đến. Có lẽ cậu ta là khách nghỉ tại khách sạn. Khi hai người đi lướt qua nhau, cậu ta đột nhiên gọi tên cô.

“Cậu không nhận ra mình sao? Năm lớp mười mình ngồi sau bàn cậu! Mình còn viết thư tình cho cậu nữa, cậu có nhớ không? Viết xong mình còn lén nhét vào cặp sách cậu!” Dường như cậu ta rất phấn khởi, liên tục tuôn ra cả một tràng dài, vội nói năm đó Thượng Linh đột nhiên chuyển trường làm cậu ta tiếc nuối vô cùng.

Thượng Linh đã định đi nhưng cậu ta kéo cô lại, hỏi cô đang ở phòng số mấy, nói lâu ngày mới gặp lại nên nhất định phải mời cô đi ăn.

Thượng Linh nói bừa một con số rồi định bước đi, nhưng cậu ta liền kéo cô lại, gương mặt phần khởi càng thêm nhiệt tình: “Cho mình số điện thoại của cậu. Bao năm rồi, chẳng mấy khi mới gặp lại được nhau, chúng tớ chúng mình có duyên phận, mình sợ cậu lại tự nhiên mất tích đâu mất. Cho mình số điện thoại thì yên tâm hơn...”

Trong lúc đang thao thao bất tuyệt, bỗng nhiên người cậu ta nghiêng hẳn. Thượng Linh chỉ cảm thấy cảnh vật trước mắt như nhòe đi, người đang quấy rầy cô bị ngã cách xa mấy mét.

Không biết từ lúc nào, bên cạnh cô đã xuất hiện một bóng người mảnh khảnh đứng hững hờ, gương mặt trắng bóc không tì vết từ từ cúi xuống, giọng nói không có chút thành thật nào hướng về phía người đàn ông vừa bị ngã đang nằm dưới đất: “Xin lỗi! Tôi bị trượt tay!”

Thấy khoe miệng gợi cảm khê nhếch lên, Thượng Linh lại chán nản. Ông anh, có thật là anh bị trượt tay không vậy?

Còn nữa, có phải anh ta... Anh ta đang cười hay không vậy?

Đây là nụ cười đầu tiên kể từ khi cô biết August, cảm giác đó quả thật là... quá ma quỷ!

4. Chương 4: Người Tình Của Gay

Sau cánh cửa chạm khắc hoa văn màu bạc, bầu không khí thật âm đạm. Thượng Linh cầm tài liệu đợi hơn nửa tiếng đồng hồ. Nụ cười của “mỹ nhân” CEO như đóa hoa sớm nở chóng tàn, mắt tích không còn chút dấu vết khi anh kéo cô đi khỏi vườn hoa trên không tầng hai. Anh sai những bước dài đi trước, cô vội vã theo sau.

Trên đường đi hai người còn gặp A Ảnh, anh ta khê gọi một tiếng, dường như đang có việc gì đó nhưng August chẳng thèm đếm xỉa. Có phải, con người hẹp hòi này đang phiền lòng vì hôm chuyển nhà, cô và Mẹ Mễ “chén chú chén anh” cùng “em út” của anh ta nên mới hành động như thế không?

Nhân cơ hội August đang cúi đầu chăm chú nghiên cứu tài liệu sau bàn làm việc, Thượng Linh lặng lẽ bước ra cửa đứng cạnh A Ảnh, thúc vào cánh tay anh, nháy mắt ra hiệu: “Mau đi mà đỡ dành “ông xã” của anh đi!”

A Ảnh cúi đầu nghi ngờ nhìn cô: “Mắt em bị co giật à?”

Thượng Linh cố nháy mắt thêm: “Em đỡ thế nào được chứ? Em còn chẳng có kinh nghiệm của gay, làm sao mà biết được!”

A Ảnh nhíu mày: “Nháy mắt dữ dội vậy!”

Thượng Linh nắm lấy vạt áo A Ảnh, mấp máy môi: “Không cần phải ngại, chuyện giữa hai người em đều biết cả rồi! Yên tâm, em nhận tiền rồi, sẽ không hé răng ra đâu, anh cứ tiến lên đi!”

A Ảnh: “Lẽ nào miệng em cũng bị co giật sao?”

...

Hai kẻ đang ông nói gà bà nói vịt qua lại bằng ánh mắt bất chợt sợ bắn người khi nghe một tiếng “phịch” nặng nề. Cả hai ngẩng đầu lên, không biết August đã đứng dậy từ lúc nào, những ngón tay mảnh đẹp dễ, chậm rãi rời khỏi cổ thủy tinh màu đen. Tiếng động vừa rồi, là tiếng cốc chạm vào mặt bàn. Để mạnh như thế mà không bị vỡ thì đúng là hàng xịn thật.

“Cậu đang rảnh lắm hả?” Giọng nói của August hơi lạnh lùng, ánh mắt quét qua A Ảnh.

Dường như A Ảnh có vẻ oan ức, đang có việc cần phải báo cáo nhưng ông chủ không cho nói. Mà có như thế đi chăng nữa, A Ảnh cũng vẫn cúi đầu rất cung kính, áy náy nói: “Tổng giám đốc Diêu bên Tấn Đạt đã xuống máy bay một giờ trước, lát nữa sẽ vào phòng tổng thống, tối nay liệu có thể...”

“Giờ hẹn đi ăn tối thì muộn rồi, hẹn ngày mai đến sân golf đi!”

“Ngày mai à? Nhưng ngày mai đã hẹn với công tử Tổng Thị đàm phán về dự án hợp tác mới. Công tử nhà họ Tổng đã...”

“Bên đó cậu đi là được rồi!” Từ xưa đến nay, ông chủ đã ra lệnh là không ai được phép ý kiến gì nữa, A Ảnh không dám cãi lại, nghe dặn dò xong liền đẩy cửa đi ra. Trong văn phòng đen nghìn nghịt mà rộng lớn, chỉ còn lại một mình Thượng Linh.

Cô nắm chặt tài liệu trong tay, không dám nhúc nhích khi chứng kiến sự uy nghiêm của người còn lại trong phòng.

Anh đưa tay về phía cô, ra hiệu cô đặt tài liệu xuống: “Ngày mai em đi cùng anh đến sân golf!”

Không phải đi làm, lại còn được đi chơi, Thượng Linh vui vẻ tuân lệnh ngay.

Đã nhiều năm không chơi golf, Thượng Linh vì thế cũng hơi gượng gạo. Tuy sân golf nằm ngay cạnh khách sạn VIVS và cũng là một phần của khách sạn, nhưng nếu là một nhân viên bình thường lại vừa vào công ty, sẽ không được phép đến nơi cao cấp như thế này.

Thượng Linh mong chờ cả một đêm, thậm chí còn mượn luôn bộ quần áo thể thao Mễ Mễ mới mua.

“Có vẻ cậu còn mong được gặp vị Tổng giám đốc Diêu ấy hơn cả việc được đi chơi golf thì phải!” Mễ Mễ chu mỏ nhìn cô nàng mặc quần đùi áo ba lỗ trước mặt rồi nói tiếp: “Cậu đừng quên là, cậu đến sân golf với tư cách là nhân tình của “mỹ nhân” CEO, hoa đã có chủ, còn muốn thế nào nữa?”

Thượng Linh chúm chím nhìn bạn hiền khẽ mỉm cười: “Đối với những người lăm tiền, người tình của kẻ khác mới là mục tiêu hấp dẫn! Huống hồ, với khí chất và vẻ bề ngoài của mình, chắc chắn đối phương sẽ bị thu hút mạnh mẽ!”

Mễ Mễ run rẩy dựa vào tường: “Thôi được rồi!... Mình chịu thua rồi!...”

Tất cả mọi hy vọng đều tan biến khi Thượng Linh thấy Tổng giám đốc Diêu bắt tay Augustus vào ngày hôm sau. Tổng giám đốc Diêu... là phụ nữ! Mà còn là một phụ nữ có bộ ngực cup D vô cùng nở nang gợi cảm nữa chứ.

Thượng Linh ngẩng nhìn “tiền tuyến”, thấy mình thật xấu hổ khi mặc áo ba lỗ ra sân golf. Khi nhận cây gậy golf từ tay Augustus, ánh mắt anh như hơi nhau lại đồng thời quét qua Thượng Linh một lượt: “Em không có bộ quần áo nào khác hay sao?” “Mỹ nhân” lạnh lùng hỏi.

Thượng Linh ưỡn ngực bất mãn: “Em có mỗi bộ thể thao này thôi!” Đã là gay rồi mà còn lăm chuyện lèo nhèo, A Ảnh yêu quý của anh đến một tí ngực cũng chẳng có ấy chứ! Vậy mà anh vẫn si mê níu kéo đến chết đi sống lại cơ mà!

Không còn niềm vui được làm quen với người giàu có, đẹp trai, Thượng Linh đành im lặng như tờ leo đèo theo sau hai người phía trước. Cô đã im lặng như vậy mà vẫn bị “cup D” lườm ột cái: “Augustus, anh kiểm được cô bạn gái này lúc nào vậy? Trông có vẻ ngây thơ quá nhỉ!”

“Cup D” nói câu này đúng lúc “mỹ nhân” đang lấy bình nước từ tay “cô bạn gái bé nhỏ ngây thơ”. Anh bắt ngờ giơ tay ra, kéo ngay cô nàng tóc ngắn đang ngỡ ngàng vào lòng: “Mới kiểm được, cô ấy vẫn còn chưa hiểu sự đời, mong Tổng giám đốc Diêu tha cho.”

Thượng Linh đứng không vững, dường như lao thẳng vào lòng Augustus, hơi thở đàn ông mát nhẹ, hương bạc hà thoang thoảng khê thoảng qua trước mặt. Cô nhìn lên trên, khoe miệng gợi cảm khiếm khuyết đó quả nhiên đã giãn ra rất nhiều. Thượng Linh cũng gần hiểu được lý do vì sao Augustus lại hay có những nụ cười kiểu này.

Tổng giám đốc Diêu vô cùng ngạc nhiên trước hành động của Augustus. Nếu cô ta nhớ không nhầm, vị CEO có gương mặt đẹp trai hoàn hảo và vẻ ngoài lạnh lùng này không thích đàn bà cho lắm. Thậm chí còn có nhiều lời đồn nói anh ta thực ra là gay. “Cup D” từng có ý định dùng vòng một gợi cảm nở nang để thu hút đối phương, đổi lấy một đêm xuân vui vẻ, chợt thấy hơi thất vọng. Nhất là khi cô ta thấy “vùng đôi

núi” nhỏ nhoi của cô nàng đang trong vòng tay anh. Nhỏ như thế, liệu có đủ dùng không? Đàn bà khi nhìn đàn bà, đôi lúc không cần phải nói thành lời. Chỉ cần nhìn vào ánh mắt là có thể đoán ra được rồi!

Sau vài giây ngẩn ngủ, Thượng Linh đã nhận ra sự đổ kỵ và khinh thường trong ánh mắt “cup D”. Lúc này cô đã hiểu gần như toàn bộ nguyên do tại sao hôm nay CEO đưa cô đi cùng chứ không phải là A Ảnh.

Thử tưởng tượng mà xem, bây giờ đứng ngay trước mặt một “cup D” ba vòng đầu ra đầy lại đang ngấp nghé theo đuổi mình, bắt một CEO cao ráo ôm A Ảnh đẹp trai mạnh mẽ, cao to lực lưỡng vào lòng (thực ra thì chiều cao của hai người cũng xấp xỉ nhau) để cự tuyệt “cup D”, thì liệu còn ra thể thống gì nữa?

Đã cầm tiền của người ta, phải giúp người ta trừ nạn. Đã thế lại còn thêm mụ bò sữa này dám chê mình nhỏ nữa, Thượng Linh khê rên một tiếng, đặt bàn tay mềm mại lên tấm lưng đàn ông mạnh mẽ, ôm chặt lấy Augustus. Sau đó cô quay người áp mặt vào lòng anh, làm ra vẻ e thẹn: “Augustus, đồ đáng ghét, dám nói người ta như vậy?... Ai bảo người ta không hiểu sự đời?... Tối qua còn khen người ta giỏi, khen người ta cừ lắm cơ mà!”

Cánh tay đang ôm eo Thượng Linh bất chợt cứng đờ lại, sau đó lại ôm chặt gấp đôi lúc trước. Thượng Linh thấy mình chẳng khác gì con cá đang bị kẹp giữa dao và thớt, không khí trong phổi đều bị dồn nén lại. Ông anh, tôi biết là anh thích đàn ông ghét đàn bà, nhưng đây chỉ là diễn kịch thôi mà việc gì mà phải kích động thế, phổi hợp với nhau một chút xem nào, sớm chết sớm thoát thân.

Thượng Linh tròn xoe mắt ngằm ra hiệu. Đôi mắt đen sâu thẳm của “mỹ nhân” khê chớp, cánh tay đặt trên eo cô càng ôm chặt hơn nữa, giống như cái bàn là, hơi nóng xuyên thẳng đến Thượng Linh qua chiếc áo ba lỗ.

Thượng Linh đau đớn trừng mắt lên: “Thực ra, anh không cần phải làm như vậy mới chứng tỏ, mình tuy bề ngoài mảnh khảnh nhưng thân thể cường tráng, sức khỏe hơn người đâu!”

Dường như đôi mắt mắt đen thoáng vẻ háo hức, nụ cười nơi khóe miệng lại hiện lên lần nữa. Augustus cúi đầu, đôi môi tuyệt đẹp khê đặt lên má Thượng Linh. Đôi môi thật mềm mại, mát lạnh, cảm giác như đang chạm vào lớp tơ lụa mịn màng.

Giọng nói hoàn hảo trầm thấp, cuốn hút vang lên trước đôi mắt đầy ngạc nhiên của Thượng Linh: “Ngoan nào, giờ vẫn đang là ban ngày, không được thất lễ trước mặt khách quý! Chuyện ấy, đợi đến tối chúng ta sẽ từ từ nghiên cứu tiếp...”

Thượng Linh lại té xỉu thêm một lần nữa! Anh giai, anh giỏi thật!

Thế nhưng, khả năng chịu đựng áp lực tâm lý của “cup D” còn cao hơn. Sau trận golf và bữa tối, “cup D” tiếp tục mời hai người đến một quán bar mới mở. Đường như “cup D” không tin “mỹ nhân” CEO lại có hứng thú với một cô gái tầm thường, thân hình “ngây thơ” như vậy, nên cố tìm cách kéo dài thời gian để bắt cả hai phải lộ ra sơ hở.

Thượng Linh đỡ đòn triệt để, còn ông chủ xưa nay vốn lạnh lùng, không thích đàn bà lúc này cũng phối hợp thật nhịp nhàng. Không những ôm Thượng Linh vào lòng cả tối, mà còn không chối từ bất kì hành động thâm mật ghê rợn của cô như đưa rượu, hút hoa quả, lau miệng.

Sau cùng, tổng giám đốc Diêu cũng đành phải từ bỏ ý định. Nhưng vì lợi ích công ty, chị ta vẫn phải kí tên vào hợp đồng. Mất người đã là tổn thất lớn rồi, giờ lại mất cả tiền nữa, tổn thất còn tăng lên gấp nhiều lần. Hợp tác với VIVS không phải là không có lợi, nhưng nói cho cùng chị ta cũng là dân kinh doanh, nguyên tắc cơ bản nhất chắc chắn không thể quên được.

Augustus uống không ít, mà Thượng Linh cũng chẳng thiếu chén nào. Vừa lên xe, Thượng Linh đã tựa ngay vào thành ghế ngủ một mạch, khi mở mắt ra, xe đã dừng lại hồi lâu, nhưng không phải khu căn hộ cô vừa chuyển đến. Đây là một khu chung cư cao cấp, cách nhà Thượng Linh không xa lắm nhưng giá ít nhất phải đắt gấp sáu, bảy lần.

Thượng Linh đang định hỏi có phải lái xe không biết nhà mới của mình ở đâu nên đưa về nhầm địa chỉ hay không thì người ngồi cạnh cô đã nói: “Đưa anh lên trên đi!”

Thì ra đây là nhà August. Căn hộ penthouse của August nằm trên tầng hai tám của tòa nhà, đây vốn là hai căn hộ được đục thông nhau, nội thất theo phong cách đơn giản với ba tông màu đen, trắng, xám nhưng lại hoàn toàn thể hiện được sự sang trọng và phong cách.

Phòng khách của căn hộ rất rộng, phía trước cửa sổ sát sàn hướng nam đặt một cây đàn piano màu đen. Với con mắt của một người bình thường, cây piano này cũng giống như những cây đàn khác bán trong các cửa hiệu, những đường nét tuyệt đẹp trang nhã, màu sắc nhẹ nhàng, tuy rất lộng lẫy, nhưng cũng không có gì khác biệt lắm. Tuy nhiên, Thượng Linh lại vô cùng kinh ngạc khi nhận ra đây là một cây piano hiệu Fazioli Brunei! Loại đàn piano cao cấp có giá tận 4.090.000 USD - giấc mơ lớn nhất của tất cả mọi nghệ sĩ piano.

Thấy tiếng loảng xoảng vọng ra từ phòng tắm, Thượng Linh vội chạy vào xem có chuyện gì. Thì ra August đã làm vỡ lọ nước hoa Acqua di Parma khi với tay lấy khăn mặt. Những mảnh vỡ màu xanh nhạt vương trên nền đá granit đen, nước hoa chảy khắp nền sàn, không khí ngập tràn mùi hương quyến rũ đến say đắm lòng người, như đóa hoa đêm hé nở thân hình mềm mại dưới ánh trăng ngọt ngào.

Anh có vẻ ngà ngà say, hơi thở khó nhọc đang từ từ hắt ra phía sau cô. Nhưng điều ấy không hề khó chịu, mà ngược lại mang một cảm giác mờ ảo khiến người ta say sưa cùng. Cánh tay mạnh mẽ cuốn chặt eo Thượng Linh, những ngón tay mảnh đẹp giữ cô thật chặt, anh kéo cô đến trong tư thế bất ngờ.

Người anh chạm sát vào chân tường, Thượng Linh bị đẩy theo quán tính nên cũng va vào người August. Một bàn tay đưa lên cao lướt qua nơi nhấp nhô phía trước, nắm lấy cằm cô rồi xoay ngược người cô lại, hơi thở ẩm ướt phảng phất trên xương quai xanh của cô.

Trong đầu Thượng Linh bất chợt kêu một tiếng vù vù... Không phải đấy chứ? “Cái này... có cần em gọi A Ảnh đến không?” Sếp ơi, em không muốn bị “tấn công từ sau”. Xin anh đừng có say rượu rồi “sex” bừa.

Đôi môi anh vẫn ghé sát bên tai, Thượng Linh vội lùi ra xa, những ngón tay không còn chạm vào cô nữa. Anh buông Thượng Linh ra, đẩy cô đi trước khi cô kịp nhìn bộ dạng anh lúc này.

“Bảo bác Hải đưa em về nhà!” Giọng anh hơi khàn nhưng dường như vẫn chưa trở lại bình thường. Thượng Linh ngẫm nghĩ, hỏi thêm một câu nữa: “Anh có chắc không cần gọi cho A Ảnh không?”

“Biến!” Người trong nhà tắm ném ra đúng một từ đầy lạnh lùng.

Thượng Linh tối sầm mặt mũi, anh ta tức giận đến mức này chỉ vì uống say nhận nhầm người sao?

Thượng Linh chẳng lấy gì làm vui vẻ đẩy cửa ra, cô vô cùng tức tối nhìn bộ dạng mình trên tấm gương trong thang máy. Ngực cô kinh khủng đến mức thế ư? Rõ ràng anh ta lướt tay qua mà vẫn nghĩ cô là đàn ông sao, thật quá thô lỗ!

5. Chương 5: Trùng Phạt

Cuộc gặp mặt sáu đôi đang diễn ra tại một phòng tiệc trong khách sạn. So với những cuộc gặp mặt từng đôi một truyền thống, kiểu gặp mặt sáu đôi như thế này giúp các đôi nam nữ có cơ hội tìm được một nửa lý tưởng nhanh chóng và rộng rãi hơn.

Với tư cách là hội viên kim cương của “Hữu duyên thiên lý” – trung tâm môi giới hôn nhân đẳng cấp nhất thành phố S, một phần rất lớn trong số tiền lương của Mễ Mễ và Thượng Linh đã dừng chân tại nơi đây. Vì ngay từ khi chưa tốt nghiệp đại học, hai cô đã nộp hồ sơ vào trung tâm này. Cụ thể hơn, hai người quen nhau trong một lần gặp mặt hai đôi tại chính trung tâm của “Hữu duyên thiên lý”.

Tình bạn của hai cô bắt đầu từ khi cả hai cùng chung tay “dạy bảo” hai tên đàn ông keo kiệt bủn xỉn, sau đó kiệt quệ đến mức không cứu vãn nổi, cuối cùng phát triển thành kiếp sống chung nhà như bây giờ.

Theo lời giới thiệu của bà mối bên trung tâm, sáu anh chàng tối nay đều là những người xuất sắc. Trong số đó có một người vừa từ nước ngoài về, cần tiền có tiền, cần sắc có sắc, chắc chắn là anh chàng được nhất từ

ngày “Hữu duyên thiên lý” ra đời cho đến nay. Chỉ có điều không biết cô gái nào may mắn sẽ lọt vào mắt xanh của anh chàng mà thôi.

Trước khi tham gia buổi gặp mặt sáu đôi, Mễ Mễ và Thượng Linh còn tranh cãi sôi nổi về vấn đề này. Mắt nhắm mắt mở của cả hai cũng na ná nhau, nếu cả hai cùng chấm anh chàng đó thì phải làm thế nào?

Hai người thường oẳn tù tì để quyết định những cuộc tranh luận không có kết quả như thế này. Ba lần thắng hai, công bằng mà hợp lý.

Tuy nhiên, ngay sau vòng đầu gặp mặt làm quen, người thắng trong cuộc oẳn tù tì – Thượng Linh đã hối hận ngay lập tức. Anh chàng vừa từ nước ngoài về, chính là người bạn học cấp ba hôm trước cô gặp tại khách sạn VIVS.

Sau màn giới thiệu bản thân là đến phần ăn uống. Thượng Linh liếc nhìn anh chàng đang vui mừng phấn khích ngồi đối diện, ghé sát vào tai Mễ Mễ nói: “Nhường cho cậu đấy!”

“Đánh bạc là phải chấp nhận được thua, cậu thắng thì là của cậu rồi!”

“Xin cậu nhận anh chàng này với!”

“Đây là vấn đề nguyên tắc, với lại anh chàng đối diện mình cũng khá đấy chứ!”

Thượng Linh đành phải dằn lòng: “Một trăm tệ, chúng ta đổi cho nhau!”

“Hai trăm tệ!”

“... Xong!”

Thượng Linh kiêu có đi vệ sinh, khi quay lại, Mễ Mễ đã dịch vào bên trong một vị trí. Thượng Linh liền thần nhiên ngồi vào vị trí đối diện anh chàng của Mễ Mễ. Nhưng chưa đầy mười phút sau, anh chàng kia cũng đổi chỗ ngồi theo cách tương tự.

“Tiểu Linh, chúng mình đúng là có duyên!” Anh chàng này đúng là “máu lên não chậm” thật! “Hôm ở VIVS, mình tưởng cậu đã có bạn trai. Nhưng xem ra mình đã nhầm thật rồi! Thành phố S rộng lớn thế này, vậy mà chúng ta lại gặp nhau tại cùng một trung tâm môi giới.”

Thượng Linh đứng vụt dậy.

“Cậu sao vậy? Thượng Linh! Cậu bị đau chỗ nào sao?” Anh chàng hỏi han vô cùng ân cần.

“Mình phải vào nhà vệ sinh!” Thượng Linh khẽ mỉm cười, tiện tay túm luôn Mễ Mễ đang ngồi nói chuyện vui vẻ theo cùng: “Cậu cũng phải đi vệ sinh mà!”

Hai người kéo nhau ra ngoài, trên hành lang ngoài nhà vệ sinh, Thượng Linh và Mễ Mễ buộc phải chấm dứt màn buồn chuyện khi một người xuất hiện. Hai mắt Mễ Mễ sáng bừng khi nhìn người đàn ông đẹp trai ngồi ngồi đang bước về phía họ.

“Ồ, A Ảnh!” Thượng Linh không thể không túm chặt bạn hiền, đề phòng trường hợp nàng ta lại giở bài hôn mê bất tỉnh để thu hút sự chú ý.

“Anh và August đến cùng nhau!” A Ảnh hơi cau mày, vừa mở miệng ra đã nói câu này. Điều đó làm Thượng Linh không thể không nghi ngờ, phải chăng anh ta đã biết chuyện CEO yêu dấu của mình định “sex” bừa với cô trong lúc uống rượu say hay không nhỉ? Lẽ nào lần này định đến hỏi tội cô sao? Anh ta cao lớn cường tráng thế, cô làm sao mà đánh nổi.

“Đây đều là bạn của em sao?” A Ảnh chỉ vào mấy người trong đám sáu đôi, người ngồi cuối bàn thỉnh thoảng lại nhìn về phía nhà vệ sinh.

“Không phải đâu! Đây là buổi gặp mặt làm mối cho sáu đôi.” Thượng Linh không thể bỏ lỡ cơ hội giải thích ngàn vàng này.

“Em đi cùng cô ấy!” Mễ Mễ bổ sung thêm, bị Thượng Linh khinh thường lườm ột cái.

“Em đến để làm mối á?” A Ảnh hơi kinh ngạc, lông mày càng nhăn lại.

“Em năm nay hai sáu rồi, đi gặp mặt mai mối cũng là việc bình thường thôi mà.” Gương mặt thanh tú nở nụ cười vô cùng hồn nhiên vô tư.

“Nhưng mà August...”

“Em và sếp vô cùng trong sáng, không có bất kì chuyện gì cả, anh đừng có hiểu nhầm! Thực ra anh mới là người quan trọng nhất đối với sếp.”

A Ảnh càng nghe càng thấy có gì đó không hợp lý, định nói tiếp nhưng một người trong đám còn lại đã tiến lên.

“Tiểu Linh, cậu không sao chứ?” Anh chàng đứng bên Thượng Linh với tư thế của người bảo vệ. Hai người đàn ông nhìn thẳng vào mặt nhau, đều vô cùng kinh ngạc.

“Tổng công tử?”

“Mục Ảnh? Thật là trùng hợp?” Tổng công tử thản nhiên ra vẻ bề trên.

“Thì ra A Ảnh họ Mục!” Mẹ Mễ mừng thầm, còn Thượng Linh muốn nhân cơ hội này chuồn lẹ nhưng không tài nào kéo nổi Mẹ Mễ đi, cô đành phải làm trái với lương tâm bỏ rơi Mẹ Mễ lại để chuồn trước.

Vừa làm việc trái với lương tâm, đã phải chịu báo ứng ngay tức khắc, Thượng Linh gặp anh chàng CEO đang hầm hầm mặt mày tại cửa thang máy. Gần mười ngày nay, cô chưa hề gặp anh sau vụ ở chung cư hôm trước.

Mấy ngày đầu do vẫn chưa hết tức giận, cô cố tình tránh mặt, lấy cớ để không phải mang tài liệu lên cho anh. Sau đó, chị Thái Hoa thấy “mỹ nhân” không phản đối gì, nên cũng vui vẻ mang tài liệu đi, không sai Thượng Linh mang lên nữa.

Thượng Linh cả ngày ở phòng đối ngoại nghe mọi người buôn chuyện, thỉnh thoảng lại đánh văn bản, làm chân chạy, cuộc sống cũng không đến nỗi nào.

Cô nghĩ August chắc cũng đang tức giận, nói cho cùng việc anh say rượu nên vô tình làm vậy... Về mặt cảm giác mà nói, khi say Thượng Linh cũng chẳng khác gì, cũng từng nghĩ Mẹ Mễ là các hot boy như Ngô Tôn, Lý Chuẩn Cơ, không chỉ cần bừa lên cổ người ta, lại còn tiện tay sờ ngực nữa chứ! Cảm giác đó thật là kinh khủng!

Vì vậy Thượng Linh rất thông cảm khi August không gọi mình cùng đi tiếp khách nhiều ngày sau khi xảy ra vụ việc.

Hơn nữa, cô cũng hiểu những vết thương lòng cần phải có thời gian mới hàn gắn được, lúc này cứ giữ khoảng cách là thượng sách.

Nhưng lần gặp mặt bất ngờ hôm nay lại khiến mọi việc thêm phần rắc rối.

Trông vẻ mặt August, rõ ràng anh vẫn chưa hết tức giận, lại thêm việc Thượng Linh để A Ảnh một mình lại trong nhà vệ sinh, phải đối mặt với một anh chàng thần kinh chập mạch và một cô nàng đang có ý đồ đen tối. Cả hai đều có thể coi là tình địch cả, thảo nào mà “mỹ nhân” tức giận đến mức này.

Đôi mắt lạnh lùng tuyệt đẹp nhìn chằm chằm vào Thượng Linh khiến cô chỉ muốn chạy trốn. Thượng Linh cười cười: “Ông chủ, thật trùng hợp quá! À, để em gọi A Ảnh đến!” Anh lập tức ngắt lời, kéo cô vào thang máy.

Những ngón tay phía trên khóa chặt cổ tay, đến nỗi cô cảm thấy vô cùng đau buốt. Đúng là “mỹ nhân” đang tức giận thật, chiếc cằm với những đường nét thanh tú đẹp đẽ đang mím chặt lại. Anh không nói lời nào, ấn nút thang máy. Thượng Linh thấy bóng dáng A Ảnh phía dưới nhỏ bé dần sau lớp kính trong suốt của thang máy, còn chưa kịp kêu lên hai tiếng “A Ảnh”, ánh mắt lạnh lùng quét tới làm cô sợ co rúm người.

Thang máy dừng lại tại một tầng của tòa nhà, bên ngoài là một hành lang rộng lớn trải thảm mềm. August người cao chân dài, Thượng Linh bị kéo cả đoạn đường, loạng choạng bước theo. Anh dừng lại trước cánh cửa cuối hành lang, rút thẻ ra, lạnh lùng quét thẻ mở cửa, đẩy Thượng Linh vào trong.

Trước mắt Thượng Linh là một không gian rộng rãi thoáng đãng, đây là phòng tổng thống gồm hai tầng với những tấm kính sát sàn trong suốt, sofa pha mềm mại cực lớn và phòng ngủ xa hoa như dành ột vị vua.

Thượng Linh bị hút hồn bởi tấm màn thạch anh và bồn tắm tuyệt đẹp, đang định bước vào ngắm ngía thì người đứng sau đã kéo cô lại. Cô xoay người một vòng, sống lưng chạm ngay vào bức tường của hành lang, cánh tay anh giữ chặt hai bên gò má cô, cả người bị giam cầm trong vòng tay anh.

“Gặp mặt sáu đôi... làm mối ư?” Gương mặt hoàn hảo tuyệt đẹp ẩn chặt phía trên người cô, khiến cô thấy hàng mi dày đậm của August đẹp như đôi cánh bướm, khẽ rung theo từng hơi thở: “Xem chừng dạo này em vui vẻ quá nhỉ!”

Thượng Linh không hiểu rõ mọi việc như thế nào nhưng nhận ra được sự khó chịu trong giọng nói lạnh lùng ấy. Dù thế nào đi nữa, cứ cẩn thận vẫn hơn.

“Vừa rồi anh nghe thấy bọn em nói chuyện à? Cái này... Xin hỏi là khách sạn có quy định nhân viên không được đến các khách sạn khác tiêu tiền hay không?” Thượng Linh thấy mình như thế đã là lịch sự lắm rồi, nhưng cứ có cảm giác không khí xung quanh dường như càng nặng nề hơn. Nghĩ một hồi, Thượng Linh lại nói tiếp: “Em hứa em sẽ không nói với A Ảnh chuyện hôm trước ở chung cư...”

Đôi đồng tử đen như ngọc ngay trước mắt cô bỗng nhiên nhú lại, anh ấn mạnh vào cằm cô, làm cô đau đến nỗi chỉ muốn quát ầm lên.

“Bây giờ ở đây chỉ có hai chúng ta, không có A Ảnh nào cả!”

“Anh ấy đang ở ngay tầng dưới.”

“Không được nhắc đến cậu ta!”

“Tại sao chứ?” Thượng Linh sắp đau đến chết đi sống lại.

Anh không trả lời, đôi môi ngay lập tức ấn mạnh lên môi cô. Đôi môi anh lạnh lùng mềm mại, không dịu dàng cũng chẳng thành thạo, chỉ có sự tức giận sôi sục như đang giày vò trừng phạt môi cô. Rất đau, quả thực là rất đau.

Thượng Linh mở to mắt, thất kinh hồn vía. Ông chủ, anh đang làm gì vậy? Vầng trán tuyệt đẹp ngay trước mắt làm cô ngất ngây, cũng may, đây không phải nụ hôn đầu nên không đến nỗi vừa chạm môi đã mềm nhũn hết chân tay, quên cả hít thở. Ít nhất cô vẫn còn nhớ, nếu gặp phải tình huống này, cần phải đẩy ngay đối phương ra xa.

Song sự chối từ của Thượng Linh chỉ khiến nụ hôn của anh càng mãnh liệt hơn. Anh đè lên người cô, áp chặt cô vào tường, đôi môi bị giày vò khiến cô vừa đau vừa tê dại. Thượng Linh mở miệng định hít thở, nhưng lại cảm thấy thứ gì đó ấm áp mềm mại trượt vào trong miệng mình rồi từ từ tiến vào sâu hơn. Thượng Linh kinh hoàng: Đây, đây là lưỡi của August sao? Anh ta dám hôn cô kiểu Pháp ư?

Trong lúc tiếp xúc bằng lưỡi, thân hình đang đè trên người cô dường như run rẩy. Một tay đỡ phía sau đầu cô, một tay còn lại nắm chặt cổ cô, ép cô ngẩng đầu lên, tiếp nhận nụ hôn của anh.

Anh không còn giày vò môi Thượng Linh như lúc đầu nhưng nụ hôn càng lúc càng sâu hơn. Nụ hôn ấy khiến cô vô cùng bối rối, mùi hương bạc hà mát lạnh trên người anh khẽ phả lên mũi cô, hơi thở nặng nhọc thoảng bên tai cô, đôi môi đang quấn lấy môi cô trở nên nồng cháy, dường như muốn chiếm đoạt tất cả mọi lý trí của cô.

Không biết bao lâu sau, cuối cùng anh cũng buông cô ra, dựa vào tường, cô nắm chặt áo sơ mi của anh rồi ra sức hít thở. Trước mắt Thượng Linh, đôi môi tuyệt đẹp vô cùng gợi cảm sau nụ hôn cuồng nhiệt áp vào tai cô, khẽ nói trong hơi thở hỗn loạn: “Sau này, không được phép làm anh tức giận!”

Tối đó, Mễ Mễ thấy Thượng Linh mù mờ ngơ ngẩn gấp trăm lần so với ngày thường. Thượng Linh nằm cuộn tròn trên sofa, cầm điều khiển DVD mở vô tuyến.

“Mễ Mễ, nếu... nếu có người hôn lưỡi con rồi mình nuôi, cậu nghĩ hành động này có ý nghĩa gì?”

“... Có thể hôn lưỡi một con rùa sao?”

“Mình đang hỏi cậu là hành động này có ý nghĩa gì cơ mà?”

Mẽ Mẽ vội phản ứng lại: “Lẽ nào... tay CEO “yêu tinh” ấy hôn cậu rồi?” Mẽ Mẽ vô cùng phấn khích: “Chúc mừng cậu! Cuối cùng cậu đã “chỉnh” được ông chủ của cậu rồi! Cũng có nghĩa là từ nay về sau cậu không cần mất công đi tìm “sổ gạo” dài hạn nữa, chỉ cần hầu hạ anh ta tử tế là được!”

Thượng Linh sa sầm mặt: “Nhưng mình không thích dùng hàng mà anh chàng khác đã dùng...” Thượng Linh tức giận đến cực điểm: “Chỉ cần nghĩ đến việc cái lưỡi đưa vào miệng, cuốn lấy lưỡi mình lúc trước đã từng đưa vào miệng A Ảnh, là mình muốn ói ngay. Chính vì việc này mà hôm nay mình thấy ghê tởm đến mức không ăn được bữa tối...”

Mẽ Mẽ run rẩy dựa vào tường: “Mình xin cậu đấy! Đừng có mô tả chi tiết như thế, mình vừa ăn cơm xong...”

6. Chương 6: Quá Trình Hẹn Hò

Thượng Linh gặp A Ảnh lần tiếp theo tại VIVS. Cô thoáng chột dạ khi thấy bóng người cao lớn lực lưỡng từ xa. Đang định bụng đi đường vòng để tránh mặt thì đã bị A Ảnh gọi đích danh.

A Ảnh đi mấy bước đến trước mặt Thượng Linh, gương mặt xưa nay vốn lạnh lùng có vẻ hơi trầm lắng. Lẽ nào “mỹ nhân” chơi bài ngựa với A Ảnh rồi? Thượng Linh quyết định đánh đòn phủ đầu, ngay lập tức cười tươi: “A Ảnh, tối qua anh ngủ có ngon không?”

“Em...”

“À, đúng rồi, lần trước em xin anh số điện thoại, anh vẫn chưa cho em, bây giờ cho em số được không?”

A Ảnh xưa nay vốn không biết cách từ chối, đành phải cho Thượng Linh số di động. Cô nhập số vào máy: “Số của em chắc anh có rồi! Sau này nhớ giữ liên lạc thường xuyên nhé! Anh cũng biết là em gần như mù tịt về mảng khách sạn, nếu đợt trước anh không gọi em đến phỏng vấn thì có khi đến bây giờ em vẫn đang thất nghiệp.”

“Đâu có, anh cũng chỉ là người làm thuê thôi, người thực sự giúp em là August!”

“Anh cứ khiêm tốn, lần nào cũng dành phần công đầu cho ông chủ! Những nhân viên vừa trung thành vừa tài giỏi như anh giờ không nhiều đâu! À! Em còn có chút việc, em đi trước đây, bye bye!” Ba hoa một hồi, Thượng Linh liền lặn mất tăm. Đến khi Thượng Linh đi khuất sau góc tường, A Ảnh mới nhớ ra điều cần nói khi đến tìm cô.

Hôm nay, không khí phòng đối ngoại có phần hơi khác so với ngày thường. Thượng Linh vừa bước vào thì phát hiện ra mấy người đẹp đang nhìn mình với ánh mắt sắc lẹm như muốn cắt đôi cô ra. Cô đã hiểu nguyên do tại sao khi thấy tấm thiệp màu bạc và đóa hoa trên bàn. Đây là một tấm thiệp mời, mời cô tham dự một buổi tiệc vào tuần sau.

Người mời cô là Tổng Vân Tiên, cũng chính là Tổng công tử hiện đang ở khu biệt thự nhà vườn trong khách sạn VIVS. Thực ra trước đây, Thượng Linh cũng từng nghe một vài chuyện vặt vãnh về Tổng công tử qua lời buôn chuyện của những người đẹp trong phòng. Ví dụ như anh ta vừa từ Melbourne về, hay anh chàng này đẹp trai phong độ ngồi ngồi, đối xử với mọi người nhẹ nhàng ân cần và không bao giờ ra vẻ giàu có. Tổng công tử ở lại khách sạn VIVS một thời gian vì dự án hợp tác mới giữa hai bên và vì mối thân tình giữa ông chủ Tổng với “mỹ nhân” CEO.

Lúc đó, Thượng Linh cũng chẳng nhớ nổi cậu bạn học cùng năm cấp ba họ tên là gì, nên cũng không xâu chuỗi mọi việc lại. Gặp lúc mọi người buồn đưa lê, cũng chỉ ngồi bên góp thêm chuyện vào. Thế mà bây giờ, Thượng Linh lại tóm ngay được chàng hoàng tử độc thân, cao quý, hoàn hảo, đương nhiên đây là tin tức chẳng lấy gì làm vui vẻ cho tất cả những người đẹp đang nhắm nhe anh chàng.

Nếu như thường ngày, với tính cách của Thượng Linh, có lẽ lúc này cô sẽ cầm tấm thiệp khẽ cười khểnh hai tiếng, sau đó ném nó và bó hoa vào thùng rác. Nhưng bây giờ, vừa đi làm chưa đầy hai tháng, cô không muốn gây thù chuốc oán với ai, nên đành thu dọn hoa và thiệp, lặng lẽ làm việc.

Vừa bật máy tính được một lát, điện thoại bỗng đổ chuông, giọng nói của Tổng công tử vọng đến: “Tiểu Linh, cậu đã nhận được hoa và thiệp mời chưa?”

“... Số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy, xin quý khách để lại lời nhắn sau tiếng bíp. Bíp!...”

“Tiểu Linh, nếu đúng là trả lời tự động, người ta sẽ nhắc lại một lần nữa bằng tiếng Anh.”

“Ha ha!” Thượng Linh khẽ cười hai tiếng rồi tắt máy luôn. Không ngờ Tổng Vân Tiên lại có thể kiếm được số điện thoại và thông tin của cô từ “Hữu duyên thiên lý” nhanh như vậy. Đúng là hành động của kiểu đàn ông “bia đỡ đạn” điển hình, chẳng có gì là mới mẻ cả. Đánh được một nửa văn bản, điện thoại bàn lại kêu lên.

“Sao lại tắt máy?” Đây là lần đầu tiên cô nghe giọng nói hoàn hảo trầm thấp đầy cuốn hút ấy trong điện thoại, cũng thấy hơi khác so với khi nghe trực tiếp bên ngoài. Dường như có thêm phần mờ ảo, thần bí và mê hoặc hơn lúc nghe trực tiếp.

“Hết pin rồi!” Thượng Linh trả lời như chuyện đương nhiên.

Đầu dây bên kia ngừng lại một lát, nói tiếp: “Em định lúc nào mới xuống đây?”

Thượng Linh ngớ ngàng.

“A Ảnh không nói gì với em sao? Xuống ngay, anh đang đợi em trước cửa.”

Chủ nhân sai bảo, Thượng Linh làm theo ngay lập tức. Ảnh mắt nghi vấn ác liệt của chị Thái Hoa bay đến, Thượng Linh thần nhiên thốt ra hai từ: “Công việc”, chị cũng đành phải cho qua. Có lẽ, do quen biết với A Ảnh nên ngay cả chị Thái Hoa - người lúc nào cũng vô cùng nghiêm khắc với các thành viên trong nhóm lại có phần kiêng dè Thượng Linh. Đúng là các mối quan hệ thân thiết có nhiều lợi ích thật.

Augustus ngồi trên chiếc Bentley trước cửa khách sạn đợi Thượng Linh hồi lâu. “Đi đâu vậy?” Thượng Linh cố gắng không ngồi quá gần Augustus ở hàng ghế sau. Hình ảnh bị ép hôn đầy cuồng nhiệt tự động tái hiện trong đầu Thượng Linh khi cô thấy đôi môi mỏng tuyệt mỹ của Augustus. Cô bất chợt thấy hơi ngại ngùng. Augustus không để ý đến cô, chỉ dặn dò bác Hải lái xe rồi tựa lưng vào ghế sau, im lặng chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thượng Linh được đưa đến một nhà hàng chỉ tiếp đón các hội viên, lặng lẽ ăn bữa trưa đắt tiền cùng Augustus. Ngón tay của anh vốn đã thon dài trắng bóc, như càng thanh tú hơn khi cắt thức ăn bằng dao nĩa bạc. Cô trầm nghĩ, có lẽ mọi việc đúng như lời Mẹ Mẹ nói, anh chàng gay đẹp trai này đã vô tình được cô “chỉnh” lại rồi.

Tình hình đến lúc này đã bắt đầu đi vào giai đoạn hẹn hò. Đầu tiên là tiệc tùng ăn uống, vậy tiếp theo có phải anh sẽ đưa cho cô một tấm thẻ để tha hồ mua sắm không? Nửa tiếng sau, giấc mơ của Thượng Linh đã thành hiện thực. Cô được đưa đến trung tâm thượng mại cao cấp nhất thành phố S, đi mua sắm cùng Augustus. Thượng Linh đứng ngồi không yên, đáng lẽ như bình thường, anh phải đưa cô đến cửa hàng quần áo nữ mới phải chứ. Sao mà đi tới đi lui đều là cửa hàng quần áo nam thể này?

“Mỹ nhân” lôi hai áo khoác từ trên giá xuống hỏi: “Cái nào đẹp hơn?”

Thượng Linh ngáp một cái chẳng phù hợp chút nào cả.

“Em buồn ngủ thế ư?” Ảnh mắt Augustus lạnh băng.

Thượng Linh ngay lập tức mỉm cười bước lên phía trước: “Đâu có! Thực ra cả hai cái này đều màu đen cả, trông cũng na ná nhau. Không giống như cái này, màu sắc rất đẹp, mà mẫu mã lại thời trang, trông đẹp lắm!”

“Em thích thể loại này sao?” Đôi lông mày dài nhíu lại nhìn chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt trên tay Thượng Linh.

“Đúng vậy! Em thấy con trai mặc quần áo màu này trông đẹp trai hết thấy. Kể cả người đi đường chẳng quen biết gì mà mặc quần áo kiểu này, em đều đuổi theo nhìn cho bằng được!” Thượng Linh nói có vẻ vô cùng thật lòng, nhưng thực ra cô chỉ đang nói bừa.

“Chẳng ra thể thống gì cả!” Đôi môi mỏng khẽ nhếch, thốt lên mấy tiếng. Sau đó anh tiện tay nhặt mấy bộ quần áo màu đen, đưa cho nhân viên bán hàng, ký tên xong bảo nhân viên cửa hàng mang thẳng đến chung cư. Có lẽ bộ dạng kém vui của Thượng Linh thể hiện ra quá rõ, nên mua sắm xong August cũng ban ơn, đưa cô đến cửa hàng thời trang nữ.

Lúc bắt đầu chọn, Thượng Linh còn xem qua giá cả thế nào, nhưng khi thấy gương mặt anh chẳng hề biến sắc khi kí hóa đơn, Thượng Linh liền yên tâm thoải mái thử, chọn và mua quần áo.

Những bộ Thượng Linh chọn chủ yếu đều là những kiểu dáng mát mẻ, hơi thiếu vải. Song lúc này cô không hề biết, quần áo đã được đổi hết sang loại khác khi chuyển đến nhà mình. Không còn chiếc quần soóc nào cả, váy cái nào cũng dài quá đầu gối, còn áo thì không còn cái nào hở vai hết.

Mua sắm một hồi, cuối cùng cũng đến lúc hết giờ làm, August đưa Thượng Linh về thẳng nhà. Khi cô mở cửa xuống xe, anh hỏi: “Ngày kia em định làm gì?”

Ngày kia là thứ bảy, buổi sáng là thời gian ngủ, buổi chiều cô và Mễ Mễ có lịch đi học yoga. Cô trả lời đúng sự thực, anh nghe xong không nói gì cả.

“Vây em về đây! Hôm nay, cảm ơn anh, bye bye!” Nghĩ một lát, Thượng Linh lại cúi người về phía trước, khẽ hôn lên gò má trắng muốt. Đã nhận đồ của người ta, nhất định phải có quà để tạ ơn. Thượng Linh nghĩ như vậy, nên khi xuống xe lại bình thường như không có gì. Thượng Linh không hề hay biết, buổi chiều đó, chiếc Bentley đã dừng lại rất lâu bên ngoài khu nhà cô.

Ngày hôm đó, lần đầu tiên trong đời, bác Hải – người lái xe trung thành tận tụy năm năm qua cho CEO cảm thấy trong lòng không yên. Cả ba tiếng đồng hồ bác phải ngồi buồn xo, bụng đói cồn cào vì chưa có lệnh của ông chủ nên không dám lái xe đi. Qua tấm gương chiếu phía sau xe, người đàn ông tuyệt mỹ xưa nay vốn lạnh lùng giờ đây lại đang đặt tay lên má khẽ mỉm cười không thành tiếng. Liệu có phải bác Hải đã già nên mắt mờ rồi không? Trời ơi, bác Hải đói lắm rồi!

Ngày thứ bảy, tâm trạng Thượng Linh không được vui cho lắm! Đồng quần áo hàng hiệu cô chọn hôm trước vừa chuyển đến, nhưng kiểu cách không ngờ đã bị người ta thay đổi hết sạch. Những mẫu vừa ý Thượng Linh thì giờ đây đều biến thành các mẫu mà cô không hề thích. Buổi chiều xuống dưới nhà đổ rác, cô lại gặp ngay cái đuôi cứ bám riết từ hành lang.

“Tiểu Linh!” Tống Văn Tiên chen được nửa người vào trong trước khi Thượng Linh đóng cửa lại. Sau đó một tiếng kêu thảm thiết đã làm kinh động đến Mễ Mễ đang trong phòng ngủ nằm đắp mặt nạ: “Làm sao lại có tiếng giết lợn vậy?... Kia! Con lợn này trông quen quá!”

“Tiểu Linh! Xin cậu hãy ỉnh một cơ hội được không? Chuyện nhà cậu mình đều biết cả rồi, mình chỉ muốn quan tâm đến cậu thôi mà!”

Chuyện gì không nói lại nói chuyện này! Mễ Mễ lắc đầu ngán ngẫm. Quả nhiên, Thượng Linh vừa vung tay, một cuốn tạp chí dày cộp đã bay ngay vào mặt Tống Văn Tiên.

“Tiểu Linh...”

Đến lượt gối bay.

“Tiểu Linh...”

Điều khiển cũng bay.

“Tiểu Linh...”

Cốc cũng đang chuẩn bị bay theo hướng đó thì Mễ Mễ vội lên tiếng: “Nhà mình chỉ có mỗi hai cái cốc thôi! Mình không muốn uống nước bằng bát đâu...”

Thượng Linh đặt hung khí xuống, đẩy Tống Văn Tiên ra ngoài: “Cậu là loại người gì mà kì lạ vậy? Mấy lần trước, mình đã từ chối cậu rõ ràng rành rành như vậy lẽ nào cậu không hiểu ư?”

“Cậu chưa từng tiếp xúc với mình, làm sao có thể biết rằng chúng ta không hợp nhau? Dù gì đi nữa, mình vẫn theo đuổi cho đến khi nào cậu chấp nhận ỉnh một cơ hội mới thôi! Nếu không mình sẽ không chịu bỏ cuộc đâu!”

“Muốn có cơ hội phải không?” Thượng Linh quay về phòng đóng cửa lại. Mười phút sau, cô xuất hiện khi đã thay quần áo chỉnh tề, tóc áo Tống Văn Tiên kéo anh chàng ra khỏi nhà.

Với thân thế và điều kiện của Tống Văn Tiên, bị Thượng Linh đối xử như vậy mà vẫn không hề tức giận thì cũng có thể coi là người tử tế. Chỉ đáng tiếc, cậu ta lại quen Thượng Linh trước khi cô mười bảy tuổi, nếu không có lẽ cô cũng sẽ suy nghĩ đến việc cho cậu một cơ hội.

Chiều đó, Tống Văn Tiên không đưa Thượng Linh đến bất kì một nơi lộng lẫy cao cấp nào mà chỉ đưa cô trở lại ngôi trường cũ của hai người. Trường Trung học Sư phạm số 1, ngôi trường cấp ba nổi tiếng nhất thành phố S, khóa nào cũng đào tạo ra rất nhiều nhân tài. Chính tại nơi đây, Thượng Linh đã sống năm tháng huy hoàng cuối cùng của cuộc đời mình. Thượng Linh không ngờ, Tống Văn Tiên lại đưa cô đến nơi này. Những kí ức xa xưa bất chợt ủa về qua từng góc lớp, hàng cây quen thuộc. Tất cả tựa như một cơn gió không thể lẫn tránh, làm rối những sợi tóc trên trán và dâng trào hồi ức xưa trong lòng Thượng Linh.

Tống Văn Tiên nhắc lại rất nhiều kỷ niệm trong quá khứ, từ chuyện gặp mặt ngày khai trường đến việc cậu vui mừng ra sao khi cô giáo xếp chỗ ngồi. Thượng Linh ngày xưa, tóc dài đến tận eo, xinh đẹp thanh tú, làn da trắng ngần, gương mặt luôn kiêu kỳ như một nàng công chúa. Kỳ thực lúc đó, cô không hề biết tuy không phải là người xinh đẹp nhất trường khi ấy nhưng cô lại là đối tượng thầm thương trộm nhớ của rất nhiều nam sinh. Những nữ sinh khác có thể xinh đẹp, yêu kiều nhưng có lẽ đều không sánh được với nụ cười tự tin kiêu hãnh của Thượng Linh.

Còn Tống Văn Tiên, cũng không tránh khỏi việc trở thành một thành viên trong đội ngũ thầm thương trộm nhớ cô.

Nhưng sau đó, đến một ngày Thượng Linh bỗng nhiên biến mất. Nhiều năm sau, Tống Văn Tiên không biết bao lần đã từng hối hận vì không đủ can đảm thổ lộ tình cảm khi còn được gặp cô. Anh thừa nhận rằng trong số những bức thư tình trong ngăn bàn Thượng Linh ngày xưa cũng có một bức do chính anh viết.

Những năm tháng tuổi trẻ trôi qua nhanh, đến khi quay đầu lại nhìn thì người đã bật vô âm tín từ lâu. Tống Văn Tiên nói, giờ đây anh vẫn thích cô như ngày xưa, hy vọng có thể được ở bên cạnh, bảo vệ và đem niềm vui đến cho cô.

Có thể những kỉ niệm quá khứ Tống Văn Tiên kể lại khiến Thượng Linh xúc động. Hoặc cũng có thể do cảnh vật quen thuộc đã làm tình cảm thay đổi nên nói chung, trong buổi chiều tối ngày hôm đó, khi Tống Văn Tiên đưa Thượng Linh đi bộ về chung cư, cô nhận ra mình không còn ác cảm với anh như trước nữa. Tuy nhiên, điều này không có nghĩa là cô sẽ tiếp nhận tình cảm của anh.

“Tống Văn Tiên, cậu đã từng nghĩ đến điều này chưa? Có lẽ người mà cậu vẫn thầm thương trộm nhớ, lúc nào cũng nghĩ đến đó chỉ là một hình bóng còn lại trong kí ức năm xưa. Người đó không phải là mình, tất cả mọi chuyện đã trôi qua chín năm rồi, bây giờ mình đã không còn như ngày xưa nữa. Thật đấy, mình thực lòng khuyên cậu, chúng ta không hợp nhau. Vả lại mình cũng không thích cậu.” Thượng Linh bình tĩnh nói hết những lời này, sau đó cô thấy gương mặt Tống Văn Tiên thất thần.

“Thật sao, không có lấy một tia hy vọng nào sao?”

“Không thể nào!”

“Cám ơn cậu, mình hiểu rồi! Thực ra, có lẽ điều mà mình cần cũng chỉ là một câu trả lời dứt khoát của cậu thôi!” Anh nhìn Thượng Linh, từ từ đặt tay lên vai cô: “Điều cuối cùng, có thể trao mình một nụ hôn tạm biệt được không? Coi như, để mình vĩnh biệt mối tình đầu?”

Thượng Linh không đồng ý cũng không lảng tránh bàn tay đang đặt trên vai mình, Tống Văn Tiên nhân cơ hội đó kéo cô lại, cúi đầu xuống đặt lên môi cô một nụ hôn.

“Nụ hôn tạm biệt là hôn môi sao?” Thượng Linh thấy mình lỗ to.

Cô chọc cười Tống Vân Tiên, anh đưa tay gạt mái tóc cô rồi quay người bước đi. Ánh chiều tà soi bóng Tống Vân Tiên, Thượng Linh đưa mắt nhìn theo rồi khẽ thở dài quay người bước đi.

Lát sau, Thượng Linh đông cứng người lại - Người đàn ông tuyệt mỹ với gương mặt u ám bước xuống từ chiếc xe đỗ tại đường rẽ vào chung cư. Anh nhìn cô chằm chằm, cơn thịnh nộ trên mặt như đang bùng cháy.

7. Chương 7: Sóng Gió Trong Buổi Tiệc

Tuy không hiểu sao lúc này CEO “đại nhân” lại xuất hiện ở đây, nhưng Thượng Linh hiểu rằng khi đàn ông đang tức giận thì đàn bà tuyệt đối không được phép đổ thêm dầu vào lửa. Thế nhưng khi nhìn anh, Thượng Linh không nén nổi phì cười. “Mỹ nhân” CEO đang mặc chiếc áo sơ mi màu hồng. Màu hồng cực sến kết hợp với gương mặt u ám lạnh lùng của August đem lại hiệu ứng vô cùng kỳ lạ.

“Thượng Linh!” Hành động đó của cô càng làm anh thêm tức giận. Anh bước về phía cô, tóm lấy cánh tay rồi mau chóng kéo lên xe.

Vài giây sau, bác Hải đáng thương bước xuống xe, đi bộ quanh đó, nhường không gian trong xe lại cho hai người phía sau.

“Mặc quần áo anh mua đi hẹn hò với người khác, đã thế còn để hân hôn nữa?” August chớp mắt, chẳng hề báo trước, đột nhiên ép chặt môi hôn cô.

Rõ ràng đang là mùa hè, vậy mà bờ môi August lại lạnh ngắt, đầu lưỡi quét qua môi Thượng Linh thật lạnh lùng, sau đó nhanh chóng trượt vào miệng cô. Đúng là cũ rích! Thượng Linh thầm phản đối trong lòng, nhưng lại không có cách nào đẩy anh ra được.

Một tay August giữ chặt lưng, tay còn lại đỡ bên má cô, đôi môi anh lấp đầy môi cô. Dường như khi hôn, August trở thành một người khác hoàn toàn. Không còn là CEO “mỹ nhân” lạnh lùng sắt đá thường ngày, anh trở nên mạnh bạo đến mức khiến cô hơi hoảng sợ. Nỗi sợ hãi vừa xuất hiện trong đầu, Thượng Linh cũng ngay lập tức thấy kinh hoàng bản thân mình. Sợ cái gì chứ? Lẽ nào đến giờ còn có chuyện gì khiến cô lo lắng như vậy ư? Cũng chỉ là hôn thôi chứ có gì đâu, cô sẽ cho anh ta biết, cô chẳng bao giờ thêm quan tâm đến nụ hôn ngớ ngẩn như thế này.

Thượng Linh tức giận khẽ cắn răng lên môi August, nhân lúc anh đang sững lại, cô liền đẩy lưỡi vào miệng, hôn anh. Cô cảm nhận được hơi thở August càng lúc càng nặng nề, một lát sau, nụ hôn đó lại càng thêm mãnh liệt. Chốc lát, trong xe chỉ còn lại những tiếng thở gấp của cả hai. Không gian xe u ám lặng lẽ nhưng lại chứa đựng ngọn lửa bùng cháy, từ từ nhen nhóm trong cô.

Khó khăn lắm Thượng Linh mới vớt vát được chút ý thức, lúc này cô mới phát hiện ra vừa rồi mình đã bám chặt cổ August, hôn anh cuồng nhiệt đến mức ấy. Cổ hết sức, cô đẩy anh ra, đôi môi anh đặt trên môi cô thở khó nhọc. Trong hơi thở nóng bỏng ấy có cả mùi hương bạc hà thoang thoảng, mùi sữa tắm giữa tóc và cổ anh, hương vị ấy thật dễ chịu và cuốn hút.

Có lẽ, đầu óc cô đã điên loạn rồi nên mới cảm thấy như vậy. Nhưng tiếp theo còn có một chuyện làm cô còn phát điên hơn nữa. Qua vai August, cô thấy bên ngoài cửa sổ xe có một gương mặt đang dính chặt lên cửa kính tựa như muốn gắn luôn mặt mình lên đó. Lúc này, gương mặt ấy vẫn đang giương to mắt nhìn hai người trong xe. Đó là... Mẹ Mě! Cơn sóng gió vì thế cũng ngừng lại theo cách này.

Sự xuất hiện bất ngờ của Mẹ Mě đã kịp thời cứu Thượng Linh, nhưng Mẹ Mě lại không có cùng quan điểm với cô về vấn đề này: “Xì!... Cứu cái gì mà cứu! Mình thấy cậu hôn anh ta cuồng nhiệt thích thú thế cơ mà! Còn nói cái gì mà không thích dùng hàng đã qua tay người khác chứ? Rõ ràng là bản thân đã thích thế còn gì nữa! Không tin thì cậu tự xem đi này!”

Mẽ Mẽ rút điện thoại ra, không ngờ trong máy lại có ngay đoạn clip quay cảnh hôn cuồng nhiệt giữa Thượng Linh và “mỹ nhân” CEO.

Thượng Linh đứng ngây người.

“Cậu xem này, cậu chủ động thế còn gì nữa! Đây này, đây này...” Mẽ Mẽ cười vô cùng đắc ý: “Chúc mừng cậu! Cuối cùng cậu cũng đã vượt qua được trở ngại tâm lý. Bây giờ, A Ảnh là của mình rồi!”

Thấy bạn hiền nhảy nhót khắp phòng, Thượng Linh chỉ buồn phiền mà nước mắt đầm đìa.

Tiệc tùng, lại là tiệc tùng. Khi gặp Tống Văn Tiên, Thượng Linh mới biết hóa ra đây chính là buổi tiệc mà lần trước Văn Tiên mời cô tham dự. Chỉ có điều, lúc này người đưa cô đến lại là August. Tuy hôm trước August tức giận điên người, ánh mắt nhìn cô chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống. Nhưng sau đó lại không gây phiền hà gì cả, mấy ngày sau còn cho người mang quần áo và giày dự tiệc đến.

“Cậu thử nói xem, có phải ông sếp “mỹ nhân” của cậu mắc bệnh mất trí dứt quãng không? Hôm trước, lúc ra về, anh ta còn chẳng thèm chào cậu lấy một câu, còn lườm như thể muốn tấn ỉn một trận, vậy mà mới được mấy hôm đã tặng cho cậu một đồng hồ đắt giá? Chắc chắn là có vấn đề!” Mẽ Mẽ cảnh cáo Thượng Linh tối nay nhất định phải thật cẩn thận. Đừng có bất cẩn làm August tức giận, nếu không sẽ mất toi cái “sổ gạo” dài hạn đấy.

Thượng Linh hoàn toàn đồng ý với Mẽ Mẽ. Vì vậy kể từ lúc bắt đầu bữa tiệc, cô luôn ngoan ngoãn ngả người vào “mỹ nhân”. Sau kinh nghiệm bị các người đẹp dồn vào chân tường như buổi tiệc trước, lần này cô lúc nào cũng bám chặt lấy cánh tay August, cho dù có bao nhiêu người đẹp tiến đến, cô cũng không chịu buông. Chăm chỉ tận tụy như vậy, cuối cùng gương mặt ông chủ cũng đỡ nặng nề hơn, chỉ có điều tất cả lại rối tung lên vì sự xuất hiện của Tống Văn Tiên.

“Tiểu Linh, sao cậu lại đến vậy? Mình cứ tưởng là cậu không đến cơ đấy!”

Thượng Linh co rúm người. Tống công tử, liệu có phải anh cố ý không thấy người đang ôm cô hay sao? August cuốn hút như vậy, kể từ lúc bước vào hội trường, ít nhất có hơn chục cô nàng ngẩn ngơ nhìn anh đến nỗi đánh đổ cả ly rượu. Thậm chí lúc này, cô bạn gái kiều kỳ bên cạnh Tống Văn Tiên mắt cũng đang sáng bừng lên nhìn anh.

“Hình như, Tống công tử có vẻ khá thân thiết với người tình của tôi.” “Mỹ nhân” khẽ nhếch miệng, để lộ nụ cười ma quỷ “thương hiệu”.

Tống Văn Tiên hơi ngại khi nghe mấy từ “người tình của tôi”, đúng lúc đó cô gái đi cùng nắm cổ tay Văn Tiên. Văn Tiên cười đáp lại: “Đương nhiên rồi! Vậy Tiểu Linh chưa nói với anh rằng, chúng tôi vốn là bạn học cấp ba sao?”

“Ha ha!... Đúng là chưa từng nghe cô ấy nói bao giờ cả, có lẽ những lúc chúng tôi gặp nhau đều “có việc làm mãi không xong”, không có thời gian nhắc đến những chuyện này.” Ánh mắt August nhìn xuống phía dưới, hàng mi dài tuyệt đẹp khẽ chớp chớp, giọng nói có chút nghi ngờ hỏi cô: “Gì cơ? Em yêu, em vừa nói gì vậy?” Thượng Linh hoàn toàn bất ngờ. Đại ca, cô có nói gì đâu chứ!

August ghé tai sát môi cô, gật gật đầu: “À, muốn về nhà rồi ư? Nhưng tiệc vừa bắt đầu, em cũng phải giữ thể diện cho chủ nhà chứ! Yên tâm, sau khi về anh sẽ làm xong “việc cần phải làm”. Ngoan nào!”

Xong màn tự biên tự diễn, August đưa ngón tay khẽ chạm vào môi Thượng Linh rồi hôn nhẹ lên má cô. Xong xuôi đầu đầu anh mới nhìn hai người trước mặt: “Xin lỗi hai người! Mong Tống công tử đừng cười chê, cô ấy chưa hiểu sự đời, gặp chỗ đông người là hay bám riết tôi lắm!”

Thượng Linh ỉu xiu, tại sao lần nào cô cũng phải đóng vai cô nàng chưa hiểu sự đời cơ chứ? Với lại, cô gái đi cùng Tống Văn Tiên cũng đâu có vẻ gì nhằm nhe ngáp nghe tán tỉnh August đâu! Hai người họ trông có vẻ thân thiết thế cơ mà.

Sau màn hỏi han vô cùng tế nhị, hai bên ai đi đường nấy, tiếp tục thăm hỏi cụng ly với những người quen. Lúc qua bàn bày thức ăn, vì món tôm hùm và lẩu socola hút hồn, nhân lúc August đang nói chuyện với người khác, Thượng Linh lặng lẽ chuẩn bị đánh chén đã đời.

Tiệc tùng bao giờ cũng ồn ào nhưng những xô xỉnh không bị người khác nhòm ngó không phải là không có. Tuy nhiên, cứ lần nào Thượng Linh có ý định tận hưởng cảm giác yên lặng thì thể nào cũng có người đến quấy nhiễu. Lần trước là trai đẹp, lần này lại là gái đẹp. Người xuất hiện trước mặt Thượng Linh lúc này chính là người vừa đứng bên cạnh Tống Vân Tiên lúc nãy.

“Đói đến nỗi phải lấy một đĩa lớn vậy sao? Hay là quá lâu rồi không được thưởng thức đồ ăn thượng hạng thế này, nên nhớ nhưng khôn nguôi?”

Người bị giễu cợt ngẩng đầu lên trong tiếng cười chế nhạo. Còn kẻ đang cười nhạo nhìn vào ánh mắt ngỡ ngàng và yếu ớt của Thượng Linh, tiếp tục lạnh lùng rên rỉ: “Thượng Linh, không ngờ mày cũng có ngày hôm nay! Ngày xưa cứ ra bộ công chúa vênh váo kiêu ngạo không coi ai ra gì, bây giờ phải bán thân mới có quần áo mặc, bám lấy đàn ông mới được bước vào những chốn sang trọng, ném thử đồ ăn mà bọn tao đã phát ngáy cả rồi! Cuộc đời công bằng thật!”

Người đẹp gạt lọn tóc xoắn trên vai, nở nụ cười đẹp đẽ: “Mày thử tưởng tượng xem, nếu Phong Duy Nặc thấy bộ dạng của mày bây giờ, liệu có hối hận đến chết vì lựa chọn ngày xưa không? Ha ha ha...”

Những tiếng cười nhạo chấm dứt, tiếp ngay sau đó là những tràng cười ngông cuồng đắc ý vô hạn. Thượng Linh hơi thất vọng khi nghe những lời vừa rồi vì cô tưởng người đẹp còn trò gì hay hơn nữa.

Cô đặt đĩa xuống, thông thả thở dài: “... Cô tên gì vậy?”

Tiếng cười ngừng lại, người đẹp chớp mắt trừng trừng nhìn cô: “Thượng Linh! Mày đừng tưởng mày giả vờ không biết là sẽ thoát được khỏi tao!”

Cô ngán ngẩm nói: “Nếu mà khả năng nghe hiểu của cô nó cũng được như ngực cô thì tốt biết bao!... Ôi, tôi có nói là tôi không biết cô đâu, chỉ là tôi không tài nào mà nhớ nổi tên cô.” Hồi học tại trường Trung học Sư phạm số 1, Thượng Linh có rất nhiều tình địch. Phần lớn đều vì nam sinh mà các cô nàng kia thích lại thích đi Thượng Linh. Thượng công chúa còn chẳng phân biệt nổi ai với ai trong đám nam sinh thích cô, thì sao mà nhớ nổi những nữ sinh thích các nam sinh ấy chứ?

“Mày biết là được rồi!” Người đẹp hống hách: “Còn tên của tao, mày không cần biết, mà cũng không đáng được biết! Mày chỉ cần nhớ rõ địa vị của mày bây giờ, đừng có nghĩ đến việc đi mời chàng đàn ông như trước nữa! Vân Tiên là của tao, mày hãy thôi ngay cái ý định ấy đi!”

“Cám ơn đã quá khen! Cô mà không nói thì xem chút nữa là tôi quên mất Tống công tử của cô hồi cấp ba đã từng viết thư tình cho tôi đấy!” Dù sao cũng đang rảnh rỗi, khu môi múa mép một chút cho vui vậy.

“Đấy là chuyện ngày xưa! Mày nhìn lại mày bây giờ đi! Ô! Tổn bao nhiêu cơm gạo thế mà vị trí vẫn chẳng khá lên được!” Người đẹp khoanh tay trước ngực, ép rãnh ngực hiện rõ hơn nữa, hoàn toàn không biết mình đã chạm đúng nọc của Thượng công chúa. Thượng Linh lướt nhìn cô ta rồi từ từ đứng dậy.

Mấy phút sau, có người cầm đĩa thức ăn trống không quay trở lại phòng tiệc, tiếp tục lấy thêm thức ăn cho vào đĩa. Lại mấy phút nữa trôi qua, người đẹp ngang ngược kia nhón nhác dẫn theo mẹ đẻ hùng hổ đến.

“Thượng Linh! Mày làm tao ra bộ dạng này rồi mà còn dám ăn nữa sao? Tao ra lệnh à, ngay lập tức rút khỏi buổi tiệc này!” Người đẹp tức giận đến mức này cũng có lý do cả. Chiếc váy trắng muốt của nàng ta bỗng chốc dính đầy những vệt xì dầu đen đen, xanh xanh của mù tạc, nhất là chỗ rãnh trên ngực còn dính mấy sợi râu tôm chưa gạt sạch.

“Người đâu? Gọi bảo vệ đến, mau tống cổ con ranh vô học này khỏi đây cho tôi!” Thân mẫu của người đẹp kêu lên.

Bữa tiệc bỗng chốc náo loạn, những người không rõ sự tình đều xúm lại, thì thầm to nhỏ. Thượng Linh tận dụng thời cơ cố nuốt thêm hai bánh kem, sau đó đặt đĩa xuống, không biết kiếm được ở đâu một cái khăn mùi soa, ra vẻ sợ hãi che nửa mặt lại.

“Bây giờ biết sợ rồi hả, sao vừa rồi không thấy mày khóc chứ!”

“Đừng tưởng rằng khóc là xong chuyện! Tao nói ày biết, chúng tao là khách mời của nhà họ Tống, mày vô lễ với chúng tao, tức là vô lễ với nhà họ Tống!”

Hai mẹ con ngang ngược ra sức lăng nhục người khác, Thượng Linh lén lút ợ hơi một tiếng sau chiếc khăn mùi xoa, tiếp tục chiêu bài cúi đầu nghiêng người run rẩy, phát ra âm thanh nhỏ nhưng đủ để những người xung quanh nghe thấy: “Dù cho cô có đồ hết thức ăn trong buổi tiệc này lên người mình... Tôi cũng không hề dục đồ Tổng công tử... Quả thực anh ta đúng là khách của ông chủ chúng tôi, hiện đang ở trong khách sạn... Anh ta nằm lần bảy lượt đến tìm nhưng tôi đều nghĩ cách tránh mặt....”

Tất cả mọi khách khứa trong buổi tiệc đều như bưng bình. Thì ra sự việc là như vậy, bạch mã hoàng tử của người đẹp này không biết tại sao lại thích cô nàng lọ lem tóc ngắn, khiến người đẹp tức giận, quyết tâm hãm hại, đuổi nàng lọ lem ra khỏi bữa tiệc.

Tổng Vân Tiên vừa chạy đến đã thấy mọi người xung quanh đang thì thầm to nhỏ, sa sầm mặt mày nhìn người đẹp quát âm một tiếng đầy tức giận: “Trần Đình!” Âm thanh ấy vang lên đúng lúc, như càng khẳng định thêm những suy luận của mọi người.

“Em không làm mà! Tất cả là do cô ta! Đến anh cũng không tin em sao?” Trần Đình tức đến hộc máu mồm: “Mọi người đều bị cô ta lừa gạt cả! Thử nhìn tôi và nhìn cô ta xem, cô ta có giống như đang bị oan ức hay không?”

Thượng Linh không nói gì, tiếp tục run rẩy. Trần tiểu thư thường ngày vốn hống hách ngang ngược đem ra so sánh với cô gái nhỏ bé tầm thường không rõ danh tính đang run rẩy. Thật là bất hạnh, Trần Đình bại trận rồi!

“Đừng có làm chuyện mất mặt nữa! Mau đi thay quần áo đi!” Tổng Vân Tiên nhìn hình bóng bé nhỏ ấy, bỗng thấy xót xa: “Thượng Linh là khách do tôi mời đến, không ai được phép đuổi cô ấy đi!”

“Tổng công tử sao lại nhanh quên thế?” Giọng nói trầm thấp đầy cuốn hút vọng đến, người từ đầu vẫn đứng bên quan sát nãy giờ khẽ cười bước đến. Một tay Augustus kéo cô nàng đang run rẩy vào lòng: “Thượng Linh là do tôi đưa đến, chứ không phải do Tổng công tử mời dự!” “Mỹ nhân” dịu dàng vuốt tóc cô: “Em yêu, đừng buồn nữa. Người ta không chào đón em, vậy chúng ta về thôi! Em yên tâm, những người bắt nạt em hôm nay anh đều nhớ cả. Sau này sẽ cho họ vào danh sách đen của VIVS hết. Được không?”

VIVS? Những người xung quanh đều nhao nhao thở dài, lẽ nào người đàn ông đẹp trai đến mức không tưởng này lại chính là CEO của VIVS - tập đoàn khách sạn hạng sang mới nổi trong toàn quốc hay sao? Người ta đồn đại vị CEO này mạnh mẽ vang dội, lạnh lùng xa cách, đa mưu túc trí, chỉ có điều không thích tiếp xúc với giới truyền thông nên rất ít người biết anh ta. Mọi người không ngờ, người đứng ở vị trí đỉnh cao đó lại là một người đàn ông đẹp trai đến như vậy.

“VIVS sao? Khốn kiếp! không ngờ con ranh ấy lại kiếm được tên bồ giàu có như vậy!” Trần Đình nhìn theo bóng hai người đang nắm tay nhau bước đi, lại nhìn bộ dạng nhếch nhác của mình, tức giận đến sùi bọt mép.

8. Chương 8: Tin Đồn Sụp Đổ

Bên bờ hồ, ánh trăng trải dài trên mặt đất. Thành phố về đêm lúc nào cũng ồn ào, náo nhiệt, ánh đèn nê ông nhấp nháy, những vì sao nhạt nhòa u ám. Bầu trời yên ả như mặt biển tĩnh lặng xa xăm.

Đêm nay, bác Hải lái xe hết mực trung thành, âu sầu và cô độc ngồi bên bờ hồ lắc đầu thở dài. Và đêm nay cũng là lần đầu tiên Thượng Linh cùng Augustus bình tĩnh ngồi nói chuyện bên nhau.

Cô kể với anh một số chuyện quá khứ đồng thời nhắc đến cả ý định mà Tổng Vân Tiên hẹn cô ra ngoài hôm trước, và cũng nhắc đến cả nụ hôn tạm biệt hôm ấy.

“Nhà em trước đây rất giàu, đến mức em đã từng nghĩ cả thế giới này đều thuộc về mình.” Thượng Linh ngồi ở ghế sau, ngắm bầu trời đêm qua cửa sổ. Ngủ điệu bình thản, ánh mắt mơ màng.

Về sau Mễ Mễ hỏi cô, có phải do hành động anh hùng cứu mỹ nhân của quan lớn “yêu tinh” khiến Thượng Linh cảm kích, nên cô mới tiết lộ một vài thông tin trong khứ cho anh? Để anh rủ lòng thương xót, sau này

càng chiều cô hơn.

“Không! Chỉ vì mình cảm nhận được tuy không nói ra nhưng anh ấy nhìn thấu màn kịch mà mình bày ra để trêu tức Trần Dĩnh. Mình nói với anh ấy những chuyện quá khứ để làm phân tán sự chú ý của anh ấy, đồng thời cũng để tiện nói đến vấn đề chính.”

Mẽ Mẽ hỏi cô vấn đề chính là gì?

Vấn đề chính là gì ư? Đương nhiên là vấn đề liên quan đến tiền rồi!

“Đã nói trước là mỗi tháng một tấm séc cơ mà! Hôm nay đã là ngày mười tháng tám rồi, mình đã làm không công mười ngày nay rồi!” Thượng Linh tức giận trả lời.

Mẽ Mẽ nhìn ra xa, vỗ vai Thượng Linh tán thưởng: “Giỏi đó! Thế đã đòi được chưa?”

“Đòi được chưa? Chỉ có điều...”

Chỉ có điều sau khi nghe Thượng Linh kể một số chuyện trong quá khứ, thần sắc của “mỹ nhân” có phần hơi kỳ lạ. Ánh mắt lướt qua người cô đầy mâu thuẫn. Dường như vừa thờ ơ lại vừa đau khổ. Cô không thể mô tả nổi cảm giác ấy. Cô đang định nhìn kĩ lại, biểu hiện kì lạ ấy đã biến mất, cô gần như nghi ngờ không biết có phải mình hoa mắt nhìn nhầm hay không.

Nhân cơ hội tuyệt vời lúc anh đưa tay kéo cô vào lòng, khẽ vuốt má cô, Thượng Linh cuối cùng đã đề cập đến vấn đề chính.

“À... Tiền tháng này anh vẫn chưa đưa cho em.”

Ngón tay trên má cô cứng đờ lại, anh không nói gì cả.

“Anh quên mất rồi hay sao? Là số tiền trả mỗi tháng để em làm người tình của anh đấy!”

Ông anh, ánh mắt đó của anh là ý gì vậy? Cô cũng chỉ đòi tiền công đáng được hưởng thôi mà, sao lại nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng như thể muốn ăn tươi nuốt sống là sao? Đòi môi mỏng gợi cảm mím chặt lại, anh vẫn không nói một lời nào. Thượng Linh không vui.

“Anh đã đồng ý ngay từ đầu rồi cơ mà, không thể nói lời mà không giữ lấy lời được!”

Cầm cô bị anh giữ chặt, hơi thở lướt trên mặt cô, anh nói chậm từng từ một: “Nếu anh không trả tiền, em sẽ không làm người tình của anh nữa sao?”

Thượng Linh rất muốn trừng mắt lên, nhưng đã kịp kìm lại: “Quan lớn CEO đáng kính! Tuy nói thế này có phần hơi vô lễ, nhưng anh không thể hứa hẹn người khác rồi nuốt lời được! Em biết là em chỉ cỡ A, giá cả có hơi đắt một chút, nhưng em đã rất cố gắng, rất tận tụy vì anh mà...”

“Đủ rồi!” Hai từ lạnh lùng ấy ngắt đứt lời cô. Anh buông cô ra, chống cằm khẽ hít thở như nén lại cơn tức giận đang bốc lên tận đỉnh đầu. Anh rút ra một tập séc, rất nhanh điền số tiền, ký tên rồi nhét vào tay cô.

“Trong vòng một tuần, không được phép xuất hiện trước mặt anh!” Anh lạnh lùng thốt lên sau khi đập nắp bút lại.

“Được!” Thượng Linh vui vẻ trả lời.

Cô hoàn toàn không để ý đến tâm trạng và ánh mắt đen sâu thẳm đang lặng lẽ nhìn thẳng vào mặt mình lúc này. Trong đôi mắt ấy, có điều gì đó vừa xuất hiện đã mau chóng biến mất không còn chút dấu vết.

Thượng Linh nói được là làm được, quả nhiên một tuần sau cô không hề xuất hiện trước mặt August. Nhưng một hôm, A Ảnh lại đến tận nơi tìm cô. Khi ở khách sạn, Thượng Linh luôn lấy cớ đang bận việc, mà A Ảnh bình thường cũng đã rất bận nên thành ra mấy lần đến tìm đều không gặp được cô. Thượng Linh đang rầu rĩ vì bữa tối thì A Ảnh đến tận nơi tìm cô.

Công ty Mẽ Mẽ tổ chức ăn uống, tối làm thêm xong đã đi ăn luôn, để mình Thượng Linh ở nhà buồn tẻ.

“Anh cần nói với em về chuyện của August!” Gương mặt A Ảnh rất nghiêm nghị, nhưng sau cùng lại sập bẫy của Thượng Linh, phải đưa cô đi ăn đồ Tây. Sự việc vì thế cũng bắt đầu thay đổi tại nhà hàng. Nói cho cùng, dù thể nào thuộc hạ chủ yếu vẫn nghe theo lời ông chủ.

Bình thường đã phải nắm rõ các vấn đề như ông chủ thích mặc quần áo loại nào, thích ăn ở nhà hàng nào, ông chủ thích loại xe nào. Càng không cần phải nói đến những thuộc hạ hết mực trung thành như A Ảnh, những sở thích của ông chủ thậm chí còn ảnh hưởng sâu sắc đến thuộc hạ hơn nữa. Vì thế, gặp ông chủ trong cùng nhà hàng cũng không phải điều quá bất ngờ.

Nhưng A Ảnh vẫn hơi rầu lòng. Vì mời người khác đi ăn đồ đắt như thế này cũng là để tìm một chốn yên tĩnh thoải mái tiện nói với Thượng Linh chuyện của August. Một tuần vừa qua khi Thượng Linh tránh mặt không gặp, tính khí August đã vô cùng tồi tệ. Nhất là lúc đàm phán dự án hợp tác với Tổng công tử, lần nào cũng bất thành cả, thậm chí còn nghiêm trọng đến nỗi anh phải tay bỏ mặc. Với một người xưa nay luôn công tư phân minh như August, đây quả là điều chưa bao giờ có. A Ảnh nghĩ, chỉ duy nhất một người mới có thể tác động đến tâm trạng August. Nhưng người này lại chẳng phân biệt tốt xấu gì cả, bao lần khiến August tức giận vậy mà hoàn toàn không biết mình đã gây ra lỗi lầm gì. Theo A Ảnh, có lẽ đây là thời điểm thích hợp để kể cho Thượng Linh một vài điều cô chưa biết.

“Em biết không? Em được đến VIVS làm việc không phải là điều ngẫu nhiên đâu!” Vẫn chưa xong phần mở màn đã bị Thượng Linh ngắt giữa chừng.

“Ông chủ của anh!” Thượng Linh chỉ vào hai người vừa bước qua cánh cửa tầng một: “Hình như có người đang bám đuôi anh ấy.”

A Ảnh hướng tầm mắt ra xa, đúng là August đang dưới tầng một, vẫn mặc sơ mi đen, thân hình cao ráo rắn chắc, gương mặt u ám đi trước. Theo sau August là một cô gái trẻ, trông cũng khá xinh đẹp, mái tóc dài rủ xuống tận eo. Cô gái liên tục bám vào khuỷu tay August, nhưng lần nào cũng bị anh né tránh.

Người tình mới sao? Liệu đây có phải là nguyên nhân yêu cầu cô một tuần liền không được phép xuất hiện?

“Là cô ấy ư?”

Thượng Linh nhận ra gương mặt A Ảnh có phần u ám hơn. Cô đẩy anh: “Anh có cần xuống dưới đó giải nguy không?”

“Em xuống mới phải!”

“Đến ngày mai em mới được phép xuất hiện trước mặt anh ấy! Anh đi đi!”

“Anh...” A Ảnh hơi phân vân, thấy có ẩn ý gì đó khác lạ trong mắt Thượng Linh. Đúng là tình yêu cấm kỵ không được người đời chấp nhận. Đến nỗi thấy người mình yêu đầu mày cuối mắt với người phụ nữ khác tại chốn đông người cũng không thể đường đường chính chính đi tra hỏi ngăn chặn.

“A Ảnh!” Gương mặt Thượng Linh bỗng dịu dàng, ánh mắt thành thật đến nỗi tưởng chừng như sắp rơi lệ: “... Khổ thân cho anh quá!” Cô nắm chặt bàn tay A Ảnh: “Thấy bọn em hết người này đến người khác xuất hiện bên cạnh August, mà anh lại không thể làm gì được, chắc anh phải đau khổ lắm!”

Miệng A Ảnh nhú lại, đưa tay ra sờ trán Thượng Linh: “Em có đang ốm không đấy?” Vừa đặt tay lên trán cô, A Ảnh đã cảm thấy có một ánh mắt lạnh lùng đang nhìn chằm chằm sau lưng mình. A Ảnh quay đầu lại, lập tức đông cứng cả người.

Dưới tầng một vẫn còn nhiều bàn trống, vậy mà ông chủ lại lên tầng hai. Lại đúng lúc hai người đang có hành động mờ ám như thế này. Thượng Linh nắm tay A Ảnh, còn bàn tay A Ảnh lại đang đặt trên trán Thượng Linh. Tiêu rồi, tiền thưởng tháng này coi như xong.

Thượng Linh vội vuốt tóc, bình tĩnh lời thực đơn ra che mặt khi thấy ánh mắt mê hồn của “mỹ nhân” có vẻ đang tức giận.

“Bồi bàn, gọi thức ăn!”

Kết quả là buổi tối đó, Thượng Linh ăn hết một suất bò áp chảo, một suất cánh gà, một suất râu cá mực, một suất cơm rang Singapore, một suất súp bơ và một suất sò đu đủ lạnh trong ánh mắt vô cùng tức giận

của August, cái nhìn đầy thù địch của cô gái tóc dài và vẻ mặt vừa đau khổ vừa hoảng loạn của A Ảnh.

Lúc thanh toán, A Ảnh nắm chặt cạnh bàn run rẩy: "... Em... ăn khỏe quá nhỉ!"

"Cám ơn anh đã quá khen!" Thượng Linh lau miệng, khẽ cười.

Về sau Thượng Linh nghe A Ảnh nói, cô gái tóc dài đó học dưới August mấy khóa, không rõ tên họ đầy đủ là gì, chỉ biết ông chủ hay gọi cô là Huệ Nhi. A Ảnh thấy vô cùng khó hiểu khi cô chăm chú lắng nghe, buồn chuyện liến thoắng như vậy, anh phân vân mất một ngày, quyết định đến hỏi thẳng Thượng Linh. Lẽ nào cô không ghen khi thấy August thân mật với người khác? Không ngờ Thượng Linh liền hỏi vặn lại, đáng lẽ người ghen là anh mới phải.

Đến lúc này, những điều trật lắt và mối quan hệ bị hiểu nhầm từ đầu đến giờ cũng được vén màn bí mật.

"Sao mà anh phải ghen?"

"Anh và August không phải là một đôi sao? Cả công ty đều biết hết cả rồi! August là người tấn công, anh là người chấp nhận, tình yêu của hai người long trời lở đất, chết đi sống lại..."

"Ai nói như vậy hả?"

"... Đừng! Đừng bóp cổ em, em sắp tắt thở rồi!..."

Ngày hôm đó, lần đầu tiên trong đời, Thượng Linh được chứng kiến A Ảnh bùng bùng tức giận. Hậu quả tiếp theo là các vết ngón tay anh hằn đầy trên cổ cô.

Mấy ngày sau đó, Thượng Linh chỉ còn cách quấn khăn kín cổ khi đi làm. Chỉ có điều, trời nắng chang chang mà lại quấn khăn thì quả là không hợp lý chút nào. A Ảnh áy náy sai người đi mua băng y tế về giúp Thượng Linh dán cổ. Vậy nên, khi đến khách sạn tìm August, Huệ Nhi bất gặp ngay cảnh tượng A Ảnh đang dán băng cho Thượng Linh.

Huệ Nhi tâm địa đen tối định nói xấu cô, vừa thấy August đã ra về ta đây thông minh, nói oang oang trước mặt August. Cô gái tóc ngắn gấp hờn ở nhà hàng tuy xinh đẹp, đáng yêu nhưng đời sống riêng tư rất mờ ám, dăm đầu mày cuối mắt với nhân viên khách sạn ngay tại chốn đông người. Mười phút sau, cuộc gọi triệu Thượng Linh - người bị hại đến văn phòng sau hai cánh cửa chạm khắc màu bạc.

Bước ra khỏi văn phòng August, Thượng Linh quyết ghi sâu món nợ này khi thấy điệu bộ cười trên nỗi đau của Huệ Nhi. Hai cánh cửa màu bạc đóng lại, Thượng Linh hoảng hốt khi thấy "mỹ nhân" lạnh lùng đứng dậy từ phía sau bàn làm việc bước về phía mình.

Phải ra tuyệt chiêu thôi. Một giây sau, cô nàng tóc ngắn đang đứng yên bỗng như con chim bé nhỏ nũng nịu tựa người vào lòng ông chủ, ôm chặt lấy tấm lưng rắn rỏi của anh.

"August! Người ta nhớ anh quá! Em tưởng anh có cô ta rồi không cần em nữa!"

Người bị ôm bỗng đờ người, ngạc nhiên mất mấy giây, nhưng chợt bình tĩnh sau khi chạm vào dải băng dính y tế trên cổ cô. "Con chim bé nhỏ" bị đẩy ra, mấy dải băng vừa dán trên đó bị xé toạc không thương tiếc, đau vô cùng. Đúng là trên cổ cô có mấy vết hằn màu đỏ, nhưng không phải như những gì anh nghĩ.

"Anh, anh không tin em sao?" "Con chim bé nhỏ" trong nháy mắt đã biến thành người đàn bà yếu ớt nước mắt giàn giụa.

"Thôi đừng diễn nữa, ở đây ngoài anh ra không có ai nữa đâu." August đút tay vào túi quần, cúi xuống nhìn cô.

Thượng Linh sị mặt ra. Rõ ràng là anh ta rất thích diễn kịch, vậy mà khi chỉ có hai người lại lạnh lùng băng giá, chẳng hợp tác chút nào cả.

"Nghe nói, em tưởng anh và A Ảnh là một đôi?" Anh từ từ bước đến phía tấm kính cuối tường, đôi chân dài trong chiếc quần âu vô cùng mê hoặc. Thượng Linh sa sầm mặt lại. Tin đồn lan truyền nhanh thật, những tên đàn ông trung thành dần dần đứng là chẳng đáng tin chút nào.

“Hiểu nhầm thôi!” Thượng Linh cười hề hề.

“Thảo nào trước mặt anh cứ nhắc đến A Ảnh hết lần này đến lần khác.” Anh hơi nghiêng người, ánh mắt trời sau tấm kính phản chiếu những vầng hào quang trên mái tóc đen nhánh. Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt ngạo mạn, mơ hồ như đang tràn ngập niềm vui.

“Lại đây!” Anh đưa một cánh tay ra, cô ngoan ngoãn bước lên phía trước. Anh nắm chặt bàn tay cô, trong giây lát cô đã bị kéo vào vòng tay thoảng hương thơm của anh.

Bàn tay anh đặt trên lưng cô, cô không thấy được nụ cười trên bờ môi đang vui trên tóc mình.

Tự nhiên cô lại cắt ngang làm anh cụt hứng: “... Ông chủ, anh còn định ôm như thế này bao lâu nữa? Em còn phải đánh tài liệu...”

“Im ngay!” Vị CEO trẻ tuổi lại sa sầm mặt.

Hai người trong phòng không hề hay biết, Huệ Nhi vẫn đang đứng bên ngoài. Qua khe hở giữa hai cánh cửa khép hờ, cô ta đang nhìn trộm hai người trong phòng.

Gương mặt xinh đẹp của Huệ Nhi bỗng đầy vẻ đố kỵ hằn học. Nhưng sau hồi lâu chăm chú nhìn gương mặt thanh tú xinh đẹp ấy, Huệ Nhi bỗng phát hiện ra sự thật kinh hoàng. Cô ta? Lẽ nào lại là cô ta sao?

9. Chương 9: Cuộc Chiến Giữa Các Tình Địch

Thượng Linh hoàn toàn không hề biết rằng, cô sẽ nghe được cuộc nói chuyện của August. Nhưng sau đó, cô lại thấy vui mừng khi có được bất ngờ ấy.

Vườn hoa trên không là địa điểm Thượng Linh yêu thích nhất trong cả khách sạn, nơi này rất yên tĩnh. Khách khứa thường thích đến bar, sân golf hoặc đi uống cà phê, nên rất hiếm khi đến đây. Vì vậy những góc cây cỏ che khuất trong vườn thảnh thơi cũng trở thành nơi Thượng Linh trốn ra ngủ trưa.

Nhưng hôm nay, những tiếng bước chân bất chợt làm cô tỉnh giấc. Qua những bóng cây xanh rì rậm rạp, cô lơ mơ thấy một bóng người rần rỏi cao lớn. Màu đen quen thuộc, giọng nói trầm thấp quen thuộc, chính là ông chủ “mỹ nhân” của cô. Hình như anh đang gọi điện. Thượng Linh chẳng có hứng thú gì với chuyện này, tiếp tục hít thở đều đều, nhắm mắt ngủ tiếp. Nhưng một phút sau, cô lại phải mở mắt ra. Vì tên cô đã xuất hiện trong cuộc nói chuyện của anh.

“... Con không có ý đó! Bố, bố cứ từ từ nghe con nói đã, con không cần biết Huệ Nhi đã nói gì với bố... Đúng vậy! Thượng Linh đang làm ở khách sạn, đúng là cô ấy đang qua lại với con... Nếu là thật lòng, con đã không phải trả tiền rồi!... Không thì bố cứ coi như đây là trò chơi của con trai bố... Vâng, con vẫn nhớ chứ, con sẽ chẳng bao giờ quên. Đây là do bố cứ nghĩ ngợi nhiều quá, con chỉ chơi bởi trai gái thôi, chỉ có vậy thôi...” Giọng nói đó dần xa theo tiếng bước chân chậm rãi của August, cho đến khi biến mất hẳn.

Nhưng lúc này Thượng Linh không tài nào ngủ tiếp được nữa. Ngọn lửa tức giận bùng cháy trong cô. Trò chơi ư? Chỉ là chơi bởi trai gái thôi ư? Tuy ngay từ lúc bắt đầu, mục đích của Thượng Linh cũng chẳng tốt đẹp gì, nhưng sau khi biết August không phải gay, cô đã chuẩn bị tâm lý sẽ toàn tâm toàn ý qua lại với anh. Dù những điều như tương lai, ước hẹn còn quá xa vời với cả hai, nhưng ít nhất khi nhắc đến anh trước mặt người khác, cô cũng tuyệt đối không nói với giọng điệu xúc phạm như vậy, đặc biệt khi người nghe lại là người thân của mình.

Muốn chơi ư? Đòi môi trái tim nhạt màu khế cong lên. Vậy thì chơi! Cô cũng chẳng phải là dạng hiền lành gì, cho đến ngày hôm nay “ăn miếng trả miếng” là tôn chỉ duy nhất trong cuộc sống của cô.

Thượng Linh vẫn còn chưa tìm Huệ Nhi tính sổ vậy mà cô nàng đã tự động tìm đến cô. Thượng Linh nghĩ, việc này có lẽ liên quan đến việc August đưa cô cùng đi dự tiệc mấy lần vừa rồi.

Theo tin tức từ “thông tấn xã vỉa hè” của phòng đối ngoại, hè năm nào Huệ Nhi cũng đến VIVS, đương nhiên mục đích là để gặp ông anh đẹp trai August. Tuy ông chủ đối xử lạnh nhạt với những người phụ nữ khác, nhưng Huệ Nhi lại là một ngoại lệ, ít nhất trong thời gian Huệ Nhi ở VIVS, August đều đưa cô ta cùng đi dự tiệc. Năm nay Huệ Nhi tốt nghiệp chuyên ngành Quản lý khách sạn, mọi người đoán Huệ Nhi sẽ đến làm tại VIVS. Mục đích ở gần cũng là để quấn quýt ông anh August.

Thượng Linh biết giờ đây trong mắt Huệ Nhi, mình trăm phần trăm là kẻ thứ ba chen vào giữa hai người họ. Huệ Nhi đi ton hót với bố August cũng là để nhờ ông anh ép anh đối xử lạnh nhạt với Thượng Linh. Nhưng cô nàng không ngờ “mỹ nhân” vẫn chưa chán trò chơi này, không những liên tục đưa cô đi dự tiệc, lại còn giới thiệu với tất cả bạn bè trước mặt Huệ Nhi, cô chính là bạn đồng hành với anh. Cứ như vậy, nên cũng chẳng có gì lạ khi cô trở thành kẻ thù số một trong mắt Huệ Nhi.

Nếu nói về địa vị, có lẽ Huệ Nhi biết August trước cô, nhìn cách ăn mặc thì gia đình chắc cũng có điều kiện. Thông thường các tiểu thư được nuông chiều sẽ đối phó với tình địch như thế nào? Chỉ có bốn chữ: Thị uy trực diện. Thượng Linh cúi đầu nhìn xuống, từ từ dứt từng thìa kem vào miệng, ở phía bên kia bàn, Huệ Nhi đã thao thao bất tuyệt được gần nửa tiếng đồng hồ.

Một câu anh Diệp, hai câu anh Diệp, kể lể hết từ lúc cô nàng học cấp ba cho đến khi học xong đại học, tất cả chỉ tập trung vào một vấn đề duy nhất: Huệ Nhi và anh Diệp của cô ta, là bạn thanh mai trúc mã, tâm đầu ý hợp, một cặp trời sinh.

Đương nhiên “anh Diệp” mà Huệ Nhi nhắc đến chính là August. Cũng may nhờ có Huệ Nhi, cuối cùng Thượng Linh cũng biết “mỹ nhân” mang họ gì.

“... Có thể là chị không biết. Dù anh Diệp có quen bao nhiêu cô gái đi nữa, người cuối cùng sẽ là vợ anh ấy cũng chỉ có mình em!” Nói xong câu này, màn kể lể của Huệ Nhi cũng chấm dứt. May quá, đôi tai ù ù của Thượng Linh đã trở lại bình thường, cô chỉ muốn vỗ tay hoan hô khi nghe xong màn kể lể của cô nàng. Chỉ có điều, “vai” của Thượng Linh là loại đàn bà ham tiền đầy thủ đoạn, mưu mô nhưng không có hy vọng được leo cao.

Để diễn thật tròn vai, khi ra khỏi nhà hôm nay, Thượng Linh cố tình mặc quần sooc siêu ngắn và áo hở vai, để lộ đôi chân thon dài và phần xương quai xanh gợi cảm. Thường ngày cô chỉ trang điểm nhạt, nhưng hôm nay lại cố tình trang điểm mắt màu khói thật đậm, đeo thêm nhiều trang sức và xịt nước hoa ngào ngạt, tạo hình ảnh nổi bật, sắc sảo.

“Vợ ư? Bây giờ mà nói đến chuyện này hình như vẫn còn sớm quá! Tôi chỉ cần biết, bây giờ anh ấy chỉ coi cô như em gái, còn tôi mới là người tình của anh ấy! Có cần tôi nói cho cô biết...” Thượng Linh cúi người và nói giọng thật nhỏ: “Điểm nhạy cảm của anh ấy ở đâu không?”

Huệ Nhi trở mặt luôn: “Chị, chị là đồ vô liêm sỉ!”

“Cũng đành chịu vậy thôi! Ai bảo anh Diệp của cô lại thích như vậy!” Thượng Linh chống cằm, chớp mi cười nhạt.

“Chị nói xem, rốt cuộc cần bao nhiêu tiền chị mới chịu buông anh ấy ra?”

Thượng Linh giơ ngón trỏ ra, đóng đưa trước mặt Huệ Nhi: “Đừng nhắc đến tiền, nhắc đến nó là hỏng hết tình cảm đấy!”

“Chị đừng tưởng là tôi không biết gì! Tháng nào anh ấy cũng trả tiền cho chị, còn mua cho bao nhiêu là hàng hiệu, chị còn nói là không phải vì tiền ư? Có mà lừa ma nhé!” Huệ Nhi quyết định giở tuyệt chiêu: “Tôi cảnh cáo chị, nếu không buông anh ấy ra, tôi sẽ đem chuyện của chị nói khắp khách sạn, xem chị còn mặt mũi nào mà đến phòng đối ngoại làm nữa hay không!”

“Cô...” Mặt Thượng Linh bỗng trắng bệch, bắt đầu kiểu run rẩy đã thành thương hiệu.

“Đến lúc ấy, chị không có việc làm, anh ấy cũng sẽ chán chị thôi! Mất cả chì lẫn chài xem chị sống thế nào?”

Thượng Linh tiếp tục run rẩy, cố gắng và kiên quyết run rẩy mãi không ngừng.

“Giờ biết đường hối hận vẫn chưa muộn. Chỉ cần chị chủ động chia tay anh ấy, tôi sẽ không đem chuyện của chị nói lung tung!” Huệ Nhi dương dương tự đắc.

“Chia tay ư? Cô đừng tưởng tôi là con ngốc! Bây giờ anh ấy đang hào phóng với tôi lắm!”

“Nói đi nói lại cũng đều là vì tiền cả! Cần tiền sao, quá dễ dàng! Tôi trả!”

“Cô trả được cho tôi bao nhiêu? Một triệu có chịu không?”

“Đừng có mà quá đáng quá thể như vậy! Không nhiều lời, ba trăm ngàn tệ! Nhưng một khi đã cầm tiền rồi, chị phải rời khỏi khách sạn ngay lập tức, từ nay về sau không được phép xuất hiện trước mặt anh ấy!”

“Nếu cô chịu trả cho tôi ba trăm ngàn tệ tôi sẽ làm ngay! Nhưng có điều, tôi cần tiền mặt, không cần séc!”

“Được, chiều nay tôi sẽ đi rút tiền!” Huệ Nhi hớn hờ trả lời. Cô ta cũng không ngu ngốc lắm, yêu cầu Thượng Linh kí một bản cam kết giấy trắng mực đen. Trên bản cam kết có ghi rõ, sau khi nhận tiền, Thượng Linh sẽ không tiếp tục làm ở khách sạn, cũng không được phép qua lại với August nữa.

“Bản cam kết để tôi cầm, đợi đến tối lấy được tiền rồi tôi sẽ đưa cho cô.” Thượng Linh cầm tờ giấy, hẹn Huệ Nhi thời gian và địa điểm, trước khi đi còn nhìn Huệ Nhi với ánh mắt đầy thận trọng: “Cô đừng có mà lừa tôi đấy nhé! Tối nay, không gặp không về!”

“Được, không gặp không về!” Huệ Nhi nhếch mép cười.

Không gặp không về cái con khỉ ấy!

Tối đó, Thượng Linh vẫn cùng Mễ Mễ đọc tạp chí thời trang, đắp mặt nạ như mọi khi. Đắp mặt nạ xong thấy cũng đã đến lúc, Thượng Linh liền bảo Mễ Mễ gọi điện ột vệ tinh đang theo đuổi Mễ Mễ, anh chàng này chuyên làm đường ống thủy lợi tưới tiêu.

“Anh ấy hỏi cậu muốn nghịch bao lâu?” Mễ Mễ che điện thoại hỏi Thượng Linh.

“Trời đang nóng thế này, ít nhất cũng phải nửa tiếng!”

“Có nửa tiếng đồng hồ bọ, người ta phải chạy vội chạy vàng đến đó đấy!”

“Nói chung đừng dưới nửa tiếng là được, những việc khác xem tình hình rồi tính!”

“OK!”

Tối đó, trên tầng thượng một tòa cao ốc, một “cơn mưa lớn” bất thường và cực kỳ hiếm gặp đã xảy ra. Cơn mưa này vô cùng kì lạ, chỉ rơi đúng tầng thượng, mưa rất lớn, đổ xuống như lũ bão, mãi mà chẳng ngừng. Huệ Nhi mang theo ba trăm ngàn tiền mặt đứng đợi tại tầng thượng tòa cao ốc, dính ngay trận mưa khủng khiếp nhất trong đời. Trận mưa đó rất kinh hoàng, cứ mưa mãi đúng khu vực ấy, mà lại cứ di chuyển theo hướng Huệ Nhi chạy tìm chỗ trú.

Ngày hôm sau, người quản lý tòa nhà phát hiện ra cánh cửa thông lên tầng thượng không biết đã bị khóa lại từ bao giờ. Khi anh ta mở được cánh cửa ra mới đưa được người đang ướt như chuột lột, lạnh băng như chỉ còn một hơi thở trên tầng thượng xuống.

Sau này theo MC chuyên mục chuyện lạ trong đời sống của đài truyền hình phân tích, tuy đương sự trước sau đều trong bệnh viện đóng kín cửa từ chối tất cả mọi lời phỏng vấn, nhưng vẫn có thể biết được một số cảnh tượng kì lạ đêm ấy từ phía những y tá trong bệnh viện. Ví dụ như: Rõ ràng trước khi cô ta lên tầng thượng, cửa vẫn chưa khóa. Ví dụ như: Cơn mưa đó cứ đổ theo, vậy mà cô ta lại không hề gọi được bất kỳ cuộc điện thoại cầu cứu nào. Hoặc: Cô ta mang theo những ba trăm ngàn nhân dân tệ tiền mặt, hoặc có thể đây là tiền âm phủ...

Hơn một tháng sau, Huệ Nhi bị hàng loạt những nhà báo chen chúc tới làm phiền, đến nỗi sốt ả không khỏi, cuối cùng bệnh nặng hơn chuyển thành sưng phổi.

Thượng Linh là một trong số những người biết tin này sớm nhất, cô nhận ra dường như mọi việc có phần hơi quá so với những gì đã dự tính. Tưởng tượng cảnh tiểu thư Huệ Nhi túm áo “mỹ nhân” CEO khóc lóc sụt sùi, yếu ớt kể lại tất cả mọi việc, Thượng Linh nghĩ mình cũng nên chuẩn bị sẵn àn tra hỏi sắp tới thôi. Dù sao đi nữa, lần này cô gây họa lớn rồi. Thượng Linh vội đặt mục tiêu vào A Ảnh. Nhân lúc August vẫn chưa biết tin này, Thượng Linh vội tìm A Ảnh, kiểm soát gọi riêng anh ra ngoài khách sạn.

“A Ảnh, em gây họa lớn với cô em gái yêu quý của ông chủ anh rồi! Hay là hai chúng ta chạy trốn thôi!” Thượng Linh nói vừa nhanh lại vừa nhỏ. A Ảnh nghe không rõ, vì tất nhiên Thượng Linh cũng không đời nào muốn A Ảnh nghe rõ cả. Kể xong sự thật, tiếp theo là...

10. Chương 10: Những Chuyện Ở Thành Phố X

Những giọt nước mắt của Thượng Linh làm A Ảnh sợ hãi, cô cũng thấy kinh ngạc trước khả năng diễn xuất của mình. Thượng Linh ghen ngào nói, phóng đại lên cả trăm lần nhắc tới lượt chuyện cô nghe thấy August nói chuyện điện thoại trong vườn hoa trên không và chuyện Huệ Nhi đến uy hiếp cô.

Tấn công bằng nước mắt, màn kịch bị thương, lại thêm cả những lời thoại tự biên tự diễn, Thượng Linh xây dựng “hình tượng bị thảm, thích ông chủ nhưng lại bị coi là trò chơi, lại còn bị em út của ông chủ mắng mỏ” trước A Ảnh.

“... Cũng có khi em muốn mặc kệ tất cả mọi việc, rời xa khỏi nơi đầy tai tiếng này, để mọi việc muốn ra sao thì ra...” Thượng Linh càng diễn càng thấy vô lý, cô cũng thấy sắp không chịu nổi mình, vậy mà có người vẫn tin được, lại còn vỗ vai an ủi nữa.

“Ra đi sao?... Đây cũng không hẳn là một cách không hay!” A Ảnh đột nhiên nói một câu như vậy.

“Hử?” Cô ngơ ngàng ngẩng đầu lên.

“Hay là em cứ thử xem thế nào. Có lẽ em không biết, nhưng anh cảm thấy August rất quan tâm đến em, bây giờ anh ấy đối xử với em như vậy có lẽ do Huệ Nhi xuất hiện. Thay vì đau buồn vì chuyện này, em hãy tự cho bản thân mình một cơ hội, rời xa khách sạn một thời gian. Nếu anh ấy thực sự quan tâm đến em, anh ấy sẽ vô cùng lo lắng! Nếu như ngược lại, anh ấy không quan tâm đến em, không thăm hỏi gì cả, thì em cứ chia tay mà chẳng cần nuối tiếc gì nữa!”

Cô co rúm người lại: “Không cần phải thế đâu ạ, bỏ đi ư? Em có thể đi đâu được chứ?” Lúc này Thượng Linh chỉ đùa khi nói hai người bỏ trốn, chứ làm gì có ý định bỏ đi thật. Làm vậy chỉ tổ hao tiền tốn của.

Hôm nay, Thượng Linh gặp A Ảnh “khóc lóc kể lể” là để mấy bữa khi “mỹ nhân” trút giận, thì còn có một người thân cận với August đứng về phía cô, nói đỡ cho cô. Dù sao thì A Ảnh vốn là người trung thành, August chắc sẽ chịu nghe những lời A Ảnh nói.

“Em có thể đi nghỉ mát! Dù sao công việc của em ở phòng đối ngoại cũng không có gì quan trọng quá! VIVS có nhiều chi nhánh ở khắp nơi, em có thể đến nơi nào đó nghỉ một thời gian!” Thấy bộ dạng nước mắt lưng tròng của cô, anh thấy thật xót xa, bỗng nhiên máu nóng sục sôi, đưa ra một quyết định mà chính bản thân anh cũng lấy làm bất ngờ.

“Thế này đi, anh sẽ đi cùng em!”

“Hả?”

“Em yên tâm, chỉ là đi mấy hôm thôi! Anh sẽ liên hệ với khách sạn ở những nơi khác, nên em không phải lo tiền đi đường đâu!”

Các tế bào não của Thượng Linh bắt đầu hoạt động cực nhanh. Đi nghỉ hè miễn phí không cần trả tiền? Lại còn có thêm một vệ sĩ cao to lực lưỡng miễn phí nữa? Dù gì cô cũng chưa tính sổ xong với August, cuốn mất thuộc hạ của anh vài ngày để anh phải tìm loạn lên cũng hay.

Tính toán xong xuôi, Thượng Linh gật đầu nhận lời ngay tức khắc. Chỉ có điều với tình hình trước mắt, đi càng sớm càng tốt, không biết chừng giờ này Huệ Nhi đã đang ngồi kể tội cô với August rồi cũng nên.

Thấy Thượng Linh đồng ý, A Ảnh định về công ty thu dọn đồ đạc. Nhưng lại bị cô không nhẽo ê a, hai người cùng về chung cư. Cả hai nhanh chóng sắp xếp hành lý, một tiếng sau đã lên chuyến tàu cao tốc đến thành phố khác.

Trước khi tàu chạy, A Ảnh gọi điện cho August, nhưng có lẽ August đang bận, không nghe được máy, anh liền để lại lời nhắn thông báo mình có việc bận đột xuất xin nghỉ mấy ngày.

Lúc này A Ảnh không hề hay biết, hai ngày sau khi anh và Thượng Linh đi, hành động tốt bụng giúp đỡ Thượng Linh của anh bị xuyên tạc thành hành động xấu xa hiểm độc, bỏ trốn cùng người tình của ông chủ. Thượng Linh cũng không hề hay biết, quyết định trong chốc lát của mình khiến Mẹ Mẹ đem ảnh cô dán lên cửa, ba ngày liên tục ném phi tiêu lên đó. Vừa ném vừa chửi: “Hự! Cậu tóm mất người tôi thích! Không đáng mặt làm người, tôi khinh thường cậu!”

Lúc này cả hai người cũng hoàn toàn không hay biết, có người giận tím tái mặt mày khi cả hai bỏ đi, lật tung từng tắc đất ở nhiều thành phố, còn treo giải năm trăm ngàn tệ cho ai tìm được họ. Tóm lại, sau khi Thượng Linh và A Ảnh bỏ đi, cả khách sạn náo loạn nháo nhào hết cả.

Đương nhiên, lúc này cả hai người họ lại không hề hay biết gì. A Ảnh mở bản đồ tra còn Thượng Linh mở Tạp chí Du lịch ra đọc, tàu hỏa khởi động trong tiếng nhạc hân hoan.

Thành phố X nằm ở vùng duyên hải, cách thành phố S rất xa, sau khi đi tàu hỏa đến một thành phố khác, hai người phải làm visa rồi lên máy bay mới đến được nơi này. Ban đầu A Ảnh không định đi xa như vậy, nhưng Thượng Linh “buồn thảm” nói, cô muốn thấy biển, muốn đi dạo lúc hoàng hôn và tĩnh lặng ngồi ngắm mặt trời mọc, nghe tiếng thủy triều lên xuống cho tâm hồn thanh thoi...

A Ảnh nghe cũng mềm lòng nên đã đồng ý luôn. Thực ra Thượng Linh còn chưa nói một câu nữa, điều quan trọng nhất là hải sản ở thành phố X rất ngon, các khu vui chơi giải trí thú vị, lại có nhiều ngôi sao nữa.

Khách sạn hai người ở nằm ven biển, thuộc tập đoàn VIVS. Để thể hiện những nét đặc sắc tại địa phương, kiến trúc khách sạn ở đây khác hẳn với khách sạn tại thành phố S. Phần lớn tường và vách ngăn đều dùng các tấm kính cách nhiệt và kính trong suốt khổ lớn.

Phòng Thượng Linh không cần mở cửa sổ cũng đã thấy biển, phòng với tông màu trắng chủ đạo, rất rộng rãi, sáng sủa. Giường chiếu ngăn nắp theo phong cách Nhật Bản, chỉ mới nhìn thôi đã thấy khoan khoái dễ chịu rồi.

Có lẽ August sẽ biết hai người ở đây mất, vì họ đường đường chính chính đến nghỉ tại khách sạn thuộc tập đoàn VIVS thành phố X. A Ảnh đã mau chóng giải đáp thắc mắc này của Thượng Linh. Nghe nói quản lý cấp cao của khách sạn này có phần không vừa ý lắm với “mỹ nhân” CEO. Nói một cách đơn giản là quan hệ hai bên không được tốt. Những thông tin về việc hai người nghỉ tại đây sẽ được giữ bí mật hoàn toàn.

“Quản lý của khách sạn này là một phụ nữ.” Thượng Linh cười mỉa.

“Sao em biết?”

“Hơn nữa lại còn là một người đẹp vô cùng giỏi giang và trẻ trung.”

“Lẽ nào em quen cô ta sao?”

Thượng Linh khẽ mỉm cười không nói nữa. Cứ động não một hồi là đoán ngay được những sự thật hiển nhiên này thôi. Khả năng nhiều đây lại là một trường hợp, cô nàng theo đuổi anh chàng mãi không được, thẹn quá hóa giận.

“Vậy em đi nghỉ trước đi, đợi đến tối, anh đưa em đi ăn hải sản ở đây!” Vệ sĩ A Ảnh tận tình.

Cùng lúc này tại thành phố S.

Từ bệnh viện trở về, August cứ nhúu mày suốt, nhất là sau khi không gọi được điện thoại ột người, trán anh càng nhăn lại. Tiếp theo, August nghe được lời nhắn xin nghỉ mấy ngày của A Ảnh trong điện thoại.

Tuy từ trước đến giờ A Ảnh chưa từng xin nghỉ đột ngột như vậy, anh có hơi nghi ngờ, nhưng vẫn chưa xâu chuỗi được hai việc này. Tuy nhiên khi nhận ra điều này, August đã không gọi điện được cho A Ảnh nữa. August không hề biết, khi tàu hỏa bắt đầu lăn bánh, Thượng Linh đã chuyển điện thoại của người đồng hành với mình thành chế độ chuyển tiếp cuộc gọi, và số điện thoại chuyển tiếp chính là số của cô.

Sau khi những bốc đồng qua đi, A Ảnh cũng có phần thấp thỏm trong lòng. Tuy tự nhận thấy, anh làm tất cả mọi việc đều là vì ông chủ, nhưng đi mấy ngày liền như thế, anh cũng sợ ông chủ sẽ tức giận trừ hết tiền lương tháng này của mình.

“Augus vẫn không gọi điện tìm em sao?” Ngày thứ năm, A Ảnh lại nghe thấy câu trả lời phủ định từ Thượng Linh: “Kỳ lạ thật đấy, cũng không gọi cho anh?” A Ảnh đáng thương sao có thể biết được rằng điện thoại của mình đã bị người khác điều chỉnh. Augus không chỉ gọi điện tìm anh, mà còn gọi rất nhiều là đồng khác, nhưng tất cả cuộc gọi đó đều đã bị Thượng Linh giải quyết triệt để.

Nhằm phân tán sự chú ý, Thượng Linh kéo anh đến một công viên hải dương. Tại nơi này, lần thứ hai trong đời Thượng Linh thấy A Ảnh mất bình tĩnh. Thật là bất hạnh, A Ảnh sợ độ cao.

“Du hành tốc độ cao!” Chỉ vào vòng quay cao gần bằng hai mươi tầng lầu đang hiện ra trước mắt, Thượng Linh tha thiết mời gọi A Ảnh dừng cảm tiến lên, nhưng anh run rẩy tái mặt từ chối. Khi cô cố sống cố chết lôi anh vào, A Ảnh liền tóm lưng cô vác lên vai, chạy như bay ra khỏi công viên.

“Ồ! Em vẫn chưa chơi được gì cả!” Cô long sòng sọc trên vai anh, mắt như muốn nổ đom đóm.

“Thôi chúng ta cứ ra biển chơi thôi, an toàn là trên hết! Chẳng phải em nói muốn đi tản bộ hay sao?”

Tản bộ cái đầu anh ấy! Thượng Linh thấy khinh thường anh chàng vệ sĩ cao to lực lưỡng này từ tận đáy lòng. Sau đó, A Ảnh dường như thấy ngại, nên đưa Thượng Linh đến công viên Disney chơi, coi như đền bù cho cô. Phố Mỹ, thế giới hoang tưởng, thế giới tương lai... A Ảnh rất vui khi đến đây, chỉ có Thượng Linh là đáng thương, rầu rĩ mất một ngày.

Chén đầy bụng sau khi đi chơi về, Thượng Linh còn nói muốn đến Lan Quế Phường.

“Em muốn uống rượu sao? Uống rượu hại người lắm, hay là đi uống cà phê!” A Ảnh tốt bụng khuyên bảo, nhưng từ sáng đến giờ đã rầu rĩ cả ngày, nên đương nhiên Thượng Linh không đồng ý. A Ảnh sao có thể cãi lý được, rốt cuộc vẫn phải đi cùng cô đến đó.

Vừa vào bar được một lát, điện thoại lại rung lên. Để A Ảnh không biết Augus gọi đến, cô luôn để máy ở chế độ im lặng. Nghĩ đến việc mình đã trốn làm những năm ngày, nếu bây giờ lại không nghe điện thoại có lẽ chẳng có việc mà làm nữa mất. Thượng Linh nói với A Ảnh vài câu rồi chạy vào nhà vệ sinh nghe điện.

Người gọi không phải là Augus mà là Mẹ Mẽ. Vừa ấn nút nghe xong, tiếng quát ầm ĩ từ đầu dây bên kia vang khắp phòng vệ sinh.

“Cuối cùng cậu cũng chịu nghe! Trả ngay A Ảnh đây...” Mẹ Mẽ gào ầm lên.

“... Sao cậu lại biết mình đi cùng anh ấy?”

“Cả thế giới này đều biết cả rồi! Không thấy mặt mũi cậu đâu cả, A Ảnh cũng tự dưng mất tích, còn có thể là gì nữa chứ!”

“Bọn mình rất trong sáng!”

“Trong sáng cái con khỉ ấy! Đều là cậu không biết, sau khi cậu mất tích, mình đến VIVS tìm, mấy bà ở phòng đối ngoại buôn chuyện, nói cậu chẳng ra sao cả, bọn họ nói...” Tít!...

Đúng lúc quan trọng, điện thoại lại hết pin. Thượng Linh sa sầm mặt mày, hoảng loạn đứng trong phòng vệ sinh.

“Augus gọi à?” A Ảnh hỏi khi cô vừa từ nhà vệ sinh bước ra.

“Mẽ Mẽ gọi!” Lần này Thượng Linh nói thật. Nói xong mặt lại tỉnh bơ nhìn chăm chăm vào A Ảnh. A Ảnh linh tính sắp có chuyện chẳng lành.

Hai tiếng đồng hồ sau, dù đã hạ quyết tâm không uống rượu nhưng A Ảnh vẫn bị chuốc cho ngà ngà say. Trong thang máy khách sạn, A Ảnh dựa người vào bức tường kính, Thượng Linh vẫy vẫy cánh tay mỗi nhứ vì phải đỡ A Ảnh, bắt đầu vắn hỏi: “A Ảnh, anh có bạn gái chưa vậy?”

“Chưa có...”

Tốt lắm, tiếp tục.

“A Ảnh, anh thích mẫu con gái như thế nào?”

“Đáng yêu...”

“Vậy anh thấy Mễ Mễ có đáng yêu không?”

“Mễ Mễ?... Mễ Mễ là ai?”

Thượng Linh nhăn mặt, có phải là say quá rồi không nhỉ?

“Là bạn của em! Anh gặp hôm chuyển nhà rồi đấy! Cô gái mắt to, tóc dài, ăn mặc đẹp, trông rất đáng yêu ấy!”

“Không thích...”

“Tại sao chứ?”

“Gợi cảm quá, không tốt!”

A Ảnh có sao không vậy? “Gợi cảm thì có gì không tốt cơ chứ! Chỗ này...” Thượng Linh chỉ vào ngực mình: “Có thì vẫn hơn chứ! Lẽ nào phải giống em thì mới tốt sao?”

“Như em là tốt lắm rồi!” A Ảnh đang ngà ngà say không hiểu tại sao đột nhiên lại túm chặt lấy Thượng Linh: “Nếu em không tốt, August đã không thích em! Tuy bây giờ biểu hiện không được tốt lắm, nhưng em không biết thực ra anh ấy tìm em mãi...”

Thượng Linh nghe thấy có manh mối: “Tìm em suốt ư? Anh có ý gì?”

“Là tìm em suốt chứ sao...” Cửa thang máy mở ra, A Ảnh càng lúc càng say hơn, Thượng Linh lo lắng đỡ anh, gắng lê lét về phòng.

Phía trước, có sát khí! Bước chân của Thượng Linh bỗng nhiên dừng lại. Thứ đầu tiên lọt vào tầm mắt cô là một đôi giày da nam tinh xảo. Cao hơn một chút là chiếc quần âu đen đẳng cấp, lên trên nữa là chiếc sơ mi đen quen thuộc. Thượng Linh bỗng nhăn mặt lại.

Sau khi ngóc đầu lên nhìn toàn cảnh, gương mặt tuấn tú hoàn hảo nhưng đang tức giận tóe lửa của “mỹ nhân” CEO lọt vào tầm ngắm của Thượng Linh. Bức tượng chân thực ấy đang đứng ngay cửa phòng, gương mặt lạnh băng, u tối. Không biết cơn gió từ đâu thổi đến hành lang khách sạn, làm cô lạnh cả sống lưng. Thượng Linh khẽ run rẩy, trượt tay, người đang tựa trên vai cô từ từ trượt xuống dưới. Giác quan thứ sáu mách bảo cô: Coi như không nhìn thấy, cứ đi lòng vòng là được. Nhưng giác quan thứ bảy lại mách bảo: Chạy trốn ngay lập tức!

Thượng Linh giơ tay lên, vẫy vẫy giống như mèo thần tài: “Hi, ông chủ, trùng hợp quá!” Giây trước còn đang cười, giây sau đã quay người chạy biến luôn.

August đứng trước cánh cửa, khẽ vẫy một ngón tay, mấy tên vệ sĩ cao to hiện ra từ phía cầu thang, chặn hết mọi nẻo đường. Thượng Linh sửng sốt. Đại ca, lần này anh làm lớn thật đó. Trong lúc đang ngỡ ngàng, tiếng bước chân chậm rãi phía sau đã tiến đến gần, anh tóm eo cô, sau đó trời đất quay cuồng, lần thứ hai trong cùng một ngày Thượng Linh bị người khác vác lên vai.

August ấn chặt tấm lưng đang vẫy vùng của Thượng Linh, một tay còn lại cầm tấm thẻ mỏng – là thẻ phòng khách sạn.

“Xử lý hắn ta đi!” August lạnh lùng ra lệnh, sau đó vác cô vào phòng.

“Xử lý?” Thượng Linh bị quăng lên giường, sợ hãi nói: “Liệu có phải anh định bắt A Ảnh...” Chắc chắn cô xem quá nhiều phim nên đã nghĩ lung tung rồi!

“Cứ lo cho cái thân mình đi đã!” August gập chân quỳ trên giường, nhắm mắt khi thấy gương mặt lo lắng của Thượng Linh. Cô đang giãy giụa, nhưng anh không thèm đếm xỉa đến, lẳng lẽ nói cổ áo, rút cả vạt trói chặt hai cổ tay cô lại. Chiếc áo sơ mi đen hơi phanh ra khi anh cúi người xuống, để lộ vùng xương đòn vô cùng gợi cảm.

Thượng Linh co rúm người lùi lại phía sau: “Anh, anh định làm gì? Anh đừng có mà làm bừa!”

August chớp mắt, ánh nhìn lạnh lùng. Cô cứng đờ người, trong chớp mắt đã bị August lật ngược người lại. Vì hai bàn tay đã bị trói nên cô buộc phải đặt trước ngực, Thượng Linh hít thở khó khăn, tiếp sau đó cô cảm thấy tay August đang ép chặt trên... hông mình. Cô nghe thấy tiếng August cởi dây lưng. Lẽ nào... anh ấy định!

Một tiếng quát vang lên! Thượng Linh chỉ mặc quần soóc, hông bị quát một nhát, đau như lửa đốt! Cô đau đớn, hoảng sợ kêu lên: “Anh! Sao lại lấy thắt lưng đánh em?”

Nhát roi thứ hai đến ngay sau đó, tiếp theo là nhát thứ ba, thứ tư... Cùng với mỗi nhát roi, là giọng nói trầm thấp lạnh lùng của August: “Cần quấy phải không?... Bỏ trốn phải không?... Đi bar phải không?... Lại còn không nghe điện thoại nữa!...”

Thượng Linh đau đến ngỡ ngàng. Liệu có phải, August định chơi trò gì mờ ám với cô chăng? Chỉ có điều, cảnh đánh người này dường như hơi quen thuộc... Thượng Linh nằm im bất động trên giường, cố gắng nhớ lại cảnh tượng này. Liệu có phải cô đã từng làm cái việc biến thái này với ai đó, ở đâu và vào thời khắc nào đó hay không?

Thấy Thượng Linh không lên tiếng, August quăng dây lưng đi, rồi lật ngược người cô lại, chống tay vào giường nghiêm nghị: “Anh đã nói với em! Đừng làm anh tức giận!”

“Em có làm gì đâu!”

“Không làm gì? Không nói không rằng, kéo thuốc hạ của anh đến tận đây, còn gọi là không làm gì à!”

“Đấy là A Ảnh đưa em đến chứ!” Cô có nói dối đâu, sự thực đúng là A Ảnh đề nghị bỏ đi đấy chứ, cô chẳng qua chỉ xuôi thuyền theo dòng nước trôi.

“Ồ?” Gương mặt tuyệt mỹ rất gần với gương mặt cô: “Vậy là tất cả mọi việc đều không liên quan gì đến em? A Ảnh tự ý đưa em đến đây? Cũng là A Ảnh lừa Huệ Nhi nửa đêm đến cao ốc, rồi cho người phun nước khiến Huệ Nhi phải vào viện?”

“Anh đã biết hết cả rồi, việc gì phải cố tình vặn hỏi!...” Thượng Linh không dám nói tiếp nữa, cơn thịnh nộ bùng cháy như muốn thiêu rụi cô trong đôi mắt nguy hiểm ấy.

“Em chẳng hề thay đổi chút nào, ngày xưa đã như vậy, không bao giờ nghĩ đến cảm giác của người khác!”

“... Anh thì cũng tử tế gì cho cam chứ!” Thượng Linh không nén nổi tức giận, cãi lại một câu.

Kết cục là cái hông lại phải chịu trên một trận đòn nữa. Lần này còn mạnh hơn lần trước, đau đến nỗi cô không ngừng kêu gào thảm thương. Nhưng... sao anh lại nói ngày xưa? Nghe có vẻ như anh đã biết cô từ rất lâu rồi.

Đầu óc vẫn chưa suy nghĩ được gì thì tâm trí Thượng Linh lại dồn hết cả vào cái hông đang đau đớn nóng rát. Tên khốn kiếp August, dám đánh mạnh như vậy, đau chết mất!

Đêm dài dằng dặc, Thượng Linh đau nhức khắp người, nằm trên giường mãi mà không ngủ nổi. Tay bị trói, hông lại đau ê ẩm, cả đêm cô gần như không chớp mắt. Khi trời vừa sáng, “mỹ nhân” mặt lạnh này giờ vẫn ngồi trên sofa đọc báo, giờ đã đi vào phòng tắm. Cô đang giả vờ ngủ trên giường, thấy thể liền bật dậy ngay tập tức, rón ra rón rén lê lét ra cửa, định chạy trốn.

Lại thêm một lần chạy trốn thất bại, Thượng Linh đâm sầm vào người đang định gõ cửa.

“A Ảnh?” Thượng Linh như thể thấy cứu tinh vội kêu: “Cứu em với! A Ảnh...”

Đầu tóc Thượng Linh rối bù, quần áo xộc xệch, cổ tay vẫn bị trói chặt bằng cà vạt... A Ảnh ngẩn người. Liệu có phải tối qua ông chủ đã làm gì Thượng Linh?...

“Xin lỗi, tất cả là lỗi của anh! Nếu anh không uống say, nếu anh không quá tin tưởng quản lý của khách sạn này, thì em... em đã không bị...”

“Không phải thế đâu! Anh nhanh lên với...”

“Có lỗi với em quá, anh không ngờ August lại có thể...”

“Đừng nói nữa, anh cứ đưa em đi trước đã...”

“Em đừng lo, nhất định anh sẽ bắt August phải giải thích rõ ràng chuyện này.”

“Ông anh, anh nói những điều này làm gì, cứ đưa em đi trước đi!”

“Trốn đi đâu?” Giọng nói trầm thấp cuốn hút chậm rãi vang lên phía sau. Không biết cửa phòng tắm đã mở ra từ lúc nào, “mỹ nhân” đang mặc áo choàng mỏng, tóc tai ướt đầm, đứng dựa vào tường chăm chú nhìn hai người ngoài cửa.

Khi thấy Thượng Linh đang dựa vào ngực A Ảnh, đôi đồng tử màu đen nhú lại, đưa tay kéo cô ra khỏi người A Ảnh. Thượng Linh mất thăng bằng, lao ngay vào lòng August, má áp vào làn da gợi cảm, trắng bóc trước ngực anh, hương sữa tắm dịu mát xông vào mũi. Cô thầm than một câu không hợp thời điểm: Thơm quá, đã mất quá!

“Đi ra ngay!” August lạnh lùng, trừng mắt nhìn A Ảnh, giơ tay ra định đóng cửa. Nhưng không ngờ thuộc hạ luôn trung thành tận tụy của anh lại dám chặn cửa lại, kiên quyết bước vào phòng.

“August, anh không được làm như vậy!” A Ảnh nhìn Thượng Linh.

“Đi ra ngay!” August lạnh lùng nhắc lại một lần nữa.

“Em sẽ không ra ngoài! Trừ khi anh thả Thượng Linh ra!”

Đôi lông mi tuyệt đẹp khẽ chớp: “Ồ! Nghĩa là sao? Phải chăng cậu muốn chống đối tôi?”

“August! Anh có biết mình đang làm gì không vậy?”

“Người không biết mình đang làm gì là cậu!” Những ngón tay trên vai Thượng Linh càng nắm chặt hơn, đau đến nỗi cô phải nghiêng răng kèn kẹt: “Là thuộc hạ của tôi, mà cậu không nói không rằng dám tự ý đưa người tình của tôi đi, tôi bỏ qua cho việc này đã là hết mức có thể rồi!”

“Đúng, là em đưa Thượng Linh đi, tất cả đều là lỗi của em! Nếu anh cần phạt, phạt một mình em là đủ rồi, hà cớ gì còn hành hạ cô ấy.”

Thượng Linh hơi thần thờ. Sao những lời này nghe giống trong phim thần tượng thế nhỉ, cô ngáp một cái rồi im lặng.

“Ra ngay!” Chỉ hai chữ nghe nhẹ tênh như chẳng có gì, nhưng căn cứ vào những ngón tay đang túm chặt trên vai mình, Thượng Linh biết August đang rất tức giận.

“Anh thả Thượng Linh ra trước đã!”

Bầu không khí nặng nề, mặt ai cũng sa sầm lại. A Ảnh như đang đắn đo phân vân giữa một bên là mệnh lệnh của ông chủ và một bên là tiêu chuẩn đạo đức, cuối cùng đã quyết định chọn điều thứ hai.

A Ảnh tiến lên trước, định lôi cô đi. Bàn tay hai người đàn ông giằng co vài giây, Thượng Linh chỉ thấy hoa hết cả mắt, giống hệt như lần tại vườn hoa trên không, A Ảnh cao to lực lưỡng bị đẩy ra ngoài cửa. Một giây sau, cánh cửa bị đá một nhát đóng sầm lại, trong phòng giờ chỉ còn hai người. Gió lạnh khê thổi qua, Thượng Linh thấy tê cả sống lưng. A Ảnh đứng là chẳng giỏi đánh nhau chút nào cả.

“Muốn đi theo hán ta đến thế cơ à!” Ánh mắt August dần tối lại, có gì đó nguy hiểm đang dần hiện lên trong hai con ngươi.

“Việc quái gì đến anh!” Cứ nghĩ đến cuộc điện thoại hôm trước, cô lại thấy dửng dưng hơn.

“Được lắm, xem chừng mấy ngày qua hai người đi chơi vui vẻ quá nhỉ!” August chớp mắt.

“Đương nhiên là vui rồi! A Ảnh đối xử với em tốt như vậy, chứ có như ai đó đâu...”

“Vậy thử nói xem, tốt đến mức nào!” August xiết chặt Thượng Linh vào lòng, ép người cô lên tường.

“Nghe lời em nói, dịu dàng với em, không bạo giờ nổi giận... A Ảnh cái gì cũng tốt cả! Em vốn thích người như vậy!” Thượng Linh quyết định giúp A Ảnh cứu vớt lại chút sĩ diện.

Đôi mắt chăm chăm nhìn Thượng Linh ngay lập tức tối sầm lại. Chỉ trong chớp mắt, như có một nỗi đau lặng lẽ thoáng qua đôi mắt ấy, Thượng Linh đang định nhìn kĩ lại, đôi môi August đã ghì chặt lên môi cô.

Như kinh nghiệm mấy lần trước, không phải Thượng Linh hoàn toàn không ngờ đến kết cục này, nhưng chỉ vì trong lòng đang tức tối, nên cô không muốn nhượng bộ chịu thua. Dù gì cũng chỉ là hôn thôi chứ có to tát gì, cũng chẳng phải là lần đầu tiên, cứ kệ anh hôn là được rồi.

Đôi môi hơi lạnh ép chặt lên môi cô, khi chợt nhận ra có gì đó hơi khác lạ thì cả người cô đã bị đè xuống giường. Phía trên Thượng Linh, anh không hề ngừng lại, nụ hôn sâu cuồng nhiệt đến mức cô gần như không thở nổi, cái cà vạt chết tiệt trên cổ tay vẫn chưa tháo ra. Cô cảm nhận những ngón tay August đang di chuyển trên cơ thể mình, từ vạt áo phía trước trượt vào bên trong, dần lên đến lưng cô, cởi móc áo phía sau. Phía trước ngực bị nới lỏng, một sợi dây thần kinh trong đầu cô cũng đứt phụt một nhát.

Hơi thở nam tính bao trùm lấy cả người Thượng Linh, những hành động buông thả của August khiến cô sợ hãi. Cô giãy giụa liên tục, không những không đẩy được anh mà còn khiến áo choàng tằm trên người anh trượt từ trên xuống, để lộ bờ vai trần mạnh mẽ, thanh nhã trắng như ngọc.

Thượng Linh run cầm cập, ngón tay anh đang lần tìm, một cảm giác kì lạ như khi tước hết tất cả vũ khí và sức mạnh khiến cô không thể lẩn tránh. Đôi môi chặn mọi hơi thở cô cuối cùng cũng dịch chuyển vị trí, anh nâng cằm cô lên, bắt đầu hôn từ chiếc cằm bé nhỏ ấy rồi tiếp tục hôn xuống phía dưới, nụ hôn mạnh mẽ trượt xuống cổ cô. Khó khăn lắm Thượng Linh mới hít thở bình thường được, nhưng cơ thể cô lạnh ngắt, chiếc áo phong mỏng bị anh kéo qua vai, khóa chặt cánh tay đồng thời che kín cả gương mặt. Mọi vật trước mắt bỗng mờ đi, cô không thấy gì cả, chỉ nghe tiếng quần áo rơi xuống, ngay sau đó làn da mềm mại mạnh mẽ nóng rực chạm lên người cô.

Hơi thở trên ngực nặng nề khó nhọc, Thượng Linh hoảng sợ cực độ. Hai bàn tay đang bị trói ra sức vùng vẫy, mãi mới đẩy được đồng quần áo đang che kín mặt ra, đôi môi bỏng rát của August lại hạ xuống như thiêu đốt cô. Cô bị anh hôn đến hoa mắt chóng mặt, khẽ rên lên tiếng phản kháng yếu ớt.

Ở trên cô, anh như đánh mất lí trí, vuốt ve như muốn nghiền nát cô vào chính thân thể mình. Để từ nay về sau không bao giờ cô rời xa anh nữa.

Giây phút này, Thượng Linh không thể ung dung, bình tĩnh nghĩ ra được mưu kế gì cả, chỉ bao trùm cảm giác sợ hãi mà trong đời mình cô chưa bao giờ trải qua. Ngay cả khi gia đình gặp nạn, trong một đêm rơi từ tận mây xanh xuống đáy vực thẳm, cô cũng chưa từng sợ hãi đến mức này.

Thì ra khi nỗi sợ lên đến cực điểm, thân thể quả nhiên sẽ run rẩy, đôi mắt đau xót nhòe đục, dòng nước lạnh lẽo trào từ khóe mắt cô. Khi lấy lại được chút lí trí trong cơn tức giận và dục vọng, August mới nhận thấy người nằm dưới mình đang khóc. Những tiếng nức nở đứt đoạn, rất nhỏ nhưng nước mắt lại chảy rất nhanh. Rõ ràng người đang khóc là cô, nhưng anh lại thấy kẻ đáng thương nhất là mình. Dù trước đó hay bây giờ, trong tim cô chưa bao giờ có anh.

11. Chương 11: Đến Sống Cùng Anh

“Lẽ nào đến cả điều này em cũng không hiểu ra khi đã là người tình của tôi sao?” Giọng nói trầm thấp như đang cố gắng kiềm chế, nhưng August không thể giấu nổi tiếng khàn khàn và hơi thở khó nhọc.

Thượng Linh co rúm người, không phát ra một tiếng động mà nước mắt vẫn chảy.

“Đừng khóc nữa!”

Hai mươi phút sau, cô vẫn nắm chặt tấm ga trải giường, vùi đầu vào trong đó. August thở dài một tiếng, lật người nằm sang bên cạnh, gắng kìm nén những dục vọng đang sục sôi. Đôi đồng tử đen láy dần bình

tĩnh lại, lửa dục dần tan biến nhưng những suy nghĩ mâu thuẫn và hỗn loạn vẫn ẩn hiện trong đôi mắt ấy. Anh nhìn chăm chú lên trần nhà màu trắng, ánh mặt trời chói chang ngày hè ngoài cửa sổ soi rọi khắp căn phòng.

August nhắm mắt lại, rồi ngồi dậy buộc chặt áo choàng, không nói một lời bước vào nhà tắm. Sau tiếng nước chảy từ vòi hoa sen, anh thay quần áo rồi rời khỏi phòng.

Trước khi đi, anh gầm gừ mấy tiếng: “Đừng có mà chạy lung tung!”

Gian phòng trở lại yên tĩnh không một tiếng động. Thượng Linh khóa thân nằm trên giường khẽ động dậy, gương mặt thanh tú xinh đẹp đã khô nước mắt, nhưng trong đôi đồng tử tròn xoe đang vô cùng tức giận. Anh ta dám lột sạch quần áo của cô sao? Cô càng oán hận, cảm phẫn hơn khi thấy những vết hằn đỏ mờ ám trên khắp cổ, khắp ngực mình trong gương khi bước vào phòng tắm.

“Đồ mặt người dạ thú!” Thượng Linh tức giận chửi bới.

Đường như A Ảnh cả ngày chưa ăn gì, bữa tối do được lệnh, không thể không đi cùng ông chủ đến nhà hàng ngoài trời bên bờ biển của khách sạn, ăn tối cùng Ms. Hoa – quản lý khách sạn.

Cơn gió biển thoảng qua làm tấm vải trắng trên lan can bay phấp phới, sơn hào hải vị bày la liệt trên bàn ăn màu trắng ngăn nắp. Nhưng dù trước mặt bao nhiêu thức ăn ngon, A Ảnh vẫn không có tâm trí tận hưởng, cho đến khi bóng người tóc ngắn mảnh mai xuất hiện trên boong tàu.

Thượng Linh mặc chiếc váy dài duyên dáng, phía trên là áo phông đơn giản, nhưng thật kì lạ, trên cổ và ngực cô dán đầy băng y tế.

“Qua đây ngồi!” Ông chủ “mỹ nhân” trầm ngâm nãy giờ ra lệnh.

Thượng Linh nhìn bàn ăn bên cạnh lan can. Chiếc bàn dài hình chữ nhật, August ngồi ở vị trí trung tâm, bên phải là A Ảnh, vị trí bên trái đang bỏ trống, vị trí tiếp theo là người đẹp với vẻ mặt đăm chiêu – Ms. Hoa, quản lý khách sạn.

Thượng Linh quay đầu, bước mấy bước đến bên A Ảnh, kéo ghế ra ngồi xuống. Nhiệt độ quanh bàn ngay lập tức giảm xuống tận mấy độ.

“Em vẫn ổn chứ?” A Ảnh mãi mới thốt lên mấy tiếng.

Thượng Linh biết A Ảnh vẫn hiểu lầm chuyện ban sáng, kể “mặt người dạ thú” kia đương nhiên sẽ không giải thích cho anh nghe, huống hồ lúc sau xem chút nữa thì điều đó đã trở thành sự thật. Cô thở dài một tiếng: “Không ổn...”

A Ảnh im lặng, do dự đặt tay lên vai Thượng Linh, Thượng Linh tiện thể ngả người tựa đầu vào ngực A Ảnh nức nở mấy tiếng.

Tách! Chiếc ly trong tay ông chủ bị bóp nát, rượu vang chảy đầy mặt bàn.

“August!” A Ảnh vội lao đến kiểm tra, nhưng bị August đẩy ra.

“Chảy máu rồi! Phải băng lại ngay!” Thượng Linh ra vẻ vô tội, Ms Hoa đẩy chiếc ly vỡ ra xa, ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn cô.

Thượng Linh trừng mắt lại, cô đang cố tình chọc tức August, có liên quan gì đến Ms. Hoa đâu. Tuy không dám khẳng định trăm phần trăm nhưng việc ông chủ xuất hiện ở đây chắc chắn không thể không có liên quan đến Ms. Hoa. Đã biết mọi việc sẽ thế, đáng lẽ ngay từ đầu, chị ta không nên đồng ý giữ bí mật chuyện Thượng Linh và A Ảnh đến khách sạn.

“Ông chủ, tuy tay không bóp nát ly rượu trông rất phong độ, nhưng nếu giờ không băng lại thế nào cũng bị uốn ván đấy!” Thượng Linh nói một câu mất mề, lại bị Ms. Hoa trừng mắt lườm ột cái nữa.

“Đúng đấy, August, cứ băng vết thương lại trước đã!” A Ảnh định đưa ông chủ lên trên nhưng ông chủ nhất quyết đòi Thượng Linh phải đi cùng, còn cô nàng lúc này đang ngồi thu vào một góc đánh chén.

“Em có biết bằng vết thương đâu!” Thượng Linh cãi chày cãi cối một câu nhưng vẫn bị A Ảnh đẩy đi.

Lau rửa xong, Thượng Linh biết vết thương trong lòng tay Augustus không nghiêm trọng lắm, nên lấy hai miếng băng y tế ra dán lại qua loa cho xong việc.

Cô nàng đang ngồi trước mặt Augustus có vẻ không thoải mái, gương mặt nhỏ đăm đăm, có lẽ do tối qua thiếu ngủ nên trông hơi mệt mỏi. Đôi mắt sáng cảnh giác, vội tránh ngay trước khi anh đưa bàn tay còn lại lên chạm vào má cô.

“Không còn việc gì nữa thì xuống thôi, vẫn còn chưa ăn xong.” Thượng Linh đặt bao cứu thương trở lại chỗ cũ, quay người định bước đi nhưng có lẽ do vội quá nên không nhìn đường, vấp ngay vào chân Augustus, nghiêng người ngã đúng vào lòng anh.

Bàn tay trái vừa bị đè ngay xuống, Augustus đau đớn nhíu mày, nhưng không buông cô ra. Thượng Linh vội chống tay vào ngực Augustus, như vậy đôi môi hai người mới không chạm vào nhau, nhưng khoảng cách vẫn quá gần, đến nỗi cô còn nhìn rõ cả chiều dài hàng mi Augustus.

Hơi thở đều đều, những sợi tóc đen rủ xuống hai bên thái dương, trong ánh đèn dịu nhẹ, gương mặt Augustus đẹp đến ngạt thở. Đôi mắt sâu thẳm, mũi cao thẳng tắp, bờ môi mỏng gợi cảm, tất cả mọi đường nét đều giống như kiệt tác của thượng đế.

Đang mê mẩn, Thượng Linh bỗng cảm thấy môi hơi nhột, thì ra đầu ngón tay của anh đang nhẹ nhàng vuốt ve môi mình. Những đầu ngón tay đầy lưu luyến, lướt qua má, cuối cùng dừng lại trên môi cô. Anh phải làm sao với cô đây?

Thượng Linh thấy anh khê thở dài, dường như vừa nói xin lỗi cô.

“Anh nói gì cơ?” Cô giả vờ không nghe thấy.

Đôi mắt đang chăm chú nhìn cô càng sâu hơn: “Ngày mai về thành phố S với anh.”

“Không!”

“Vẫn còn chưa gây sự đủ hay sao?”

Thượng Linh không vui: “Ai gây sự chứ! Em còn có việc quan trọng cần phải làm.”

Augustus hất mi ra hiệu cho cô nói tiếp. Thượng Linh e hèm một tiếng, vô cùng nghiêm túc nói: “... Em vẫn chưa chơi được trò du hành siêu tốc trong công viên hải dương.”

Ngày hôm sau, Thượng Linh dẫn đầu đoàn người kì lạ gồm “mỹ nhân” CEO, A Ảnh và Ms. Hoa cùng nhau tiến vào công viên hải dương. Trước khi xuất phát, A Ảnh tái mặt xin phép ông chủ không tham gia, nhưng Augustus đã lạnh lùng từ chối. Cũng may lúc chơi trò du hành siêu tốc Augustus không bắt A Ảnh lên, chứ không có khi A Ảnh cũng chẳng biết mình sẽ chết như thế nào mất.

Chỉ có điều, A Ảnh nhớ là hình như Augustus cũng là người sợ độ cao. Khi anh nhớ ra điều này, cổ máy leo dốc chở Thượng Linh và Augustus đang bắt đầu lao từ trên tầng cao nhất xuống dưới với vận tốc bốn mươi dặm một giờ.

Augustus bộ dạng tái mét bước xuống, A Ảnh vội chạy lại hỏi: “Augustus, anh vẫn ổn chứ?”

“Không sao!” Augustus ngẩng đầu ra hiệu cho A Ảnh không cần đến gần, vẫn đang ổn cả. Nhưng đi theo Augustus bao lâu nay, A Ảnh chỉ cần nhìn gương mặt căng thẳng của anh là biết được tình hình lúc này thực sự đang... vô cùng bất ổn.

Ms. Hoa cũng chẳng khá khẩm hơn, trong số ba người chỉ có Thượng Linh không được bình thường lắm nên mới thấy như chẳng có chuyện gì.

“Tuyệt quá!” Thượng Linh thích thú nói thêm, chỉ muốn cười phá lên khi thoáng thấy Augustus đang dựa vào lan can với bộ dạng cố gắng để không nôn ra: “Anh không sao rồi, vậy chúng ta chơi thêm một lượt nữa nhé!”

“...”

“Anh sợ thì thôi vậy, coi như em chưa nói nhé!”

Những ngón tay thon dài nắm lấy tay Thượng Linh khi cô đang định bước, gương gao nói một câu: “Không sao, anh đi cùng em một lượt nữa!”

“August!” A Ảnh và Ms.Hoa cùng kêu lên, nhưng đều im bặt khi bị Thượng Linh lạnh lùng lườm một cái.

Nhìn những bước chân hơi run rẩy của ông chủ, A Ảnh chỉ dám than thầm một câu: Muốn thể hiện bản lĩnh đúng là phải trả giá thật.

Ngày hôm đó, Thượng Linh chơi tất cả bốn lượt trò tàu lượn siêu tốc, ba lượt xe trượt núi, hai lần đu quay cảm giác mạnh và hàng loạt những trò mạo hiểm khác.

Trên đường về khách sạn, August nhắm mắt tựa lưng vào ghế sau không nói tiếng nào. Thượng Linh ngấm nhìn phong cảnh ngoài cửa một hồi, cuối cùng ngồi sát vào bên August, cười thầm khi nhìn gương mặt tuyệt đẹp đang tái mét. Cô đưa tay ra, ấn vào nếp nhăn giữa trán anh, cánh tay cô liền bị anh tóm lại. Sau đó lưng cũng bị ôm chặt, anh kéo cô lại gần, bắt cô phải dựa vào ngực mình. Anh chặn lại tất cả mọi hành động phản đối của cô.

“Về thành phố S, chuyển đến ở cùng anh!” Chỉ một câu nói đã khiến tất cả đều kinh ngạc, dường như mọi người trong xe đều ngã lảo nhào, nhất là Thượng Linh, cứ ngẩn cả người.

Khi về đến thành phố S vào tối thứ hai, vừa bước vào nhà, cây phi tiêu khổng lồ của Mễ Mễ đã lao đến chào đón cô.

“Cậu thử nói xem! Tại sao cậu lại dụ dỗ A Ảnh của mình?”

“Cậu nghe mình giải thích đã!”

“Mình không nghe, không nghe, không nghe!”

Thượng Linh mắt hình viên đạn: “Cậu lại xem phim sến hả?”

“Chán đời chứ sao! Cậu lại không ở nhà, mình đi bar một mình thì đi làm gì?” Mễ Mễ tay vẫn đang nắm chặt phi tiêu, không chịu bỏ xuống, Thượng Linh chỉ còn cách ngoan ngoãn kể lại tất cả mọi việc một lượt.

“Tức là, cậu chỉ định lôi thuộc hạ của anh ta đi để phục thù, bắt anh ta phải đi tìm loạn lên mấy ngày. Nhưng không ngờ anh ta lại đích thân đuổi đến tận nơi, suýt nữa còn làm thịt luôn cậu nữa?” Mễ Mễ chống cằm: “Cậu làm những chuyện bê mặt như vậy thật sao?”

Thượng Linh giờ chân ra đá Mễ Mễ một nhát.

“Được rồi, bàn chuyện thực tế xem nào. “Yêu tinh” đại nhân đã đưa ra yêu cầu sống chung nhanh như vậy, xem chừng muốn mau chóng kết thúc trò chơi đây!”

“Làm thật xong rồi bỏ luôn?” Thượng Linh không hài lòng: “Mới có hai tháng thôi, sao mà dễ thế được!”

“Nhưng cậu cũng không thể cự tuyệt được! Ông chủ của bọn cậu nghèo đến mức chỉ có mỗi tiền thôi, mà lại có vẻ ngoài “yêu tinh” thế, chẳng cần ngoác tay, đã có cả đám đàn bà lao đến rồi ấy chứ!”

Hai người im lặng hồi lâu, sau mấy phút nhìn nhau, Thượng Linh buồn bã chán chường héch cằn lên: “Xem chừng, chỉ còn lại một cách cuối cùng thôi!”

Thượng Linh vô cùng hào hứng, rồi ngừng lại thở dài đáp: “Bắt đầu tìm kiếm “sổ gao” dài hạn một lần nữa!”

“Nhưng với khí chất và ngoại hình của mình, mình nghĩ đây không phải là một việc quá khó khăn.” Ai đó lại tự kỷ thêm vào một câu.

Mễ Mễ run rẩy, trượt từ sofa xuống dưới không có vẻ tán đồng chút nào.

Thượng Linh hơi ngỡ ngàng khi nhìn phòng khách vô cùng rộng lớn trong căn penthouse. Cô để chiếc va li chất đầy quần áo, đồ dùng hàng ngày và cả đồ linh tinh khác bên cạnh. Tất cả chỗ hành lí này A Ảnh vừa chuyển lên hộ cô.

“Mọi việc đã như thế này rồi!... Vậy em cứ ngoan ngoãn đến sống cùng August. Anh ấy đến thành phố X tìm em chứng tỏ anh ấy rất quan tâm đến em. Còn việc của Huệ Nhi cũng không cần phải lo lắng nữa đâu!” Trước khi đi, nhân lúc ông chủ vào phòng, A Ảnh vội nhủ Thượng Linh mấy câu.

Rõ ràng August không hề nói với A Ảnh lý do thực sự khiến Huệ Nhi phải vào viện, và cũng tự động cho qua không để động gì đến vụ hiểu nhầm kia cả. Thượng Linh thấy ánh mắt A Ảnh nhìn cô lúc này giống như đang nhìn bà chủ tương lai.

Đáng tiếc là, đến thuộc hạ thân tín như A Ảnh cũng không hay biết ông chủ mình thực ra là một con cáo già đội lốt cừ non.

“Mang hành lí vào đi, đây là phòng của em.” August bước ra từ phòng mình, vừa thay xong bộ quần áo mặc ở nhà gồm áo cộc tay và quần dài. Anh mở cửa phòng cuối hành lang cho cô.

Thượng Linh bước chậm chậm, mắt bỗng sáng bừng lên, không ngờ gian phòng này lại có những màu khác ngoài các màu đen, trắng, xám.

Phòng không lớn, khoảng hai mươi mét vuông, cửa bên mở, một tấm rèm ren màu trắng ngăn phòng thành hai bên trái phải. Trước cửa sổ sát sàn bên phải là một kệ gỗ cao, phía trên trải một chiếc chăn êm ái mềm mại, bên cạnh còn có một chiếc tủ thấp. Phía trái bày sofa và tràng kỷ, sàn nhà trải những tấm nệm mỏng. Tiếp theo ở bên trái còn có hai cánh cửa kéo, bên trong là tủ quần áo. Ở vị trí giữa hai bên còn có tivi, cả căn phòng toát lên vẻ ấm áp gọn gàng và vô cùng thoải mái.

“Sao trong nhà anh lại có phòng như thế này chứ?”

Anh dựa lưng vào cửa chăm chú nhìn, không trả lời câu hỏi của cô, chỉ nói: “Có thích không?”

Đương nhiên là thích, chỉ thấy hơi kỳ lạ mà thôi. Thượng Linh ừ bừa một tiếng, sau đó cầm túi dọn dẹp hành lí.

Khi A Ảnh xuất hiện bên ngoài cửa nhà vào buổi trưa, Mẹ Mẹ vô cùng phấn khích, chưa rõ mục đích của anh là gì đã gạt đầu bừa, nên kết quả là cô bị bán đứng luôn.

“Dù gì thì cậu cũng chuẩn bị tìm “sổ gạo” mới rồi, cứ đến chỗ ông chủ cậu ở một thời gian xem sao. Nhớ đấy, đừng có để bị làm thịt!”

Đây chính là những lời vàng ý ngọc trước lúc từ biệt của Mẹ Mẹ. Nhân lúc August ra ngoài, Thượng Linh vội kiểm tra khóa cửa. Tốt lắm, vừa khóa ngoài lại vừa khóa trái được.

Căn penthouse rất rộng, Thượng Linh ở trong phòng dọn dẹp đồ đạc cả chiều, thấy xung quanh khá tĩnh lặng, không biết August đang ở phòng nào.

Lúc sắp tối, khi mọi thứ cũng đã đâu vào đấy, August ăn mặc chỉnh tề gõ cửa phòng cô. Anh không thất cà vạt, cổ áo màu đen hơi phanh ra, để lộ làn da trắng bóc trước ngực, những sợi tóc đen hơi rối, có vẻ như vừa ngủ dậy.

Cô cứ tưởng anh định đưa cô đi ăn nhưng không ngờ điểm đến lại là bệnh viện. Không như lúc ở công ty, ngày nghỉ August tự lái xe - chiếc Porsche Panamera Turbo bốn chỗ ngồi màu bạc, vô cùng sành điệu.

Tại phòng Vip của bệnh viện, Thượng Linh đã có dịp mở mang tầm mắt khi gặp được ngôi sao đích thực của dòng phim sến.

“Anh Diệp, sao anh lại đưa người đàn bà này đến đây? Lẽ nào anh không biết em bây giờ... Hự, hự, hự, em giờ đang ốm đau khó chịu lắm hay sao?” Giọng nói càng lúc càng run rẩy nghẹn ngào: “Anh Diệp, mấy ngày nay anh đi đâu vậy, chẳng chịu đến thăm em. Hự, hự, hự... Huệ Nhi một mình nằm trong bệnh viện lạnh lẽo, chẳng có ai đoái hoài. Hự, hự, hự, hự...”

Thượng Linh đẩy anh, giọng nói vô cùng nghiêm túc: “Ho như thế này có vẻ như ung thư phổi giai đoạn cuối lắm! Anh đã tìm cho cô ấy bác sĩ nào giỏi hơn chưa?”

Huệ Nhi mặt đỏ bừng bừng: “Có cô mới bị ung thư phổi giai đoạn cuối ấy, cả nhà cô bị ung thư phổi giai đoạn cuối.” Mắng xong lại thấy như không có vẻ gì là yếu ớt lắm nên cô lại vội gục xuống.

“Huệ Nhi bị sưng phổi!” “Mỹ nhân” từ đầu đến giờ vẫn im lặng nói cụt lủn.

Đúng là ốm thật. Thượng Linh quyết định nhân từ độ lượng một lần, quay người ra sofa ngồi, im lặng mở tạp chí đọc.

Thấy Thượng Linh đi ra, Huệ Nhi lại tiếp tục màn sụt mướt, túm lấy tay áo Augustus mà nheo.

Augustus rất ít lời, trong phòng chỉ toàn tiếng Huệ Nhi, nhỏ bé yếu ớt như con vật đáng thương. Thượng Linh thêm thường nhìn mấy món ăn trong tạp chí, cũng không để ý xem hai người nói gì.

Một lát sau, chỉ nghe thấy Augustus lạnh lùng nói một câu: “Không được!”, rồi lại nghe thấy Huệ Nhi lãnh lút khóc tiếp. Thượng Linh ngẩng đầu lên, nhìn đúng vào mắt Augustus, không biết anh vừa quay lại hay đã nhìn cô như vậy từ lâu rồi.

“Em đói rồi!” Thượng Linh tuyên bố: “Em đi ăn trước đây, hai người nói chuyện tiếp đi!” Anh túm lấy cánh tay Thượng Linh khi cô đi ngang qua anh. Thượng Linh quay lại nhìn ra vẻ khó hiểu.

“Anh đi cùng em!”

Huệ Nhi đang nức nở khóc lóc nghe thấy những lời này càng tức giận hơn, lúc trẻ môi mà nheo còn tròng mắt lườm Thượng Linh, ánh mắt ấy dường như đang nói với cô: “Hãy đợi đấy, đợi tôi xuất viện, nhất định sẽ tính sổ với cô món nợ này!”

Bước ra khỏi bệnh viện, Thượng Linh muốn rút tay lại nhưng bàn tay Augustus như đã khóa chặt tay cô. Cô liếc nhìn anh, vẫn là gương mặt đẹp ấy nhưng thần thái lại lạnh lùng đến nỗi quá nhàm chán.

Ăn cơm xong, hai người lái xe về chung cư. Thượng Linh vô cùng yêu thích chiếc Panamera Turbo sành điệu màu bạc này, trước lúc xuống xe còn sờ lại một lượt nữa.

Anh nhìn cô, đột nhiên hỏi: “Em thích sao?”

“Thế mà cũng nói!” Chiếc xe thể thao gần ba triệu bạc ai mà không thích chứ!

Lúc vào thang máy, Augustus đưa chìa khóa hỏi cô: “Có bằng lái xe không?”

“Cho em lái á?”

“Có bằng mới được lái!”

“Em có!” Thượng Linh vội giơ tay ra.

“Vậy về sau em lái. Anh có xe khác, ít khi đi xe này.” Anh chỉ nói qua loa mấy câu, không nói thêm lời nào nữa.

Đương nhiên, nếu lúc này anh biết chỉ mấy hôm nữa, Thượng Linh lái chiếc Porsche của anh đi tham dự buổi gặp mặt tám đôi, có lẽ anh sẽ không đưa cô chiếc xe dễ dàng như vậy.

Thượng Linh nhìn chằm chằm chìa khóa trong tay, khẽ nhíu mày. Ông anh, cái xe gần ba triệu bạc mà nói cho là cho luôn, anh có hào phóng quá không? Lẽ nào anh định dùng xe đẹp để hối lộ cô, để cô chủ động dâng hiến sao?

Vì suy đoán như vậy, nên những ngày tiếp theo, Thượng Linh vô cùng cẩn thận. Trước khi tắm nhất định phải khóa cửa kỹ càng, cũng phải kiểm tra trước một lượt xem đã lấy quần áo lót chưa. Tuy trời đang mùa hè, nhưng lúc nào đi ngủ cô cũng khóa chặt cửa. May mà điều hòa trong chung cư bật suốt hai tư giờ, nên cũng không thấy oi bức.

Sau một tuần cảnh giác như vậy, cuối cùng Thượng Linh cũng dần yên tâm. Có lúc Augustus không ở nhà, cô còn cời phẳng đồ nhóc, chỉ mặc mỗi áo phông dài đến đầu gối nằm bò ra đọc tạp chí trên tấm thảm mềm mại ngoài phòng khách.

Tòa nhà này rất gần với khu chung cư cô ở cùng Mễ Mễ hồi trước. Hôm nay, nhân dịp Augustus ra ngoài, Mễ Mễ vác cả đống tài liệu cho lần gặp mặt tiếp theo của “Hữu duyên thiên lý”, vui mừng chạy đến chung cư chia sẻ với Thượng Linh.

“Lần này là tám đôi đấy!” Mễ Mễ phấn khởi nói.

“Không phải là cậu thích A Ảnh sao?”

“Mình thích, nhưng anh ấy không thích mình. Mình có ngốc đâu!”

Đúng là Mễ Mễ không ngốc, Thượng Linh cũng không ngốc, ngày thứ hai sau khi chuyển về ở cùng Augustus, Thượng Linh đã dặn Mễ Mễ lo liệu cho lần mai mối tiếp theo. Lúc này cả hai người đang vô cùng phấn khởi, không ngờ hôm nay Mễ Mễ lại vô tình khám phá được một bí mật.

Nguyên nhân là vì Mễ Mễ hỏi Thượng Linh, ông chủ “yêu tinh” của cô đã có hành động đen tối nào hay chưa? Sau khi nhận được đáp án “tạm thời chưa có gì”, Mễ Mễ vẫn không yên tâm, đưa ra sáng kiến kiểm tra phòng “yêu tinh” một lượt nhân cơ hội anh ta đang đi vắng.

“Kiểm tra cái gì?”

“Xem hán ta có chuẩn bị sẵn “áo mưa” không?”

Thượng Linh nhìn ra xa, vỗ vai Mễ Mễ đáp: “Được đó!”

Hai người rón rén lên vào phòng Augustus, Thượng Linh ở đây đã nhiều ngày như vậy, nhưng đây cũng là lần đầu cô bước vào căn phòng này. Phòng rất rộng, cách bài trí cũng vô cùng đơn giản. Trong phòng anh, giường, tủ đầu giường, cửa sổ kính lớn, thậm chí đến cả tivi cũng không có.

Hai người lục tìm trong cái tủ duy nhất, không tìm thấy “áo mưa” mà lại thấy hộ chiếu của “mỹ nhân” CEO.

Gương mặt hoàn hảo, ánh mắt trong sáng lạnh lùng, đến cả nốt ruồi lệ cũng hiện rõ, sau đó phần tên gọi phía dưới viết: Diệp Thố.

Trước khi Augustus về, Mễ Mễ đã thu dọn xong tài liệu cho buổi hẹn tám đôi rồi chuẩn bị. Thượng Linh nằm bò trên tấm thảm trong phòng khách, lơ đãng lật đi lật lại cuốn tạp chí. Thì ra tên anh là Diệp Thố.

Cô nhớ, trước đây cô cũng quen một người tên là A Thố hay gần gần giống như thế. Dù sao khi đó cô vẫn còn nhỏ, lại để ý đến quá nhiều người và việc, rất ít khi quan tâm đến những kẻ xoàng xĩnh. Hai người họ không thể nào là một được.

Đúng là... cùng một người hay sao? Thượng Linh tự hỏi lại mình một lần nữa. Người trong trí nhớ của cô dường như... Cô chống cằm, lắc đầu. Tuyệt đối... hai người họ tuyệt đối không thể là một được.

Vừa mở cửa bước vào, Augustus đã thấy Thượng Linh đang nằm bò trên tấm thảm ngoài phòng khách. Dường như cô vừa ngủ quên, nghiêng mặt nằm dưới sàn, hơi thở đều đều nhẹ nhàng, mái tóc ngắn mềm mại hơi rối. Anh đưa tay chạm vào tóc cô, mượt mà như nhung, thật giống với một nàng mèo lười.

Anh bỏ chìa khóa xuống, định đưa Thượng Linh lên sofa nằm, nhưng khi vừa cúi người ôm cô, cô mơ màng đưa tay ra ôm anh như ôm gối vào lòng. Nơi tiếp xúc với những ngón tay anh vô cùng mềm mại. Đôi mắt đang tỉnh táo lạnh lùng trong nháy mắt bỗng bừng cháy. Cô... không mặc đồ lót.

Anh khẽ đưa tay ra, không rút lại. Hơi thở anh dần nặng nề, những kí ức tại khách sạn thành phố X hôm trước lại thức tỉnh trong anh. Anh không khỏi bật cười khi nhớ lại lần nào trước khi đi dự tiệc, cô cũng yêu cầu phải dọn ngực.

Cô không hề béo, thậm chí còn hơi gầy, nhưng vẫn là con gái nên thân thể vô cùng mềm mại, cảm giác khi chạm vào giống như những ngón tay đang nhảy múa giữa đám mây, vô cùng mượt mà.

Hơn nữa... cũng không phải là quá nhỏ, vì hình dáng rất đẹp, trên nền trắng như tuyết điểm xuyết thêm màu hồng nhạt, khiến anh hôm trước không thể không hôn lên đó.

August nhắm mắt, bắt mình dừng lại những kí ức này. Sống dưới cùng một mái nhà, chẳng có gì là hay ho nếu cứ liên tưởng đến thân thể Thượng Linh như thế. Anh lại cúi người xuống, cẩn thận ôm cô, đặt lên sofa. Cô khẽ lật người trên ghế, ngủ thiếp đi. Anh cúi đầu xuống hôn lên môi cô rồi đi vào phòng.

12. Chương 12: Hoàng Tử Của Thượng Linh

Như thường lệ, phòng đối ngoại của khách sạn VIVS vẫn là xuất phát điểm của các tin vọt. Mọi người đều nhận thấy giữa “mỹ nhân” CEO và Thượng Linh có điều mờ ám từ sau lần anh tức giận ngàn ngụt khi cô trốn làm. Mọi người đều có phần kiêng dè Thượng Linh hơn, nên đương nhiên sẽ không nói trước mặt những tin đồn có liên quan đến cô.

Nhưng những tin đồn khác thì không vấn đề gì, ngày nào cũng riu rít mãi không thôi.

“Thế nào, có đẹp trai không?”

“Quá đẹp trai! Nhất là nụ cười mê hồn nữa chứ!”

“Tớ còn xin được chữ kí của anh ấy cơ!”

“Tớ được chụp ảnh chung nữa!”

“Mình được anh ấy kiss...” Không biết ai vừa nói câu này, bị mọi người xúm vào đánh hội đồng.

Trong đám đông háo hức, Thượng Linh mặt mày ngơ ngác xen vào hỏi: “Mọi người đang nói đến anh chàng nào đấy?”

Các người đẹp lườm Thượng Linh, chạy tán loạn mỗi người một ngã.

Thượng Linh vô cùng khó chịu khi vẫn chưa tìm ra được tên tuổi và gia cảnh của “giai đẹp”. Cô chỉ tra ra được anh chàng này là khách mới vào khu biệt thự nhà vườn của khách sạn từ thông tin tại ban quản lý đặt phòng. Nghe nói anh ta vừa chuyển vào được mấy hôm, đúng đợt cô đến thành phố X. Những thông tin cụ thể hơn như tên, tuổi... ban quản lý đặt phòng không chịu tiết lộ. Người vào ở tại khu biệt thự nhà vườn của VIVS, chắc chắn không giàu có thì cũng phải là người quyền thế.

Ngày hôm đó, Thượng Linh suy nghĩ xem có nên tiến hành điều tra kĩ càng về ứng cử viên sáng giá cho vị trí “số gạo” dài hạn từ phía A Ảnh hay không. Cô thấy ngay hai nhân vật quen thuộc khi đang đi vắng vợ trong khu biệt thự nhà vườn. Hai con người ác bá – Trần Đình và mẹ cô ta.

Nghe nói, sau buổi tiệc hôm trước, Trần Đình cũng có liên quan ít nhiều đến việc dự án hợp tác giữa Tổng Vân Tiên và VIVS đàm phán không thành công. Tổng công tử vốn đã không thích thú gì với Trần Đình, sau lần này càng kiên quyết bye bye cô nàng luôn.

Nhà họ Trần vốn cũng thuộc hàng danh gia vọng tộc, nhưng vài năm nay ông chủ Trần lâm bệnh nên công việc kinh doanh gặp nhiều khó khăn hơn. Bà Trần và bà Tống là hai chị em thân thiết, với lại Trần Đình cũng thích Tống Vân Tiên từ lâu, hai bên định kết tình thông gia, nên nhà họ Tống cũng hỗ trợ cho nhà họ Trần rất nhiều. Lần này, Trần Đình phá tan dự án hợp tác với VIVS, Tống công tử nổi giận, bà Tống cũng không tiện ra mặt. Họ Trần mất chỗ dựa vững chắc là họ Tống, phải tự mình chèo lái công ty nên cũng vất vả hơn. Bà Trần liên tục đưa con gái đi dự tiệc khắp nơi mong tìm được cho con một chàng rể giàu có. Thứ nhất là nhờ cuộc hôn nhân này, nhà họ Tống rót tiền cho nhà họ Trần, cứu công ty, thứ hai cũng là để ven toàn chuyện hôn nhân đại sự của con gái.

Thực ra Trần Đình trong lòng không thoải mái chút nào, nhưng cô ta cũng hiểu, với hoàn cảnh gia đình như hiện nay, cô ta không có quyền chọn lựa. Hơn nữa, người mình thích đã tuyệt tình tuyệt nghĩa nói sẽ không lấy mình, vậy thì lấy ai cũng thế cả thôi. Nhưng xét cho cùng cô ta thấy mình cũng vẫn còn chút may mắn. Vì cô ta đã gặp được người đàn ông trong một buổi tiệc trước đây.

Hai người quen biết từ lâu, anh ta giàu có, đẹp trai, tài năng. Và điều quan trọng nhất - Nếu cô ta có thể trở thành bạn gái, hoặc thậm chí là vị hôn thê của người này, thì sẽ khiến một kẻ khác phải tức điên lên.

Do đó trong buổi tiệc, Trần Đình chủ động tấn công, nhiều lần kiếm cớ hẹn hò, tạo mối quan hệ với anh ta. Trước ngày hôm nay, cô ta còn chuẩn bị kĩ càng một màn kịch bày tỏ tình cảm xúc động trước mặt anh ta. Những lời cuối cùng của màn kịch bày tỏ là thổ lộ hy vọng anh sẽ đón sinh nhật lần thứ hai sáu cùng.

Chàng trai từ đầu đến cuối luôn giữ nụ cười mỉm hoàn hảo, sau một hồi trầm ngâm cuối cùng cũng bắt đầu lên tiếng: “Vậy hãy để anh tổ chức tiệc sinh nhật cho em tại vườn hoa khách sạn VIVS, được không?”

VIVS? Mắt cô ta sáng bừng lên, sung sướng nhận lời.

Theo thông tin từ các người đẹp trong “thông tấn xã vỉa hè” lượn lờ ngó qua vườn hoa, Thượng Linh được biết người tổ chức buổi tiệc sinh nhật chính là hoàng tử đẹp trai mà họ đang bàn tán, cũng chính là ứng cử viên mới cho vị trí “số gạo” dài hạn mà Thượng Linh đang trông ngóng.

Chỉ có điều, nhân vật nữ chính lại là Trần Đình khiến Thượng Linh thấy hơi nản. Chắc anh chàng này phải dũng mãnh lắm mới thích được thể loại ngược to không nào như Trần Đình.

Thượng Linh thở dài, quyết định không để ý đến anh chàng này nữa, đang định lên đi, bỗng bị Trần Đình gọi giật lại. Xung quanh có nhiều người đang vây kín cô nàng.

“Thượng Linh!”

Không chỉ có thể lực tốt, mà mắt cũng tốt thật. Thượng Linh khẽ lắc đầu, có kẻ lại tự chuốc lấy rắc rối rồi đây. Sự thực đã chứng minh, tất cả mọi thể loại phim sến đều như nhau cả.

Thế nào cũng sẽ na ná như: “Trùng hợp quá! Thì ra cậu làm việc ở đây à? Mình không biết nếu không đã mời cậu đến tham dự sinh nhật. Đúng rồi, tiện thể giới thiệu với cậu, đây là bạn trai mình, tiệc sinh nhật hôm nay do anh ấy đứng ra tổ chức!”

Đương nhiên, ngụ ý của những lời này là: “Xi! Con ranh này hôm nay còn không để tao tóm được mày. Nhìn cái gì, tao giỏi giang xinh đẹp thế này, quơ tay một cái là tóm được người yêu mới ngay. Là tao cố tình tổ chức sinh nhật ở đây, cố tình không mời mày đấy! Với lại người yêu tao ở lại biệt thự nhà vườn của khách sạn năm sao chứng tỏ anh ấy vô cùng giàu có, anh ấy vừa đẹp trai, vừa chiều chuộng tao, mày nhất định sẽ ghen tức đến chết mất!”

Thượng Linh hơi ngỡ ngàng vì màn liến thoắng của Trần Đình. Cứ coi như cô ta tìm được một người hơn August, đúng rồi bây giờ phải gọi là “mỹ nhân” Diệp Thố mới đúng. Cứ coi như cô ta tìm được một anh chàng hơn Diệp Thố, thì cũng không cần phải kéo cô lại nói lảm nhảm nhiều như thế.

Thượng Linh lướt nhìn người yêu mới của Trần Đình. Anh ta đứng tách ra khỏi đám đông bên bờ hồ trong vắt, không hề lên tiếng chỉ khẽ mỉm cười quan sát bữa tiệc sinh nhật. Đây là một người đàn ông rất đẹp trai. Mái tóc cắt ngắn, gương mặt khôi ngô tuấn tú, ăn mặc thoải mái mang màu sắc mùa hè, chiếc quần dài trắng sữa kết hợp với sơ mi cộc tay cũng màu trắng.

Tuy ngoại hình không sánh bằng tên “yêu tinh” Diệp Thố, nhưng cũng được tính vào hàng ngũ trai đẹp. Có một điểm hoàn toàn khác với Diệp Thố là cử chỉ của anh ta rất dịu dàng, làm người khác thấy thật dễ chịu. Có lẽ anh ta thuộc kiểu đàn ông từng trải, ân cần, lặng lẽ săn sóc người yêu chứ không phải lạnh lùng ra lệnh như “yêu tinh” Diệp Thố.

“Thế nào, anh ấy rất được phải không?” Trần Đình châm chọc cô: “Trông rất quen phải không?” Trần Đình bịt miệng cười, uốn éo đi đến bên chàng trai, nói thầm vào tai anh.

Nụ cười trên gương mặt chàng trai càng rạng rỡ hơn, anh nói một câu đồng ý, sau đó bước lên sân khấu được dựng lên cho buổi tiệc sinh nhật. Trên đó đặt một cây piano. Anh bước đến trước micro, cười nói: “Sau đây là bản nhạc tôi dành tặng cho nàng công chúa của tôi!”

Thượng Linh vốn đã chuẩn bị đi liền dừng ngay bước chân khi tiếng nhạc vừa vang lên. Đây là... bản piano concerto số một của Chopin. Cô quay ngoắt lại, những ngón tay của chàng trai lướt nhẹ trên phím đàn,

những giai điệu du dương tươi đẹp vang lên, gương mặt nghiêng nghiêng dịu dàng ấy trùng hợp với một gương mặt khô ngô trong kí ức. Trên sân khấu, nụ cười của Trần Đình đặc ý đến lỗ bịch.

Thì ra là như vậy. Không ngờ lại là anh ấy. Thượng Linh đã hiểu, Trần Đình sắp đặt mọi việc, thì ra mục đích là như vậy. Tất cả chỉ vì ba chữ - Phong Duy Nặc.

Những năm tháng ngày xưa ấy, trong mắt tất cả mọi người, Phong Duy Nặc là hoàng tử của Thượng Linh. Là chàng trai duy nhất cô cho phép được đi bên cạnh mình.

Vì có tài năng âm nhạc thiên phú, lại dịu dàng ân cần nên anh được tất cả mọi người yêu mến. Anh là giấc mơ của rất nhiều thiếu nữ.

Nhưng... Dòng suy nghĩ của Thượng Linh cũng dừng lại khi tiếng đàn piano vừa dứt, chàng trai đứng dậy chậm rãi bước đến trước micro, cười rất tươi.

Phía dưới sân khấu, Trần Đình được bao nhiêu người vây quanh. Cứ nghĩ mình giờ này đã leo lên được vị trí công chúa khi được chàng trai tài năng này chiều chuộng, cô nàng nhìn anh thật kiêu hãnh.

Giờ phút này trong mắt tất cả mọi người, họ là một cặp đôi đẹp biết bao. Trần Đình giương giương tự đắc nhìn Thượng Linh với tư thế của kẻ chiến thắng: “Mày nhìn mày rồi nhìn tao xem? Bất luận là ngoại hình, tiền bạc, gia thế hay là người yêu... mày đều thua xa tao. Tao chính là mây trắng trên trời cao còn mày là bùn đen dưới đất. Ha ha ha ha!...”

Thượng Linh lạnh lùng nhìn cô ta, hơi nhíu mày. Trần Đình thấy tức anh ách, Thượng Linh không những không có phản ứng gì, trong mắt lại còn có vẻ thương xót thì là có ý gì cơ chứ.

Thượng Linh nhếch mép: “Ý gì thì cô sẽ biết nhanh thôi!”

Coi như cô nàng cũng đã tiến bộ khi sắp đặt mọi việc được như hôm nay, chỉ có điều nếu người này chính là Phong Duy Nặc, thì hành động hôm nay của Trần Đình sẽ quay đầu tự hại mình. Vì tất cả mọi người đều không biết, Phong Duy Nặc đích thực không phải là người như vậy. Phong Duy Nặc thực sẽ...

Chàng trai trên sân khấu chậm rãi nói: “Bản concerto số một của Chopin, dành tặng cho nàng công chúa duy nhất trong đời tôi... Thượng Linh!” Vẫn là nụ cười dịu dàng ấm áp ấy, anh bước xuống sân khấu đến trước mặt Thượng Linh đưa tay ra vuốt nhẹ mái tóc ngắn mềm mại: “Linh, đã bao năm rồi không gặp, gần đây thời gian em có từng nhớ đến anh không?”

Trong đôi đồng tử sâu thẳm ấy, có sự đen tối đầy cuốn hút, che giấu cả sự bất kham và liêu lĩnh đằng sau. Phong Duy Nặc đích thực là như thế này đây.

Anh cúi đầu xuống, nói nhỏ vào tai cô: “Thế nào, món quà gặp mặt có vừa ý em không?”

Không xa nơi hai người đang đứng, Trần Đình lại bị lôi ra làm bia đỡ đạn một lần nữa, nước mắt giàn giụa chạy đi trong ánh mắt soi mói của mọi người.

Thật bất hạnh! Thượng Linh phát hiện mình lại trở thành nhân vật chính trong scandal.

“Quà lớn thật đấy!” Cô than thở.

“Vậy thì, mời anh đi ăn coi như đáp lễ đi!” Phong Duy Nặc chẳng xấu hổ gì liền ôm vai cô.

“Hình như anh còn bãi chiến trường chưa thu dọn đấy!” Cô chỉ vào bữa tiệc sinh nhật sau lưng anh.

“Yên tâm, với khả năng của khách sạn này, sẽ có người đến dọn dẹp ngay thôi!”

“Thực ra em đang trong giờ làm.”

“Bây giờ đang là buổi trưa.” Anh không đợi Thượng Linh giải thích, liền kéo cô đi luôn.

Buổi trưa hôm đó, A Ảnh đi qua khu biệt thự nhà vườn, phát hiện ra một cảnh tượng kinh hoàng. Người tình của ông chủ anh... bà chủ tương lai của anh, đang riu ra rít rít, nắm tay bước đi cùng một chàng trai giữa thanh thiên bạch nhật.

Tin vịt mới của VIVS lại được bắt đầu từ đây.

13. Chương 13: “yêu Tinh” Và Hoàng Tử

Mối quan hệ trước đây của Thượng Linh và Phong Duy Nặc rất phức tạp. Ở thành phố Z năm xưa, tuy gia thế của nhà họ Phong không hiển hách bằng nhà họ Thượng, nhưng cũng được tính vào tầng lớp giàu có.

Sau khi cha Phong Duy Nặc tiếp quản công ty, ông đã mở rộng tập đoàn ra thị trường nước ngoài với quy mô lớn gấp nhiều lần trong hầu hết các lĩnh vực như tài chính bất động sản, điện tử truyền thông, du lịch khách sạn. Chỉ cần lĩnh vực nào có lợi nhuận, nhà họ Phong dường như đều đầu tư vào. Tính đến nay tài sản nhà họ Phong đã được liệt vào hàng ngũ mười gia đình giàu có nhất toàn quốc, nhưng nhà họ vốn kín tiếng, nên ít người biết đến sự bề thế của gia tộc này. Đương nhiên, đây đều là chuyện sau này, Thượng Linh hiện tại cũng không hề biết.

Thượng Linh ít hơn Phong Duy Nặc hai tuổi. Năm Thượng Linh lên mười hai, mẹ Phong Duy Nặc qua đời, anh được gửi đến sống tại nhà họ Thượng năm năm liền.

Ngày ấy, trong mắt người lớn hay bạn bè cùng trang lứa, hai người chính là một đôi kim đồng ngọc nữ. Cha Thượng Linh cũng có ý tác thành cho hai người, chỉ đáng tiếc năm mười tám tuổi Phong Duy Nặc sang Vienna du học, còn nhà họ Thượng cũng khuyh gia bại sản một năm sau đó.

Mười năm trôi qua, hai người chưa từng liên lạc với nhau. Mười năm sau đúng vào ngày hôm nay, anh đột nhiên xuất hiện, quả thực cuộc gặp mặt này khiến Thượng Linh vô cùng bất ngờ.

Chàng trai trong kí ức xưa giờ đã trở thành người đàn ông với gương mặt ngày càng khôi ngô tuấn tú. Những đường nét trên gương mặt ấy quen thuộc nhưng lại vô cùng xa cách, mái tóc nhuộm màu hạt dẻ khiến anh thêm phần khí chất, nho nhã quý tộc.

Cảm giác này thật kỳ diệu, giống như đang ngồi đối diện với một người hoàn toàn xa lạ, nhưng người ấy biết rất rõ quá khứ của mình, nhưng lại thực sự không hiểu mình giờ đây ra sao. Còn về vấn đề mời đi ăn...

“Đi ăn đồ Nhật nhé! Anh nhớ là em thích ăn đồ Nhật từ khi còn nhỏ, lần nào cũng bảo nhà bếp làm tôm hùm và cá ngừ tươi chuyển bằng máy bay đến cho em!”

“...”

“Em không thích hả? Vậy mình đến Parker, ở đó khung cảnh đẹp mà đồ ăn cũng ngon.”

Thượng Linh run rẩy, cô đến thành phố S nhiều năm rồi nhưng chưa bao giờ đến nơi này. Đó là nơi những ngôi sao và người nổi tiếng thường lưu đến, cô làm gì có tiền mà đi chứ!

“Hay là... đến nhà hàng nổi! Mùa này vừa ăn vừa nói chuyện trên du thuyền, cực Feel!”

Feel cái con khỉ ấy! Tiền hội phí nhà hàng nổi một năm có tới bảy con số. Thượng Linh đột nhiên muốn đánh người. Nhưng vì nể mặt Phong Duy Nặc đã chịu khó hy sinh lựa lựa quanh Trần Dĩnh để tặng cô món quà gặp mặt, Thượng Linh nói: “Xem ra, để em quyết vậy!”

Phong Duy Nặc vui vẻ đồng ý, sau đó mỗi người đánh chén một hamburger và một cốc coca trong vườn hoa trên không của khách sạn VIVS.

Mười phút sau, bữa trưa được giải quyết xong xuôi.

“Ăn xong rồi, em phải lên làm việc tiếp đây. Tạm biệt!” Hoặc nên nói là sau này không có việc gì thì không cần gặp nhau nữa. Cô sẽ không bao giờ để ý đến tất cả những người có liên quan đến cô kể từ năm mười

bảy tuổi trở về trước, dù cho đó có là Phong Duy Nặc... thì cũng như vậy cả thôi! Thượng Linh cũng thừa nhận rằng có những khi bản thân rất cố chấp.

Phong Duy Nặc chặn bước chân Thượng Linh, túm lấy cánh tay, kéo cô thật mạnh khiến cô quay một vòng ngã vào lòng anh. Mùi thuốc lá thoang thoảng bay vào mũi cô, cơ thể anh ấm áp mạnh mẽ, một tay đặt sau lưng, một tay đặt sau gáy cô, ôm chặt cô vào lòng.

Những ngón tay vừa tấu lên những giai điệu tuyệt đẹp, vuốt ve mái tóc ngắn mềm mại, nhưng mái tóc ấy khiến nụ cười trên môi anh nhạt dần: “Xin lỗi, anh thừa nhận vừa rồi anh cố ý, nhưng anh tuyệt đối không định cười nhạo em. Anh đã biết hết chuyện gia đình em, thực ra anh chỉ muốn em chủ động nói với anh. Giống như ngày còn nhỏ, lần nào có chuyện không vui, em đều chia sẻ cùng anh.”

Vòng tay đang ôm thật xa lạ, cô khẽ giãy giụa nhưng không thể nào thoát được, đành phải đứng im: “Đã mười năm trôi qua, giờ có nói những điều này cũng chẳng giải quyết được gì đâu? Em đã có cuộc sống mới rất tốt đẹp!”

“Anh không thấy cuộc sống hiện nay của em tốt đẹp chút nào cả.” Anh vuốt nhẹ mái tóc cô như vuốt ve chú mèo con: “Công chúa mãi mãi vẫn phải là công chúa, làm sao có thể thành lọ lem được?... Em cắt tóc ngắn mất rồi, tiếc quá!”

Thượng Linh không biết phải làm thế nào. Đã tự ý ôm cô lại còn giả giọng điệu ấy ra nữa là thế nào chứ? Lại còn nói mãi đúng chủ đề cô không thích nhắc đến nhất. Anh chàng này muốn ăn đám hay sao vậy?

Không cần Thượng Linh phải động tay chân, đã có người bất ngờ xuất hiện giúp cô hoàn thành tâm nguyện.

Cảm nhận bầu không khí quanh mình bỗng lạnh lẽo đáng sợ, cô cố hết sức đẩy người đang ôm mình ra, nhưng chỉ tốn công vô tích. Tình hình sau cùng là có người túm quần áo, lôi tuột cô từ lòng Phong Duy Nặc ra. Suýt chút nữa thì tưởng chừng đứt đôi cổ, eo cô vì thế cũng bị tóm chặt luôn. Cô quay đầu lại, bắt gặp ngay đôi mắt lạnh lùng đầy giận dữ.

Diệp “mỹ nhân” xuất hiện thật thần kỳ!

Như những gì Thượng Linh nhớ, đáng lẽ hôm nay anh sẽ không có mặt tại khách sạn, sáng nay khi đang ăn sáng, có người gọi điện đến, anh liền đi ngay khi còn chưa xong bữa.

Thắc mắc của Thượng Linh đã được giải đáp ngay khi thấy A Ảnh đi cùng Diệp Thố. Thì ra là tay thuộc hạ trung thành đã mật báo. Thấy ánh mắt A Ảnh nhìn mình đầy bất mãn, Thượng Linh cũng hằm hằm trợn mắt nhìn anh.

“Phong Duy Nặc tiên sinh, nếu tôi nhớ không nhầm thì hiện nay anh đang vô cùng bận rộn chuẩn bị cho buổi hòa nhạc. Sao đột nhiên lại ngồi tán gẫu với người tình của tôi vậy?” Diệp “mỹ nhân” đánh ngay đòn phủ đầu, nở nụ cười mỉa mai độc nhất vô nhị khi niệm bốn tiếng thần chú “người tình của tôi”.

“Hóa ra là CEO Diệp của VIVS, đã lâu không gặp. Tôi đang cùng Tiểu Linh của tôi ôn lại kỷ niệm xưa.” Phong Duy Nặc thông dong đáp, từ từ nở nụ cười mê hoặc.

Ánh mắt hai người gặp nhau, người này đều đọc được ẩn ý trong lời nói của người kia. Được lắm! Phong Duy Nặc nhận ra anh, ngay từ đầu anh cũng đã nhận ra đây chính là anh ta.

Chỉ có điều, Phong Duy Nặc để ý thấy sự cảnh giác phảng phất trong ánh mắt đối phương, dường như anh ta đang căng thẳng nhưng sao lại phải căng thẳng chứ? Chẳng lẽ... đến bây giờ Tiểu Linh vẫn chưa nhận ra anh ta? Ánh mắt Phong Duy Nặc khẽ đắm chiêu.

Cũng đúng, thay đổi nhiều như vậy, đến anh cũng hoàn toàn không nhận ra được khi gặp lại Diệp Thố trong buổi bán đấu giá tại New York lần trước.

“Phải rồi! Tiểu Linh đã từng nói với Tổng giám đốc Diệp, tên anh rất giống với một người quen trước đây của chúng tôi chưa?”

“Hoàn toàn không! Bình thường buổi tối hai chúng tôi “rất bận”, không có thời gian nói những chuyện vớ vẩn ấy.”

“Rất bận ư? Tôi thấy hình như cô ấy bận việc của cô ấy, anh bận việc của anh thì phải.”

“Nếu Phong tiên sinh có hứng thú như vậy, sao lần sau không đến nhà chúng tôi xem thế nào?”

“Nhà hai người? Ha ha, tôi quả thực rất hứng thú đấy!”

“Còn có nhiều việc anh hứng thú hơn nữa đấy!”

“Tôi đang mỗi mắt mong chờ đấy!”

...

Lời qua tiếng lại, Thượng Linh nhận ra hai người đàn ông càng lúc càng bước đến gần nhau hơn, bỏ quên cô lại đằng sau.

Thượng Linh nhìn A Ảnh đang đứng bên cạnh, than thở: “A Ảnh, em thấy hình như bệnh cũ của ông chủ anh lại tái phát rồi! Mới “chỉnh” lại chưa được bao lâu mà đã! Chắc, chắc...”

“...”

“Quân tử động khẩu không động thủ, em chỉ đùa thôi mà!”

Cuộc nói chuyện buổi trưa cuối cùng kết thúc khi Diệp Thố đồng ý đi ăn cùng Phong Duy Nặc vào hôm sau.

Khi về nhà, Diệp Thố không đi Bentley mà lái chiếc Porche màu bạc Thượng Linh đang dùng, đi về cùng cô. Cả quãng đường về nhà, anh không nói gì, về đến nhà cũng không nói không rằng, thậm chí lúc ăn cơm cũng không hề lên tiếng.

Thức ăn đều do anh nấu. Điểm này, Thượng Linh cũng chịu không biết phải làm sao? Tuy cô là con gái, đã nhận tiền phải có nhiệm vụ lo cơm nước cho anh, nhưng phòng bếp của nhà Diệp Thố quá hiện đại, sau lần đầu tiên nấu cơm, cô bỏ nhầm rau vào máy rửa bát. Anh vì thế không yêu cầu cô phải vào bếp thêm lần nào nữa.

Dù đồ ăn anh nấu cũng khá ngon, nhưng Thượng Linh chẳng thấy vừa miệng chút nào khi cứ phải ngồi đối diện với một bộ mặt lạnh lùng như vậy. Con người này thật là khó hiểu! Rõ ràng anh chỉ coi cô như trò chơi, việc gì phải chán nản như vậy, vui vẻ sống với nhau có phải là tốt hơn không?

Thượng Linh nhận ra nếu cứ tiếp tục sống trong bầu không khí nặng nề như thế này mãi cũng không ổn, xem chừng phải mau chóng đổi “sổ gạo” thôi. Bất chợt cô cảm thấy, thực ra Phong Duy Nặc vẫn còn hơn ông chủ sáng nắng chiều mưa này, dù anh có liên quan đến quá khứ của cô. Thượng Linh cũng phải thừa nhận, quả thực có khi cô là người chẳng có nguyên tắc gì cả.

Sau bữa tối, cô gõ cửa đi vào phòng đọc sách, trình bày ý kiến như sau: Mẹ Mẹ bị ốm, bệnh rất nặng, tình hình nguy cấp, cô muốn tạm thời chuyển về nhà cũ chăm sóc Mẹ Mẹ.

Trình bày xong xuôi, cô đợi câu trả lời của anh. Không gian im ắng không một tiếng động. Một phút sau, cô nhận ra anh đã ép chặt cả người cô lên bàn. Đồ đạc trên đó rơi hết xuống đất, anh nằm trên cô cúi đầu xuống, khẽ chớp mắt, bầu không khí thật nặng nề.

“Có biết tại sao anh luôn bắt em không được làm anh tức giận không?”

Cô lo lắng chớp mắt, anh khẽ cong đôi môi tuyệt đẹp nói: “Vì hễ tức giận, anh lại muốn hôn em. Hề hôn em, anh lại muốn...” Anh không nói tiếp, ánh mắt sâu thẳm quét qua đôi môi cô, di chuyển xuống cổ và xuống thấp hơn.

Thượng Linh sợ hãi che kín cổ áo ngay lập tức. Khi anh ngẩng đầu lên nhìn cô, nụ cười trên môi đã biến mất, gương mặt cay nghiệt đáng sợ: “Đừng chống cự anh bằng những lí do ngớ ngẩn. Đây là lần cuối cùng khoan dung với em, nếu còn có lần sau, anh không dám chắc mình sẽ làm gì với em.”

Hôm sau, ba người, hai nam một nữ đi ăn ở Parker. Thượng Linh đã gọi đây là tập hợp bất đắc dĩ. Tuy về sau, khi nghe kể về bữa ăn hôm đó Mẹ Mẹ lại có ý kiến khác, nàng ta gọi đây là vinh hạnh của phụ nữ.

Nhưng chủ đề nói chuyện của Diệp Thố, Phong Duy Nặc và cả bầu không khí hôm đó khiến Thượng Linh hơi ngán ngẩm.

Cuộc nói chuyện bắt đầu từ câu hỏi của Diệp Thố: “Nghe nói hiện nay, Phong tiên sinh đang hẹn hò với nữ ngôi sao Ôn Nhược Đồng. Có lẽ cũng sắp đến ngày có chuyện vui rồi!” Phong Duy Nặc trả lời: “Đều là chuyện báo lá cải viết câu khách cả, tôi vẫn đang đợi một người thực hiện ước hẹn năm xưa.”

Thực ra Mễ Mễ muốn biết rõ từng lời trong cuộc hẹn hôm đó, chỉ đáng tiếc đương sự lần đầu tiên được vào Parker, quá xúc động nên thêm ăn hơn hẳn ngày thường. Trong lúc hai người nói chuyện, Thượng Linh chỉ tập trung vào ăn uống, gần như chẳng nghe họ nói gì, cho đến khi Phong Duy Nặc hỏi, cô mới miễn cưỡng ngẩng đầu lên.

Anh hỏi: “Tiểu Linh, giờ em còn giữ lời hẹn ước với anh năm mười sáu tuổi nữa không?”

Thượng Linh... ngỡ ngàng.

Phong Duy Nặc cười nói tiếp với ánh nhìn đen tối từ đôi mắt nâu đậm hút hồn: “Em quên rồi sao? Buổi tối lần sinh nhật thứ mười sáu, những lời em nói sau khi cưỡng hôn anh dưới gốc ngân hạnh trong vườn hoa?”

Thượng Linh té xỉu...

14. Chương 14: Rốt Cuộc Ai Cưỡng Hôn Ai?

Mễ Mễ: “Cậu cưỡng hôn anh ấy?”

Thượng Linh: “...”

Mễ Mễ: “Đúng là cậu cưỡng hôn anh ấy!”

Thượng Linh vô cùng ngỡ ngàng đến độ hôn mê bất tỉnh.

Đương nhiên, lúc ăn cơm cô không hôn mê thật, chỉ có điều vẻ lạnh lùng trong đôi đồng tử đen láy của người ngồi bên khiến cô chỉ muốn ngất xỉu ngay lập tức. Thượng Linh cố gắng nhớ lại sự việc một lần nữa.

“Hôm đó có phải là em uống rượu say không?”

“Hả, say rượu hành hung? Vậy là đi luôn nụ hôn đầu đời của anh.” Những ngón tay dài tuyệt đẹp của Phong Duy Nặc khê chống dưới cằm, hờn dỗi nhìn Thượng Linh.

“Nhưng sao em lại nhớ người chủ động là anh nhỉ?”

“Không phải, là em!”

“Là anh chứ...”

“Dù là ai chủ động đi nữa, sự thực là chúng ta đã từng hôn nhau, hơn nữa lúc sau người bị đẩy vào thân cây... là anh!”

Mễ Mễ đang tập trung cao độ, ngắt lời Thượng Linh: “Cậu ghớm thật đấy! Mới có mười sáu tuổi mà đã ghê thế rồi!... Ồ, mình không nói nữa, cậu tiếp tục đi!”

Tiếp tục? Còn cái gì nữa mà tiếp tục chứ! Thượng Linh không còn nhớ rõ thực hư thế nào. Lúc đó cô vẫn còn nhỏ, lại uống rượu, cả người lảng lảng, điều duy nhất còn nhớ là hơi thở từ đôi môi anh có vị kẹo ngọt, với lại hình như lúc đó cô bị anh ôm rất chặt...

Dù thế nào đi nữa kể từ giây phút đó, nụ hôn đầu đời của cô đã không còn nữa.

Nhìn nụ cười cáo già của Phong Duy Nặc, Thượng Linh cũng thừa biết anh đang nói quá lên. Nhưng sau nụ hôn đó, cô đã nói gì với anh, hay là không nói gì cả?

“Nói gì vậy, tôi cũng muốn nghe!” Giọng nói trầm thấp lạnh lùng hơn cả băng giá của Diệp Thổ vang lên bên tai cô.

Chẳng có người đàn ông nào lại thực sự thích nghe tình sử trước đây của đàn bà cả. Điều này không liên quan đến việc có yêu hay không mà là vấn đề về mặt tâm lý.

Cô không dám nhìn gương mặt của “mỹ nhân”, tuy không muốn thừa nhận, nhưng sau sự việc xảy ra tại thành phố S, cô cũng có phần kiêng nể anh hơn.

Thực ra Thượng Linh rất muốn nói với anh, nếu không thực sự muốn nghe thì đừng hỏi nữa, nhưng Phong Duy Nặc đã trả lời nhanh hơn.

“Em nói là em rất thích anh! Sau này sẽ lấy anh, còn bắt anh mười năm sau nhất định phải lấy em!” Anh nở nụ cười rạng rỡ với hàm răng trắng đều tăm tắp. Gương mặt anh dịu dàng mê hoặc như vàng trắng non đầu tháng.

Rắc rắc! Thượng Linh quay đầu lại, thấy đôi đũa trong tay Diệp Thổ đã bị bẻ gãy.

“Ha ha, tôi vô ý quá! Quên mất hiện nay Tiểu Linh đang là “người tình của Tổng giám đốc Diệp”, tự nhiên lại đi thổ lộ vào lúc này phải chăng đã làm anh phiền lòng?”

“Những chuyện trước đây không quấy nhiễu được tôi đâu!” Người đàn ông tóc đen đưa tay ra ôm chặt Thượng Linh, những ngón tay mảnh khảnh như vô tình lướt qua cổ áo không tay của cô, để lộ một dấu hằn đỏ mờ ám.

Thượng Linh ngẩn người. Sau khi cố gắng thử đứng dậy nhiều lần nhưng đều thất bại, không còn cách nào khác, cô đành giơ tay báo cáo: “Em cần đi nhà vệ sinh...”

Cửa phòng Vip đóng lại sau lưng Thượng Linh. Sau khi cô rời đi, không khí trong phòng vô cùng căng thẳng. Nhưng đó là chuyện cô không cần phải quan tâm nữa. Thượng Linh không vào nhà vệ sinh mà nhân cơ hội đó lén chuồn mất.

Cuối cùng Mễ Mễ tổng kết một câu: “Cả hai người đàn ông đó đều mạnh mẽ như vậy, chưa cần tính đến chuyện có thật lòng hay không, chỉ cần Thượng Linh chính thức lựa chọn ai, chắc chắn đều bị “làm thịt” ngay, không có cơ hội chống cự trào tường ra đi!”

Nên kết luận là...

“Mau mau rửa sạch đi, rồi tham gia buổi gặp mặt tám đôi với mình!”

Một ngày tháng Chín, thời tiết vẫn nóng nực như thường. Trong công viên bên hồ ở vùng ngoại ô, chiếc ô cỡ lớn cũng không che nổi cái nóng đang chiếu thẳng xuống đầu mọi người, trong khi lò nướng trước mặt đang phả ra hơi nóng kinh người.

Các cuộc gặp mặt hẹn hò của “Hữu duyên thiên lý” đúng là càng ngày càng sáng tạo. Tiệc nướng ngoài trời giữa ngày hè nóng bức, chưa cần nói đến việc mặt mày lem luốc, mất bao thời gian công sức trang điểm đến đây cũng bị mồ hôi quét sạch.

Lại còn thêm anh chàng bánh bao, tích cực ngồi nướng thịt, quang quác luôn miệng bên cạnh Thượng Linh. Khiến cô lúc này thực sự chỉ muốn đánh người.

Cũng thật đen đủi, vì lần này địa điểm hẹn hò cho tám cặp rất xa nên Mễ Mễ bảo Thượng Linh lái chiếc Porche của Diệp “mỹ nhân” đến điểm hẹn.

Sau bữa cơm hôm trước, tính khí của Diệp Thổ cứ nặng mưa bất thường. Cô ngồi trong phòng khách đọc tạp chí, anh thường sẽ ngồi bên cạnh không lên tiếng chăm chú nhìn rất lâu, sau đó lạnh lùng gọi cô lại gần, cô đành phải từ từ lết đến chỗ cửa sổ nơi anh ngồi.

Lúc đầu cô không hề đề phòng, vừa đến gần đã bị anh kéo vào lòng hôn. Nụ hôn của anh lúc chỉ thoáng qua khi lại rất sâu, có lúc còn cắn nhẹ lưỡi cô như đang trừng phạt, hơi nóng từ đôi môi anh luôn khiến cô choáng váng, sợ hãi không dám vùng vẫy, bởi nếu vùng vẫy hậu quả sẽ còn kinh khủng hơn.

Sau vài lần như vậy, anh đột nhiên dần dần dịu dàng, lại ôm cô vào lòng, dựa thẳng vào cửa sổ nhắm mắt ngủ yên, chỉ khổ thân cô cứ đứng ngồi không yên đề phòng chẳng may ai đẩy lại đột nhiên mặt người dạ thú, ép chặt cô xuống thì hỏng.

Vì vậy nếu Diệp Thổ ở thành phố S, cô chắc chắn không dám liều lĩnh lái xe đến buổi hẹn hò tám đôi. Nhưng lần này cô gặp may, anh phải đi công tác đúng vào cuối tuần cô đi hẹn hò, đương nhiên cô sẽ không bỏ qua cơ hội trời cho như vậy, ngay lập tức lái chiếc Porche sành điệu đến đón Mễ Mễ đi cùng.

Hậu quả là anh chàng bánh bao này thấy cô lúc ở bãi đỗ xe, tưởng Thượng Linh là thiên kim tiểu thư giàu có, áp dụng ngay chiến thuật bám riết từ lúc bắt đầu buổi hẹn cho đến giờ.

Đương nhiên, điều làm Thượng Linh phiền não không phải là chiến thuật bám riết của anh ta. Anh chàng này không xấu, cao hơn một mét tám, mặt mũi ưa nhìn, ăn mặc cũng gọn gàng thậm chí có thể gọi là đẹp trai.

Chỉ có điều... anh ta bị “viêm cánh”. Hơn nữa lại còn thuộc thể loại cứ tưởng xúc thật nhiều nước hoa là sẽ át được mùi hôi, nhưng thực ra lại đánh giá quá thấp thứ mùi “kinh điển” của mình.

Khi mùi “viêm cánh” mỗi lúc một gia tăng dưới cái nắng thiêu đốt của mặt trời, hòa lẫn cùng mùi nước hoa và thịt nướng, mặt Mễ Mễ biến sắc, run rẩy chạy mất.

Những người khác sau khi phát hiện ra cũng lục đục kéo nhau đi mất, chen chúc bên chiếc ô còn lại. Chỉ có mỗi Thượng Linh bị bám riết, chạy trời sao khỏi nắng.

“... Anh rất thích những nơi phong cảnh hữu tình như thế này, cảm giác thật tuyệt khi được ôm thiên nhiên vào lòng, không gian dường như đều thoảng mùi cỏ thơm!...” Anh chàng lại tiếp tục tuôn một tràng.

Hương cỏ thơm? Thượng Linh co rúm người. Mùi cô giờ ngoài mùi hôi lẫn với nước hoa và mùi thịt nướng ra chẳng còn ngửi thấy mùi gì nữa cả. Cô cảm hận “Hữu duyên thiên lý”. Nếu biết sớm là sẽ như thế này, cô đã không cố gắng can đảm chịu đựng ở lại vì tiếc số tiền chi phí cho buổi gặp mặt hôm nay.

Với tình hình như thế này, nếu còn cố gắng chịu đựng tiếp có lẽ cô sẽ nằm đơ ngay ra mất. Thượng Linh xách ba lô, nhân cơ hội anh chàng đang tập trung bày tỏ cảm nhận về thiên nhiên để chuồn đi.

Ngày hôm đó, quan khách trong công viên bên bờ hồ được chứng kiến một màn kịch nam chính si tình đuổi theo nữ chính. Người vui vẻ chạy như bay phía trước là cô nàng tóc ngắn, mặc áo phông ghi lê và váy bò. Đuổi theo phía sau là anh chàng cao to lực lưỡng, trong tay còn cầm một xiên đùi gà nướng. Suốt quãng đường hai người chạy qua còn thoảng thoảng mùi hương vô cùng “tinh tế”.

Thượng Linh điên tiết vì anh chàng này quá ngoan cố, chạy một lữ người mới lết đến bãi đỗ xe, xe ngay trước mặt mà lại bị anh ta chặn đường.

Anh chàng này dường như đang rất tức giận, nhưng lời lẽ lại thể hiện thiện cảm của mình với Thượng Linh, hy vọng có thể trở thành bạn bè với cô sau buổi hôm nay... Trong lúc anh chàng thao thao bất tuyệt, Thượng Linh đành phải nín thở chịu đựng.

Đúng lúc nín thở đến mức trời đất tối sầm, gần như sắp ngất đến nơi, vị cứu tinh của cô đã xuất hiện.

Tạm thời chưa nói đến lý do vì sao anh lại xuất hiện ở đây. Cũng không nói đến ý kiến mang tính tổng kết mà Mễ Mễ dành cho cô trước đó. Trong tình huống này, sự xuất hiện của anh chẳng khác nào vị hoàng tử. Đương nhiên là phải bỏ qua bộ dạng tức cười đến bẽ bực của anh.

Phong Duy Nặc xuất hiện, anh chàng kia nhìn anh với ánh mắt thù địch, lại thêm việc anh ôm Thượng Linh vô cùng tự nhiên, thân mật càng khiến anh ta tức giận. Anh chàng di chuyển mục tiêu, tập trung sang oán trách chàng trai tóc nâu đẹp trai vừa đến.

Ánh mắt Phong Duy Nặc lạnh lùng, đâm một nhát chí tử: “Cô ấy là bạn gái của tôi. Chúng tôi vừa cãi nhau nên cô ấy cố tình tham gia buổi mai mối này. Xin lỗi, chúng tôi phải đi rồi!”

Miếng ăn đã đến miệng nên đương nhiên anh chàng kia không dễ gì từ bỏ. Anh ta cứ một mực thao thao bất tuyệt lại còn mùi hôi nữa thì đến hoàng tử thật cũng phát điên lên chứ nói gì đến hoàng tử giả mạo liều lĩnh ngang ngược từ tận trong xương tủy như Phong Duy Nặc.

Đôi môi anh khẽ cười, nhưng nụ cười hoàn hảo ấy lại khiến Thượng Linh có dự cảm không lành. Một giây sau, những ngón tay đang đặt ở eo Thượng Linh ấn mạnh xuống, anh xoay người cô lại. Khi vầng trán dịu dàng ấy vừa đến gần sát mặt, cô đã bị anh hôn ngay lập tức.

Nụ hôn vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ, đôi môi của Phong Duy Nặc không mềm mại như tưởng tượng, nhưng có vị ngọt rất tuyệt diệu, còn có cả mùi thuốc lá nhạt. Hơi thở nóng bỏng, rất thành thạo ấn chặt xuống môi cô, quần lấy đôi môi ấy mãi không rời. Đầu tiên là vầng môi trên rồi tiến dần đến môi dưới.

Hơi thở và cảm xúc hai người hòa quyện khiến cô kinh hoàng, đẩy anh ra nhưng bị anh kéo gần lại. Thượng Linh thấy anh nói với anh chàng kia: “Còn muốn xem tiếp không?”

Cuối cùng cũng đã đuổi được anh chàng kia đi. Cô đẩy anh ra, hoàng tử giả trước mặt cười tươi rói. Hôm nay trang phục của anh mang phong cách thể thao, áo phong màu xanh nhạt và quần bò, những sợi tóc màu hạt dẻ hơi rối, cánh tay trái đeo cả loạt vòng trang trí bằng gỗ.

Phong Duy Nặc vui mừng nói: “Công chúa bé nhỏ, đưa hoàng tử của em về thành thôi!”

Thật bất hạnh, chính lúc này Thượng Linh bỗng nhiên nhớ lại ký về một chuyện trong quá khứ. Năm đó, vào tối sinh nhật lần thứ mười sáu, người không chờ người khác đồng ý, cũng chẳng cho người ta biện bạch đã cưỡng hôn đối phương, người đó đúng là cô.

15. Chương 15: Bí Mật Sắp Được Tiết Lộ

Tối đó, Thượng Linh nghe cha mình nói, Phong Duy Nặc sắp rời khỏi nhà họ Thượng đến Vienna du học.

Dù lúc đó, cô biết rất rõ Phong Duy Nặc luôn vô cùng điềm đạm ân cần trước mặt người khác, bản chất anh lại là con người vô cùng liều lĩnh bất kham, nhưng cô không muốn để chàng trai duy nhất có thể sánh được với cô vào năm mười sáu tuổi ra đi như vậy. Thế là, trong đêm tối gió mát, cô đã mượn rượu hành động. Cứ đánh dấu trước, anh sẽ không chạy đi đâu được.

Giờ đây nhớ lại, Thượng Linh thấy mình đúng là nàng công chúa ngây thơ kiêu ngạo. Chẳng trách mà sau sinh nhật không lâu, hoàng tử Phong đã ra đi không một lời từ biệt, dường như bị cô làm cho sợ hãi mà hốt hoảng bỏ chạy.

Trên đường về thành phố, Phong Duy Nặc thấy hơi lạ khi cô bỗng nhiên hơi e dè.

“Em vẫn còn tức vì nụ hôn vừa rồi sao?” Phong Duy Nặc chống tay lên trán, nghiêng mặt nhìn cô: “Ghét anh hôn em?”

Thượng Linh lúng túng: “Vấn đề không phải là ghét hay không ghét.”

“Vậy là thích sao?” Anh cười đen tối. Những ngón tay thon dài trắng muốt chòng ghẹo đặt trên môi cô, chạm vào bờ môi bé nhỏ hồng hào, anh từ từ xích người lại gần cô hơn.

Anh nắm chặt gáy Thượng Linh đồng thời hơi thở nóng ảm thoảng ngay bên tai cô, anh dám cắn *** tai cô, hơn nữa còn liếm nhẹ ở đó.

“Anh làm gì vậy?” Thượng Linh cứng cổ, vội tránh những hành động phóng dăng của anh, trong lúc đó, cô thấy đôi mắt xảo quyệt sâu xa của Phong Duy Nặc.

“Xem phản ứng của em vừa rồi, chắc Diệp Thổ vẫn chưa “làm thật” em phải không?”

Nụ cười rạng rỡ vậy mà lại hỏi ngay một vấn đề mờ ám, cô lườm anh một cái, bình tĩnh đáp: “Có muốn thử cảm giác lăn xuống đường từ trên một chiếc xe đang có tốc độ 80km/h không?”

“Tiểu Linh ác độc quá!” Anh véo má cô.

Cô đang định véo lại anh thì điện thoại trên ghế bồng đồ chuông. Thượng Linh tưởng Mẹ Mẹ gọi đến hỏi cô đi đâu rồi, đang định mắng Mẹ Mẹ một trận vì tội thấy chết mà không cứu, nhưng đầu dây bên kia lại vang lên một giọng nữ xa lạ.

Một phút sau, gương mặt Thượng Linh lặng lẽ, cô gác máy, tăng tốc độ chạy thẳng theo hướng đường cao tốc.

Xe dừng lại tại viện an dưỡng ngoại ô thành phố Z.

Vừa rồi y tá ở viện gọi điện cho Thượng Linh. Cha cô – người đã từng đứng ở đỉnh cao nhất của đế quốc doanh nghiệp nhà họ Thượng, đang ở đây. Y tá nói, hình như cha cô đột nhiên đổ bệnh, bây giờ tuy đã qua cơn nguy kịch nhưng tâm lý không tốt, bất kì ai đến gần cũng đều bị ông ném đồ vào người. Bước vào phòng bệnh cuối cùng phía nam, căn phòng bữa bọn khiến Thượng Linh không khỏi thở dài.

Không bao lâu sau khi nhà xảy ra biến cố, cha suy sụp đến nỗi bị trúng gió phải nhập viện. Sau khi tỉnh lại ông bị liệt một nửa người, từ đó kết thúc phần đời oanh liệt trước đây. Thầy bại thì tớ cụp đuôi, ngoài cô là con gái độc nhất ra, tất cả những người thân thích khác đều chạy hết, như thể sợ chậm một bước sẽ bị liên lụy.

Người đàn ông trung niên nằm trên giường bệnh tóc đã hoa râm, gương mặt gầy gò, rõ ràng đang mùa hè nhưng dưới chân vẫn đắp một tấm chăn dày. Bại liệt đã nhiều năm nên hai chân ông teo quắt lại, không muốn để lộ ra trước mặt người khác.

Kỳ thực Thượng Linh hiểu rất rõ, đến chính cô cũng không tài nào thích ứng được với sự thay đổi long trời lở đất như vậy, huống hồ là người cha đã liệt cả nửa người.

Giờ phút này khi nhìn cha tiêu tụy héo mòn, cô bỗng nhận ra thế gian này thật công bằng. Ông làm mẹ đau khổ nửa cuộc đời, giờ đây đã bị báo ứng. Bị giam cầm ở nơi này, không còn có khả năng đi lại, tiền chi tiêu hàng tháng đều phải trông cậy cả vào tiền cô đi làm, thậm chí là những đồng tiền mà cô phải nịnh bợ đàn ông mới có được.

Cha không nhận ra người đàn ông đứng sau Thượng Linh, người lạ xuất hiện khiến ông hơi bị kích động.

Phong Duy Nặc định tiến lên chào ông nhưng bị Thượng Linh ngăn lại. Người quen trước kia còn khiến ông khó chịu hơn cả người lạ.

Sau khi rời phòng bệnh, Phong Duy Nặc nhẹ nhàng ôm Thượng Linh vào lòng.

“Anh xin lỗi!” Anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc ngắn của cô.

“Sao đột nhiên anh lại nói những lời này?” Cô khẽ cười.

“Khi em cần anh nhất, anh lại không thể ở bên cạnh em.”

Thượng Linh cười tươi hơn: “Anh không có nghĩa vụ gì trong việc này, không cần phải xin lỗi.”

“Nhưng...” Anh ngừng lại, cúi đầu xuống phát hiện ra ánh mắt cô đang nhìn về phía cổng viện an dưỡng: “Sao vậy?”

“Hình như... em thấy một người quen.” Chiếc xe trong tầm mắt cô chậm chậm lăn bánh, đó là loại xe đắt tiền nhưng sao người đàn ông trung tuổi ngồi ở ghế sau, sao lại giống người ...

Thượng Linh nói Phong Duy Nặc đợi một lát, cô lại chạy về phía bệnh viện. Mấy phút sau đi ra, gương mặt cô càng lặng lẽ hơn.

“Em không sao chứ?” Anh nắm chặt tay cô.

“Không sao!” Cô định thần lại, rút chìa khóa ra: “Chúng ta về thành phố S thôi!”

Hôm đó, khi về đến thành phố S trời đã tối đen, cô vẫn chưa kịp đưa Phong Duy Nặc về, điện thoại của Diệp Thố đã gọi đến. Anh vô cùng khó chịu hỏi cô đang ở đâu. Anh về nhà sớm hơn dự định.

Quả nhiên hình ảnh thiên kim tiểu thư gặp nạn u sầu buồn bã không hợp với Thượng Linh, số kiếp của cô bây giờ là cô nàng được bao bọc, răm rắp nghe lời, gọi là đến ngay. Trả lời qua loa mấy câu, cô gác máy và lái xe nhanh hơn hẳn.

“Sao rồi, anh ta lại giục về rồi ư?” Giọng nói của Phong Duy Nặc hơi khiêu khích: “Tổng giám đốc Diệp sao cứ bám riết em thế? Mới có một ngày không gặp thôi mà, sợ anh ăn thịt em sao?”

“Anh ấy không biết anh đi với em!”

“Vậy em thử nói xem, có cần phải cho anh ta biết không? Hoặc tiện thể báo luôn cho anh ta việc em đến công viên hôm nay?”

Thượng Linh sa sầm mặt mày: “Đừng nói nhảm nữa, bao năm không gặp, lẽ nào anh lại muốn vừa gặp lại bị em liệt vào danh sách từ chối gặp gỡ sao?”

Màu mắt anh càng đậm hơn, thật thà hỏi: “Nếu anh nói với anh ta, em sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa sao?”

Câu hỏi này thật khó trả lời. Lẽ nào cô phải nói với anh, thực ra ngay ngày đầu tiên hai người gặp lại nhau, cô đã định không bao giờ gặp lại anh nữa? Nếu nói như vậy, sẽ tạo ra hiềm khích mất.

Vì vậy, cô tỏ vẻ rất thành thật, mặt không biến sắc nói dối anh “Đương nhiên là không rồi! Em biết anh sẽ không nói đâu, A Nặc là người tốt, người thương em nhất mà!”

Sau này khi cô nói lại nguyên văn không thiếu một chữ nào cho Mễ Mễ nghe, Mễ Mễ mắc ói đến độ run rẩy. Nhưng hình như Phong Duy Nặc nghe xong rất vừa lòng, không chỉ tặng cô nụ cười tươi rói như ánh mặt trời mà còn hôn mạnh lên má cô. Thượng Linh lại ngửi thấy vị ngọt kì diệu ấy.

Rất lâu sau Thượng Linh mới biết, thì ra vị ngọt kì diệu ấy không phải là ảo giác, mà là vị ngọt của một loại kẹo hoa quả anh luôn mang theo bên mình. Loại kẹo màu sắc sặc sỡ, nhiều mùi vị mà cô thích ăn nhất khi còn thiếu nữ.

Tối đó khi vừa về đến chung cư, Thượng Linh đã nhận ngay được cái ôm nồng nhiệt của Diệp “mỹ nhân”.

“Đi đâu vậy?” Anh ôm cô vào lòng, hơi thở thoảng trên tóc cô, cánh tay ôm chặt khiến cô hụt hơi.

“Chỉ đi quanh quanh đây!” Cô thấy anh hôm nay hơi khác, liền thử hỏi anh: “Sao vậy?”

Anh hơi buông Thượng Linh ra, đôi mắt đẹp đen như ngọc chăm chú nhìn cô, dưới ánh đèn trong suốt dịu nhẹ, hàng mi anh hơi rủ xuống, để lại hình bóng tuyệt đẹp hai bên cánh mũi. Đúng là “yêu tinh”! Thượng Linh thấy mình không tài nào dám nhìn vào đôi mắt ấy.

Anh không vừa lòng khi cô lảng tránh, đưa tay ra nắm lấy cằm cô. Cô hơi đau, trong lòng lại đang buồn phiền, khó chịu gạt tay anh ra, quay người bước về phòng.

Chưa đi được mấy bước Thượng Linh đã bị anh kéo lại. Cô có thể cảm nhận rất rõ hơi thở anh ở khoảng cách gần đến thế này. Hơi thở ấy luôn sạch sẽ, có lẽ vì anh không hút thuốc.

“Mấy ngày tới có lẽ anh hơi bận.”

“Ừm!” Có cảm giác như ngày nào anh cũng rất bận.

“Sẽ không có thời gian bên cạnh em.”

“Ừm!”

“Có muốn đi du lịch không?”

“Em ư?”

“Ừ! Em có thể tự chọn nơi em muốn đi, anh sẽ lo chi phí.”

Cô suy nghĩ một hồi rồi hỏi: “Nếu em muốn đưa Mễ Mễ đi cùng, anh cũng sẽ lo hết chi phí chứ?”

Anh lướt qua gương mặt cô, nói với cô rằng anh đồng ý.

Một tuần sau, Thượng Linh và Mễ Mễ vui vẻ bắt đầu hành trình đến Sabah. Trong cả chuyến đi này, hai người chỉ lo chọn địa điểm du lịch và chuẩn bị hành lý, tất cả những nhiệm vụ khác Diệp Thổ đều đã cho người lo liệu xong xuôi.

Đến Mễ Mễ cũng phải khen ngợi khi thấy anh chu đáo đến như vậy. Chỉ có điều niềm vui ấy lại vô cùng ngắn ngủi.

Sự xuất hiện của Huệ Nhi tại sân bay đã phá tan nỗi hân hoan của hai người. Cô ta nói với Thượng Linh, chuyến du lịch của hai người chỉ là cách để Diệp Thổ làm cô phân tán. Ngay trong tối nay sẽ có một sự kiện xảy ra tại khách sạn VIVS. Nếu cô ở lại, cô ta sẽ sắp xếp cho cô biết rõ tất cả mọi sự thật.

“Tôi chẳng cần phải biết sự thật gì cả.”

“Sự thật ấy bao gồm cả lý do thực sự việc anh ấy tìm cô và bao cô. Lẽ nào cô không tò mò chút nào sao?”

Huệ Nhi chỉ dùng kế khích tướng rất đơn giản nhưng lại đánh trúng tâm đen Thượng Linh. Cô thừa nhận cô là người đàn bà lòng dạ hẹp hòi, trong lòng cô vẫn luôn ghi nhớ mãi cuộc điện thoại ở vườn hoa trên không. Vì vậy cô đồng ý với Huệ Nhi.

16. Chương 16: Bất Ngờ Kinh Hoàng

Chuyến du lịch miễn phí của hai người bị hủy bỏ, Thượng Linh tắt máy theo ám hiệu của Huệ Nhi. Nếu bay từ thành phố S đến Sabah cũng phải mất mấy tiếng đồng hồ, từ giờ đến tối, cô sẽ giả vờ như đã rời khỏi thành phố S.

“Cậu tin lời con bé đó thật sao?” Mễ Mễ lặng lẽ hỏi Thượng Linh trên đường về thành phố.

“Cứ để xem tình hình thế nào đã. Cứ cho là cô ta có âm mưu gì thì cũng phải có nguyên do gì đó chứ!” Cô chống tay vào cằm dường như đang suy nghĩ điều gì.

Vài tiếng sau, Thượng Linh biết được mục đích của Huệ Nhi một cách nhanh chóng.

Buổi tiệc tối nay do thành viên hội đồng quản trị tập đoàn VIVS tổ chức, mục đích là để tuyên bố cho giới truyền thông một sự kiện: Con trai độc nhất của ông, Diệp Thổ sẽ đính hôn với Huệ Nhi, con gái của một thành viên hội đồng quản trị khác trong tập đoàn VIVS.

Dưới ánh đèn flash tới tấp của cánh phóng viên, Huệ Nhi mặc lễ phục bước lên sân khấu trong tư thế ngẩng cao đầu. Ánh mắt cô ta lướt qua đám đông trong phòng, nhìn thẳng vào cô gái tóc ngắn tầm thường đang đứng tí xa ngoài cánh cửa bên hông.

Huệ Nhi kiêu hãnh đứng bên cạnh người đàn ông tuyệt mỹ ấy, vô cùng hào hứng phấn khởi, vẻ mặt ấy như đang nói với Thượng Linh rằng cô đã bị ra rìa.

Bữa tiệc vô cùng hoàn hảo, ly chạm ly, ánh đèn rực rỡ. Chụp ảnh xong, Huệ Nhi nhận ra bóng người đứng tại cửa hông đã biến mất. Nụ cười trên môi Huệ Nhi càng thêm rạng rỡ. Được lắm, đây chính là kết quả mà cô ta chờ mong. Cô ta thắng rồi!

Có cần phải đắc ý như vậy không? Bên ngoài phòng tiệc, Thượng Linh thở dài ngao ngán nhìn bữa tiệc qua vách ngăn bằng kính. Cô chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh để suy nghĩ, lẽ nào Huệ Nhi tưởng rằng cô chán nản bỏ đi vì màn kịch thông gia giữa hai gia tộc cũ rích này sao?

Ánh mắt cô tập trung vào một người khác trong phòng tiệc. Cách đây không lâu người này đã từng xuất hiện tại viện an dưỡng cha cô đang ở. Theo lời y tá nói, đúng là có người đã đến thăm cha trước khi ông đổ bệnh. Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến cha bị kích động.

Hôm đó, sau khi về nhà cô cứ suy nghĩ mãi, liệu có phải mình đã nhìn nhầm hay không? Dù sao năm xưa ông ta cũng chỉ là người lái xe tầm thường trong nhà họ Thượng. Sao lại có được chiếc xe đắt tiền như vậy, lại còn có người đứng bên cung kính mở cửa cho ông ta nữa chứ?

Nhưng giờ phút này dưới ánh đèn rực rỡ, cô biết hôm trước mình không hề nhìn nhầm.

Tuy cách ăn mặc và phong thái hoàn toàn khác ngày xưa nhưng người đàn ông trung niên vừa bước lên sân khấu tuyên bố việc đính hôn trong tiếng vỗ tay của tất cả mọi người, chính là người lái xe của gia đình cô ngày trước.

Năm xưa khi ông ta rời khỏi nhà họ Thượng, cô mới chỉ mười bốn tuổi. Ngày ấy không biết vì lý do gì, ông lái xe xưa nay vô cùng lễ phép, thật thà lại dám cãi nhau kịch liệt với cha cô.

Với tính cách của cha cô, đương nhiên không thể chấp nhận việc một tay lái xe lại dám vô lễ với mình như vậy. Sau ngày hôm đó, ông lái xe bị sa thải, rời khỏi nhà họ Thượng, từ đó cô cũng chưa từng gặp lại ông ta.

Cho đến tận tối nay... Chỉ có điều, thân thể ông ta đã thay đổi đến mức chóng mặt. Ông ấy hiện là thành viên hội đồng quản trị của VIVS và cũng chính là cha của Diệp Thố. Hay nói cách khác, Diệp Thố... chính là con trai ông lái xe của nhà cô.

Chính là A Thố, người luôn sống cùng cha mình tại nhà họ Thượng từ khi còn nhỏ. Là tên béo A Thố, vừa mập ú vừa dần dợn, lúc nào cũng thích bám theo cô, lúc nào cũng léo nhéo việc này việc kia.

“Mỹ nhân” CEO cao quý, lạnh lùng, khôi ngô tuấn tú cũng chính là tên thiếu niên béo ú, người thấp mập, xấu xí vô vị suốt ngày lải nhải.

Đây là gì cơ chứ? Đến tuổi dậy thì nên đã thay đổi? Anh ta quả đúng là người biết cách đổi khác. Thượng Linh ngỡ ngàng ngồi trên ghế mây bên hồ, gương mặt lặng lẽ.

Trong những năm tháng Thượng Linh còn là công chúa, thực ra ngoài Phong Duy Nặc, còn có một nam sinh khác bên cạnh cô. Anh ta thường xuyên xuất hiện bên cô không phải vì được cô cho phép mà vì cha anh là lái xe của nhà cô. Kể từ khi cô ghi nhớ được mọi việc xung quanh, anh ta đã luôn đi theo cha mình, cùng sống tại nhà họ Thượng.

Còn từ khi cô biết nhận thức, nhân vật này luôn bị cô lảng tránh. Lý do rất đơn giản: Cô ghét những tên béo phì. Điều này cũng không thể trách cô được, thử hỏi, một thiên kim tiểu thư yếu điệu ngay từ khi sinh ra đã ngậm chiếc khóa vàng thì làm sao có thể cho phép một bóng dáng chẳng ra gì xuất hiện trong cuộc sống hoàn hảo của mình.

Nói tóm lại, cô biết anh ta bao lâu thì cũng căm ghét anh ta bấy lâu. Ghét đến nỗi trong điều ước mỗi năm sinh nhật mình, cô đều có thêm đoạn hy vọng tên béo này sẽ biến mất khỏi cuộc đời cô.

Nhưng điều ước chẳng bao giờ thành sự thực, trước năm cô mười bốn tuổi, bất kể ở nhà, đi học hay ra ngoài, anh ta luôn lẻo đẻo bên cạnh cô. Cha cô cho anh ta được học hành như cô, để anh ta có thể bảo vệ thiên kim tiểu thư của ông mọi lúc mọi nơi.

Còn anh ta lại vô cùng ngoan ngoãn chấp hành mệnh lệnh này. Sau này nghĩ lại, sở dĩ cô thích Phong Duy Nặc có lẽ cũng vì anh có nhiều trò bắt nạt A Thố. Thực ra cô luôn thấy mình là một vị thiên kim tiểu thư rất khoan dung, dù ghét A Thố nhưng vẫn không làm gì quá đáng quá. Nói chung, tùy vào tâm trạng, đối xử với anh ta có lúc tốt, lúc xấu. Nhưng Phong Duy Nặc lại không như vậy. Có lẽ vì cùng là con trai nên không có chuyện nường tay.

Ngày đó niềm vui lớn nhất của cô mỗi ngày là ngồi bên cạnh nghe anh A Nặc bày mưu tính kế, sau đó cùng đi chòng ghẹo tên béo A Thố. Mỗi lần thấy bộ dạng nhếch nhác của A Thố, cả hai đều cười như nắc nẻ. Đến cả biệt danh A Tỏa cũng do Phong Duy Nặc đặt cho A Thố.

Năm cô mười bốn, bác lái xe bị buộc thôi việc phải rời nhà họ Thượng, tên béo cũng ra đi cùng cha. Cha con họ rời đi đúng ngày cô và Phong Duy Nặc ra ngoại ô chơi, nên không có màn từ biệt lúc ra đi. Đối với

cô, A Thổ đi hay ở chẳng có gì khác nhau mấy, cũng giống như những gợn sóng trên mặt hồ, rồi cũng chẳng còn lưu lại chút vết tích nào.

Ai lại có thể đoán được, vào ngày này mười hai năm sau, anh ta lại bất ngờ xuất hiện trong cuộc đời cô. Lần này, vị thế đã đảo lộn. Anh ta ở tận trên cao vọi vọi, anh ta nắm giữ tất cả, cô ra sức cung phụng lấy lòng, gọi dạ bảo vâng. Thượng Linh nhận ra mình còn cảm phần hơn cả tưởng tượng.

Cuối cùng giờ đây, cô đã hiểu được lý do thực sự của cuộc điện thoại trong vườn hoa.

Mục đích của trò chơi này là bắt cô thiên kim tiểu thư chuyên bắt nạt, hành hạ anh ta ngày xưa phải nếm trải cảm giác bị đem ra làm trò đùa! Vì vậy để ra oai, anh ta vùng tiền hạ thấp cô, bao cô.

Chẳng trách thái độ anh ta lúc nào cũng kì lạ như vậy. Lúc nắng lúc mưa, coi cô như vật nuôi làm cảnh, chẳng có chút thành thật gì cả. Thảo nào hôm trước, anh ta lại hào phóng đến vậy, sắp xếp cho cô và Mẹ ra nước ngoài du lịch. Mục đích cũng chỉ là để cô không gặp được cha anh ta, không phát hiện ra tất cả mọi việc, để còn tiếp tục cái trò mèo vờn chuột này.

Bữa tiệc kết thúc, Huệ Nhi vô cùng mãn nguyện, bám lấy cha Diệp Thổ nũng nịu, thỉnh thoảng lại nhìn sang người đàn ông tóc đen với gương mặt lạnh lùng bên cạnh. Dù mặt mày cau có lạnh lùng, anh vẫn đẹp trai đến độ khiến người khác phải ngơ ngẩn.

Ánh mắt khinh mạn và phong thái lạnh lùng ấy... Quỷ thần ơi! Sao trên đời lại có người đàn ông như vậy chứ?

Huệ Nhi vẫn đang ngẩn ngơ si tình, nhưng lại đụng ngay phải Thượng Linh ngồi đợi hồi lâu ở phòng chờ Vip. Cô bình thần nhìn Huệ Nhi, chậm rãi nói: “Tôi không đến tìm cô, cô có thể đi sang phòng bên nói chuyện tiếp, tôi sẽ đi ngay sau khi nói chuyện xong với người cần nói.”

“Thượng Linh!” Hai cha con Diệp Thổ nhú mày cùng lúc khi vừa bước vào phòng chờ Vip.

Giờ không phải là lúc ôn lại kỉ niệm xưa, cô chỉ chào hai tiếng “bác Minh”, sau đó bất thành linh lỏi Diệp Thổ đi. Cô không nhìn ánh mắt của người phía sau, chỉ một mực rảo bước thật nhanh vào một phòng chờ khác, sau đó khóa trái cửa lại.

Buông tay Diệp Thổ ra, cô lại chùi tay lên áo theo thói quen, suy nghĩ xem phải bắt đầu từ đâu. Cô vốn không giỏi khi nói chuyện về những vấn đề như thế này. Huống hồ giờ đây vị thế đã đảo lộn, cô không biết mình phải giữ thái độ nhũn nhặn hay là làm cao nữa.

Dù rất cảm phần, nhưng trong lòng cô giờ đây cảm xúc lẫn lộn nhất chính là... Chỉ cần nghĩ đến việc người đàn ông đang đứng trước mặt cô chính là tên béo A Thổ ngày xưa, trong hai tháng qua hai người đã từng hôn nhau không biết bao lần, suýt chút nữa còn quan hệ với nhau, cô lại thấy nổi da gà.

Thượng Linh không hề hay biết, người còn lại trong phòng đang lạnh lùng quan sát những hành động vô thức của cô.

Trong những năm tháng ấy, cô cũng thường hay có hành động như vậy, lúc đó anh rất béo, rất dễ đổ mồ hôi, nhất là lòng bàn tay. Mỗi lần sau khi anh vô tình nắm tay cô, cô đều lau tay thật sạch như vừa rồi. Rõ ràng cô đã biết anh là ai.

Anh từ từ nhấc tay lên, mây đen cuộn cuộn nổi lên trong đáy mắt. Những ngón tay đẹp đẽ thanh mảnh hiện nay cũng bị đối xử như những ngón tay ngắn ngủn béo mập xưa kia, đối với cô, anh đáng ghét đến mức ấy sao?

Thượng Linh ngẩng đầu, bắt gặp ngay nụ cười mỉa mai lạnh lùng trên môi anh: “Thế nào, sau khi biết tôi là ai, em có gì cần nói không? Kẻ đã từng bị coi thường, bị khinh bỉ giờ đây lại trở thành người chi phối cuộc sống của em, cảm giác ấy như thế nào?”

Thượng Linh tức giận ngùn ngụt trước vẻ mặt và giọng điệu ấy của anh.

“Im ngay! Đây không phải là lúc đến lượt anh được phép truy hỏi.” Thượng Linh buột miệng nói.

Rõ ràng, bản tính công chúa của Thượng Linh đã thâm căn cố đế.

“Anh đừng tưởng bây giờ anh giàu có rồi thì tha hồ mà giở trò với tôi. Tôi nói cho anh biết, kể từ khi sinh ra trên cõi đời này số kiếp anh đã là đầy tớ, tôi là chủ. Cả đời này cũng chẳng thay đổi được! Cũng giống mối quan hệ thượng đẳng và hạ đẳng giữa ngựa và lừa sẽ không có cách nào thay đổi được!” Có lẽ cô giận quá mất khôn, chửi người mà cũng buồn cười như vậy.

“Tôi nói cho anh biết, anh đừng tưởng có thể giở trò được với tôi! Tôi chẳng thèm để tâm làm gì ệt người, anh là cái thá gì mà làm tôi tức giận?” Cô biết, thực ra cô đang tức giận thực sự.

Đứng trước mặt cô, Diệp Thổ không có chút động tĩnh nào, đôi mắt hơi chớp càng lúc càng lạnh lùng tăm tối, sự lạnh lùng ấy càng khiến cô tức giận ngút trời. Cô mở túi xách, rút hết tiền mặt có trong ví ra ném thẳng vào mặt anh.

“Chẳng qua là tiền thôi chứ gì? Tôi trả lại anh đấy!” Thượng Linh nắm chặt túi xách, ngay lập tức đi thẳng về phía cánh cửa. Khi đi ngang qua, những ngón tay anh như xiềng xích cùm chặt lấy tay cô. Cô ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào gương mặt thần nhiên của anh.

Một hồi lâu sau, anh mới thốt lên hai tiếng: “Đừng đi!”

Nếu giờ phút này Thượng Linh bình tĩnh được như khi đối mặt với “kẻ thứ ba”, cô đã có thể nhận ra biết bao cảm xúc mâu thuẫn, dữ dội đang cuộn cuộn trào dâng sau vẻ mặt thần nhiên của anh: tức giận, tiếc nuối, không cam chịu, thậm chí là... sợ hãi. Có lẽ lần này cô sẽ không bao giờ còn quay lại nữa.

Không, không phải là có lẽ! Là chắc chắn! Dù cho giờ đây anh đã hoàn hảo đến mức này, nhưng một khi bí mật bị tiết lộ, đối với cô, anh mãi chỉ là A Thổ. Là A Thổ mà cô căm ghét.

“Bỏ tay ra!” Cuối cùng cô đã vót vát lại được chút đáng về công chúa.

Không có tiếng động nào, anh cũng không hề buông tay. Cô nặng nề hít vào một hơi, lạnh lùng bắt lực nhìn anh, hành động giống hệt bao lần ngày xưa: “A Thổ! Tôi ra lệnh cho anh bỏ tay ra ngay lập tức!”

Người anh như hơi run rẩy, những ngón tay đang giam cầm cánh tay cô đã rời lỏng. Cô gạt anh ra, không hề quay đầu lại, đẩy cửa bước ra ngoài.

17. Chương 17: Đôi Nam Nữ Cô Độc Trong Đêm

Thượng Linh nhìn bàn tay mình lần thứ năm mươi sáu rồi thở dài. Vào giờ này hôm qua, trong ví vẫn còn 1000 USD cô chuẩn bị đi du lịch. Cô đã phải đổi tiền để tiện mang đến Sabah tiêu. Nhưng tối qua, chính bàn tay này đã không hề do dự ném thẳng một nghìn đô ấy vào mặt người ta.

Giờ này phút này... Cô đang ngồi đây vô cùng tiếc nuối.

Mẽ Mẽ không thông cảm cho cô: “Đáng đời cậu! Lúc ném tiền vào mặt anh ta, cậu oách thế cơ mà!”

Cô không còn hơi sức đâu mà phản bác lại Mẽ Mẽ, giờ đây cô đang đau đầu tìm cách sinh tồn.

Tiếp sau phải làm gì đây? Nghỉ việc? Nhưng nghỉ việc rồi thì sẽ sống sao đây?

“Vậy thì quay lại cầu xin anh ta đi! Dù sao anh ta cũng là đầy tớ nhà cậu ngày xưa, chắc chắn sẽ nương tay!”

“Mình có chết cũng không bao giờ làm thế!” Cô không bao giờ dám tưởng tượng ra cảnh đó. Mẽ Mẽ thở dài, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

“Cậu làm gì vậy?”

“Tiền thuê nhà ở đây đắt lắm, thu dọn đồ đạc để chuyển về chỗ cũ ở!” Mẽ Mẽ chán nản trả lời.

Thượng Linh nước mắt đầm đìa, cô không chịu, không chịu.

“Được! Mình quyết định rồi!” Thượng Linh giờ nắm đấm lên, Mễ Mễ ngay lập tức phấn chấn bò ra bên cạnh cô.

Năm phút sau, Thượng Linh quăng ra được một câu: “Mình quyết định sẽ ra ngoài đi bộ một mình để tĩnh tâm lại, suy nghĩ xem tiếp theo sẽ phải làm thế nào.”

Mễ Mễ cong môi lên, mặt mày lạnh tanh bò ra xa.

Thượng Linh không thể quay về sống tiếp tại chung cư của Diệp Thố, cũng may nhờ đã chuẩn bị sẵn hành lý đi du lịch nên còn có thể tạm thời quay về sống cùng Mễ Mễ. Tuy nhiên, cuộc sống sau này phải làm sao đây?

Lúc đi lang thang trên đường cô cũng để ý thấy những biển quảng cáo tìm người làm ở các cửa hiệu bên đường. Với học vấn của cô, để tìm được một công việc không khó, nhưng nếu muốn tìm một công việc đủ để chi trả chi phí tại viện an dưỡng của cha lại là một việc không dễ chút nào. Không thể phủ nhận, tình hình hiện nay thật tàn khốc.

Lúc chiều tối, khi đi qua một cửa hiệu piano, cô thấy có một phụ huynh đưa con đến học, cô biết ở đây có mở lớp dạy đàn piano. Nghĩ đến việc mình đã lâu không chơi đàn, cô định vào đây tìm một công việc bán thời gian làm tạm. Nhưng vì quá lâu không tập piano, ngón tay cứng lại không ấn nổi phím, cô vấp lỗi liên tục khi chơi một bản Invention hai chương của Bach nên không qua được vòng phỏng vấn nghiêm ngặt của ông chủ cửa hàng.

Thượng Linh đi lang thang đến tận tối, cho đến khi những hạt mưa bắt đầu rơi rả rích, cô mới nhận ra mình đã đi quá giờ cơm tối. Đang ngơ ngẩn ngồi trong chòi hóng mát tại công viên thì điện thoại đổ chuông, cô kinh ngạc khi thấy giọng nói ở đầu bên kia.

“Sao anh biết số của em?” Cô chưa từng cho anh số điện thoại của mình.

Giọng nói anh không giống hôm trước, có vẻ rất lo lắng, sau khi hỏi cô đang ở đâu, liền dặn đi dặn lại cô đứng chờ ở đó đừng đi đâu cả. Chưa đến mười phút sau, tiếng phanh xe vang lên trong cơn mưa, tiếp theo đó là tiếng bước chân vội vàng.

Tiếng chân dừng lại ngay trước khi bước vào chòi hóng mát, anh như thở phào nhẹ nhõm khi thấy cô bình yên vô sự, gương mặt nặng nề cũng dần giãn ra, cuối cùng nở nụ cười tuyệt đẹp.

“Em là người không mang ô nhưng sao anh lại ướt như chuột lột thế kia?” Trong lúc cô vẫn còn đang trêu đùa anh, Phong Duy Nặc đã bước lên ôm cô vào lòng. Những giọt nước mưa trên áo anh làm ướt gương mặt cô, hơi lạnh nhưng lại khiến cô cảm nhận được hơi ấm dịu dàng.

Thượng Linh ấp úng nói trong lòng anh: “Có phải anh đã biết từ lâu rồi không?”

“Anh chẳng biết gì cả!” Tiếng anh khẽ cười vọng trên đầu cô.

“Ồ xảo quyệt!”

“Ăn cơm tối chưa?” Anh vuốt ve mái tóc mềm mại trong lòng: “Đi thôi, anh đưa em đi ăn!”

Điện thoại của Thượng Linh đổ chuông nhiều lần lúc đang ăn cơm, tất cả đều là cuộc gọi của Diệp Thố. Tiếng chuông đổ ầm ầm không ngừng như đang gào thét nổi tức giận của người ở đầu dây bên kia. Lúc đầu, cô còn ấn phím tắt, nhưng sau đó cô cho luôn số điện thoại của Diệp Thố vào danh sách đen.

Phong Duy Nặc không nói gì cả, chỉ ngồi yên lặng bên cạnh khẽ mỉm cười. Đương nhiên anh biết ai đang gọi đến, anh đến tìm Thượng Linh cũng vì nhận được cuộc gọi của anh ta. Rõ ràng, Diệp Thố không nên gọi điện thoại cho anh, hay nếu dùng thuật ngữ chuyên môn, đây gọi là “giao trứng cho ác”.

Một lúc sau, điện thoại của Phong Duy Nặc cũng rung lên, một tin nhắn gửi đến, chỉ có hai chữ: “Thằng khốn!” Nụ cười của Phong Duy Nặc càng rạng rỡ và đầy ẩn ý hơn, anh tiện tay tắt máy, nói với Thượng Linh, anh muốn đưa cô đến một nơi sau khi cô ăn xong.

Buổi tối tại phòng hòa nhạc không một bóng người, trong hội trường mờ tối, một chiếc đàn piano màu đen nằm cô độc trên sân khấu. Phong Duy Nặc tự tay bật chiếc đèn trên sân khấu, những vầng sáng hình trụ chiếu bóng trên cây đàn, mang màu sắc như ảo mộng.

Anh nói với cô, không lâu nữa anh sẽ tổ chức buổi hòa nhạc trong nước đầu tiên của mình tại đây.

Thượng Linh nhận ra ngày hôm nay anh xuất hiện để đả kích cô. Vừa mới đây thôi cô còn không tìm nổi một công việc bán thời gian ở cửa hàng piano, còn anh lại sắp có buổi độc diễn piano tại đây.

Điều này lại làm cô hồi tưởng lại quá khứ. Lúc đầu hai người học piano cùng nhau từ khi còn nhỏ, chỉ có điều tài năng của anh vượt xa cô rất nhiều. Sau khi anh chuyển đến nhà cô ở, hai người thường tập piano cùng nhau, người trong nhà họ Thượng chỉ cần nghe thấy tiếng nhạc là biết ngay ai đang ngồi trước cây đàn. Tiếng đàn êm ái du dương là của anh, còn tiếng dứt đoạn khùng khiếp đích thị là của cô.

Đang ngáy người ra, bên tai Thượng Linh bỗng vang đến tiếng đàn piano êm dịu, chậm rãi khoan thai như dòng chảy đẹp đẽ của mùa xuân. Là bản nhạc “Beautiful Lady” của The Daydream.

Tuy đã nhiều năm qua cô không chơi đàn piano, nhưng có đôi lúc vẫn không kìm nổi lòng mình khi nghe đàn. Đây có lẽ là sở thích duy nhất của cô cho đến nay ngoài việc đi tìm “sổ gạo” dài hạn.

Cô bước lên sân khấu, tựa người vào cây đàn, chống tay lên cằm nhìn anh chơi say sưa. Bàn tay anh rất đẹp, những ngón tay trắng muốt ấm áp thon dài linh hoạt. Khi chơi đàn, thần thái anh hơi khác so với lúc bình thường, chăm chú hơn, gương mặt ấy mang nét rạng rỡ rung động lòng người.

Anh luôn say mê với cây đàn piano, cố gắng phấn đấu và có được thành tựu như ngày hôm nay.

Thượng Linh thấy trong lòng phiền muộn, thở dài một tiếng định bước đi, nhưng cô đã bị anh kéo lại. Thượng Linh ngã nhào xuống ghế, bất ngờ bị anh ôm vào lòng, một nụ hôn từ từ chạm vào má cô: “Tiểu Linh, có muốn hẹn hò với anh không?” Đôi mắt anh ấm áp dịu dàng như làn nước trong ánh đèn nhạt màu.

Thượng Linh ngẩn người, như thế này hơi thẳng thắn quá thì phải. Cô ngẫm nghĩ rồi hỏi anh: “Nếu em hẹn hò cùng anh, anh sẽ cho em tiền chứ?”

Phong Duy Nặc như bị cô chẹn ngang họng, không trả lời lấy một tiếng. Mẹ Mễ gọi điện đến đúng vào lúc quan trọng này, giọng nói hơi quá khích, cô nghe một hồi mới hiểu đại ý là gì. Thì ra vừa rồi A Ảnh chủ động đến tận cửa hỏi Mẹ Mễ xem Thượng Linh đi đâu. Giờ này Mẹ Mễ đang trốn trong nhà vệ sinh gọi điện, bảo cô đừng xuất hiện vì Mẹ Mễ quyết định sẽ giải quyết xong A Ảnh trong tối nay.

Thượng Linh sa sầm mặt mày. Đây đúng là diễn hình của việc thấy trai là quên hết bạn bè. Không về chỗ Mẹ Mễ, lẽ nào tối nay cô phải ra đường ngủ ư?

“Đến chỗ anh vậy!” Anh ngồi cạnh cô, ra hiệu mời mọc. Thấy ánh mắt chòng ghẹo có phần hơi đen tối của anh, cô dường như ngửi thấy mùi hoác môn đang cuộn cuộn trong không khí.

Đắn đo hồi lâu, cuối cùng khi quyết tâm tự bỏ tiền ra thuê khách sạn thì thật thê thảm, cô phát hiện ra cửa phòng hòa nhạc không biết đã bị ai đó khóa từ lúc nào. Hay nói cách khác, tối nay hai người bị khóa trái cửa trong phòng hòa nhạc, sẽ không tài nào về nhà được.

“Đây là sự cố thôi!” Anh vội giải thích khi cô nhìn anh với ánh mắt nghi ngờ.

“Thôi, tìm người đến cứu chúng ta ra ngoài đã.”

“Anh không có người quen ở thành phố S. Thử tìm bạn em xem sao?”

“Em chỉ có một người bạn nhưng giờ cô ấy đang rất bận, nếu em không tính nhầm, có lẽ giờ này cô ấy đã tắt điện, tắt di động rồi! Hay là, gọi 119?”

“119 là cứu hỏa!”

“110?”

“...”

“Không thì em gào cứu tôi với nhé?”

Anh nhìn cô không nói gì. Rất lâu sau, đợi đến khi cô hết cách dựa người vào cánh cửa thở dài, anh mới bước tới nâng cầm cô lên: “Sợ phải ở một mình với anh đến thế sao?”

“Ha ha ha ha, làm gì có chuyện ấy chứ!” Tiếng cười của cô ngừng ngay khi anh đột nhiên nhích lại gần. Thân hình anh rắn rỏi cao lớn, bên ngoài chiếc sơ mi nhạt màu là áo ghi lê màu đen rất vừa vặn, góp phần làm nổi bật khí chất quý tộc của anh. Hơi thở đầy mê hoặc mang theo nụ cười mỉm khẽ lướt qua má cô, đôi môi càng lúc càng gần hơn.

“Dạy em chơi đàn đi!” Thượng Linh đột nhiên giơ tay lên.

Anh nhìn cô, nắm tay cô rồi khẽ vuốt ve. Do tập đàn nhiều năm nay, đầu ngón tay anh có những vết chai nhỏ, khiến cô có cảm giác hơi tê tê khi anh lướt qua lòng bàn tay mình.

Anh quyết định tạm thời hôm nay sẽ tha cho cô: “Muốn tập đàn phải không, đi thôi!”

Thượng Linh thở phào nhẽ nhỡ, không còn cách nào khác đành phải ngoan ngoãn ngồi trước piano chờ anh dạy đàn. Vậy là đêm đó, Thượng Linh trải qua đêm đầu tiên không về nhà trong tiếng đàn piano đứt đoạn lạc điệu.

Lúc ấy, Thượng Linh không hề hay biết, trong lúc cô đang vô cùng chán nản ngồi trước piano, cố gắng dịch chuyển mười ngón tay chẳng chút nhịp nhàng thì có người đang chạy khắp nơi tìm cô. Còn cô cũng sắp phải trả giá “thê thảm” vì cái đêm không về nhà ngoài ý muốn này.

Thượng Linh cũng không hề biết, Phong Duy Nặc giờ phút này đang phải kiềm chế bản thân đến mức nào, đối với cô, nguồn gốc của tất cả mọi tai họa này đều tại An Huệ Nhi cả.

Ngày hôm sau, khi đôi nam nữ cô độc rời khỏi phòng hòa nhạc, An Huệ Nhi hống hách gọi điện cho Thượng Linh. Cô ta nói, cô ta sắp đính hôn với Diệp Thổ nên lập tức sẽ chuyển đến chung cư sống cùng anh. Cô ta biết Thượng Linh đang sống ở đó, nên yêu cầu cô tự giác một chút, thu dọn đồ đạc của mình rồi đi ngay, nếu không muốn bị ném đồ xuống từ tầng hai mươi tám.

Con nhà đầu này có phải hống hách đến mức đấy hay không? Nếu tính ra, cô ta chẳng qua cũng chỉ là người hâm mộ con trai ông lái xe nhà cô ngày xưa thôi chứ có gì ghê gớm.

Thượng Linh buồn bực trong lòng nhưng cứ nghĩ đến đồng quần áo và đồ đạc đang để ở nhà Diệp Thổ lại thấy tức dứ ruột. Chung quy lại vẫn phải đi lấy đồ về, chỉ sợ gặp ngay phải ai đó, chẳng bằng nhân cơ hội này để Huệ Nhi phát huy khả năng diễn các màn sụt mướt của cô nàng, giúp cô giữ chân Diệp Thổ.

Thượng Linh đã quyết, chỉ cần dăm ba câu là đủ kích Huệ Nhi. Cô thề sống chết trong điện thoại, chỉ cần cô nói ra, anh Diệp của Huệ Nhi sẽ mua cho cô số quần áo nhiều gấp n lần so với Huệ Nhi.

Sau khi gác máy, Thượng Linh rơi nước mắt cảm thông cho chỉ số IQ của cô nàng.

Sau này Thượng Linh mới hiểu, cô đã đánh giá quá cao sức quyến rũ và chỉ số EQ của Huệ Nhi. Rõ ràng cô nàng không hẹn được Diệp Thổ ra ngoài. Cũng vô cùng rõ ràng, cô đã tự mình chui đầu vào rọ.

Rất lâu sau này, lúc ngồi suy nghĩ rút kinh nghiệm xương máu cho bản thân, cô luôn thấy vô cùng hối hận.

Phải có mật mã mới mở được chung cư của Diệp Thổ, cô chỉ lo anh sẽ đổi lại mật mã sau khi bí mật bại lộ. Nhưng không ngờ cô lại mở được cửa ngay tức thì. Trong nhà không có ai, chỉ có điều đồ đạc hơi lộn xộn. Khắp nơi vương vãi những thứ vật dụng linh tinh như thể bị ném xuống đất khi đang tức giận. Trong khu quầy bar, có hai chai rượu vang đã uống hết sạch đặt trên bàn quầy hình bán nguyệt.

Thượng Linh nhún vai khinh miệt. Xem chừng tửu lượng của anh ta tốt thật, uống sạch hai chai rồi mà còn ra ngoài được. Thượng Linh không muốn lãng phí thời gian, chạy cấp tốc về phòng đóng gói hành lý. Cô ra sức nhồi tất cả quần áo đồ đạc vào trong va li, rơi ra lại nhét vào, lại rơi ra, tiếp tục nhét vào. Nhưng dù thế nào chúng vẫn cứ rơi ra, còn cô thì càng cố gắng nhét vào.

Khi đang gắng gỏi nhét đồng đồ đạc đến phát điên lên, cô bỗng thấy có gì đó hơi lạ thường đằng sau, quay đầu nhìn lại, quần áo trong tay cô rơi hết xuống đất không một tiếng động.

Diệp Thổ đang lặng lẽ đứng trước cửa phòng.

18. Chương 18: Thời Khắc Đen Tối Trong Chiều Tà

Sao anh ta lại ở nhà chứ?

“Anh làm cái quái gì thế? Sao về nhà mà không lên tiếng!” Ngay lập tức cô thấy có gì đó không đúng lắm. Anh đang mặc bộ áo choàng tắm, dây áo lỏng lẻo để lộ những giọt nước ẩm ướt long lanh như ngọc trai trên làn da trắng ngần.

Mùi hương bạc hà của sữa tắm và mùi rượu bao phủ toàn căn phòng. Rõ ràng không phải anh ta về nhà không một tiếng động, mà đã ở nhà ngay từ đầu.

Thượng Linh hồi hận muốn đâm vào ngực mình: “Sao anh còn không đi ra đi!”

Cô không biết một câu nói vô thức đã làm mình lộ sơ hở. Gương mặt vốn đã lạnh lùng của “mỹ nhân” giờ này lại càng thêm phần tăm tối giá băng như đêm tuyết mùa đông, cô thấy lạnh run người khi nhìn vào đôi mắt tuyệt đẹp u ám ấy. Ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách.

Thượng Linh không cố nhồi nhét đồ đạc thêm nữa, ôm hết cả đồng quần áo túi xách, chuồn ngay lập tức.

Lúc đi ngang qua người anh, cô cảm nhận rất rõ sự nặng nề và dờ dẫm trong không khí, cô bất lực ôm đồng đồ đạc vội lao ra cửa. Nhưng vì lao ra mạnh quá, cô vấp ngay vào vạt dưới áo choàng của anh, hơn nữa vì chân bước quá vội nên đã kéo tấm áo choàng thất lỏng lẻo trượt xuống vai anh, trong nháy mắt cả thân trên của anh hoàn toàn trống trải.

Thượng Linh lúng túng. Cô quay đầu định chạy, nhưng chân bị quẩn vào dây áo choàng, không những không chạy nổi mà chiếc áo mỏng màu trắng của anh còn trượt xuống từ bên vai còn lại khi cô cố nhúc nhích.

Cô ném đồ đạc đi, tóm chặt lấy áo choàng trước khi anh hoàn toàn khỏa thân, kéo áo lên vai trùm kín lại cho anh. Sau đó cô gỡ dây áo đang cuốn vào chân, định thắt một nút thật chắc giúp anh.

Đúng lúc ấy cánh tay cô bị tóm chặt, cuối cùng anh đã lên tiếng: “Tối qua đi đâu?”

Giọng điệu chất vấn, ánh mắt lạnh lùng làm cô vô cùng khó chịu.

“Liên quan gì đến anh?”

Những ngón tay trên cánh tay Thượng Linh như càng bóp chặt lại, cô bị ép phải dựa người lên tường hành lang, mùi rượu trong hơi thở anh thoảng qua mũi cô, không ngờ mùi vị lại có thể dễ chịu như vậy.

Anh nhắc lại một lần nữa: “Tối qua đi đâu với hấn ta?”

Thượng Linh không hề nhận ra đằng sau đôi mắt lạnh lùng ấy đang chất chứa bao điều giận dữ.

Cả một đêm anh chạy khắp thành phố S, thậm chí còn đến tận biệt thự của Phong Duy Nặc tại VIVS. Không tìm được người, cũng không có cách nào liên lạc được với cô.

Anh biết rõ hai người đang ở cạnh nhau, nhưng không tài nào biết được họ đang ở đâu, nói gì và làm những gì. Cảm giác bất lực ấy khiến anh thấy mình như quay lại quá khứ ngày xưa. Khi Thượng Linh vẫn còn là nàng công chúa kiêu sa với vợ, khi Phong Duy Nặc là chàng trai duy nhất được phép đi bên cạnh cô, khi tất cả mọi người đều gọi Thượng Linh và Phong Duy Nặc là một đôi trời sinh. Khi anh chỉ có thể đứng từ xa ngắm nhìn, dù cố gắng đến đâu cũng không bao giờ với tới được.

Cảm giác ấy vô cùng phức tạp, khi nhìn cô lúc này, rõ ràng anh là người ở trên cao kiểm soát tất cả, nhưng lại không thể thoát khỏi bóng đen thua kém đã thâm căn cố đế ấy. Thậm chí cả khi chất vấn dường như cũng vẫn thấy mình thật thấp kém.

“Tôi không phải báo cáo với anh tôi đi đâu với anh ấy.” Gương mặt cô u ám nhưng giọng nói còn lạnh lùng hơn: “Đây là chuyện của chúng tôi! Còn nữa, bây giờ anh đã đính hôn rồi, tôi nghĩ tôi cũng không nên tiếp tục sống ở đây nữa. Mỗi quan hệ trước kia kết thúc tại đây, tháng này vẫn còn mấy ngày, số tiền hôm trước tôi trả lại anh có lẽ đã đủ trả ấy ngày đấy!” Nói xong cô định rút tay ra, nhưng thử cố mấy lần đều không được.

Cô nhú mào: “Anh còn muốn thế nào nữa? Dù là trò cười thì cũng xem đủ cả rồi! Lẽ nào anh tưởng sau khi biết anh là ai tôi vẫn khúm núm như trước đây sao? Bỏ tay ra!”

Anh không buông tay, mà đè cả thân mình lên người cô, bị ép chặt lên tường, cô giãy giụa một hồi làm áo choàng của anh lại bung ra. Làn da với những đường nét tuyệt mỹ áp chặt xuống người cô qua lớp váy mỏng ngăn cách.

Cơ thể anh nóng bừng, sức nóng ấy khiến cô không chịu được. Nhưng dường như anh không hề cảm nhận được điều ấy, chỉ nhìn chăm chăm vào người đứng trước mặt mình.

“Không được tôi đồng ý, em đừng có hòng mà đi đâu!”

“Đừng có nói nhảm nữa, tránh ra!” Cô tức giận quát.

Đúng lúc này điện thoại đổ chuông dồn dập, Thượng Linh muốn rút máy ra, nhưng anh nhanh tay hơn rút điện thoại từ túi cô. Anh cúi đầu nhìn số hiển thị trên màn hình, tên người gọi nhấp nháy trên đó làm anh càng tức giận.

Anh ấn nút nghe, giọng nói dịu dàng của Phong Duy Nặc vang lên: “Tiểu Linh, anh đã suy nghĩ về việc em hỏi hôm qua. Nếu em đồng ý hôn lễ thêm cho anh một nụ hôn nồng nàn nữa, anh sẽ đồng ý trả tiền...” Giọng nói của Phong Duy Nặc ngừng lại khi điện thoại đã tan thành từng mảnh.

Diệp Thổ tức giận đã đập nát điện thoại của Thượng Linh. Cô ngẩn người, anh ta dám đập điện thoại của cô ư? Sao anh ta dám làm thế vào đúng lúc cô vừa tưng bừng lại sắp thất nghiệp nữa.

Thượng Linh tức giận điên cuồng:

“Anh có quyền gì mà nghe điện thoại của tôi? Có quyền gì mà phá nát điện thoại của tôi? Bây giờ anh có tiền rồi thì sao chứ! Anh đừng quên trước đây anh chỉ là con trai của lái xe nhà tôi! Bố tôi cho các người việc làm, cho các người nơi ở! Bố tôi nuôi anh lớn! Anh làm như vậy là quên ân phụ nghĩa, ăn cháo đá bát!”

Diệp Thổ tức giận tóm chặt lấy hai bên má cô, đôi mắt dường như sắp tóe lửa: “Tối qua em hôn hắn ta?”

“Liên quan gì...”

“Nói!” Anh gay gắt ngắt lời cô: “Nói ngay!”

Thượng Linh run rẩy khi bị anh quát. Lần đầu tiên cô thấy anh như vậy, cho dù trước đây cô từng chòng ghẹo Huệ Nhi, lại kéo thuộc hạ của anh đến tận thành phố X, cô cũng chưa từng thấy anh tức giận đến mức này.

“... Không phải hôn hôm qua!” Nụ hôn hôm tám đôi hẹn hò chỉ có thể coi như anh hôn trộm cô.

“Không phải hôn qua?” Đôi mắt anh lạnh lùng đáng sợ, đương nhiên anh hiểu rõ ẩn ý câu nói vừa rồi của cô: “Được lắm!” Đôi môi gợi cảm khẽ nhếch lên, cô nghe thấy tiếng cười ghê rợn từ trong miệng anh và hơi thở mỗi lúc một nặng nề.

Khi Thượng Linh nhận ra có gì đó bất ổn, anh đã nắm chặt cổ cô, hôn cô dữ dội. Đôi môi luôn lạnh băng lúc này trở nên nóng bừng, như ngọn lửa đang nghiền nát trái tim cô.

Thượng Linh cố khép chặt miệng, nhưng chỉ càng khiến anh thêm giận dữ dầm vào miệng cô. Đầu lưỡi mang vị rượu tách răng cô ra, tiến sâu vào trong đó, chiếm đoạt cô như đang phát điên lên.

Đầu lưỡi Thượng Linh đau đớn, cố gắng tránh né nhưng lại bị anh đè chặt, ép buộc cô phải tiếp nhận nụ hôn của anh. Càng lúc càng khó thở, cô vùng vẫy nhưng anh lại bám chặt lấy lưng cô, từ từ kéo cô ra khỏi hành lang. Cánh cửa đẩy ra, cô bị áp người lên đó, thấy mình giống như con cá sắp chết chìm, không thể hít thở hay cử động gì được.

Khi bàn tay anh trượt vào trong váy mình, cô biết anh định làm gì, càng vùng vẫy mạnh hơn, cố gắng làm tất cả mọi điều nghĩ ra được để chống lại anh. Cô ra sức vịn người đấm đá, thậm chí cắn anh, nhưng người đang ép chặt phía trên dường như không để tâm đến. Sự thua kém về thể lực giúp cô nhận ra, việc chọc tức một người đàn ông là điều vô cùng ngu ngốc. Cô cắn môi anh, anh càng ra sức cắn vào đầu lưỡi cô. Cô tức giận đá anh, anh cũng giãy vò cô mạnh hơn.

Đồng quần áo xộc xệch phủ trước ngực Thượng Linh, khiến cô gần như bán khỏa thân. Anh vùi đầu trên vùng xương quai xanh của cô, hôn thật mạnh lên đó. Anh túm chặt gáy cô, ép cô phải cứng người lại mặc cho đôi môi anh đang trượt dần xuống dưới.

Cơ thể Thượng Linh run rẩy, từng động tác của anh đều chất đầy ham muốn trần trụi, bùng cháy mãnh liệt trên thân thể cô. Nỗi hoảng sợ và một cảm giác lạ lùng khác như đang lan tỏa trong người, làn da cô bắt đầu nóng bừng lên.

Đáng buồn là lúc này, trong đầu Thượng Linh bỗng hiện lên hình ảnh A Thổ thời niên thiếu. Ngày đó dù cô đi đâu, anh chàng béo phì ấy cũng đều theo sau. Những khi vui vẻ, Thượng Linh cũng cười với anh, có lúc bẹo má, vỗ vỗ vào bụng anh. Anh luôn ngoan ngoãn nghe lời cô, để mặc cô trêu chọc. Mặc dù lớn hơn Thượng Linh ba tuổi, nhưng A Thổ chẳng cao hơn cô là bao. Cô hay chế giễu, nói anh ăn bao nhiêu đều phát triển bề ngang cả nên bề dọc mới không khá hơn được.

Mười ba, mười bốn tuổi đầu mà anh chỉ cao hơn một mét rưỡi, nhưng cân nặng lại vượt quá 75kg... Có lúc thấy A Thổ đuổi theo đằng sau, cô cũng thấy hỗn hển thay cho anh.

Thượng Linh thuộc diện dậy thì sớm, từ nhỏ đến lớn đều rất thanh mảnh, mái tóc đen dài, gương mặt thanh tú cộng thêm có nhiều quần áo đẹp nên dù đến đâu, cô cũng đều trở thành tâm điểm ngắm nhìn của các nam sinh. Cô nhận được nhiều thư tình đến độ cầm mỗi cả tay và cũng quen với việc được người khác tỏ tình ngay trước mặt.

Thông thường trong mắt cô, nam sinh chỉ chia làm hai loại, vừa mắt và không vừa mắt. Có lẽ do tiêu chuẩn của cô quá cao nên bao năm chỉ có duy nhất một người vừa mắt cô đó là Phong Duy Nặc, vừa đẹp trai lại vừa tài năng. Còn A Thổ chính là kẻ không vừa mắt nhất trong số những kẻ không vừa mắt.

Đừng nói đến việc có thể cô sẽ có cảm tình với anh, chỉ cần anh đứng bên cạnh thôi là cô đã thấy khó chịu vô cùng. Nhưng anh lại chẳng bao giờ để ý đến thái độ đó của cô, dù cho nam sinh nào đang đứng ngay trước mặt bày tỏ tình cảm, anh cũng đều đứng bên cạnh im lặng không nói một lời.

Tâm trí cô giờ đây hiện lên khuôn mặt và hình dáng cậu thiếu niên béo tròn trong những ngày xa xăm. Sau khi bị đẩy lên giường, gương mặt trong ký ức và gương mặt ngay trước mặt cô trong khoảnh khắc bỗng trùng lặp nhau.

Đúng vậy, anh đã hoàn toàn thay đổi. Ở cạnh nhau bao lâu mà cô chưa từng nghĩ đến việc hai người thực ra chỉ là một: gương mặt đẹp hoàn hảo, tài giỏi hơn người, vô cùng lịch thiệp và rất lạnh lùng cao ngạo.

Nhưng giờ phút này khi đối diện với gương mặt ấy, cảm nhận những điều anh đang làm, cô bỗng thấy nổi da gà.

Cơ thể đang nóng bừng bắt đầu hạ nhiệt, cô khẽ cử động miệng: “Tôi ghét người béo!”

Diệp Thổ chống người phía trên cô, hơi thở gấp gấp nặng nề. Đôi đồng tử u ám bất định, như có những áng mây đen lạnh lẽo lướt qua. Áo choàng vắt hồ hững trên thân hình hoàn hảo của anh, những nơi cơ thể hai người chạm vào nhau gần như đều trần trụi, làn da anh nóng bừng trong khi cô đang dần lạnh băng.

Thượng Linh cố vùng vẫy thêm, cơ thể đang áp phía trên như càng xiết chặt, đôi mắt anh đen tối hơn, rồi lại cúi đầu xuống hôn cô. Cô lảng tránh anh với ánh mắt căm ghét, anh với tay nắm chặt hai bên gò má, cướp đoạt ác độc đến mức như đang tuyên bố quyền sở hữu của mình. Hơi thở gấp gấp ghé sát bên tai, cô nghe thấy giọng nói lạnh lùng vang lên: “Em là người tình của tôi. Đây là nghĩa vụ của em.”

“Không! Buông ra!...”

Anh lại lần mò trên cơ thể khiến hơi thở cô run rẩy. Gương mặt cô trắng bệch, dục vọng trong đôi mắt anh khiến cô càng lúc càng sợ hãi.

Anh hôn cô, nụ hôn cuồng nhiệt làm cô khó thở, những ngón tay dịch chuyển trên khắp cơ thể cuối cùng tóm chặt hai cánh tay không ngừng vùng vẫy, bắt cô giờ tay cao quá đầu.

Anh ngẩng đầu lên nhìn, sự lạnh lùng trong đôi mắt đã biến thành ham muốn mãnh liệt. Anh như đánh mất tất cả lý trí khi vừa thấy sự căm ghét và cự tuyệt trong đôi mắt cô: “Tôi đã nói với em. Tôi sẽ không khoan dung bất kì lần nào nữa.”

Bất cứ chuyện gì đều có thể thỏa hiệp được cả. Cô cần tiền, anh đưa cô tiền; cô cần quần áo, anh mua quần áo cho cô; cô thích xe, anh tặng xe; thậm chí cả con người anh cô đều có thể lấy đi. Chỉ có mình cô, anh sẽ không bao giờ buông tay.

Căm ghét cũng được, cự tuyệt cũng xong, tất cả đều không quan trọng.

“Anh dám! Tránh ra! Cút đi!” Cô vẫn vùng vẫy, dù vô cùng sợ hãi nhưng vẫn quyết không rơi nước mắt. Không chịu cúi đầu, không chịu cầu xin, cô chỉ một mực liên tục cảnh cáo anh. Anh không dám, cô biết anh không dám. Vì anh là A Thố. A Thố chỉ cần một ánh mắt của cô liền ngoan ngoãn nghe lời ngay từ khi còn nhỏ.

Cũng giống như lần ở khách sạn, cuối cùng anh vẫn buông tay. Anh ngừng tất cả mọi hành động, nhìn thẳng vào người nằm dưới mình, không khí như đông kết khi khoảnh khắc hai người nhìn vào mắt nhau.

Bên ngoài cửa sổ, ánh chiều tà dần buông, mặt trời nhuộm vàng cả bầu trời. Ánh nắng vàng vọt lướt qua phòng, chiếu ánh sáng u tối mê hoặc trên cơ thể mềm mại thanh mảnh của cô. Làn da cô trắng ngần, chấm đỏ tươi trước ngực nhấp nhô theo từng hơi thở, vẻ đẹp ấy như mũi kim châm nhói đau mắt anh.

Anh cúi đầu xuống, những sợi tóc đen trên trán che kín đôi mắt. Trong giây lát, không có bất kì dấu hiệu nào, anh đã tiến đến. Không hề thành thực, thậm chí còn hơi ngây ngô vụng dại, anh liên tục thở gấp, tan biến trong cơ thể cô.

Thượng Linh run rẩy, gương mặt tái mét, gần như kêu lên vì đau đớn.

“Ồ khốn kiếp!...” Cô không dám tin anh lại dám làm vậy.

19. Chương 19: Anh Không Quan Tâm

Cơn đau buốt khủng khiếp lại bùng lên chỉ sau vài giây tạm lắng. Cảm giác ảm áp tuyệt vời ấy là bằng chứng anh hoàn toàn chiếm hữu cô. Anh tự nhủ nhủ mình cho dù chỉ là thân xác thôi cũng được, đối với anh chẳng hề quan trọng.

Những tiếng kêu đau đớn vang lên khi anh di chuyển không ngừng trong cô, những âm thanh rời rạc lẫn trong hơi thở nặng nề khó nhọc của anh, nghe có phần chói tai...

Thượng Linh không rõ những ngón tay siết chặt cánh tay mình đã buông ra từ lúc nào, chỉ cảm thấy đau đến khủng khiếp. Cơ thể bị cuốn chặt, từng động tác đều khiến cô khẽ kêu lên giống như đang cầu cứu nhưng không biết giờ phút này còn có thể cầu cứu ai. Cơn đau khiến cô không ngừng co người nhưng lại bị ép buộc phải tuân theo...

Anh như mê muội, những sợi tóc rủ xuống, bóng tối xâm chiếm cả gương mặt tuyệt đẹp, anh ngấu nghiến hôn lên môi cô, thở gấp...

Cuối cùng không còn chống cự nữa, nhưng cũng không cam chịu bị chiếm đoạt như vậy, cô ngẩng đầu lên cắn một nhát lên vai anh. Làn da anh trắng như ngọc, thậm chí còn mềm mại mịn màng hơn cả cô, nhưng trong mắt mình, cô lại thấy anh đáng ghét đến mức ấy.

Tóm chặt lấy cánh tay anh, cô cắn thật mạnh không chịu buông, dường như chỉ làm như vậy mới trút được nỗi căm phẫn, mới có thể làm cô quên đi cảm giác nhục nhã bị chiếm đoạt.

Đôi chân hơi run rẩy bước trên sàn nhà, giữa hai chân đau rát, Thượng Linh không đứng vững ngã về phía sau, người nằm trên giường vội bật dậy đỡ lấy. Khoảnh khắc làn da chạm vào anh, cơ thể Thượng Linh bỗng run rẩy, vô thức lẩn tránh.

Anh ôm chặt cô từ phía sau, kéo cô sát vào lòng, chậm rãi hôn lên mái tóc và hai bên gò má cô. Trong lòng Thượng Linh lúc này vô cùng cảm phần: “Anh có buông ra không?”

Hơi thở nặng nề phảng phất bên tai, hồi lâu sau cô thấy anh lạnh lùng thốt lên hai tiếng: “Không buông!”

Hơi thở ấm áp đã không còn phảng phất hơi rượu nhưng vẫn còn mùi hương bạc hà thoang thoang: “Trước đây đã không buông tay, bây giờ càng không có lý do để buông. Em hãy ngoan ngoãn, đừng làm anh tức giận nữa, vui vẻ ở lại bên anh.”

Thượng Linh nhếch mép, lạnh lùng giễu cợt: “Ai bảo anh chiếm được lần đầu tiên của tôi, tôi sẽ không thể đến bên người khác được nữa? Hay nói cách khác, nếu đây không phải lần đầu tiên của tôi, anh có thể bữa bãi làm chuyện vừa rồi với tôi. Đúng là tôi cầm tiền của anh, đồng ý làm người tình của anh. Bây giờ anh đạt được mục đích rồi, chúng ta hãy coi đây là một vụ đổi chác. Sau này chẳng ai nợ ai cả!”

“Thượng Linh...” Anh vừa giống như đang than thở lại vừa giống như đang giải thích: “Đúng là lúc đầu anh có ý đồ thật, nhưng sau này...”

“Sau này thì sao? Biến giả thành thật? Là thật nên anh buộc phải làm việc vừa rồi ư? Anh có thấy quá nực cười không? Diệp Thổ anh nhớ lấy câu này, đừng tưởng tôi giống như đám đàn bà ngoài kia ngày đêm nhìn anh thèm thuồng, ao ước được anh quăng ấy đồng, được lên giường cùng anh. Có tiền rồi thì sao? Đẹp trai rồi thì sao chứ? Đối với Thượng Linh tôi, anh mãi mãi vẫn chỉ là A Thổ. Cả đời này đều không bao giờ thay đổi được!” Cô cắn môi, tiếp tục nói: “Còn nữa, tôi có thể được đàn ông bao, nhưng sẽ không bao giờ làm kẻ thứ ba. Anh và Huệ Nhi đã đính hôn, hãy yên phận mà sống! Đừng có lôi tôi vào!”

“Quan hệ giữa Anh và Huệ Nhi không phải như vậy.” Anh ngừng lại, dường như muốn giải thích rõ ràng nhưng lại không biết làm sao để giải bày, chỉ đáp: “Giữa hai chúng ta sẽ không có người nào khác. Những việc đó anh sẽ giải quyết, em không cần phải bận tâm.”

“Xong việc đàn ông bao giờ chả nói thế! Nhưng tôi không tin!” Cuối cùng Thượng Linh đã đẩy được anh ra, gắng gượng bước vào nhà tắm.

Nhân lúc Diệp Thổ rời khỏi chung cư, Thượng Linh liền chạy trốn, thu dọn hành lý mau chóng trở về thành phố Z. Lúc về đến thành phố Z đã là nửa đêm, Thượng Linh kéo hành lý, thấy bộ dạng mình đúng là nhếch nhác.

Bờ biển đêm vô cùng tĩnh lặng, cô đẩy cửa bước vào căn nhà gỗ sơn đen, căn phòng đã lâu ngày không có người ở nên bốc mùi ẩm mốc. Sau khi thu dọn qua loa, cô mệt mỏi nằm lăn ra giường không ngồi dậy được.

Buổi trưa lúc nói với Mễ Mễ rằng mình phải nghỉ việc, cô hoàn toàn không ngờ lại thê thảm đến mức phải chạy trốn về căn nhà bỏ hoang từ lâu ở thành phố Z để lẩn tránh một người.

Khi gia đình phá sản, cô vừa học vừa làm, không có tiền thuê nhà nên chỉ có thể đến đây sống. Căn nhà nhỏ này là của người đánh cá trước đây hay mang cá đến cho nhà cô.

Vì thích ăn cá biển tươi, nên cô đối xử với người ấy rất tốt. Sau khi gia đình gặp nạn, cũng chỉ có duy nhất người đó chìa tay ra giúp đỡ, tặng cô căn nhà nhỏ dùng để chứa dụng cụ đánh cá và làm nơi nghỉ ngơi trước khi đi biển.

Cơn buồn ngủ kéo đến, Thượng Linh chìm vào giấc ngủ trong mạch suy nghĩ rối ren. Giấc ngủ chập chờn không yên, nhất là khi trời gần sáng, cô thấy trên mặt ngứa ngáy giống như có gì đó đang lướt nhẹ qua.

Lúc tỉnh dậy, bên ngoài cửa sổ trời đã sáng hẳn. Không ngờ lại có bữa sáng nóng hổi đặt trên chiếc bàn gỗ sơ sài trước giường. Thượng Linh ngẩn người, lẽ nào căn nhà này lâu không có người ở nên ma quỷ lộng hành. Cô vừa nghi ngờ vừa ăn hết sạch bữa sáng.

Kết quả vừa cắn đến miếng cuối cùng, có vị khách không mời mà đến đẩy cửa bước vào nhà. Miếng sandwich nghẹn ngay trong cổ họng, cô ho sặc một hồi. Anh tiến lên vài bước, khẽ vỗ vai cô rồi đưa cho cô cốc nước.

Mãi mới thở được, Thượng Linh liền giở giọng ngay lập tức: “Anh bám theo tôi?”

Anh cúi xuống nhìn thẳng vào mắt cô, gương mặt mệt mỏi rã rời: “Em không phát hiện ra là A Ảnh vẫn bám theo em sao?” Đầu ngón tay thanh mảnh đưa ra chạm vào má cô, nhưng cô đã kịp tránh.

“Con chó trung thành khôn kiếp!” Thượng Linh tức giận nói.

Chiều qua cô trở về VIVS định xin nghỉ việc, nhưng chị Thái Hoa không những không chịu nhận đơn xin thôi việc của cô mà còn bám theo cô sát sao, đến nỗi cô vào nhà vệ sinh cũng đi theo cô. Lúc đó Thượng Linh mới hiểu, lần này Diệp Thổ hạ quyết tâm phải giữ cô lại bằng được.

Thượng Linh càng tức giận hơn, để cắt đuôi Thái Hoa, cô cố tình dụ chị đến biệt thự của Phong Duy Nặc, nhân lúc chị ta đang lú lẫn đầu óc vì trai đẹp, cô liền chuồn luôn.

Định quay về thành phố Z để tạm lánh sóng gió, kết quả cô lại rơi ngay vào cảnh bộ ngựa bắt ve, chim sẻ đợi sẵn, quên mất có kẻ đang bám ngay sau lưng mình! Cô vô cùng hối hận muốn đâm ngực mình.

“Đi về đi!” Anh cúi người xuống, nắm chặt bờ vai cô: “Em không chạy mãi được đâu, đi đến đâu cũng như nhau cả, anh đều sẽ tìm được em.”

Mùi hương bạc hà thoang thoảng phảng phất trên chiếc sơ mi màu đen, cảnh tượng khi anh chiếm đoạt bỗng hiện lên thật rõ ràng trong trí óc cô. Vô thức đẩy anh ra, cô bước nhanh khỏi căn nhà nhỏ.

Trên bờ biển, nước triều dâng cuộn cuộn. Gió biển thổi mạnh, hất tung mái tóc ngắn của Thượng Linh. Nhìn ra phía sau, bóng người cao ráo đang chậm chậm bước đến, anh đứng ở một góc xa trên bãi biển ngóng nhìn cô. Dù khoảng cách xa như vậy, nhưng cô vẫn cảm nhận rất rõ sự lạnh lùng mạnh mẽ toát ra từ cơ thể anh, Thượng Linh run rẩy yếu ớt, quay đầu chạy về vách núi. Mỗi lần nhớ lại chuyện xảy ra sau đó, Thượng Linh đều ngưng ngừng sâu thẳm.

Vách đá bên bờ biển không cao, chỉ mấy phút sau cô đã chạy đến nơi. Ngày hôm đó gió biển khá mạnh, nhưng cũng không lớn đến nỗi thổi bay người được. Diệp Thổ đáng ghét, nhưng chưa đến nỗi cô thà chết còn hơn là thấy mặt anh. Ngược lại, nếu có cơ hội lựa chọn, cô nhất định sẽ lao ngay vào lòng anh không hề do dự. Ít nhất như vậy cũng sẽ không xảy ra sự cố sau đó.

Giây phút trượt chân, cơ thể mất thăng bằng, Thượng Linh chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù lướt qua tai, khoảnh khắc ấy khiến cô kinh hoàng đến dựng tóc gáy. Cô bị rơi xuống vực mất rồi!

Điều khiến cô lúng túng hơn nữa là vẻ mặt của Diệp “mỹ nhân” lúc đó. Ánh mắt ấy, gương mặt ấy như đang nói: “Lẽ nào em thà nhảy vực còn hơn chấp nhận ở bên anh?”

Thượng Linh đau buồn, nước mắt đầm đìa: Ông anh, ai nhảy vực cơ chứ? Cô chỉ trượt chân thôi mà!

20. Chương 20: Những Chuyện Chết Tiệt

PHẦN 2

ĐÚNG LÚC, KHÔNG ĐÚNG NGƯỜI

Lúc tỉnh lại, Thượng Linh đã ở trong bệnh viện. Lúc cô vẫn chưa thở ra hơi, Mễ Mễ đã lao ngay đến: “Bạn hiền yêu quý! Cậu làm sao vậy? Vẫn ổn chứ? Cậu trả lời mình ngay! Làm sao cậu có thể nhảy vực chứ? Làm sao có thể bỏ lại mình một thân một mình như vậy chứ? Nếu cậu bỏ lại mình, căn chung cư đáng yêu của chúng ta ai sẽ trả tiền thuê? Lúc mình muốn đi bar ai sẽ đứng cạnh làm nền ỉnh nổi bật? Lúc cơn sốt phát tác, ai sẽ cùng sốt mướt với mình chứ? Hic, hic, hic...”

Thượng Linh sắp rụng rời, đá Mễ Mễ một nhát.

“Cậu đá thật à?” Mễ Mễ vịn vào giường lăn xuống đất: “Đồ đàn bà xấu xa! Người ta vì cậu mà vội chạy từ thành phố S đến đây đây!”

“Vậy thì thành thật cảm ơn cậu!” Thượng Linh nhếch mép, nhe ra một nụ cười khùng bố: “Đa tạ cậu đã cần mình như vậy!”

“Có gì đâu!” Mễ Mễ cười ngượng ngập, đỡ Thượng Linh ngồi dậy, đưa cô cốc sữa nóng. Thượng Linh chăm chú nhìn đồ ăn đặt trên tủ đầu giường: “... Anh ta vẫn ở đây?”

Mễ Mễ lắc đầu, thấy bộ dạng thở phào nhẹ nhõm của bạn hiền, buột miệng nói: “Thực ra mình thấy Diệp “mỹ nhân” quá tốt với cậu!” Mễ Mễ kể cho Thượng Linh nghe, lúc cô hôn mê, anh luôn túc trực đầu giường, tuy không nói gì nhưng chỉ cần nhìn gương mặt đã biết anh đang vô cùng lo lắng.

Lúc Mễ Mễ đến, A Ảnh cũng ở đây, tay vẫn còn cầm mấy bộ quần áo vừa mua định đưa cho Diệp Thố thay. Nhưng anh không tài nào thuyết phục nổi ông chủ, cuối cùng chỉ còn cách nhìn Diệp Thố đang ướt sũng đứng đợi một bên.

Cho đến khi bác sĩ nói Thượng Linh không sao cả, chỉ bị chấn động não nhẹ, bàn tay vẫn nắm chặt lúc đó mới từ từ buông.

Khi bước ra ngoài, khuôn mặt anh vô cùng mệt mỏi. A Ảnh đưa quần áo giục anh thay, nhưng anh gạt đi, chỉ dặn Mễ Mễ gắng chăm sóc cho Thượng Linh rồi đi ngay.

Lúc anh đi, Mễ Mễ thấy vô cùng khó hiểu, còn A Ảnh lại bình thản như thường ngày, anh hơi giấu cợt kể cho Mễ Mễ nghe rằng, Thượng Linh lấy cái chết để chứng tỏ cô không muốn ở cạnh Diệp Thố. Nếu vậy anh còn biết làm sao nữa? Chẳng lẽ cứ cố gắng níu kéo không chịu buông tha cô ư? Vì trong lòng anh luôn có cô nên anh mới chấp nhận từ bỏ. Cô có thể quay lại thành phố Z, có thể tiếp tục đến VIVS làm việc, còn anh sẽ không ép buộc cô nữa.

“Cậu thành công rồi! Tuy nhiên phương án nhảy vực này mất mặt quá! Chỉ tiếc là Diệp “mỹ nhân”...”

“Ai nhảy vực chứ?” Thượng Linh nóng nảy: “Mình bị trượt chân mà! Còn nữa, rõ ràng trong chuyện này mình mới là người bị hại. Tại sao mọi người đều đứng về phía anh ta? Anh ta đã dính hôn rồi, mà còn lãng nhăng giở trò với mình, là anh ta cưỡng bức mình!”

“Thôi đi nàng! Dù gì anh ấy cũng vừa đẹp trai vừa tài giỏi! Còn cậu, cậu có cái gì, đến ngực cậu còn chẳng có nữa là.”

Thượng Linh tức giận, nhấc ngay cốc lên quăng mạnh một nhát, Mễ Mễ nhẹ nhàng tránh được, chiếc cốc trúng ngay người vừa đẩy cửa bước vào. Sữa đổ tràn ra người anh, thế là đi tong bộ vest màu đen đắt tiền.

Phong Duy Nặc ngán ngẩm khẽ giũ quần áo nói: “Sung sức thế? Xem ra có thể xuất viện được rồi!”

Hai ngày sau khi Thượng Linh bình phục từ vụ nhảy vực, mọi việc lại diễn ra bình thường.

Cô quay trở lại thành phố S, chuyển về sống cùng Mễ Mễ, vẫn vừa đánh văn bản vừa nghe chuyện phiếm trong phòng đối ngoại, thỉnh thoảng cũng đến khu biệt thự của Phong Duy Nặc uống tiệc tách trà.

Những ngày cuối hè lặng lẽ trôi qua. Khi sắc thu dẹt vàng cả thành phố, Thượng Linh mới ngỡ ngàng, đã gần hai tháng nay cô chưa gặp Diệp Thố. Ngày tháng dường như nhàn rỗi quá mức, chẳng còn tiệc tùng, sân golf... Những câu chuyện ngồi lê đôi mách của các người đẹp về chuyện giữa cô và Diệp Thố cũng dần biến thành chuyện giữa Diệp Thố và vị hôn thê.

“Những cuộc hôn nhân chính trị giữa các thành viên hội đồng quản trị tập đoàn bao giờ chả vậy. Màn kịch nhạt nhẽo của những người lắm tiền nhiều của!”

“Dù sao thì kết hôn xong, người nào người nấy lại tìm niềm vui riêng thôi!”

“Chính là thế! Cứ ngay như cô Huệ Nhi ấy, còn chẳng xinh đẹp bằng mình!”

“Nhưng, dù sao cũng vẫn hơn Thượng Linh!”

“Đúng vậy! Ít nhất thấy Huệ Nhi, mình còn thoải mái trong lòng.”

...

Chuyện trò vẫn cứ riu ra riu rít, lớp đa lớp đốp...

Thượng Linh ngoài mặt tuy không thêm chấp với họ, nhưng trong lòng thì vô cùng tức giận.

Một hôm, cô lại nghe thấy các người đẹp đang túm tụm lại buôn chuyện. Lần này hình như đang cược với nhau gì đó, nói là mọi người làm việc ở VIVS lâu như vậy, thử độ xem chị em nào thấy “mỹ nhân” CEO mặc quần áo “mát mẻ” nhất.

Nhiệt độ điều hòa trong khách sạn quanh năm đều ổn định, dù là ngày hè nóng bức nhất, Diệp Thố vẫn mặc áo sơ mi dài tay màu đen, còn chẳng bao giờ để lộ khuỷu tay. Điều này khiến các người đẹp có nhiều nghi vấn đen tối xung quanh thân hình anh. Người nào thắng cuộc sẽ có phiếu ăn tối suất Vip dành cho hai người tại nhà hàng xoay.

Có lẽ chị Thái Hoa là người làm việc tại đây lâu nhất trong số tất cả mọi người, chị nói có một lần làm thêm, tình cờ đi qua khu bể bơi trong nhà, thấy Diệp Thố mặc quần bơi. Thân hình cao ráo, làn da trắng như sứ vừa nung men ngọc, rõ ràng là rất gầy nhưng không hề yếu ớt, thân hình rắn rỏi đẹp không tưởng tượng nổi.

Các người đẹp ồ lên, say mê với hình ảnh mà mình vừa tưởng tượng ra.

Đúng lúc chị Thái Hoa mặt mày rạng rỡ chuẩn bị lấy phiếu ăn tối thì một bàn tay thon thả mềm mại khác đã vươn ra lấy mất phần thưởng. Quay đầu nhìn lại mới biết, người vừa lấy phiếu là Thượng Linh, cô đang ôm chổng tài liệu trên tay, vẻ mặt vô cùng dửng dưng.

“Lẽ nào em thấy anh ta mặc ít hơn nữa hay sao?” Còn ít hơn cả quần bơi, lẽ nào...

“Nếu lông cũng tính là quần áo thì chắc em là người thấy anh ta ăn mặc mát mẻ nhất. Cám ơn vì phiếu ăn tối nay nhé!” Cô vẫy vẫy tờ phiếu, dương dương tự đắc cười nhạt bước đi, để lại cả đám người đẹp đang ngây người như phỗng.

Lúc này, Thượng Linh không hề hay biết, một câu nói vô tình cho hả giận ngày hôm nay sẽ dẫn đến hậu quả là gặp ngay phải một nhân vật phiền hà giỏi sứt mũi.

Đương nhiên, đây là chuyện về sau. Hiện giờ đang là thời điểm ung dung tự tại nhất của Thượng Linh.

Sau khi kết thúc buổi biểu diễn, Phong Duy Nặc không quay lại Vienna mà có ý định ở lại VIVS lâu dài. Biệt thự nhà vườn của khách sạn không hề rẻ nhưng dường như anh chẳng hề quan tâm. Thượng Linh thấy rất kì lạ, tuy nhà họ Phong giàu có thật nhưng không giàu đến mức anh có thể tiêu tiền như rác thế này chứ?

“Em không biết là chơi đàn piano kiếm được nhiều tiền lắm hay sao?” Phong Duy Nặc giả thích nghi ngờ của cô như vậy: “Thế nào, có định học lại piano nữa không?” Có một lần sau khi ăn trưa, anh hỏi cô khi đang ngồi trên ban công rộng rãi tầng một của biệt thự.

“Anh dạy em ư? Chi phí học piano đắt lắm!”

Anh tựa người vào hàng rào, đưa tay ra nắm lấy vai cô: “Nếu em học, một nụ hôn đổi lấy một tiết học, thế nào?”

Thượng Linh nghĩ ngợi rồi mỉm cười: “Thì ra nụ hôn của em có giá vậy cơ à? Vậy thì hôn trên má hay hôn môi, hôn sâu hay hôn lướt, có quy định thời gian bao lâu không?”

Đầu ngón tay anh khẽ lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cười đáp: “Tùy em, chỉ cần hôn là được!”

Bề ngoài tuy bình thản, nhưng trong lòng cô đã bắt đầu suy tính. Mặc dù công việc hiện nay cũng tạm được, nhưng dù sao cô vào đây được là nhờ mối quan hệ mờ ám kia, vả lại người đưa cô vào giờ chẳng liên can gì đến cô nữa. Cuộc sống bây giờ không có gì phải lo nghĩ nhưng không thể cứ tiếp tục mãi thế này được. Ngộ nhỡ một ngày nào đó, ông chủ “mỹ nhân” lại gây rắc rối cho cô, lẽ nào cô lại nghĩ việc một lần nữa sao?

Sau vụ Diệp Thố, cô rút ra được bài học kinh nghiệm nhớ đời: “Số gạo” dài hạn không hẳn đã vững bền.

Muốn không phải lo nghĩ gì về cơm áo gạo tiền, vẫn phải dựa vào chính bản thân mình. Cô hạ quyết tâm, nhìn Phong Duy Nặc cười: “Được, vậy cứ như thế nhé!”

Buổi tối sau khi nghe chuyện này, Mễ Mễ lại có nhận định khác với Thượng Linh.

“Anh ta có ý đồ với cậu!”

Chỉ mấy chữ rất ngắn gọn nhưng Thượng Linh lại thấy rất lạ, tại sao lại là ý đồ mà không phải là theo đuổi?

“Giác quan thứ sáu!” Nói về việc chống đỡ lại “kẻ thứ ba”, Thượng Linh là cao thủ, nhưng nếu nói đến kinh nghiệm tình trường thì Mễ Mễ mới chính là cao nhân. Theo quan điểm của Mễ Mễ, Phong Duy Nặc là cao nhân trong số các cao thủ trong tình yêu.

Tuy chỉ gặp anh chóng vánh trong bệnh viện nhưng Mễ Mễ có thể cảm nhận Phong Duy Nặc và Diệp Thố là hai loại người hoàn toàn khác nhau. Thực ra so với một Diệp Thố lạnh lùng, hờ hững, Phong Duy Nặc lúc nào cũng dịu dàng cười nói còn nguy hiểm hơn nhiều.

“Mình có bao giờ nói bề ngoài và nội tâm tương đồng với nhau đâu? Anh ấy vốn là kiểu người bề ngoài vô hại nhưng bên trong liều lĩnh cơ mà.”

“Điều này mình lại không hề thấy được, mình chỉ cảm nhận rằng ánh mắt anh ta nhìn cậu không hề đơn giản chút nào. Nói thế nào nhỉ, có cảm giác giống như mèo đang nhìn chuột, kiểm soát và chơi đùa, có hiểu không?”

Chẳng mấy khi Mễ Mễ nghiêm túc được một lần, chỉ tiếc là Thượng Linh đã không coi là thật.

Từ năm lên mười hai, cô và Phong Duy Nặc đã sống cùng nhau dưới một mái nhà. Trong bốn năm ấy, hai người từ những cô, cậu bé ngây thơ đã lớn lên thành thiếu niên, thiếu nữ, lúc nào cũng ở bên nhau. Cô biết con người Phong Duy Nặc mà mọi người thấy và cũng biết cả con người mà những người khác không bao giờ thấy được.

Đúng là lúc đầu cô không hề thoải mái khi gặp lại anh, nhưng cảm giác ấy những ngày gần đây đã hoàn toàn tan biến. Thỉnh thoảng khi một mình bên cạnh cô, anh cũng cố ngồi gần lại, đôi lúc cũng ôm hoặc bẹo má cô, nhưng tất cả đều diễn ra rất tự nhiên và cô cũng không hề chống đối. Hoàn toàn không giống với hành động cướp đoạt lạnh lùng như Diệp Thố. Có ai lại không thích một người đàn ông dịu dàng chứ?

Tuy trước đây, anh đã từng đề nghị cô làm bạn gái anh, nhưng sau này chưa bao giờ nhắc lại. Thực ra mối quan hệ giữa hai người như hiện nay là vừa đẹp, cân bằng ổn định, sẽ không có điều gì bất trắc cả.

Tuy nhiên, trạng thái cân bằng ấy cũng chẳng duy trì được lâu. Mọi việc thay đổi khi cô đến một cửa hiệu piano tập đàn. Oan gia ngõ hẹp chẳng qua cũng chính là thế này đây. Cô đã gặp Đào Thanh tại nơi đó.

Khoảng trước mùa hè năm nay, cô thấy tức thay ột cô bạn đồng nghiệp nên đã cải trang thành thiên kim tiểu thư chơi xỏ tay mặt trắng ấy, không ngờ giờ đây lại gặp hắn trong tiếng piano tạp nham thế này. Bây giờ, thân phận của cô là người qua đường đến nộp tiền tập đàn. Còn hắn là bạn trai con gái ông chủ cửa hiệu.

Tiêu đời rồi! Kẻ thù gặp nhau mắt long sòng sọc, thiên kim tiểu thư giả mạo Thượng Linh đã lọt vào tầm mắt Đào Thanh.

21. Chương 21: Đàn Ông Đầu Giống Nhau

Sau sự kiện máy ghi âm trong quán trà, “máy bay” Phương Hiểu Quyên cầm thù Đào Thanh đến tận xương tủy. Không những đá hấn ta ngay lập tức mà còn sai hai tay cao to lực lưỡng đến đòi hết sạch xe cộ và hàng hiệu trước đây mua cho Đào Thanh về.

Đào Thanh mắt cả chì lẫn chài, muốn quay trở lại thì bị bạn gái cũ ném ngay vào mặt một câu: “Một lần bất tín vạn lần bất tin!”

Về sau không hiểu sao sự việc này lại đồn đến tận công ty Đào Thanh. Tuy không đến nỗi bị đuổi việc nhưng hình ảnh hắt ta trong mắt cấp trên xuống cấp trầm trọng, mất luôn cơ hội thăng tiến trước đây.

Đào Thanh suy đi nghĩ lại, hiểu ra tất cả mọi việc đều là do cô nàng thiên kim tiểu thư kia giở trò. Chỉ có điều hắt ta không sao tìm được cô nàng tóc ngắn Trần Dung Linh lúc quay lại quán bar.

Nhiều tháng sau, với gương mặt đẹp trai và một công việc khá khấm, Đào Thanh đã lọt vào mắt xanh con gái ông chủ hiệu đàn giàu có này, trở thành con rể tương lai của ông ta.

Gần đây, chính là thời kì yêu đương nồng nàn nhất của hai người. Đào Thanh thường xuyên đến đây đợi bạn gái tập đàn xong rồi đưa cô ta đi hẹn hò. Thế mà...

Đúng là: “Tìm em trăm lần tìm hoài không thấy, quay đầu nhìn lại em ngay dưới bóng đêm này!”

Lúc gặp Thượng Linh tại hiệu đàn, không hiểu sao câu “chết tiệt” bật ngay lên trong đầu Đào Thanh, hắt ta vừa dương dương tự đắc về tài nghệ giỏi giang của mình, vừa nhìn Thượng Linh bằng ánh mắt căm hận.

Vẫn mái tóc ngắn, khuôn mặt xinh xắn, mũi cao, miệng trái tim thanh tú như trước kia. Chỉ có điều, Thượng Linh ăn mặc rất bình thường, áo dài trắng đơn giản, bên trong là chiếc áo len cao cổ màu đen, bên dưới mặc quần bò, đi giày bệt. Cô trang điểm rất nhạt, thần sắc lại càng nhạt nhòa hơn, ôm một chồng tài liệu từ phòng tập đi ra, trông cô giống như một sinh viên vừa tốt nghiệp đại học. Cô như trở thành một người khác hoàn toàn so với cô gái trang điểm kẻu gợi, ăn mặc sành điệu dưới ánh đèn mờ ảo trong quán bar lúc trước.

Chỉ có điều, tất cả đều không còn quan trọng. Điều quan trọng là, tại sao cô ta lại xuất hiện vào thời điểm này, tại nơi này?

Đào Thanh cảnh giác, ôm chặt bạn gái giả vờ không thấy cô, vội vàng rời đi. Thượng Linh trề môi, chửi thầm trong bụng một câu vô thưởng vô phạt.

Đào Thanh cảnh giác, ôm chặt bạn gái giả vờ không thấy cô, vội vàng rời đi. Thượng Linh trề môi, chửi thầm trong bụng một câu vô thưởng vô phạt.

Thực ra sau khi gặp phải Đào Thanh, Thượng Linh định sang cửa hiệu khác tập đàn, nhưng vì cửa hiệu này vừa gần nhà vừa gần công ty, tiện cho cô đến tập sau giờ làm. Cộng thêm thái độ vờ như không quen biết của Đào Thanh, cô tưởng rằng hắt ta lo sợ bạn gái biết chuyện nên không gây thù hằn gì, thành ra cô cũng chẳng lưu tâm nhiều đến việc này.

Nhưng một buổi tối vài hôm sau, khi Thượng Linh vừa bước ra khỏi cửa hiệu, còn chưa đi được mấy bước thì cô đã bị hắt ta chặn lại trong một ngõ nhỏ vắng vẻ.

Nụ cười nham hiểm đen tối của Đào Thanh làm cô muốn đâm vào mặt hắt ta một nhát, cô ôm chặt sách tập piano định phải tay bước đi nhưng hắt ta đột nhiên lại gào to tên cô.

“Thượng Linh! Ha ha, không gọi nhầm chứ! Hai sáu, à không, sắp hai bảy tuổi. Làm việc tại phòng đối ngoại của khách sạn VIVS. Hiện đang sống tại chung cư trước mặt. Nghèo kiếp xác, đúng không?” Rõ ràng Đào Thanh đã chuẩn bị trước khi gặp cô, oang oang tất cả mọi tình tiết hắt ta tìm ra được.

Sau đó Đào Thanh mau chóng nói ra mục đích của lần gặp này. Hắt đòi cô bồi thường thiệt hại lần bị máy bay bà già giàu có đá, cả lãi lẫn gốc là hai trăm ngàn tệ.

Thượng Linh lạnh lùng cười đáp: “Anh cũng biết tôi nghèo kiếp xác, lấy đâu ra hai trăm ngàn? Hay là anh thử đi hỏi xem bạn gái hiện nay của anh có không, hỏi mượn cô ấy xem thế nào?”

“Cô không có nhưng người tình của cô có!” Hắt chẳng hề nao núng, tiếp tục cười nham hiểm: “Còn nữa, đừng có lấy anh ta ra mà uy hiếp tôi! Cô cũng có sơ hở đấy! So với CEO của VIVS, con gái chủ hiệu đàn có thấm vào đâu, sao dám so bì với cô.”

Thượng Linh khẽ chớp mắt. Hiểu rồi, ngụ ý của hắn ta là thế này: Người tình của cô giàu hơn, quyền thế hơn người yêu tôi. Nếu cô dám tiết lộ chuyện này với người yêu tôi, tôi sẽ đến chỗ người tình cô, nói là tôi và cô có quan hệ mờ ám với nhau. Thử xem, hắn ta còn để mắt đến cô nữa không?

Đã hai tháng rồi Thượng Linh không gặp Diệp “mỹ nhân”, tin tức của tay này xem chừng lỗi thời quá!

Cô thở dài chậm rãi: “Được rồi!” Thấy hắn mặt mày hớn hở, cô lại nói tiếp: “Vậy anh tự đến tìm CEO của VIVS mà đòi. Chỉ có điều có gặp được anh ấy hay không, không phải là việc của tôi.” Trong ngõ nhỏ có mấy người đi làm về, nhân lúc có người đi qua, cô lấy sách tránh hắn, mau chóng rời đi.

Tất nhiên về sau, Đào Thanh không chịu từ bỏ dễ dàng thế, cũng không dám đánh liều đi tìm CEO của VIVS, thỉnh thoảng đụng phải Thượng Linh ở cửa hiệu, anh ta luôn lườm cô với ánh mắt cảnh cáo hung ác.

Thượng Linh đã hiểu rõ bản chất con người này, biết rõ hắn không có gan đi tìm Diệp Thố, nên cũng mặc cho hắn tha hồ lườm. Còn con gái ông chủ cửa hiệu đàn, bề ngoài trông có vẻ hiền thực ngoan ngoãn nhưng thực ra bản chất cũng chẳng khác gì Đào Thanh.

Mặt cửa mướp đắng, kẻ cắp gặp bà già, Thượng Linh cũng chẳng cần phải chen chân vào.

Chỉ có điều, mọi việc lại hỏng cả vì Đào Thanh quá kém cỏi, chưa đầy mười mấy ngày, không biết hắn đã làm gì khiến đại tiểu thư không vui mà đá bay hắn luôn.

Hôm đó sau khi tập đàn xong, Thượng Linh thấy Đào Thanh ôm một bó hoa đứng ngoài cửa hiệu ngơ ngẩn đợi con gái ông chủ, sau đó lại bị chửi rửa thậm tệ thất thểu đi về như thường lệ.

Sau này nghĩ lại, Thượng Linh thấy mình hôm đó có lẽ đầu óc có vấn đề thật, thấy bóng dáng ử rữ của Đào Thanh, không nén nổi thở dài một tiếng, bước lên phía trước nói: “Anh đừng có hy vọng làm gì nữa, con gái ông chủ này có đến mấy người bạn trai, họ ai cũng giàu có hơn anh. Mặt khác, cô ta lại trẻ trung xinh đẹp, hà cớ gì phải thích anh chứ?” Ngẫm ý trong đó thực ra là, chỉ có thể loại già khú để lằm tiền như Phương Hiểu Quyên mới một lòng một dạ với anh thôi.

Hắn ta quay đầu lại nhìn Thượng Linh, không tức giận cũng chẳng chửi rửa, xem chừng có vẻ thích con gái ông chủ thật nên vô cùng buồn bã khi bị đá.

Cô lắc đầu: “Anh không thấy mình thật ngu ngốc hay sao? Bỏ người bạn gái tử tế như Ninh Ninh, chạy theo bám váy những cụ già giàu có, những cô tiểu thư đồng danh. Có phải anh không kiếm nổi tiền đâu, cũng chẳng phải là kẻ mặt hạng, cả ngày đi nịnh nọt đàn bà thì hay lắm sao? Nếu còn là đàn ông thì biết đường mà thay tâm đổi tính bắt đầu lại! Mặt mũi có đến nỗi nào đâu, lại nhanh nhẹn tháo vát, chẳng lẽ còn sợ không tìm được người yêu hay sao?”

Thượng Linh nói đại vài câu nữa rồi đi về, hoàn toàn không hay biết Đào Thanh đứng nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của cô rất lâu. Tiếp sau đó, cô bắt đầu bị quỷ ám. Con quỷ đó... chính là Đào Thanh.

Đại ý những lời thao thao bất tuyệt lặp đi lặp lại mỗi lần của người ôm hoa đứng đợi Thượng Linh tan làm tại cổng VIVS như sau: Thể loại đàn ông thích bám váy đàn bà giàu có như Đào Thanh luôn bị người khác khinh thường. Không ngờ trong lúc anh ta thăm hại nhất, cô vẫn chủ động đứng ra khuyên bảo. Những lời của cô đã làm anh ta tỉnh mộng. Hôm đó sau khi về nhà, anh ta đã suy nghĩ rất lâu, quyết định làm lại từ đầu! Và sẽ bắt đầu từ cô. Tính cách bình thản và những lời lạnh lùng của cô đã tác động mạnh mẽ đến Đào Thanh. Huống hồ anh ta đã có cảm tình với cô ngay khi quen biết trong bar! Giờ đây, anh ta đã thay tâm đổi tính, hy vọng cô cũng sẽ thay đổi, bỏ anh chàng CEO đã có vị hôn thê kia đi, cùng anh tạo dựng tương lai mới.

Thượng Linh không hề muốn tấn công ngay trước mặt mọi người, với lại đây còn là cổng khách sạn nơi bao người qua lại. Nhưng cô thực sự điên tiết khi Đào Thanh cố gắng biến giả thành thật, rêu rao khắp phòng đối ngoại, trước đây hai người từng “qua lại”, giờ đây muốn “nối lại” tình xưa. Tin này còn được các người đẹp trong phòng nhiệt tình loan báo khắp nơi, cả khách sạn ai nấy đều hay biết cả.

Hôm đó khi tan ca, cô dùng vũ khí mang theo bên mình - quả cầu lông, đập điên cuồng vào tên quấy rối này. Đáng lẽ sắp đuổi được Đào Thanh đi, ai ngờ đúng lúc đó chiếc Bentley của Diệp Thố về đến khách sạn. Đào Thanh vừa nhìn đã biết ai đang trong xe, ngay lập tức chạy lên chắn ngang, lớn tiếng làm người ngồi trong phải mở cửa bước xuống.

Khi bóng dáng cao ráo đã bao ngày không gặp từ trên Bentley bước xuống, Đào Thanh đã oang oang tua xong một loạt những câu trên. Cảnh cuối trong màn này là anh ta hất tóc ra phía sau, thể hiện mình đẹp trai, nhưng ngay lập tức đứng như trời trồng khi thấy gương mặt trắng bóc tuyệt đẹp của người vừa bước xuống. Người đàn ông này, gương mặt này là do cha sinh mẹ đẻ hay sao?

Thượng Linh đứng bên cạnh chống cằm thở dài. Thế này là thế nào? Đây mà cũng là kẻ quấy rối ư? Sao khi thấy CEO lại ngó người như bị nuốt mất lưỡi vậy?

Tình cảnh này thì chỉ còn đường tự mình gánh lấy hậu quả thôi! Các thành viên của “thông tấn xã vỉa hè” đã nhao nhao xung quanh, Thượng Linh đành túm lấy Đào Thanh đang đứng ngơ ngác, định chuẩn luôn sau khi cúi đầu nói một câu: “Ông chủ, xin chào! Ông chủ, tạm biệt!”

Lúc vừa nghe Đào Thanh lảm nhảm, Diệp “mỹ nhân” đã sa sầm mặt mày, giờ lại thấy Thượng Linh đang chuẩn bị lôi anh ta đi, gương mặt anh càng khủng khiếp hơn. Anh với tay kéo cô lại: “Có việc gì vậy?”

“Anh đừng động vào cô ấy!” Đào Thanh đã có phản ứng trở lại.

“Cậu im ngay!” “Mỹ nhân” tức giận trừng mắt nhìn Đào Thanh.

Xung quanh bắt đầu loạn lên, các thành phần ngồi lê đôi mách hào hứng nhao nhao ăn theo.

Người tình nhỏ bé của ông chủ lại đang cảm sừng lên đầu ông chủ ngay trước cổng VIVS! Bùm!...

Nhưng cảnh tượng hỗn loạn đang lớn vồn trong trí tưởng tượng của mọi người lại không diễn ra. Chỉ trong mười giây, không biết Thượng Linh nói gì mà Diệp Thổ cũng từ từ buông tay.

Câu nói ấy chỉ có Đào Thanh đang đứng ngay gần đó và bác Hải lái xe nghe rõ được, Thượng Linh bình thản, chỉ khẽ “à” một tiếng, sau đó nhìn bàn tay mình đáp: “Ồ, lại nổi da gà nữa rồi này!”

Diệp Thổ không chạm vào cô nữa, chỉ lạnh lùng ra lệnh cho Đào Thanh phải biến ngay, đồng thời cảnh cáo anh ta từ nay về sau không được phép xuất hiện tại VIVS.

Đào Thanh đã hoàn hồn, đương nhiên không đời nào đồng ý, cứ léo nhéo đòi Thượng Linh phải đi cùng. Thấy hai người cứ nhùng nhằng mãi, dây thần kinh kiềm chế trong đầu Diệp Thổ cuối cùng cũng đứt phụt. Anh đưa tay ra ôm Thượng Linh, đôi mắt đẹp lạnh lùng thốt lên ba tiếng: “Cút ngay!”

“Anh đừng chạm vào tôi!” Thượng Linh ngay lập tức quát lên khi hơi thở mang hương bạc hà ngay sát bên và hơi ấm từ những ngón tay anh khiến cảm giác căm ghét đã ngủ quên từ lâu dần thức tỉnh trong cô.

Câu nói ấy như liều thuốc trợ tim cho Đào Thanh, anh ta hùng hổ chuẩn bị cướp Thượng Linh đi. Chỉ có duy nhất bác Hải nhận ra bàn tay đã nắm chặt của ông chủ giờ này còn nổi cả gân xanh, ánh mắt ấy như đang chuẩn bị đánh người.

Ông chủ ơi! Phải bình tĩnh lại! Bác Hải than thầm. Bác bất ngờ phát hiện ra vị cứu tinh khi vừa quay đi.

“Sao mà ồn ào vậy?” Phong Duy Nặc như từ trên trời rơi xuống với nụ cười rạng rỡ dịu dàng và giọng nói trầm tư. Thời tiết đang độ cuối thu, anh không mặc nhiều quần áo, chắc vừa từ biệt thự đi ra. Bên ngoài áo sơ mi đen là chiếc áo len thấp cổ màu trắng, từng cử động đều rất lịch thiệp. Khi mọi người vẫn đang ngây ngất vì vẻ đẹp trai của anh, Phong Duy Nặc bỗng kéo Thượng Linh từ lòng Diệp Thổ.

Thượng Linh lảo đảo, đang hoa cả mắt thì đã lao ngay vào lòng Phong Duy Nặc.

“Hai người tìm vị hôn thê của tôi có việc gì vậy?” Đôi mắt dịu dàng ẩn chứa sự đen tối đằng sau, thoáng hiện lên trước mắt cô.

22. Chương 22: Bổng Nhiên Thành Vị Hôn Thê

Thượng Linh không hề phật ý khi thân thể mình bị thay đổi đột ngột. So với tay quấy rối và Diệp “mỹ nhân”, Phong Duy Nặc cũng có thể coi là tạm được.

Thượng Linh lặng lẽ đứng trong vòng tay anh, nhận thấy những ngón tay đang vuốt ve tóc cô rất tự nhiên, hành động như với chú mèo vừa bị bắt nạt.

Lúc Phong Duy Nặc nói, cô hoàn toàn im lặng, không cần phải để ý nhiều làm gì, anh sẽ tự giúp cô giải quyết xong xuôi mọi việc. Cũng giống như ngày xưa, anh là người duy nhất được phép đi bên cạnh Thượng Linh công chúa. Anh thông minh, tài năng và rất giỏi che giấu con người thật của mình, luôn biết cách thể hiện ra tính cách mà mọi người yêu mến.

Có anh ở bên, cô không cần phải lo lắng bất cứ điều gì. Anh giải thích rất đơn giản, thực ra cũng không cần nhiều lời, hành động của hai người đã nói lên tất cả. Vì vậy Đào Thanh trở thành người qua đường, nhân vật chính đổi thành CEO đại nhân và hoàng tử piano, còn lại tất cả các thành phần buồn đưa lên bỏ qua nhân vật nữ chính.

“Từ lúc nào vậy?” Gương mặt hờ hững, ánh mắt tăm tối khiến người khác không biết được tâm trạng anh ra sao. Chỉ có bàn tay trái buông thõng vẫn nắm chặt, bàn tay ấy như càng chặt hơn khi thấy Thượng Linh ngoan ngoãn trong vòng tay Phong Duy Nặc.

“Mới gần đây thôi, anh cũng biết chúng tôi vốn là bạn thanh mai trúc mã, người khác cũng nói chúng tôi là một cặp trời sinh. Giờ đây lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, chẳng có gì là lạ phải không?”

“Một đôi trời sinh?” Câu nói nửa như tra hỏi nửa như tự nhắc nhở chính mình. Khóe miệng tuyệt đẹp của Diệp Thố lặng lẽ mím chặt lại, anh nhìn hai người với ánh mắt u tối, loạng choạng bước đi.

Diệp Thố gần như không nhớ được hôm đó mình đi vào khách sạn bằng cách nào. Quảng đường ấy trở nên rất mơ hồ, tất cả mọi sự vật xung quanh đều không còn ý nghĩa nữa, chỉ có hình ảnh cô và Phong Duy Nặc bình thản ôm nhau hiện mãi không nguôi trước mắt anh.

A Ảnh đi theo ông chủ từ phía xa, lặng lẽ nhìn anh bước từng bước lạnh lùng, cứng nhắc vào khách sạn. Qua hành lang kính, họ bước vào thang máy, lên tầng năm, đi theo hành lang lát đá granit màu đen, rồi vào văn phòng.

Cánh cửa chạm khắc màu bạc đóng lại trước mặt, A Ảnh không dám bước vào trong, nhưng cũng không đành lòng bỏ đi. Lát sau, tiếng thủy tinh vỡ vọng lên từ văn phòng yên tĩnh, tiếp đó là tiếng đồ đạc bị ném xuống sàn. A Ảnh vẫn không dám bước vào trong, tiếp tục đứng lặng ngoài cửa.

Đã rất lâu anh không chứng kiến ông chủ tức giận đến mức này. Lần trước anh nghe bác Hải nói, sau hôm đi dự tiệc, Thượng Linh làm ông chủ tức giận vì chuyện tiền bạc, lệnh cho cô một tuần không được xuất hiện trước mặt anh.

Đó chỉ là những lời nói trong lúc tức giận, nhưng không ngờ cô lại tưởng thật, tránh mặt một tuần không gặp làm Diệp Thố tức giận khủng khiếp. Về sau dự án hợp tác với nhà họ Tống vì thế cũng đổ bể theo.

Lần này cũng lại đúng lúc khách sạn có một dự án mới, xem chừng dự án đó lại gay go rồi. Nhưng A Ảnh đã tính nhầm, chỉ một lát sau, cửa văn phòng mở ra, người ngồi trong phòng như biết A Ảnh đã đợi ở bên ngoài từ lâu, lên tiếng: “Liên hệ với thành phố B cho tôi! Tôi cần chỉ định người phụ trách đàm phán dự án mới.”

Căn hộ hạng sang trong khách sạn năm sao quả là tuyệt vời, cả hai tầng đều có ban công lộ thiên rất lớn với phong cách sang trọng, tao nhã. Nhưng điều khiến Thượng Linh thích nhất chính là cây piano đặt trên bục pha lê hình tròn ngay trước cửa sổ.

Tất cả đều do khách sạn chuẩn bị riêng cho Phong Duy Nặc. Theo giao ước, mỗi tuần cô đều đến đây học đàn cùng anh một ngày, một nụ hôn đổi lấy một tiết học.

Cho đến ngày hôm nay, cô đã hôn lên má anh bốn, năm lần. Mỗi lần đều chỉ qua loa như chuồn chuồn đập nước, lần nào cũng bị Phong Duy Nặc trêu chọc nói còn chẳng bằng nụ hôn xã giao bạn bè chào nhau ở Vienna.

Nhiều lần như vậy, Thượng Linh cũng mặt dày thành quen, mở nắp hộp đàn, để sách lên trên, bước đến trước cửa sổ, chuẩn bị kiễng chân lên hôn anh. Anh đưa tay ra chặn, nụ hôn của cô rơi ngay vào lòng bàn

tay anh. Đúng lúc Thượng Linh đang không hiểu gì, anh đã từ từ kéo lưng cô lại, cả người gần như chạm hẳn vào anh.

Gương mặt khô ngô với nụ cười tuyệt đẹp ngay trước mặt cô, đôi mắt màu nâu đậm như đang suy đoán: “Trước đây em không yêu anh chàng đó phải không?” Cho dù anh không để ý đến những tin đồn, thì những người lấy cớ dọn phòng đến đây cũng sẽ nói chuyện với anh.

“Anh muốn biết sao?” Cô cười.

“Em thử đoán xem!” Anh nhìn cô, mặc dù vẫn cười tươi nhưng không hiểu sao cô cảm thấy có một sức ép vô hình.

Cảm giác ấy khiến Thượng Linh hơi khó chịu, cô đập vào bàn tay đang đặt trên lưng mình: “Được rồi, mau dạy em đi chứ! Buổi tối em còn phải đi với Mễ Mễ đến cuộc hẹn hai đôi!”

Bàn tay trên lưng Thượng Linh càng siết chặt hơn, lúc cô vẫn đang ngỡ ngàng anh đã nghiêng đầu, cúi xuống nói: “Em đã có anh rồi, còn phải đến cuộc hẹn đó sao?”

Mùi thuốc lá thoang thoảng hòa lẫn mùi nước hoa cạo râu mê hoặc, nhẹ nhàng lan tỏa trên đôi môi đang ngay trước mặt cô.

Thượng Linh đã cởi áo khoác ngoài khi vào phòng, cô cảm nhận được hơi nóng từ những ngón tay anh qua lớp áo len mỏng. Gương mặt chăm chú, dịu dàng, nụ cười vẫn ngọt ngào như thường lệ, nhưng cô vẫn cảm nhận rất rõ có điều gì đó khác thường.

Giống như lời chất vấn và bất mãn ẩn sau nụ cười tỉnh bơ, bao trùm cả người cô từ trên xuống dưới. Thượng Linh bỗng khô cứng miệng, ra sức né tránh nói: “Mau học thôi!” Vừa dứt lời, anh đã tóm lấy gương mặt cô, vẻ nghiêm túc trong đôi đồng tử màu nâu đậm ấy nhất thời làm cô sợ hãi.

“Nụ hôn ngày hôm nay đâu?” Anh sát lại gần cô hơn, đôi môi rất gần môi cô: “Không hôn lên má, hôn ở đây!”

Hơi thở anh như treu chọc, ánh mắt vẫn khóa chặt cô, Thượng Linh chỉ cảm nhận được sức nóng tê dại từ sau lưng mình, người mụ mẫm đi, gần như không đứng vững nổi.

“Đừng có dụ dỗ em!” Thượng Linh nghiêng răng.

“Anh đang dụ dỗ em đấy!” Anh vòng chân, quay người ôm Thượng Linh, đẩy cô sát vào tấm kính trên cửa sổ, nâng cằm rồi bắt ngờ hôn lên môi cô.

Thượng Linh kinh ngạc mở to mắt, vừa vùng vẫy đã bị anh cắn mạnh đau đến tê dại, nhưng ngay lập tức anh lại vội vã về cô. Nụ hôn của anh vô cùng mềm mại, uyển chuyển như muốn xâm chiếm đến tận sâu thẳm linh hồn cô.

Anh quả là rất biết cách hôn. Ít nhất anh là người sành sỏi và thành thạo nhất trong số những người đàn ông mà Thượng Linh đã từng hôn. Anh biết cách hôn sao cho tuyệt vời nhất, biết lúc nào cần treu chọc, lúc nào cần rút lui.

Khi nụ hôn kết thúc, cô thấy anh khẽ nói bên tai khi còn đang hôn hên: “Anh không quan tâm trước đây em đã từng yêu bao nhiêu người. Bắt đầu từ bây giờ đều phải quên hết đi! Từ nay về sau chỉ được phép có mình anh.”

Đây đã lần thứ ba Thượng Linh phân tâm khi đang tập đàn, những ngón tay nặng nề di chuyển rồi tự động ngừng lại. Cô nhìn chăm chăm vào bản nhạc, ngây người ra, không tài nào tập trung được tư tưởng. Một lúc sau, cô thở dài, thu dọn sách vở, đẩy nắp đàn lại rồi đứng dậy ra về.

Xe của Phong Duy Nặc đã đợi sẵn ngoài cửa hiệu đàn. Có vẻ anh định sống lâu dài tại thành phố S, nên đã mua xe. Là chiếc Lexus màu bạc, tuy không phải loại xe quá xa xỉ, nhưng cũng thuộc vào hàng cực tốt.

Thượng Linh giả vờ như không thấy anh, định lên đi nhưng không ngờ xe anh đã chắn ngang trước mặt. Anh hạ cửa kính, cười nói: “Lên xe đi, anh đưa em về!”

Trên đường về, cô dựa người vào cửa xe, dù Phong Duy Nặc có nghịch tặc cô thế nào, cô vẫn không nói một lời. Thái độ Thượng Linh khiến anh thấy ngán ngẩm, đáng lẽ cô phải có thái độ khác chứ. Về đến chung cư, cô ôm chồng sách bước xuống xe, nói cảm ơn như mọi khi, sau đó lạnh lùng bước lên nhà.

Ngồi trong xe, Phong Duy Nặc thất vọng nào nề. Rốt cuộc là có chuyện gì chứ? Sao đột nhiên cô lại quay ngoắt hờ hững vậy? Sau lần anh hôn cô, đừng nói là chuyện trò, đến cả một nụ cười cô cũng chẳng thêm ban phát cho anh. Anh đã sai ở chỗ nào chứ? Hay là vì anh quá vội vàng? Đúng là chẳng có nguyên tắc gì cả.

Anh đạp phanh, đỗ xe vào một bên, quyết định lên tìm cô hỏi cho ra nhẽ. Nhưng khi vừa bước vào chung cư, anh bỗng phát hiện ra cảnh tượng một người đợi thang máy đang ấn cả chồng sách lên tường, ra sức húc đầu vào đó. Tình hình này... là như thế nào vậy? Phong Duy Nặc ngây người.

Người đó đang mồm môi mồm lợi húc đầu lên tường, hoàn toàn không để ý đằng sau có người vừa đến: “Tỉnh táo lại nào, tỉnh táo lại nào! Mày là Thượng công chúa, mày nhất định phải tỉnh táo. Chẳng qua anh ấy chỉ hôn có một lần thôi mà! Anh ấy cũng chỉ tỏ tình có một lần thôi chứ có gì to tát đâu! Có đáng để mày ngày nào cũng hồn xiêu phách lạc như vậy không? Mày nhất định phải giữ vững lập trường, không thể trở tráo yêu đương vô nghĩa thế này được. Mày còn phải gánh vác bao nhiêu trách nhiệm trọng đại nữa. Phải nuôi ông bố bại liệt, nuôi thân mày, lại còn mua mỹ phẩm dưỡng da và thực phẩm bổ dưỡng, và còn chi phí cho “Hữu duyên thiên lý” nữa... Mày phải tiếp tục con đường gian khổ đi tìm “sổ gạo” dài hạn. Tuyệt đối không được phép sa ngã như thế!”

Phong Duy Nặc đứng là giờ khóc giờ cười, anh cứ tưởng sau hai tháng bên nhau anh đã quen với Thượng Linh của hiện tại, ai ngờ vẫn bị cô làm cho quê mặt.

Anh cố nén cười, nói giọng tỉnh bơ: “Ai nói là người yêu không thể là “sổ gạo” dài hạn của em chứ?”

Cô kinh ngạc quay đầu lại, đánh rơi cả tập sách xuống đất.

Chuyện giữa Thượng Linh và Phong Duy Nặc bắt đầu theo cách kỳ lạ như vậy. Mẹ Mễ từng khuyên nhủ cô, cũng từng cảnh cáo cô, nhưng rõ ràng tất cả đều vô dụng. Thực ra Mẹ Mễ không hề biết Phong Duy Nặc có vị trí như thế nào trong những năm tháng niên thiếu của Thượng Linh.

Cô kiêu ngạo hống hách, anh hiền lành bất kham. Cô là công chúa còn anh là hoàng tử. Tất cả mọi người đều tưởng hai người tương xứng với nhau vì lý do ấy, nhưng điều cô thích ở anh chính là con người ẩn giấu sau vẻ ngoài dịu dàng giả dối đó. Suy cho cùng, khi mười sáu tuổi, cô hoàn toàn thật lòng, muốn níu giữ anh nên chủ động ra tay. Nhưng cuối cùng anh vẫn ra đi, không lời từ biệt, vội vàng chạy trốn khỏi gia đình cô. Dù Thượng Linh có giả vờ như không quan tâm thì hình bóng ấy vẫn khắc sâu trong tim.

Vì vậy dù thế nào chăng nữa Mẹ Mễ cũng không thể hiểu được.

Thực ra, Phong Duy Nặc chính là mối tình đầu của Thượng Linh. Mối tình từng làm trái tim cô hồi hộp, từng khiến cô có những hành động ngớ ngẩn. Giờ đây dù có mạnh mẽ đến mức nào, cô cũng không thể cưỡng lại những giấc mơ trong sáng nhất của người con gái. Niềm vui ấy khiến Thượng Linh như vút bay, đến nỗi cô bỗng thấy vừa lòng với tất cả mọi người trong phòng đối ngoại. Chỉ trong thời gian ngắn, tất cả mọi ác cảm đều biến mất, nụ cười luôn nở trên môi, ngọt ngào đến nỗi bao người đều xao xuyến khi thấy cô.

Tình hình vẫn tiếp tục duy trì đến hai tuần sau đó.

Tháng Mười Hai, thời tiết không quá lạnh, trong lúc đang chuẩn bị quà Giáng sinh, Thượng Linh thấy một bức ảnh trên chồng tài liệu đang cần photo khiến cô vô cùng bất ngờ.

Sau một hồi mè nheo vặn hỏi chị Thái Hoa, cô biết được người trong ảnh chính là người phụ trách đàm phán dự án mới với VIVS, vừa từ thành phố B đến. Một ngày trước, người này đã vào ở tại phòng tổng thống của VIVS.

Rốt cuộc, năm tháng qua đi có thể khiến một người thay đổi nhiều đến thế sao? Trong quãng đường ngắn ngủi chạy đến phòng tổng thống, Thượng Linh liên tục tự hỏi điều này, chợt nhận ra mình đã lún sâu vào mớ bong bóng.

Cô không hề do dự, gõ cửa thật mạnh khi thấy biển số phòng 1818. Người ra mở cửa là A Ảnh, anh hơi ngạc nhiên khi nhìn cô. Thượng Linh đẩy anh ra, bước vào phòng, hai người trong đó đang ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách.

Diệp Thổ vẫn chưa đặt cốc cà phê trong tay xuống, khi cô vào có gì đó vừa thoáng qua mắt anh. Thượng Linh bước đến gần sofa bên phải, người phụ nữ ngồi trên ghế tươi tắn, ăn mặc sang trọng, lịch thiệp, chỉ có những vết nhăn mờ mờ ở đuôi mắt để lộ tuổi tác của bà.

Đó là người cô chưa từng gặp lại kể từ năm mười bảy tuổi. Cô thốt lên một tiếng: “Mẹ...”

23. Chương 23: Liên Quan Đến Bí Mật Thứ Hai

A Ảnh càng ngày càng cảm thấy, anh bắt đầu không hiểu nổi ông chủ của mình. Sự thay đổi ấy bắt đầu kể từ khi Thượng Linh xuất hiện.

Augus trước đây, lạnh lùng hờ hững, phần lớn thời gian anh như bức tượng điêu khắc hoàn hảo không tì vết. Khi đàm phán với người khác, thỉnh thoảng cũng mỉm cười, nhưng nụ cười xã giao nhạt nhòa ấy tuy đẹp thật nhưng lại vô cùng xa cách. Anh luôn luôn giữ khoảng cách hợp lý với người khác, không gần gũi mà cũng chẳng cách xa.

Augus không thích tiệc tùng, không thích những nơi ồn ào, lại càng không thích gái đẹp. Những khi rảnh rỗi anh thường ở nhà đọc sách hoặc chơi đàn.

Augus biết chơi đàn, tuy A Ảnh đã nghe anh chơi đàn mấy lần khi đến chung cư, nhưng lần nào cũng chỉ lặp đi lặp lại một bản nhạc. A Ảnh không am hiểu âm nhạc, nên cũng không biết đó là bản nhạc gì.

Kể từ khi Thượng Linh xuất hiện, cuộc sống của Augus dần trở nên phong phú. Trong hàng loạt những buổi tiệc tiếp nối, Augus luôn đi cùng Thượng Linh. Nhưng Thượng Linh lại không hề hay biết, sự thay đổi ấy của Augus khiến A Ảnh kinh ngạc đến mức nào. Càng về sau, bộ mặt lạnh lùng của Augus rất hay sụp đổ, đến cả A Ảnh cũng nhiều khi trở thành đối tượng trút giận của anh.

A Ảnh biết, chắc chắn trước đây Augus và Thượng Linh đã từng quen nhau, và có lẽ giữa hai người đã từng xảy ra chuyện gì đó. Anh cũng hiểu, với tính cách quá lạnh lùng của ông chủ, chưa chắc phụ nữ đã thích. Sau vụ nhảy vực, A Ảnh sợ hãi trước cách Thượng Linh kiên quyết cự tuyệt Augus. Mặc dù lúc ấy anh đã từng thương hại cô, nhưng sau cùng vẫn đứng về phía ông chủ của mình. Dù sao đi nữa, người bị cự tuyệt là Augus.

Việc Augus đột nhiên quay lại lạnh lùng như trước sau khi tận mắt chứng kiến Thượng Linh và Phong Duy Nặc ôm nhau đã khiến A Ảnh hoài nghi. Rõ ràng anh đang rất đau khổ, sao đột nhiên lại có thể tập trung vào công việc được?

Cho đến tận lúc này, thấy Thượng Linh hoang mang sợ hãi gõ cửa phòng tổng thống, nghe thấy tiếng gọi khẽ mà cô thốt lên, A Ảnh mới dần vỡ lẽ.

Rất lâu sau, khi việc đã rồi, tình cờ có một lần anh nghe ông chủ nói một câu như sau: “Tôi quyết không để lần thứ hai trở mặt nhìn cô ấy bên cạnh người đàn ông khác.”

Lúc đó, tay Augus đang cầm chiếc ly thủy tinh sáng bóng, đôi đồng tử đen láy chăm chú nhìn cảnh đêm qua kính cửa sổ, bỗng nhiên anh nở nụ cười vô cùng nhẹ nhàng đẹp đẽ. Anh nói với A Ảnh: “Cho dù bí ối nhưng vẫn còn hơn để tuột mất.”

Đến lúc này, A Ảnh mới thực sự hiểu phần nào tâm tư người đàn ông anh đã phục vụ bao năm nay.

Thượng Linh luôn biết mẹ mình vẫn ở trong nước. Đã mười năm kể từ khi bỏ nhà ra đi, mẹ chưa từng liên lạc với cô lấy một lần. Người sai là cha, mẹ bỏ rơi, chẳng thèm đoái hoài đến cha khi ông gặp nạn là đúng. Chỉ có điều, dường như bà đã quên mất mình vẫn còn một cô con gái nữa.

Lúc này, chỉ còn lại hai mẹ con cô trong phòng khách căn hộ tổng thống. Diệp Thổ đứng dậy ra ngoài sau khi thấy cô gọi “mẹ”. Lúc đi ngang qua, anh ngừng lại, hơi do dự đưa tay vỗ nhẹ lên vai cô rồi bỏ xuống ngay.

Mẹ con gặp lại, cô tưởng rằng mình sẽ khóc, hoặc ít nhất cũng run rẩy ôm chặt lấy mẹ. Hỏi mẹ bao năm qua đã đi đâu? Có còn nhớ mình vẫn còn cô con gái này hay không?

Nhưng ngay lập tức, Thượng Linh nhận ra những hành động sụt mướt ấy giờ đây đã không còn phù hợp với mình. Bà có thể trở thành đối tác của VIVS, kinh tế chắc chắn phải ổn định.

Mẹ sinh cô từ khi còn trẻ, tính ra năm nay cũng chỉ bốn mươi bảy tuổi. Trông bà có sức sống hơn xưa nhiều, thần thái nhẹ nhõm, hết hẳn vẻ danh đá sắc sảo của ngày xưa. Bà cười mở nói với cô: “Ngồi xuống đây!” Từ thế vô cùng khoan thai, điềm tĩnh giống như một người mẹ thực sự, nhưng Thượng Linh lại thấy bất cứ thứ gì khó chịu. Tự nhiên xồng xộc chạy đến, rõ là mất mặt, ngu xuẩn hết chỗ nói!

Sau mấy câu nhạt nhẽo vô vị kiểu như: “Con dạo này có khỏe không?” “Con vẫn khỏe!” “Ừ! Vậy thì được!”, tất cả nhiệt tình hào hứng của Thượng Linh đều tan biến. Cô nhìn người phụ nữ sang trọng trên sofa, nôn nóng đứng dậy bước ra khỏi phòng. Lúc đi ra, cô vờ như không thấy, cổ giẫm thật mạnh lên đôi giày cao gót đất tiền của bà.

Thượng Linh trốn làm, chạy đến cửa hiệu đàn, nện thật mạnh lên những phím đàn, trút hết mọi cảm giận lên đó. Nhưng hành động ấy không giúp cô thấy thoải mái hơn, ngược lại càng khiến tâm tư thêm buồn bực. Cô đành chạy về khách sạn, lao một mạch đến tận tầng năm, đẩy toang cánh cửa chạm khắc màu bạc.

Cô đập mạnh tay lên bàn làm việc của anh: “Anh mau nói xem! Anh biết chuyện của bà ấy từ lúc nào?”

Sau bàn làm việc, Diệp Thổ nghiêng đầu, đôi mắt đẹp lạnh lùng nhìn cô rồi lại cúi xuống tập trung vào tài liệu trong laptop.

Thượng Linh bước lên gấp mạnh laptop lại, ấn xuống vai anh, quay cả người lẫn ghế về phía cô: “Anh đừng có nói với tôi, đến khi gặp đối tác, anh mới biết đấy là mẹ tôi!”

Anh vẫn chưa trả lời cô, điện thoại trên bàn đổ chuông, anh chỉ “ừ” một tiếng, sau đó kéo cô rời khỏi phòng.

“Đi đâu chứ!” Cô vội kêu lên.

“Đi ăn!” Anh thốt lên hai tiếng, thấy cô nhìn mình có vẻ ngỡ ngàng, nên nói tiếp: “Đi với mẹ em, có muốn đi cùng không?” Những ngón tay thon dài tuyệt đẹp hướng về phía cô.

“Không!” Cô lắc đầu, chưa đầy ba giây sau lại vội vàng đuổi theo: “... Đợi tôi với!”

Thực ra đi còn chẳng bằng không đi. Tính ra, lúc chiều còn có mấy câu chào hỏi nhạt nhẽo, trong bữa cơm này cô như người vô hình. Sau này, Thượng Linh từng nói với Mẹ Mẽ, lúc đó cô thực sự nghi ngờ phải chăng mẹ có phải là người đã sinh ra cô hay không? Bị đối xử còn tệ hơn cả lọ lem, hoàn toàn bị gạt sang một bên, khiến cô tức tối trút giận vào đồng thức ăn mà no căng bụng.

Mẽ Mẽ: “...”

Tuy rất buồn bực, nhưng mấy ngày sau cô vẫn đi tiếp khách cùng Diệp Thổ. Khách này là mẹ cô, Thượng Linh đoán chừng có lẽ chẳng có mấy người từng gặp phải mối quan hệ kỳ quái này. Mấy ngày chạy ngược chạy xuôi, khi Phong Duy Nặc gọi điện đến, cô mới nhận ra mình đã bỏ quên không học đàn.

Đáng lẽ hôm nay cô sẽ đến học đàn chỗ anh, thấy giọng nói nhẹ nhàng hỏi cô mấy giờ qua, mọi bực tức trong lòng cô dường như tan biến hết. Cũng chẳng cần để ý đang ngồi ăn cùng mọi người, cô liên tục nựng nịu với anh qua điện thoại.

“Không qua thật sao? Đã mấy ngày liền không gặp em, dạo này đang bận gì vậy?”

“Cũng không có gì, chỉ bận chút việc thôi! Tại anh cả đấy, người ta chẳng nhớ anh gì cả, giờ nghe giọng anh, lại muốn gặp anh đây này!”

“Thật sao?” Giọng nói trong điện thoại ngừng lại: “Vậy bây giờ đến đây đi!”

“Giờ đang bận rồi! Thế này nhé, đằng nào cũng sắp Giáng sinh rồi, chúng mình hẹn gặp hôm ấy nhé! Với lại, em có món quà bất ngờ dành cho anh.”

“Còn một tuần nữa mới đến giáng sinh.” Rõ ràng anh không hài lòng với câu trả lời của cô, dường như định nói gì đó, nhưng lại tiếp tục giọng nói dịu dàng, dặn dò cô mấy câu rồi gác máy.

Thượng Linh cất điện thoại vào túi, vừa ngẩng đầu lên đã thấy ngay đôi đồng tử đen tối như màn đêm. Anh nhìn cô chăm chú như đang suy nghĩ, không nói gì rồi lại quay đi.

Sau nhiều lần gặp nhau như vậy, cuối cùng đến một hôm, Thượng Linh cũng nhận được cuộc điện thoại của mẹ, bà nói muốn gặp cô nói chuyện.

Lúc đợi mẹ trong quán trà, không ngờ Thượng Linh lại thấy mình hơi căng thẳng. Nhưng tất cả những bồn chồn, chờ mong đều tan thành tro bụi khi mẹ ngồi xuống bắt đầu nói chuyện.

Bà nói: “Hôm nay mẹ tìm con, vì muốn bàn chuyện con và Phong Duy Nặc. Nói ngắn gọn, mẹ hoàn toàn không tán thành chuyện này, hy vọng con mau chóng chia tay cậu ta!”

Thượng Linh nhìn bà, bất chợt mỉm cười: “Con muốn biết, mẹ có quyền gì nói với con mẹ không đồng ý? Mẹ đột nhiên bỏ con ra đi suốt mười năm trời. Mười năm sau mẹ dựa vào đâu để nói ba chữ không đồng ý?”

“Cậu ta không hề thật lòng với con!” Sau một hồi nhìn cô, mẹ cô - Bao Tây Tình nói một câu chẳng liên quan gì: “Thực ra con còn có một em trai.”

Thượng Linh cau mày, bà lại tiếp tục nói: “Nó năm nay tám tuổi, đang ở thành phố B. Phong Duy Nặc không hề nói với con phải không?” Bà khuấy cà phê, đưa lên miệng nhấp một hơi: “Thực ra, ngay từ khi bắt đầu xuất hiện ở đây, Phong Duy Nặc đã chẳng hề thật lòng. Cậu ta tìm con, vì cậu ta cảm ghét mẹ. Cậu ta cố tình qua lại với con để trả thù mẹ.”

Tiếng lách cách khi mẹ đặt tách cà phê xuống bàn cùng với câu nói tiếp sau đó như ngọn lửa đốt cháy trái tim cô.

Bà nói: “Mẹ đã kết hôn với Phong Quốc Kỳ.”

Mẹ lấy Phong Quốc Kỳ, cũng chính là cha của Phong Duy Nặc. Thì ra đây là lý do mười năm qua mẹ chẳng hề liên lạc với cô. Mẹ sợ cuộc sống trước đây sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại.

Giây phút này, Thượng Linh chỉ cảm thấy người phụ nữ đang ngồi trước mặt xa lạ đến đáng sợ. Người đã sinh ra cô, nuôi dưỡng cô, sống cùng cô mười bảy năm trời, cho dù mười năm qua bất vô âm tín, không biết mẹ ở nơi đâu, nhưng tận sâu thẳm trái tim mình cô vẫn chờ đợi một ngày được gặp bà. Nhưng giờ phút này, cô chỉ ước gì mình chưa từng gặp lại.

“Kể từ ngày đầu tiên mẹ lấy Phong Quốc Kỳ, Phong Duy Nặc đã không thích mẹ, thậm chí còn vô cùng căm hận mẹ. Mẹ biết ngày nhỏ hai đứa con rất thân thiết, nhưng đã bao năm trôi qua, con không hiểu gì về Duy Nặc bây giờ.”

Thượng Linh nhìn mẹ, bỗng cười nhạt: “Đúng vậy! Mười năm rồi, đến cả người mẹ đã sinh ra con, nuôi dưỡng con mà con còn không hiểu nổi nữa là.”

“Con tin hay không, mẹ cũng không có cách nào ép buộc. Nhưng dù gì mẹ cũng là mẹ của con, mẹ không bao giờ lờ chuyện của chính con gái mình ra làm trò đùa.” Mẹ cô khẽ nhún mày nói tiếp: “Không biết con đã từng nghe đến cái tên Ôn Nhược Đồng bao giờ chưa?” Mẹ nói cho cô biết Ôn Nhược Đồng là người yêu cũ của Phong Duy Nặc. Trước đây vì công việc bận rộn nên hai người thường xuyên phải xa nhau, lúc chia tay khi lại tái hợp. Chính xác thì hai người chưa thực sự chia tay nhau.

Tuy bà đã lấy Phong Quốc Kỳ, nhưng Thượng Linh vẫn là con gái bà, bà không thể trở mặt đứng nhìn cô bị lừa dối như vậy.

“Mẹ không có ý gì khác, chỉ là không muốn con yêu phải một người không thật lòng.” Cũng giống như bà, lận đận cả nửa cuộc đời, thành người đàn bà chua ngoa đanh đá nhưng trước sau vẫn chẳng giữ nổi trái tim chồng.

“Thấy mẹ quan tâm lo lắng, con thấy vừa mừng vừa lo khi được yêu thương như vậy. Chỉ có điều, đã mười năm rồi, mười năm sau mẹ mới nhớ mình vẫn còn đứa con gái này, con vô cùng hoảng sợ vì sự quan tâm này của mẹ.” Thượng Linh từ từ đứng dậy, nụ cười tươi rói trên môi: “Cám ơn những lời khuyên chân thành của bà ngày hôm nay, Phong phu nhân!”

24. Chương 24: Bắt Cá Hai Tay

Mẽ Mẽ thấy mấy ngày nay Thượng công chúa hơi chán chường, nhưng dò hỏi mấy lần vẫn không tìm ra được nguyên nhân. Vì chuyện này, Mẽ Mẽ bức bối mãi trong lòng, thậm chí nhất định phải bắt Thượng Linh tự nói ra xem có chuyện gì.

Ngày hôm đó, Mẽ Mẽ rủ Thượng Linh đi ăn, định chuốc cho Thượng Linh say mềm còn tiện đường tra hỏi. Kết quả là Thượng Linh chưa say, Mẽ Mẽ đã say, đập bàn đập ghế trong tiệm lẩu nói muốn đi tìm A Ảnh.

Thượng Linh không khuyên bảo được Mẽ Mẽ, cuối cùng vẫn để Mẽ Mẽ gọi cho A Ảnh.

Không ngờ mười phút sau Mục Ảnh xuất hiện tại tiệm lẩu. Hai người đỡ Mẽ Mẽ đang say loạn choạng bước ra khỏi tiệm, ở phía đối diện bên kia đường có một chiếc Porche màu xanh đang đỗ. Rõ ràng A Ảnh không đến một mình.

Ông chủ của A Ảnh nhân cơ hội này cũng bước đến, thậm chí còn hào phóng đưa xe cho A Ảnh lái đưa Mẽ Mẽ về. Còn anh đỡ Thượng Linh cũng đang ngà ngà say, chậm chậm bước đi trong màn đêm thành phố.

Cơn gió mùa đông lạnh buốt thổi qua làm Thượng Linh tỉnh táo hơn đôi chút. Cảm nhận có người đang nắm chặt tay mình, cô khẽ dụi mắt nhìn từ cánh tay lên trên.

Dưới ánh đèn, gương mặt trắng bóc tuyết mỹ của anh giống như bức tượng điêu khắc, trông càng không giống người thật.

Khi nhận ra người trước mặt mình là ai, cô dừng lại ngay lập tức, nghiêm mặt gào lên: “Đồ yêu râu xanh chết tiệt! Ai cho phép anh nắm tay tôi?”

Diệp Thố vẫn chưa kịp phản ứng, cô đã nhảy chồm lên, tóm lấy cổ anh cắn thật mạnh. Người anh hơi run, cánh tay vừa đưa lên bỗng ngưng lại. Đôi môi trên cổ anh mềm mại ảm áp, mang cả vị rượu ảm ướt vương trên làn da khi bị răng cô cắn lên.

Anh không hề đau, chỉ cảm thấy ngứa, dù sao cô cũng là phụ nữ lại đang say, dù có cắn mạnh đến đâu cũng chỉ như đang rủa trên da anh mà thôi. Giống như chú mèo con nũng nịu đang chơi đùa thỏa thích.

Cánh tay đang ngưng lại cuối cùng vẫn đặt lên vai cô, lại gần, gần hơn nữa, cơ thể hai người đã chạm vào nhau. Anh nhắm mắt lại, để cô trút giận lên mình.

Thượng Linh cắn liền mấy chỗ trên cổ anh, thế mà khi ngược mắt lên nhìn lại chỉ có mấy vết răng mờ mờ nhỏ xíu, còn chẳng chảy ra giọt máu nào. Cô vừa tức tối vừa bức bối, tóm lấy hai bên gò má anh, kéo sang trái lại kéo sang phải.

“A Thố chết tiệt! A Thố khôn kiếp! Dám bắt nạt ta!...” Cô lặp lại mấy lần liền, giọng nói yếu dần, như đang nghẹn ngào: “... Đến cả anh cũng bắt nạt tôi. Tất cả các người đều bắt nạt tôi.” Cô vừa gào vừa đẩy anh ra xa, nhưng chỉ vừa cách được một chút đã bị anh kéo lại.

Cơ thể chạm vào nhau gần đến nỗi dường như có thể nghe thấy cả từng nhịp tim đập. Cánh tay anh quấn chặt quanh người cô. Chặt đến nỗi cô thấy đau, không khí trong lồng ngực gần như tan biến.

“Anh xin lỗi!” Cô nghe thấy giọng anh bên tai.

Chỉ có riêng anh biết câu xin lỗi của mình có nghĩa gì. Anh đã làm tổn thương cô, nhưng anh chưa từng hối hận khi đã làm như vậy. Dù cho anh lựa chọn lại một lần nữa, kết cục vẫn không thay đổi. Chỉ là vậy thôi, nhưng không có nghĩa là anh không đau đớn.

Những ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Anh chưa bao giờ từng dịu dàng đến thế. Thượng Linh tựa quỳ một lát rồi ngưng lại, có lẽ do đã thấm mệt, cô tựa người vào anh thiếp đi.

Tối đó Thượng Linh nằm mơ. Đó dường như là một đám cưới, cô mặc váy màu trắng đứng đợi chú rể đến trong nhà thờ. Đôi chân cha như có phép màu đã lành, dắt tay cô vào trong. Ở cuối thảm đỏ, Phong Duy Nặc mặc bộ vest màu trắng đợi cô.

Anh vô cùng đẹp trai, giống như chàng hoàng tử trong truyện cổ tích. Anh nắm tay cô, mỉm cười nhìn cô, tất cả đều hoàn hảo đến kỳ diệu. Thế nhưng, mọi chuyện lại giống như những bộ phim thần tượng vớ vẩn, đúng vào thời khắc quan trọng, bỗng có người đẩy cửa bước vào, kêu lên phản đối.

Không phải là nhân vật nam phụ, cũng chẳng phải nhân vật nữ phụ, người đó là mẹ cô, người mẹ suốt mười năm qua bất vô âm tín. Bàn tay đang nắm chặt cô bỗng buông ra, nụ cười của Phong Duy Nặc trở nên lạ lẫm, xa vời.

Giống như mấy hôm trước, khi cô đang định đi về thì mẹ đã kéo lại, đưa cô đến một hộp đèn sang trọng. Anh và cô ta trò chuyện rất vui vẻ trong một góc của club.

Đó là một cô gái khác, anh cười và ôm cô ấy, thỉnh thoảng còn vuốt mái tóc giống như những lần anh vuốt tóc cô. Thượng Linh còn thấy ngôi sao Ôn Nhược Đồng nhẹ hôn lên má anh, anh không hề chối từ ôm Ôn Nhược Đồng, nhẹ nhàng để cô tựa lên vai mình.

Giây phút ấy, Thượng Linh thấy mình thật ngơ ngẩn, đứng thất thần như trời trồng mãi không tỉnh táo, giống hệt những nhân vật nữ chính trong phim thần tượng.

Cô gọi điện cho Phong Duy Nặc, nói với anh giờ cô đang đứng ngoài cửa phòng, hỏi anh đang ở đâu. Cô thấy anh đứng dậy, đi vào một góc, nhẹ nhàng nói anh đang đi cùng một người bạn. Thượng Linh hít một hơi, ngữ điệu bình thản như cũ hỏi anh có muốn về với cô không?

“Lâu lắm rồi anh chưa gặp người bạn này. Hôm nay anh về nhà muộn lắm! Em cứ về trước đi! Mấy ngày nữa anh ấy đi, anh sẽ đến gặp em, ngoan nhé!” Những lời thủ thỉ của người yêu vang bên tai đối lập với cảnh tượng tàn khốc ngay trước mắt khiến trái tim cô băng giá.

Thượng Linh gác máy, quay người lại: “Chúc mừng, bà thành công rồi!” Cô nở nụ cười băng giá với người phụ nữ trung niên phía sau rồi bước đi.

Có lẽ do quá tin tưởng vào những cảm giác thời niên thiếu, tưởng rằng anh cũng như mình, nhưng hóa ra trên đời này không hề có hoàng tử. Những bộ phim thần tượng chỉ để lừa lấy nước mắt mọi người, trong mắt đàn ông, đàn bà đều ngu dốt như nhau cả. Chỉ toàn là mơ mộng hão huyền, cầu được ước thấy, đùa giỡn với thế gian.

Cô đã từng nhiều lần lên lớp cho những cô bạn đại dốt vì tình. Lúc ấy cô nói năng liến thoắng, bao nhiêu lí lẽ hùng hồn cũng bởi nhân vật chính không phải là cô. Nhưng khi đến lượt mình là người trong cuộc, cô lại hoàn toàn không bình tĩnh sáng suốt được như lúc trước. Vì người đó là anh.

Phải chăng cô quá nực cười khi luôn chờ đợi tình yêu đến muộn? Vào mùa đông khi sắp tròn hai bảy tuổi, lần đầu tiên trong đời Thượng Linh nếm trải cảm giác thất tình.

Thượng Linh tỉnh giấc vì mùi thơm lừng của trứng gà rán. Lúc trước hình như có người định gọi cô dậy, trên má, trên trán và cả trên môi đều có cảm giác rất mềm mại. Đó là đôi môi đàn ông.

Thượng Linh kinh hoàng ngồi bật dậy, kéo chăn cao lên kiểm tra quần áo của mình. Chắc không phải cô buồn chán uống rượu say ra đường tìm bữa một người rồi XXOO đấy chứ?

Vẫn còn may, kiểm tra quần áo vẫn còn đầy đủ cả, cô mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó phát hiện ra một điều khủng khiếp khác.

Căn phòng này rất quen thuộc! Đây... là chung cư của Diệp Thố.

Thượng Linh lần bước vào bếp theo mùi thơm của đồ ăn. Cô bất ngờ đập một tay lên tấm cửa kéo: “Nói ngay! Có phải sáng nay anh hôn trộm tôi không?”

Bóng người màu đen trong nhà bếp từ từ quay lại, cô nhìn thẳng vào đôi mắt bình thản của anh với ánh mắt tóe lửa.

“Không!” Anh phủ nhận rồi nói tiếp: “Anh đã hôn em nhưng không hề hôn trộm. Anh định gọi em dậy, nhưng em bám lấy anh không buông, bắt anh phải hôn em.”

“...”

Vẻ khôi hài vẫn lấp lánh trong đôi mắt bình thản: “Cũng như tối qua, em đứng giữa đường ôm chặt lấy anh, bắt anh phải đưa em về!”

Thượng Linh tức giận, chuẩn bị nổi cáu nhưng từ bỏ ngay ý định khi thấy đĩa thức ăn bưng đến trước mặt. Trứng rán một mặt, bánh sandwich đã lột vỏ cắt thành hình tam giác anh tự làm, bên trong có một miếng pho mát to, ruốc và dưa chuột, còn có cả xúc xích hun khói nữa. Bữa ăn sáng thơm ngon bổ dưỡng hoàn hảo của A Thố.

Kể từ khi bác Minh lái xe đưa cậu con trai béo ú mười bảy tuổi đi khỏi nhà năm cô mười bốn, cô chẳng còn được ăn một bữa sáng nào khiến mình hài lòng cả.

Diệp Thố khốn kiếp! Rõ ràng là anh cố tình làm vậy. Thượng Linh vừa tức giận nghiêng răng nghiêng lợi vừa ra vẻ ngao ngán há to miệng nuốt chửng thức ăn ngon lành trên đĩa.

“Đừng tưởng là... chỉ cần một bữa sáng... là có thể... xóa sạch hết toàn bộ... ân oán... giữa hai chúng ta!...”

“Em cứ ăn từ từ, vẫn còn cơ mà.” Anh chỉ khẽ mỉm cười. Đây là nụ cười “thương hiệu” của Diệp Thố, nốt ruồi nhỏ dưới mắt trái thoát ẩn thoát hiện dưới ánh mặt trời.

Thượng Linh chớp chớp mắt, tại sao chưa bao giờ cô để ý đến nốt ruồi này? Thực ra trước đây trên má A Thố chắc cũng có, nhưng do béo quá nên không thấy rõ như bây giờ. Nếu sớm để ý điều này, phải chăng cô đã không bị bắt nạt thê thảm đến mức ấy?

Điện thoại Thượng Linh đổ chuông ba lần trong lúc ăn sáng. Hai lần đầu cô không nghe, chỉ nhìn qua rồi ném vào một góc. Đến lần thứ ba, cô ngán ngẩm nhú mày. Tính cô vốn thù dai, những chuyện nhỏ nhặt thường ngày còn không chịu thiệt bao giờ, huống hồ là chuyện tày trời như việc người yêu bắt cả hai tay. Nhưng Phong Duy Nặc lại không như vậy, cứ im lặng lảng tránh kết cục là cách mà cô ghét nhất!

Cô tự nói với bản thân mình, dù có chia tay cũng phải rõ ràng, dứt khoát. Cuối cùng Thượng Linh cũng nghe điện thoại, người ở đầu dây kia hỏi cô đang ở đâu, giọng nói điềm tĩnh đến mức lạ thường, dường như chẳng hề trách cứ gì hai cuộc gọi cô cố tình không nghe.

“Đang ở bên ngoài!” Cô đáp bừa một câu: “Đang ăn sáng với Mẹ Mẽ.” Nói xong cô liền hỏi vặn lại anh, đã đưa người bạn lâu ngày không gặp kia đi chơi xong chưa?

Đầu dây bên kia bỗng im lặng một lát, cô đợi rất lâu đến lúc như sắp không chịu được định gác máy, anh mới lên tiếng: “À, vẫn chưa xong, có lẽ phải mấy hôm nữa. Không cùng đón Giáng sinh với em được rồi!”

“Được! Không vấn đề gì! Dù sao Giáng sinh cũng là ngày lễ phương Tây, chẳng có gì thú vị cả!” Cô trả lời nhanh chóng: “Anh cứ đón tiếp cẩn thận “người bạn” của anh đi! Đợi anh hộ tống người ấy xong, chúng mình gặp nhau cùng nói chuyện.”

Lúc gác máy, Thượng Linh ấn phím điện thoại hơi mạnh, dường như đang cố trút hết cơn giận giữ trong lòng lên phím máy.

Thượng Linh ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt Diệp Thố đang chăm chú nhìn mình, giận dữ nói: “Nhìn cái gì? Chưa bao giờ thấy những người đang yêu gọi điện thoại cho nhau à?”

Có chút ưu phiền thoáng qua mắt anh, nhưng cuối cùng vẫn kìm nén nói: “Đêm Giáng sinh em không bận, đi tiếp khách cùng anh nhé!”

“Quan hệ giữa anh và tôi không còn như vậy nữa đâu!”

“Đây là công việc, em định công tư bất phân sao?”

“Tôi chỉ sợ anh lợi dụng việc công làm việc tư thôi!”

“Tiền tăng ca gấp năm lần!”

“Ông chủ, xin hỏi mấy giờ xuất phát vậy?” Ngay khi tự động mở miệng đồng ý, tận sâu đáy lòng mình, Thượng Linh lại nước mắt đầm đìa chán ghét chính bản thân mình một lần nữa.

25. Chương 25: Cuộc Hội Ngộ Đêm Giáng Sinh

Năm nay tuyết rơi sớm, đêm Giáng sinh, tuyết phủ trắng cả thành phố. Trong khách sạn, Thượng Linh gặp A Ảnh đang ngờ ngác còn Mễ Mễ thì bám đuôi đằng sau. Theo lời Mễ Mễ, cô đến đây để hẹn hò.

Đương nhiên Mễ Mễ vô cùng phấn chấn vì đây là lần đầu tiên A Ảnh chủ động mời. Cuối cùng Mễ Mễ còn bắt Thượng Linh chăm chỉ làm thêm giờ, không cần phải đến quán bar đón Giáng sinh cùng nữa.

Về mặt hoang mang của A Ảnh hoàn toàn trái ngược với những lời Mễ Mễ nói, nhưng Thượng Linh nghĩ, người ngoài cuộc bao giờ cũng sáng suốt hơn. Chắc là A Ảnh lại bị ông chủ vô lương tâm hại rồi.

Rõ ràng anh ta đang bị lợi dụng việc công làm việc tư, nhưng Thượng Linh đã quyết tâm hy sinh anh dừng vì số tiền tăng ca gấp năm lần. Nghe nói nội dung tiếp khách của ông chủ lần này là mời họ đến một nhà hàng Nhật Bản mới mở.

Khi hai người đến nơi, vị khách đã ngồi tại bàn. Người phụ nữ trung niên dịu dàng - Bao Tây Tình.

“Phong phu nhân, xin chào!” Thượng Linh cười nhạt, cử chỉ lễ độ. Sau đó ngồi vào một góc, từ đầu đến cuối bữa chỉ tập trung đánh chén. Dường như Diệp “mỹ nhân” đang bàn bạc công việc làm ăn, tất cả nội dung đều chỉ xoay quanh khu nghỉ dưỡng và tên một hòn đảo nhỏ tại Maldives. Sau hồi lo lắng bất an, giờ đây Thượng Linh cũng thấy nhẹ người, cho đến khi Bao Tây Tình nhắc đến một cái tên quen thuộc.

Bà nhắc đến Ôn Nhược Đồng với tư cách đại sứ thương hiệu của khu nghỉ dưỡng mới. Nghe nói, hai người họ rất thân thiết với nhau. Ôn Nhược Đồng cũng rất nổi tiếng tại châu Á, nếu lần này cô làm đại sứ thương hiệu cho khu nghỉ dưỡng thì đúng là không còn gì bằng.

Thấy Diệp Thố không có phản ứng gì, Bao Tây Tình tiếp tục nói: “Thực ra tối nay tôi cũng đã hẹn Ôn tiểu thư, cô ấy chắc cũng sắp đến rồi. Tổng giám đốc Diệp, không phiền chứ?”

Anh hơi nhếch miệng: “Khách của Tổng giám đốc Bao, đương nhiên cũng là khách của tôi rồi!”

Hai người vừa dứt lời, cánh cửa phòng liền mở ra, Ôn Nhược Đồng - nữ ngôi sao nổi tiếng trong nước và khu vực châu Á đã xuất hiện.

Sau vài câu thăm hỏi qua loa, Ôn Nhược Đồng tỏ lộ mình vô cùng hứng thú với dự án khu nghỉ dưỡng này. Nghe Ôn Nhược Đồng nói cô vốn rất thích Maldives, gần như năm nào cũng đến đây nghỉ một lần, nếu trở thành đại sứ hình ảnh cho dự án chắc chắn sẽ rất thuyết phục.

Ông chủ Diệp vẫn chưa lên tiếng, Thượng Linh bỗng đặt đĩa xuống, mỉm cười: “Đúng vậy, nếu tiểu thư Ôn Nhược Đồng mặc bikini nhảy điệu hula, chắc chắn hiệu quả quảng cáo còn cao hơn nhiều!”

“Đây là?” Ôn Nhược Đồng không hề biết cô gái tóc ngắn xinh đẹp ngồi ngay trước mặt mình vừa mấy ngày trước đã chứng kiến những hành động thân mật giữa bạn trai cô và Ôn Nhược Đồng tại hộp đêm. Tuy cô gái này nói với giọng điệu xoi mói khiêu khích nhưng biểu hiện lại vô cùng chân thành, khiến Ôn Nhược Đồng không thể tức giận được. Chỉ còn cách tiếp tục giữ nụ cười mỉm của ngôi sao theo thói quen.

“Thân thể của tôi hơi phức tạp, cô chắc chắn muốn biết chứ?” Tính ra, đầu tiên cô là bạn gái của Phong Duy Nặc, tức là quan hệ giữa cô và Ôn Nhược Đồng cũng như là vợ lớn vợ bé. Tiếp theo, cô là con gái của Bao Tây Tình, mà Bao Tây Tình hiện nay lại là mẹ kế của Phong Duy Nặc. Hay nói cách khác, nếu sau này Ôn Nhược Đồng lấy Phong Duy Nặc, vậy cô ta sẽ là chị dâu của cô. Nhưng nếu như vậy thì cô và Phong Duy Nặc lại là anh em loạn luân sao?

Cánh cửa phòng lại bị đẩy ra lần nữa khi Thượng Linh đang chống cằm mãi suy nghĩ. Người vừa bước đến nhìn thẳng vào người bên trong, đầu tiên anh vô cùng kinh ngạc khi thấy Diệp Thổ ngồi bên cạnh Thượng Linh, đôi mắt anh bất chợt nặng nề tâm tối.

Ngồi đối diện chiếc bàn thấp, Ôn Nhược Đồng cười dịu dàng, vỗ nhẹ vào chỗ ngồi cạnh mình: “Sao anh tìm chỗ để xe lâu thế? Mau qua đây, anh kêu đối từ này giờ còn gì!”

Thượng Linh nhún vai, coi như không có gì, tiếp tục cúi đầu ăn.

Một tiếng động vang lên ngay bên cạnh, cô quay đầu ra, chỉ thấy Phong Duy Nặc cởi áo khoác ngồi xuống cạnh mình.

Thực ra bàn ăn không to lắm, bàn tatami hình chữ nhật. Bao Tây Tình và Ôn Nhược Đồng lần lượt ngồi đối diện với Diệp Thổ và Thượng Linh. Ôn Nhược Đồng định bảo Phong Duy Nặc ngồi cạnh mình, nhưng giờ thế này anh lại thành ra ngồi hơi chệch phía đối diện với Ôn Nhược Đồng.

Bản tính của một ngôi sao khiến Ôn Nhược Đồng không biểu hiện thái độ ra mặt, nhưng đối với Thượng Linh bây giờ, Phong Duy Nặc ngồi đâu cũng chẳng có ý nghĩa gì với cô.

“Hình như anh ngồi sai vị trí rồi thì phải!” Thượng Linh nhướn mày nhắc nhở anh.

“Thật sao, anh không nghĩ vậy!” Phong Duy Nặc mỉm cười. Không biết có phải cô bị ảo giác hay không, nhưng sau nụ cười ấy dường như còn ẩn giấu cả sự bất mãn.

Thượng Linh còn chưa kịp lạnh lùng mỉm cười đáp lại, người ở bên đã gấp một miếng lưỡi bò vào bát cô: “Ăn thử món này xem!” Nét mặt của Diệp “mỹ nhân” rất hồ hững, gần như còn không nhìn Thượng Linh nhưng đĩa vẫn tiếp tục gấp đồ ăn cho đến khi gấp đầy bát cô.

Đồ ăn ngon lành trước mắt, Thượng Linh nghĩ mình cứ tập trung ăn là xong. Đang định bắt đầu đánh chén, bàn tay trái đặt trên bàn bỗng bị tóm lại. Bàn tay thon dài với những vết chai nhỏ tách ngón tay cô ra, mười ngón tay nắm chặt lấy nhau.

Cô hơi nhúu mày, nhận ra cả bàn tay phải cũng đã bị tóm lấy. Những ngón tay tuyệt đẹp của Diệp “mỹ nhân” vô cùng tự nhiên và nhịp nhàng cầm lấy bàn tay cô, tách ngón tay ra, sau đó cũng nắm chặt lại.

Thượng Linh đơ người. Cả hai tay đều bị tóm cả rồi, cô còn ăn thế nào được nữa. Muốn rút tay phải ra nhưng người đang nắm không chịu buông. Muốn rút tay trái ra, cô càng bị nắm chặt hơn.

Diệp “mỹ nhân” nhận ra tình trạng của cô, có lẽ chút lương tâm nào đó cũng trời dậy, anh gấp miếng gỏi cá đưa lên tận miệng cô: “Ăn nào!”

Thượng Linh sị mặt ra: “Tôi vẫn có tay!”

Từ phía bên phải, ánh mắt đang liếc nhìn Thượng Linh dần chuyển sang nhìn thẳng vào người ngồi bên cạnh cô. Ánh mắt hai người chạm nhau, cảm giác như muốn tóe lửa.

Thượng Linh thấy bàn tay trái của mình càng lúc càng bị nắm chặt hơn, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Diệp Thổ bỗng mỉm cười, cái miệng tuyệt đẹp hơi nhếch lên, từ từ buông tay Thượng Linh ra. Đó không phải là nụ cười nhận thua mà là nụ cười của kẻ đứng trên cao nhìn xuống. Giống như sự bình thản và ung dung khi khổng chế được tất cả cục diện, không thèm chấp với ai đó định phân cao thấp bằng cách thật ấu trĩ này.

Bàn tay được tự do, Thượng Linh vừa cầm được đôi đũa lên, bàn thức ăn bỗng rung âm một lát, cốc đồ uống trước mặt đổ đầy ra ngoài.

Cô ngẩng đầu lên, một giọng nữ vô cùng áy náy ngay lập tức cất lên: “Tôi xin lỗi, cô không sao chứ? Tôi vô ý quá! Cô mau vào nhà vệ sinh rửa qua đi!”

Thượng Linh hiểu rất rõ màn kịch sến này, cô không nhìn Ôn Nhược Đồng, mắt long lanh nhìn Phong Duy Nặc mỉm cười: “Em phải vào nhà vệ sinh gội sạch quần áo, anh có thể bỏ tay ra được không?... Anh không định bỏ tay ra ư? Vậy anh đi cùng với em sao?... Anh cứ nhất quyết không buông tay, em không tìm được lý do nào chối từ nữa, vậy ta đi thôi!”

Người đàn bà ngu ngốc là người tự mình đối phó với đàn bà, người đàn bà thông minh là người biết lợi dụng đàn ông để tấn công đàn bà. Người ta hay nói, ngực to óc quả nhỏ quả đúng là chẳng sai chút nào.

Thượng Linh không có hứng thú muốn biết Ôn Nhược Đồng đau khổ như thế nào khi tận mắt chứng kiến Phong Duy Nặc thả vào nhà vệ sinh cùng cô còn hơn là phải buông tay, giờ này cô thấy mình thật khổ.

Không phải là cảm giác đau mà thực sự cô đang muốn đánh người. Rõ ràng chính anh mới là kẻ lọc lõi xảo trá, coi cô như con ngốc, vậy mà còn dám vạ hỏi cô.

“Tại sao tối nay lại đến đây?”

“Mấy ngày nay đi cùng ai?”

“Rất cuộc sáng hôm kia đã ăn sáng cùng ai?”

Cô lạnh lùng cười: “Anh có thể đi với người đàn bà khác, vậy chẳng lẽ em lại không được ăn sáng cùng người đàn ông khác hay sao?”

“Đúng là đi cùng hắn!” Gương mặt từ xưa đến nay luôn dịu dàng của anh giờ đây sa sầm lại.

“Đừng có ra vẻ thế, em và anh ta chẳng làm gì cả. Không giống như anh và Ôn Nhược Đồng đâu!” Cô nói thẳng với anh hôm trước cô cũng có mặt tại hộp đêm: “Mẹ kế của anh đưa em đến đó, nghe nói hai người vẫn chưa chia tay nhau. Xem chừng không chỉ có anh ghét mẹ kế của mình, mà bà ấy cũng chẳng ưa gì anh thì phải.”

“Anh và Ôn Nhược Đồng làm sao chứ?” Nụ cười thoáng qua gương mặt anh sau một hồi u ám, anh nhìn cô với ánh mắt chất chứa nhiều cảm xúc lẫn lộn như đang tra xét: “Lẽ nào người đầu tiên bỏ mặc người yêu đi cùng người đàn ông khác không phải là em hay sao?”

“Những người ôm ấp hôn hít người đàn bà khác lại là anh.”

Đôi mắt anh đã bớt u tối hơn khi nghe cô nhắc đến Ôn Nhược Đồng: “Nếu em đang phật lòng vì việc này, anh có thể nói cho em biết, đây là lần cuối cùng anh đi với cô ấy. Đúng là anh và cô ấy còn một số chuyện chưa giải quyết rõ ràng. Lần này, nhân dịp cô ấy đến thành phố S, anh muốn giải quyết xong xuôi tất cả mọi việc.”

“Thật vậy sao?” Cô nhìn anh, hỏi vặn lại.

“Tin hay không là tùy em. Những gì cần giải thích anh đều đã giải thích hết rồi!” Giọng nói anh đầy vẻ kiêu ngạo như không hề có chuyện gì nghiêm trọng cả.

“Những điều anh vừa nói là giải thích sao? Để giải quyết xong xuôi mọi việc nên phải đi cùng với cô ta lần cuối, ôm ấp, hôn hít? Còn nữa, có phải cũng lôi nhau lên giường lần cuối để làm kỷ niệm hay không? Đúng là trước đây có thể giữa hai người đã từng có chuyện đó thì bây giờ cũng là điều đương nhiên thôi. Trước khi em trở thành người yêu anh, dù hai người cãi nhau, chia tay hay làm gì đều chẳng liên quan đến em. Nhưng bây giờ em đã là người yêu anh, chúng ta đang yêu nhau, đã xác định rõ mối quan hệ. Tất cả những gì anh và cô ta làm đều là phản bội. Nếu định nghĩa của anh về việc đi cùng nhau lần cuối là như thế này, thì xin lỗi, em nghĩ em không thể chấp nhận được.”

Thượng Linh hoàn thành nốt bản tuyên cáo dài ngoằng, chuẩn bị bước đi.

Phong Duy Nặc đứng trước mặt cô, nụ cười mang nhiều cung bậc cảm xúc phức tạp càng hiện rõ: “Như thế thì sao nào? Chẳng qua chỉ ôm để cô ấy hôn anh, có cần phải kinh ngạc đến thế không? Trước đây, chẳng

phải em cũng thế sao?” Những ngón tay đẹp của anh khẽ chống lên cằm, ánh mắt ấy càng làm cô khó hiểu hơn.

“Huống hồ, so với em, anh vẫn còn tốt chán. Một cô gái mới mười sáu tuổi đã làm được, vậy tại sao anh lại không thể chứ? Trước khi chết anh, sao em không tự hỏi chính bản thân mình xem.”

Thượng Linh nghi ngờ, cô lại gây ra chuyện gì sao?

“Thì ra em quên rồi!” Nụ cười nặng nề, hơi dữ tợn khiến cô thấy thật xa lạ.

Cô vô thức lùi lại phía sau một bước, anh liền bước lên, giam cầm cô giữa bức tường và cơ thể mình.

Mùi thuốc lá và nước hoa ngay gần cô, nụ cười trên gương mặt khôi ngô vẫn tươi rói nhưng ánh mắt bỗng trở nên tối tăm: “Em đã từng hỏi anh, chúng ta đã hẹn ước gì vào đêm sinh nhật lần thứ mười sáu của em. Thực ra người đề nghị hẹn ước không phải là em, mà là anh.” Thì ra cô không nhớ nhầm. Nhưng chỉ có mình anh, qua bao nhiêu năm vẫn nhớ đến lời hẹn đó mà thôi.

Những ngón tay dài nhấc một lọn tóc trên đầu cô, vuốt ve trong lòng bàn tay, rồi nhẹ nhàng đặt xuống: “Em đã đồng ý, nhưng cuối cùng lại nuốt lời.”

Cô lặng lẽ nghe hết những lời anh nói, rồi lặng lẽ cười: “Xem ra đây mới là lý do thực sự anh đề nghị chúng ta hẹn hò. Phong Duy Nặc, anh biết không, em không cần biết rốt cuộc trước đây đã từng xảy ra chuyện gì. Nhưng lần này em thực sự muốn ở bên anh. Chỉ đáng tiếc, dường như anh lại không muốn như vậy. Thôi cứ như vậy đi! Ôn tiểu thư vẫn đang đợi anh, em đi trước đây!”

Bóng dáng Thượng Linh sắp biến mất phía góc tường khi Ôn Nhược Đồng bước lên hành lang. Ở một đầu còn lại, Phong Duy Nặc vẫn đang nhìn theo bóng dáng đã khuất, lặng lẽ không nói nên lời.

Ôn Nhược Đồng nhẹ nhàng cất bước lên phía trước, hơi chần chừ nhưng cuối cùng vẫn nói: “Chính là cô ấy sao? Anh... có định đuổi theo không?”

Ánh mắt anh không còn nhìn theo bóng dáng cô, nụ cười cũng biến mất: “Đằng nào cũng đã đi rồi, chúng ta vào thôi!”

Vẫn là giọng nói dịu dàng mà cô đã vô cùng quen thuộc nhưng giờ đây dường như đã thiếu mất đi điều gì đó.

Ôn Nhược Đồng chợt nói khi nhìn vào gương mặt kiêu ngạo của anh: “Duy Nặc, chúng ta làm lại từ đầu, được không?”

26. Chương 26: Hoặc Là Về, Hoặc Là Cầm Miệng

Khi Mễ Mễ gọi, ông chủ của A Ảnh đang họp. Bình thường, nếu đang họp mà bị làm phiền, chắc chắn August sẽ nổi trận lôi đình. Chỉ có điều, giọng Mễ Mễ trong điện thoại có vẻ rất lo lắng. Bị Mễ Mễ quấy nhiễu mãi, A Ảnh không còn cách nào khác đành gõ cửa phòng họp.

Chưa đầy ba mươi giây sau, ông chủ đứng dậy ngay lập tức, tuyên bố kết thúc cuộc họp. Anh ném điện thoại cho A Ảnh trong ánh mắt ngoái nhìn đầy kinh ngạc của quản lý các phòng ban khách sạn, vội vàng bước đi, thậm chí còn không kịp mang theo những tài liệu đang để trên bàn.

Mễ Mễ không biết phải xử lý thế nào, vì thực ra cô vẫn chưa nói hết những gì cần nói. Nửa câu trước là: Sáng nay tỉnh dậy cô phát hiện ra, Thượng Linh cả đêm qua không về nhà, hành lý không thấy đâu, điện thoại cũng không liên lạc được. Nửa câu sau là: Mễ Mễ tưởng tối qua anh làm gì Thượng Linh. Nhưng vừa rồi cô đã tìm thấy mảnh giấy Thượng Linh để trên bàn ăn, trong đó cô viết cô muốn đi đâu đó thư giãn mấy hôm, không cần phải lo lắng. Nên bây giờ chỉ muốn xin phép anh cho nghỉ làm mấy ngày.

Đáng tiếc là, nửa câu sau Diệp Thổ vẫn chưa nghe được. Anh bước vào thang máy đi thẳng xuống bãi đỗ xe, khởi động xe rồi lập tức lao vút như bay.

Gần như chẳng tốn nhiều công sức, Diệp Thổ đã tìm được Thượng Linh.

Rời khỏi thành phố S, cô chỉ có thể đến một nơi, chính là căn nhà gỗ nhỏ bên bờ biển tại thành phố Z.

Anh ngồi đợi trong chiếc xe thể thao màu xanh khi Thượng Linh ngồi ăn cơm tối tại quán ven biển. Khi cô lang thang trong thành phố đêm ồn ào, anh mặc chiếc áo nỉ màu đen đi theo cô từ xa. Khi cô bước vào uống trà tại một quán ở đầu khu phố đi bộ, anh lặng lẽ đứng ngoài nhìn. Nhưng khi cô chuẩn bị bước vào một Pub ăn chơi trác táng nào đó trên khu quán bar, anh đã đến kéo cô lại.

Gương mặt người đàn ông tuyệt mỹ đang đứng trước mặt cô đầy căng thẳng, ánh mắt lạnh lùng, ẩn giấu cơn tức giận âm ỉ quét qua người cô.

Thượng Linh bĩu môi: “Anh thích theo đuôi thế, sao không cùng vào đây xem sao?”

Đúng lúc đó, có một tên choai choai vừa từ bar bước ra, thấy hai người đang cò cưa nín nín kéo kéo, liền huýt sáo với Diệp Thổ.

“Đi với anh trước đã!” Gương mặt anh cau có, kéo cô qua hai dãy phố, đẩy cô vào xe.

Thấy anh khởi động xe, cô vội ẩn vô lăng: “Đợi đã! Anh muốn đưa tôi đi đâu? Tôi không muốn về thành phố S!”

“Không được!” Anh lạnh lùng từ chối.

“Tôi muốn ở lại thành phố Z nghỉ ngơi mấy ngày, xin phép anh cho nghỉ mấy ngày đã được chưa?”

“Vẫn không được!”

“Sao anh vô lý quá thế thế? Vậy, tôi nghỉ việc là xong!”

“Không đồng ý!”

Cô hốt hoảng, cúi người ôm lấy vô lăng, người cô gần như đè cả lên người anh: “Tôi không muốn đi bây giờ!”

“Xuống xe!” Cơ thể mềm mại của Thượng Linh chạm vào anh, trong giây lát không gian trong xe bỗng trở nên ngọt ngào. Cô không động đậy, giữ chặt vô lăng trước mặt anh, anh ôm chặt lưng cô, xoay người cô lại ôm cô vào lòng.

Bốn mắt nhìn nhau, hơi thở anh mỗi lúc thêm khó nhọc dường như có ngọn lửa bùng lên trong đôi đồng tử màu đen: “Em thực sự quan tâm đến anh ta thế ư? Quan tâm đến mức thà mất việc cũng không chịu quay về đối mặt ư?”

Không biết tại sao khí thế bỗng bay đầu mất, Thượng Linh nhìn anh: “Chuyện này không liên quan đến anh, tôi cũng chẳng quan tâm.”

Anh không đáp lại, chỉ im lặng chăm chú nhìn cô. Dường như muốn nhìn thấu tận tâm can cô qua đôi mắt, tìm ra câu trả lời làm anh nôn nóng khi mà chỉ có thể suy đoán.

Những ngón tay thắt chặt trên lưng làm cô khó chịu, cô giãy giụa: “Bỏ tay ra ngay, ai cho phép anh ôm tôi như vậy!”

Anh cười tỉnh bơ: “Hình như là em tự lao lên đấy chứ!”

“...”

Nhìn gương mặt thanh tú nhỏ nhắn của cô, anh đành dịu giọng: “Không muốn về thành phố S cũng được, nhưng phải để anh sắp xếp chỗ ở.”

“Tôi có chỗ ở rồi!”

“Ngôi nhà gỗ ấy không an toàn!” Anh nhíu mày: “Hoặc là đi về, hoặc là câm miệng!”

Thượng Linh quả nhiên im ngay.

Diệp Thổ thở dài, đặt cô về lại bên ghế phụ, lái xe đến căn nhà gỗ thu dọn đồ đạc rồi đưa cô tới khách sạn VIVS tại khu vực nội thành sầm uất của thành phố Z.

Chuyến viếng thăm đột ngột của CEO đại nhân khiến tất cả mọi người trên dưới trong khách sạn trở tay không kịp. Khi Thượng Linh kéo hành lí dựa người vào sofa đứng đợi trong đại sảnh khách sạn, cô gần như chìm đắm trong vô số những ánh mắt hiếu kỳ ngưỡng mộ của các nhân viên nữ tại đây. Đúng là CEO rất được hâm mộ, Thượng Linh chống cằm khẽ than thầm.

Đương nhiên trong khách sạn của mình, phòng Diệp Thổ chọn sẽ là phòng tổng thống với các trang thiết bị tối tân nhất. Thượng Linh thấy hơi khó hiểu khi thăm đánh giá căn phòng xa hoa hai tầng, tại sao anh chỉ lấy một phòng?

Lẽ nào anh lại định...

Thượng Linh lén liếc nhìn người đang ngồi trên ghế, nhận ra không biết Diệp Thổ đã cởi áo khoác từ lúc nào, cởi cả cổ áo sơ mi, phần xương đòn gợi cảm thấp thoáng lấp ló sau làn áo. Anh bật laptop sẵn trong phòng, mở webcam chat cùng A Ảnh.

Sau khi dạo dò qua loa vài câu, anh tắt webcam, quay đầu lại đã thấy cô ôm chần đứng đằng sau. Anh chau mày: “Sao vậy?”

“Tôi ngủ sofa, cho anh ngủ trên giường.”

“Lên giường ngủ!”

“Tôi...”

“Hoặc là đi về, hoặc là im miệng!” Anh lặp lại lời lẽ uy hiếp.

“Anh...”

“Thế nào?”

“Ngủ ngon!” Thượng Linh tức giận hầm hầm đi lên tầng.

Cuối cùng khoe miệng mím chặt của anh đã giãn ra khi nhìn hình bóng cô bước lên cầu thang.

Mấy ngày nay Thượng Linh đều bị “kèm chặt”, cô đi đâu Diệp Thổ cũng đi theo. Thực ra chắc anh rất bận, có khi cô ngồi uống trà chiều hoặc ăn buffet trong quán, anh đều bật laptop, kiểm tra tài liệu hoặc tổ chức cuộc họp qua mạng với những người tại thành phố Z. Qua webcam, cô thấy A Ảnh giục anh quay về thành phố không chỉ một lần, nhưng lần nào anh cũng từ chối cả.

Thượng Linh mấy lần cũng định nói với anh, nếu bận như vậy thì không cần phải đi theo cô, anh thoải mái mà cô cũng tự do. Chẳng qua cô chỉ thất tình thôi, muốn yên tĩnh một mình. Từ trước đến nay cô luôn rất giỏi chịu đựng sức ép tinh thần, sau lần bị anh XXOO còn chẳng sao, bây giờ lại càng không thành vấn đề. Nhưng với kinh nghiệm mấy lần trước, cô biết những lời này có nói cũng bằng không.

Chiều hôm đó, Thượng Linh ngồi nghỉ trong quán cà phê của khách sạn, hình như khách sạn vừa có vấn đề gì đó nên Diệp Thổ không đi theo cô. Chẳng mấy khi được CEO đích thân đến thăm khách sạn đã báo cáo mời anh đích thân giải quyết.

Nhưng lúc ngồi trong quán cà phê, cô gặp ngay phải một nhân vật cực kì tà đạo. Vẫn là gương mặt trang điểm đậm, thân hình hơi sồ sề, người đàn ông đi bên cạnh vẫn nhỏ tuổi hơn chị ta - gu của máy bay bà già Phương Hiểu Quyên đúng là mười năm vẫn chẳng hề thay đổi.

Cô định lặng lẽ chuẩn bị đi, nhưng tất nhiên Phương Hiểu Quyên không muốn để cô bỏ đi dễ dàng như vậy: “Ồ! Xem ai đây? Sao đến tận đây mà vẫn gặp nhỉ? Đúng là gặp phải quý thật rồi!”

“Đúng vậy, tôi gặp phải quý thật rồi!” Thượng Linh đáp tỉnh bơ.

Phương Hiểu Quyên tức giận bùng bùng, tuy đã từng có kinh nghiệm bị chơi ột vỏ đau, nhưng cây có tên đàn ông đi cùng mình, mặt ta liền lớn tiếng: “Hừ! Mồm mép vẫn như tép nhảy thế! Chỉ có điều sao nửa năm không gặp vậy mà phía trước của cô vẫn bằng phẳng chẳng tiến bộ chút nào thế!”

Giờ đến lượt Thượng Linh tức giận bùng bùng, con mẹ yêu nữ chết tiệt này nói gì không nói lại chọc ngay đúng nọc của cô.

Cô đáp lễ ngay lập tức: “Tôi có đang dậy thì đâu mà nửa năm không gặp vẫn có thể phát triển được nữa? Nhưng lại có người đã già rồi mà vẫn thích gặm cỏ non, lần trước là một tên mặt trắng, lần này lại đến lượt tên mặt đen, càng ngày càng nặng mùi, đúng là khiến người khác phải báỉ phục!” Chửi xong cô liền chuẩn bị, không để cho Phương Hiểu Quyên có cơ hội chửi lại.

Lúc này Thượng Linh không biết, một câu chửi đồng của cô lại động chạm đến cả tên mặt đen của Phương Hiểu Quyên. Phương Hiểu Quyên bị ả chửi, càng tức hơn, xúi tên mặt đen đi “dạy dỗ” cho Thượng Linh một bài học.

Tên này vốn là dân xã hội đen tại thành phố Z, tính tình hung ác xấc láo. Giờ “máy bay bà già” còn cho tiền hấn làm ăn, nên đương nhiên đồng ý đi “dạy bảo” Thượng Linh ngay tức khắc. Hấn ta đánh mất về phía hai tên tay chân cách đó không xa, hai tên liền đi theo Thượng Linh, biết cô đang ở trong khách sạn, hơn nữa nghe đồn có quan hệ rất thân thiết với CEO của khách sạn.

Tên mặt đen ngầm tính toán, định một mũi tên trúng hai đích, quyết định bắt cóc Thượng Linh để đòi tiền chuộc.

Nếu lần này kiếm được một món, hấn ta sẽ không cần dây dưa với mụ già này nữa.

Để khỏi đêm dài lắm mộng, chúng gọi thêm mấy tên đồng bọn, lái một chiếc xe cửa kính đen ngòm đến, đợi ở ngã rẽ một con đường vắng vẻ bên ngoài khách sạn. Chờ lúc Thượng Linh quay về đó, chúng sẽ bắt cóc cô rồi bỏ trốn.

Mấy tên tay chân cũng khá được việc, đợi ngoài khách sạn hai tiếng, quả nhiên thấy Thượng Linh quay trở lại. Mấy tên đồng bọn đã cầm sẵn bao tải, lặng lẽ xuống xe tiến đến gần, đúng lúc định ra tay, bỗng nhiên đối diện bên kia đường xuất hiện một người đàn ông mặt mũi hằm hằm tức giận.

Thượng Linh vừa đi dạo quanh phố, Diệp Thổ đã truy hỏi đầy tức giận: “Đi đâu? Chẳng phải anh đã bảo em không được đi lung tung hay sao?”

Thượng Linh vô cùng ghét cảm giác đang tự do lại bị can thiệp quá thể đáng như thế này: “Tôi chẳng phải là gì của anh cả! Anh cứ quản lý tôi làm gì chứ?”

“Anh không phải là gì của em?” Anh hỏi vặn lại, xem chừng lại càng tức giận hơn.

“Vậy anh nghĩ anh là gì của tôi chứ? Mà dù anh có là gì thật, thì chẳng lẽ tôi cũng không có quyền tự do đi lại một mình hay sao?”

“Anh đang lo cho em.”

“Vậy thì cảm ơn anh quá! Ban ngày ban mặt anh sợ tôi có gì nguy hiểm sao? Gặp phải yêu râu xanh ư? Đúng là nực cười, chẳng lẽ anh chưa từng làm những điều ấy với tôi?”

“Thượng Linh!”

Cả hai người bắt đầu to tiếng, mấy kẻ xung quanh mất hết kiên nhẫn chờ đợi, chỗ này tuy vắng vẻ nhưng chúng sợ nếu tiếp tục đợi chỉ thêm rắc rối, liền nháy mắt nhau liền xông lên tóm lấy Thượng Linh.

Đúng lúc Thượng Linh đang hăng say cãi nhau, đột nhiên thấy mặt mũi Diệp Thổ biến sắc, nhanh như cắt, anh kéo cô về phía sau, tiếp đó đánh nhau với mấy tên xung quanh.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, nếu không thấy Diệp Thổ ra tay cực mạnh, có lẽ cô sẽ nghi ngờ liệu đây có phải khổ nhục kế do anh bày ra để được cô tha thứ hay không.

Theo lẽ thường, trong khổ nhục kế, tuy đánh đuổi được bọn người xấu, nhưng nhân vật nam chính thường bị thương nhẹ để nhân vật nữ chính lo lắng. Nhưng quả thật Diệp Thổ vô cùng lợi hại, đừng nói đến việc bị thương, mà ngay cả tay đàn anh cao to cũng không động vào được vạt áo anh, trông chẳng giống đang diễn kịch chút nào cả.

Thượng Linh thấy lo lắng bất an, ban ngày ban mặt mà không ngờ lại có kẻ xấu thật, hơn nữa lại còn nhầm trúng cô nữa chứ! Nghĩ đến đó, Thượng Linh không khỏi lo sợ, nếu không phải vừa đúng lúc Diệp Thổ ra ngoài tìm, có lẽ lúc này bọn xấu kia đã tóm gọn cô mất rồi!

Mấy tay anh chị bị dấn ô-tô trện như tử, cuống cuồng bỏ chạy, tay mặt đen ngòm trong xe tức giận sôi người. Không tóm được con tin, mấy tên tay chân còn bị đánh cho ra nông nổi này, hấn điên tiết, ngồi ngay vào ghế lái, khởi động xe đâm thẳng đến hướng Thượng Linh.

Thời khắc chiếc xe tăng tốc phóng thẳng về phía Thượng Linh giống hệt như cảnh quay chậm trong một bộ phim, hơi thở trong một giây vì thế cũng nặng nề, chậm chạp. Chỉ có duy nhất đôi tay hướng về phía cô nhanh như bay, không hề do dự, giống như phản ứng bản năng của cơ thể, trong nháy mắt đã đẩy cô ra khỏi khu vực nguy hiểm.

Thượng Linh dạt sang một bên, còn người vừa đẩy cô lại đang đứng đúng vào vị trí lúc đầu của cô.

Thượng Linh ngơ ngác nhìn anh - người đàn ông đã từng cố tình che dấu thân phận xuất hiện trước mặt cô, dùng tiền bao cô; người chưa bao giờ từng tôn trọng cô, thậm chí cướp đoạt lần đầu tiên của cô; người ngay giây trước còn tức giận chửi mắng cô, giây phút này, lại đang liều cả tính mạng để cứu cô?

Tiếng đấm đá nặng nề xen lẫn tiếng phanh xe chói tai. Trong lúc nguy cấp anh định nghiêng người tránh xe, nhưng cho dù anh có nhanh đến đâu cũng không thể nào nhanh bằng xe. Chiếc xe đâm vào người anh, anh ngã gục xuống đất không động đậy, những lọn tóc đen phủ kín cả đôi mắt. Chỉ có những giọt máu đỏ tươi thấm dần qua lớp quần áo khiến cô run rẩy sợ hãi. Bảo vệ thấy tiếng động vội chạy đến gọi xe cứu thương đồng thời báo cảnh sát.

Trên đường từ nơi xảy ra tai nạn đến bệnh viện, Thượng Linh không hề nói lời nào chỉ lặng lẽ đi bên cạnh anh. Sau khi đưa lên xe cứu thương, anh tỉnh táo được trong giây lát, thấy cô ngồi bên cạnh, liền nắm chặt ngón tay cô, khó nhọc thốt lên mấy tiếng yếu ớt mơ hồ.

Thượng Linh ngồi sát lại gần chăm chú lắng nghe, mới biết anh đang hỏi cô có bị thương hay không. Có bị thương hay không ư? Giây phút ấy cô suýt chút nữa thì rơi nước mắt. Đã bị thương tới mức này rồi còn hỏi cô ư?

Thấy Thượng Linh không nói gì, những ngón tay đang nắm tay cô lại càng siết chặt hơn nữa. Cô vội nhìn anh lắc đầu, ra hiệu mình không sao cả, chỉ tới lúc đó anh mới dần dần lịm đi. Nhưng bàn tay đang nắm lấy tay cô trước sau đều không hề buông. Đến nỗi khi đến bệnh viện, cô không thể không đi theo vào phòng cấp cứu.

Cho đến khi bác sĩ kiểm tra xong, tiêm thuốc mê trước khi phẫu thuật cho anh, các y tá luống cuống mãi mới tách được những ngón tay đang nắm chặt đó ra.

“Bạn trai em chắc phải yêu em lắm! Bị thương nặng như vậy mà vẫn còn đủ sức nắm chặt tay em thế này!” Cô y tá đắp thuốc cho vết trầy da trên cánh tay Thượng Linh khẽ thở dài: “Giá mà bạn trai chị cũng yêu chị như bạn trai em thì tốt biết bao!”

Bạn trai? Thượng Linh cố nặn ra nụ cười gượng. Anh đang nghĩ gì khi đẩy cô ra? Anh cứu cô như vậy thì được gì chứ? Phải chăng muốn được cô tha thứ?

Nếu chỉ muốn được tha thứ, việc gì phải liều cả tính mạng? Những việc như thế này chỉ có những kẻ ngớ ngẩn mới làm thôi. Tên ngớ ngẩn Diệp Thố!

Ca phẫu thuật thành công đã nối lại được những chỗ gãy trên xương tay phải và chân trái, chỉ có điều chấn động não hơi rắc rối nên còn phải theo dõi thêm vài ngày.

Diệp Thố nằm trên giường bệnh phải treo cả tay phải và chân trái, trên trán dính đầy băng bông, mắt hằn hình tượng thường ngày. Thượng Linh không hề rời đi, đợi đến lúc thuốc mê tan hẳn, muốn anh giải đáp thắc mắc trong lòng cô.

Nhưng đến khi thấy anh mở mắt tỉnh lại. Những giọt nước mắt yếu đuối lại thi nhau tuôn trào.

“Khóc cái gì chứ!...” Hơi thở anh yếu ớt, chau mày nhìn cô.

“Có khóc đâu!” Cô giận dỗi đáp lại: “Em còn lâu mới khóc vì anh. Rõ ràng là anh bắt nạt em, làm sao mà em phải khóc vì anh chứ?”

“Đừng khóc nữa...” Anh giãn mày khẽ nói.

“Đã bảo là không khóc mà!” Cô lau mắt, nhưng những giọt nước mắt bỗng nhiên lại tuôn ra. Những giọt nước mắt đáng lẽ phải rơi vì một người đàn ông khác trong đêm Giáng sinh, giờ đây lại tuôn rơi.

Đúng là chia tay Phong Duy Nặc, Thượng Linh rất buồn. Thực ra mấy ngày nay cô đều giả vờ như mình không quan tâm. Diệp Thổ nói rất đúng, cô không muốn về thành phố S để đối diện với sự thật. Không muốn để người khác thấy mình đau khổ, muốn giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì, xuất hiện như không hề quan tâm đến bất cứ điều gì sau khi sự việc đã xảy ra.

Thượng Linh không thể hiểu nổi, tại sao vào lúc cô đau khổ nhất, người ở bên cô lại chính là Diệp Thổ, người đã từng làm cô tổn thương?

“Đừng khóc nữa...” Anh khẽ nhắc lại, muốn đưa tay lên nhưng nhận ra mình không động đậy nổi.

“Thuốc mê vẫn chưa tan hết đâu! Gãy cả tay rồi, cứ bình tĩnh mà nằm tĩnh dưỡng đi!” Thượng Linh vội lau khô nước mắt: “Dùng cảm cứu người thế, đáng lẽ phải biết sẽ ra nông nổi này chứ! Anh tưởng là mình đang đóng phim hay sao? Nếu chẳng may anh bị ngớ ngẩn, lẽ nào em phải chăm lo anh cả đời ư?”

Anh không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn cô.

“Sao không nói gì vậy? Chẳng phải cứu em để được em tha thứ hay sao? Anh không nói làm sao em biết anh muốn thế nào chứ? Anh đừng tưởng em sẽ giống mấy nhân vật nữ chính trong phim, vừa thấy nhân vật nam chính tỉnh lại đã vội lao đến khóc lóc ầm ĩ, không cần người ta nói gì đã vội đồng ý tất cả mọi điều!” Thượng Linh nói hơi nhanh, đến chính cô cũng chẳng biết mình đang nói gì.

Anh lặng lẽ nhìn cô trong giây lát, đột nhiên nói: “Tha lỗi cho anh!”

Cả căn phòng chìm trong im lặng hồi lâu. Anh lại nói tiếp: “Thượng Linh, tha lỗi cho anh!”

Thượng Linh vẫn không nói gì. Hai người nhìn nhau, không ai lên tiếng nữa. Những giây phút chờ đợi dài đằng dặc, trái tim anh như chìm trong băng giá mùa đông, cái lạnh xâm chiếm ngấm vào tận xương tủy.

Nếu cô thực sự không chịu tha thứ cho anh... Nhưng hồi lâu sau, anh nghe thấy tiếng cô khẽ cười.

“Diệp Thổ, đúng là chẳng ai tặng bốc nổi khiêu ăn nói của anh, em cứ tưởng anh đã chuẩn bị cả tràng những điều cần nói...” Cô đưa tay ra, chậm chậm đặt lên, nắm chặt tay trái không bị thương của anh: “Đồ ngốc, em đã tha thứ cho anh rồi! A Thổ!...”

Tên gọi từ những ngày ấu thơ từ từ vang lên, như tia nắng rực rỡ sưởi ấm cả phòng bên chỉ trong nháy mắt.

27. Chương 27: Chúng Ta Chia Tay Đi!

Phong Duy Nặc xuất hiện không đúng lúc. Khi đó Thượng Linh đang bung đĩa cơm trưa, ngồi bên cạnh giường bón cho Diệp Thổ.

Thực ra, Thượng Linh thấy tay phải của anh bị gãy nhưng nếu tay trái cầm thìa xúc cơm cũng sẽ chẳng thành vấn đề, hơn nữa đường đường là CEO của cả tập đoàn khách sạn, nằm trên giường để phụ nữ xúc cho ăn thì mất hình tượng quá. Nên lúc đầu cô không chịu bón cho anh, nhưng kết quả là khi cô ăn xong phần cơm của mình, phần cơm của anh vẫn còn nguyên chưa động đũa.

Người bị gãy tay gãy chân vẫn đang ngồi im ở đó, nhìn chằm chằm vào cô với ánh mắt lặng lẽ không lời. Thượng Linh nhăn mặt, cuối cùng đành phải thỏa hiệp.

Cô cho anh ăn chẳng cam tâm tình nguyện chút nào, tất nhiên sẽ bón nhầm. Chưa được mấy miếng, đôi môi mỏng đẹp của anh đã lem nhem thức ăn, trông bộ dạng vô cùng nhếch nhác. Cô không nén nổi cười, lấy khăn giấy lau qua cho anh.

Diệp Thổ chăm chú nhìn Thượng Linh, ánh mắt vẫn lặng lẽ bình thản, nhưng dường như ẩn chứa hơi nóng của cả mùa hè sau ánh mắt ấy.

Đầu ngón tay anh chậm chậm đặt lên gò má Thượng Linh, nhẹ nhàng vuốt ve, cuối cùng dừng lại trên môi cô. Anh vẫn thích ngắm nhìn cô khi không trang điểm, đôi môi trái tim với màu phớt hồng tự nhiên, thấp thoáng hàm răng trắng đều tăm tắp khi cô hít thở. Những đường nét trên gương mặt cô gần như không thay đổi gì so với thời thiếu nữ ngày xưa.

Nàng công chúa chỉ có thể đứng ngắm nhìn từ xa, giờ phút này ở ngay trước mắt anh, còn anh cuối cùng cũng trở thành người đàn ông có thể đứng bên cô. Đúng lúc ấy, cửa mở toang.

Ánh mắt lạnh lùng sắc bén nhìn ra phía cửa của Diệp Thổ hằn rõ vẻ khó chịu sau khi thấy người vừa đến. Thượng Linh quay đầu lại, vị khách không mời mà đến đang đứng bên cửa nhìn hai người là Phong Duy Nặc.

Sau ba giây im lặng, cô thấy rõ vẻ kinh ngạc trên gương mặt đẹp trai ấy đã dần chuyển sang hằn học. Anh cười mỉa rồi đóng cửa lại bước đi.

Thượng Linh hơi ngỡ ngàng khi tất cả mọi việc diễn ra. Cô ngỡ ngác nhìn cánh cửa bị đóng lại, dưới cảm bồng nhói đau. Cô quay đầu lại, trong sâu thẳm đôi mắt đen của người nằm trên giường bệnh ánh lên sự khó chịu vì phản ứng vừa rồi của cô.

Cửa phòng bệnh lại bị mở toang một lần nữa, hoặc nói đúng hơn là bị đá bay ra. Thượng Linh chỉ nghe thấy sau lưng có người chửi rủa một câu: “Mẹ kiếp!”, cô đã bị lôi xềnh xệch đi, đợi đến khi hoàn hồn lại, cô đã đứng ngoài sân cuối hành lang.

Anh đóng cánh cửa kính ngoài sân phơi dề như không, cơn gió lạnh buốt giữa mùa đông thổi ào qua. Vì lúc trước ở trong phòng, nên cô chỉ mặc một chiếc áo len mỏng, giờ đứng giữa cơn gió mùa đông lạnh lẽo, cô lạnh đến nổi run cầm cập.

Chiếc áo khoác dài vẫn còn hơi ấm cơ thể anh khoác lên người cô, trái ngược với gương mặt đang tức giận, bàn tay choàng áo lên cho cô vẫn ấm áp. Đường như đây chỉ là một hành động lịch thiệp, chẳng hề liên quan gì đến tâm trạng.

Thượng Linh kéo áo khoác, ngẩng đầu lên, bóng đen cuộn cuộn trong đôi mắt anh khiến cô sợ hãi. Không còn nụ cười dịu dàng, lại càng không có sự ân cần chiều chuộng nữa, ánh mắt ấy giống như vừa thấy thứ gì đó không sạch sẽ, đầy căm ghét: “Thật là uổng công anh một lòng một dạ vội đến thành phố Z, không thể ngờ em đã lao ngay vào vòng tay hắn!”

Thượng Linh tức tối vô cùng, nhìn anh lạnh lùng cười: “Dù có làm gì thì đó cũng là việc của em, giờ đây chẳng liên quan gì đến anh cả!”

Cô định đi nhưng lại bị anh túm chặt hai cánh tay: “Em có ý gì chứ?”

“Còn có thể có ý gì nữa chứ?” Thượng Linh nhìn thẳng vào mắt Phong Duy Nặc, cười nhạt: “Chẳng phải chúng ta đã chia tay rồi sao? Dù thế nào, ngay từ khi bắt đầu, anh cũng đâu có vì thích em kia chứ? Cái cô Ôn tiểu thư đấy xem chừng cũng quan tâm đến anh. Hoặc nên nói là, kiểu đàn bà ấy có lẽ sẽ phù hợp với anh hơn!”

Từ trước đến nay cô luôn có thái độ yêu ghét rõ ràng. Một khi đã xác định sẽ rất nghiêm túc nhưng khi đã quyết định ra đi thì cũng dứt khoát vô cùng. Đây đưa lời thôi chính là điều cô căm ghét nhất!

“Chia tay? Anh đồng ý chia tay lúc nào?” Giọng nói có phần sột ruột không yên.

“Chúng ta đã như thế này rồi, không chia tay thì còn có thể thế nào nữa? Tiếp tục ở bên nhau có đáng hay không?” Cô ra sức đẩy những ngón tay trên cánh tay ra, nhưng anh lại càng nắm chặt hơn.

“Anh không đồng ý!”

“Anh buông tay ra có được không?”

“Không được!” Ánh mắt độc đoán đầy tức giận: “Em dựa vào đâu mà nói chia tay là chia tay?”

“Dựa vào đâu ư? Người phản bội trước chẳng phải là anh hay sao? Người tai áp má kẻ quần quít không rời cùng Ôn Nhược Đồng là anh!”

“Anh và cô ấy sẽ không bao giờ quay lại với nhau nữa! Mấy ngày qua anh đã suy nghĩ rất rõ ràng...” Đường như vô cùng dứt khoát, cuối cùng anh đã nói ra câu ấy: “Người anh thích là em! Anh thừa nhận đúng là lúc đầu, mục đích của anh không hề trong sáng. Vì anh quá tức giận, sau bao nhiêu năm xa cách mới gặp lại em vậy mà em lại chẳng có chút áy náy nào cả. Vẫn là nàng công chúa với vớ trên trời cao, mỉm cười với anh dễ như trở bàn tay!”

“Tại sao em phải áy náy chứ? Vì một lời hẹn ước mà em không thể nhớ nổi sao?”

“Em vẫn không nhớ ra ư?” Ánh mắt anh dần trở nên lạnh lùng, khẽ buông lỏng những đầu ngón tay. Anh rút ra một viên kẹo hoa quả từ túi áo trong ánh mắt nghi ngờ của cô, bóc vỏ rồi cho vào miệng.

Sự đen tối đầy nguy hiểm từ từ ánh lên trong sâu thẳm đôi mắt màu nâu đậm đang nhìn chằm chằm vào cô: “Bây giờ anh sẽ làm em nhớ lại!”

Phong Duy Nặc bắt ngờ hôn Thượng Linh. Khi ý thức được đôi môi hai người đã chạm vào nhau, cô ngay lập tức chống cự lại, ra sức đẩy anh ra. Song vị ngọt từ kẹo hoa quả trên môi anh đã truyền sang môi. Đó là mùi vị vô cùng quen thuộc. Trong giây phút ấy, đột nhiên chiếc van ký ức như bị nước lũ cuốn trôi, những cảnh tượng ùn ùn không ngớt hiện lên trong tâm trí cô.

Dưới gốc cây ngân hạnh trong đêm sinh nhật lần thứ mười sáu, Thượng Linh chủ động hôn môi làm Phong Duy Nặc mặt mày lúng túng ngớ ngẩn.

Chàng thiếu niên mười tám tuổi, luôn luôn xuất sắc thông minh, coi thường những người xung quanh bằng sự hung hăng ẩn giấu sau vẻ ngoài điềm đạm. Vậy mà lại có thể bối rối như một đứa trẻ sau khi được cô hôn. Hai má trắng bóc đỏ ửng như quả táo, cả gương mặt anh bứt rứt không yên. Còn gương mặt cô gái chủ động làm chuyện xấu lại vô cùng thần nhiên đắc ý, nói với anh bằng giọng ngà ngà say: “Em đã hôn anh. Bây giờ anh là của em rồi! Sau này nếu em không cho phép, anh không được đi đâu hết, kể cả Vienna.”

Những chuyện vô lý như vậy, cô lại thực hiện tự nhiên đến vô cùng, tuyên bố xong xuôi định bước đi luôn. Lúc này chàng trai vẫn đỏ bừng mặt từ đầu đến giờ bỗng kéo cô lại, ôm cô vào lòng, cánh tay anh quấn chặt quanh người cô. Cái ôm ngây thơ, và cả nụ hôn cũng thật non nớt, anh vô duyên vô cớ lao thẳng đến cô.

Trong lúc mơ màng, Thượng Linh quên mất cả việc vùng vẫy, nụ hôn dò hỏi, dịu dàng quấn lấy cô. Lúc này cảm giác ấy giống như Adam và Eva đang nếm trái cấm, chỉ thấy vô cùng tuyệt diệu...

Trong lúc trời đất quay cuồng, cô trộm nghĩ, đôi môi anh thật ngọt ngào, mềm mại, chắc vừa rồi anh đã ăn rất nhiều hoa quả trên bánh sinh nhật.

Ôm chặt cô thiếu nữ nhỏ bé, khi lùi ra xa gương mặt cậu đã đỏ đến không thể tưởng tượng nổi, nhưng cậu vẫn ghé sát gần hai tai cô khẽ nói: “Thượng Linh, từ giờ trở đi, bất kể trước đây có bao nhiêu nam sinh bên cạnh em, em đều phải quên hết sạch. Từ nay về sau, chỉ được phép có một mình anh!”

Những lời anh nói khi ấy giống hệt như lời anh đã nhẩm nhủ sau khi hôn cô trong phòng khách sạn mười hai năm sau.

...

“Từ nay về sau, chỉ được phép có mình anh!”

Câu nói ấy tự động lặp lại bên tai cô. Tối đó, cô choáng váng ngẩn ngơ, dường như trong lúc ngỡ ngàng cô đã đồng ý.

Nhưng sau đó thì sao nào? Tại sao anh lại nói cô đã nuốt lời? Người bỏ rơi cô lại một mình, đi sang tận Vienna chẳng phải là anh sao?

Dòng suy nghĩ của cô đã bị ngắt quãng ngay lúc ấy. Tiếng bước chân hỗn loạn vọng lên từ sau cánh cửa kính ngoài sân phơi, Thượng Linh vội phản ứng lại, ngay lập tức để rơi chiếc áo khoác quay người chạy vào hành lang. Quả nhiên, người đáng lẽ phải nằm trên giường bệnh giờ này lại đang dựa người vào tường từ từ tiến về phía cô. Phía sau anh, một cô y tá đang cuống cuống chạy theo, một người nữa cũng vội đẩy xe

lăn đến. Cơ thể anh hơi run rẩy vì không khí lạnh buốt mùa đông và vì vừa di chuyển, nhưng tư thế của anh vẫn mạnh mẽ tuyệt đẹp như thường.

“Lạnh thế này sao anh lại ra ngoài làm gì?” Cô vợ đến đỡ anh, cùng y tá dìu anh ngồi lên xe lăn.

Đôi mắt tuyệt đẹp lạnh lùng nhìn Thượng Linh đăm chiêu một hồi: “Nói xong chưa?”

“Thượng Linh!” Người ngoài sân phôi gọi cô.

Hai người đàn ông đối diện nhau. Những ngón tay dưới ống tay áo mỏng của Diệp Thổ từ từ siết chặt lại, sự lạnh lùng âm ỉ nung nấu trong ánh mắt anh, như có áp lực vô hình bao trùm trong không gian.

Cô thở dài nhìn Phong Duy Nặc đáp: “Anh đi về đi, những gì cần nói em đều đã nói hết rồi, có chấp nhận hay không là việc của anh.” Nói xong cô liền đẩy xe lăn, đi về phía phòng bệnh.

Diệp Thổ không nghe lời bác sĩ tự ý đi lại khiến vết thương sau ca phẫu thuật càng đau buốt dữ dội, y tá gọi bác sĩ đến đưa anh đi kiểm tra lại một lượt. May mà thời gian đứng không lâu nên không có vấn đề gì nghiêm trọng lắm.

Bác sĩ dặn dò vài câu rồi cùng y tá bước ra khỏi phòng bệnh.

Thượng Linh đáp cho anh tám chắn mỏng, định đi lấy cốc nước nhưng bị anh kéo lại.

“Sao vậy?” Cô vợ nhìn xuống chân anh: “Có phải lại đau nữa không?”

“Không đau!” Có người đang nhăn cả mặt lại, rõ là miệng nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo.

Cô lắc đầu: “Anh đang đau ồm thì phải chịu khó nghỉ ngơi đi! Bây giờ anh bị gãy xương chứ có phải chỉ bị trầy da đâu? Hai tháng tới anh phải chịu khó mà an dưỡng.”

Nghe đến đó, anh bỗng dừng bước chân.

“Sao vậy?” Thượng Linh vô cùng ngạc nhiên.

“Em nói đúng lắm!” Anh nháy mắt, vô cùng nghiêm túc nhìn cô: “Phải chịu khó an dưỡng, nhưng... anh muốn đổi địa điểm khác.”

Khi Mễ Mễ nhận được thông báo, Thượng Linh đã yên vị ở tận vùng biển Ấn Độ Dương xa xôi.

Nghe xong những lời giải thích như trên của cô, Mễ Mễ kinh ngạc nói: “Cái gì? Đến Maldives dưỡng thương á? Vị quan lớn “yêu tinh” của cậu có phải ăn no rồi dưỡng mỡ không vậy?”

“Anh ấy nói, dù sao cũng phải đầu tư dự án khu nghỉ dưỡng ở đây, nên đến để trải nghiệm trước...”

“Bố khỉ! Sao những việc tốt đẹp như thế này chẳng bao giờ đến phần mình được hưởng vậy?” Mễ Mễ nổi trận lôi đình qua điện thoại. Maldives, vùng biển và bãi cát tuyệt đẹp - thánh địa nghỉ dưỡng mà gần như bất kì người phụ nữ nào cũng mong muốn được đến một lần trong đời.

Nhưng đồng thời, giá cả của nó cũng cực kỳ đắt đỏ.

Ngoài việc đang nóng nẩy, Mễ Mễ cũng than thở thay cho lựa chọn của Thượng Linh. Nguyên nhân như sau: Cô nam quả nữ, ở cùng với một người đã từng XXOO mình tại một hòn đảo giao thông cách biệt, ngôn ngữ không hay biết. Ngộ nhờ người ấy hôm nào đó đột nhiên lại bộc phát thú tính, muốn XXOO mình một lần nữa thì biết làm sao? Hay nói cách khác, việc XXOO này, nếu cứ ép buộc mãi liệu đến lúc nào đó có thành thói quen hay không? Nếu như vậy, hy vọng lần này Thượng Linh có thể làm cho đến nơi đến chốn, xác định rõ tư tưởng thường xuyên bị Diệp Thổ XXOO, nỗ lực đến cùng vì cái “sổ gạo” dài hạn vừa đẹp trai vừa giàu có này.

Thượng Linh bị dọa cho giật bắn cả người. Cô đưa tay lên xoa cánh tay vừa nổi da gà, ngay lập tức kể cho Mễ Mễ, thực ra cô và Diệp Thổ không hề rơi vào cảnh cô nam quả nữ. Một nhân vật kinh điển đã đuổi theo hai người hai ngày sau khi họ đến Maldives.

“Phong Duy Nặc?”

“... Là An Huệ Nhi!”

“...”

“Tổng cổ cô ta đi!” Mễ Mễ nói. Mễ Mễ bắt đầu coi An Huệ Nhi như kẻ thù sau lần bị cô ta đuổi theo đến tận sân bay, khiến chuyến du lịch đến Sabah của hai người tan thành mây khói.

Đương nhiên, lúc này Thượng Linh vẫn chưa biết, vào một ngày nghỉ lễ mùa xuân không lâu sau đó, Mễ Mễ sẽ cùng A Ảnh bay đến hòn đảo Vip năm sao tại Maldives.

Lúc đó, nơi này sẽ diễn ra một cảnh tượng hỗn loạn khiến cô suốt đời không quên.

Còn lúc này, sự xuất hiện của An Huệ Nhi cũng không phải ngẫu nhiên.

Thượng Linh gần như đã quên mất, một câu nói vô tình của cô khi các người đẹp trong phòng đối thoại đánh cược với nhau vào mùa thu năm ngoái: “Nếu lòng cũng được tính là quần áo thì chắc em là người thấy anh ta ăn mặc mát mẻ nhất!”

Sau vài tháng lan truyền, câu danh ngôn kinh điển ấy cuối cùng cũng đã truyền đến tai vị thiên kim tiểu thư tại một thành phố khác. Từ đó, chính thức mở màn cuộc chiến khốc liệt giữa hoàng hậu và phi tần.

28. Chương 28: Maldives

PHẦN 3

Hòn đảo nhỏ mà Thượng Linh và Diệp Thổ đến bao gồm bốn nhà hàng, một quán bar, một quán cà phê, một Spa, ngoài ra còn có mười mấy căn biệt thự giáp biển và một số biệt thự trên mặt biển. Chỉ cần ba mươi phút là đã có thể đi một vòng quanh hòn đảo này. Đây không phải đảo nhỏ nhất tại Maldives, nhưng lại là hòn đảo có số phòng ít nhất trong tất cả các đảo. Có lẽ vì các thiết bị đều thuộc hàng cao cấp, giá cả cực kỳ đắt đỏ nên nơi đây thường chỉ tiếp đón các minh tinh hoặc tầng lớp thượng lưu.

Hòn đảo Diệp Thổ định hợp tác đầu tư cùng Bao Tây Tình cách hòn đảo này khoảng hai mươi phút đi ca nô. Hòn đảo ấy có bãi cát mịn màng, nước biển trong xanh, bờ biển dài hơn cả hòn đảo này.

Ngày đầu tiên đặt chân lên đảo, Thượng Linh thấy mình như vừa lạc vào một thế giới khác. Hòn đảo yên tĩnh, bầu trời trong xanh, nước biển tĩnh lặng, bờ cát trải dài. Xung quanh không hề có một tiếng ồn ào náo động hay một chút bụi bẩn nào, khắp nơi đều là bóng dừa và bóng cọ cao lớn, trải bóng đẹp mê hồn trên bờ cát trắng. Ánh mặt trời chiếu rọi qua khe lá hình thành những vệt sáng nhỏ li ti, tràn đầy sức sống tự do.

Tuy là quốc đảo vùng nhiệt đới nhưng nơi đây lại không hề nóng nực, gió biển ẩm ướt và mát mẻ, không gian thoáng đãng đẹp đến lạ lùng. Nhưng đối với người thích không khí ồn ào của thành phố từ tận xương tủy như Thượng Linh, sống trên hòn đảo xa rời trần thế như thế này hai ba ngày còn vui vẻ, chứ ở đến ngày thứ năm thứ sáu thì đúng là một cực hình.

Ngày nào cũng nhìn ngắm cảnh vật giống hệt nhau đúng là vô cùng nhàm chán. Chỉ có điều, rõ ràng Diệp Thổ định trường kỳ kháng chiến tại nơi này. Do đó, Thượng Linh bắt đầu thấy vui mừng vì trên đảo vẫn còn có một người không hề vô vị chút nào để cho cô tiêu khiển giải trí. Nhân vật đáng thương ấy chính là cô nàng đại tiểu thư nhà họ An từ nghìn dặm xa xôi đuổi theo họ đến tận Maldives - An Huệ Nhi.

Trên ban công bằng gỗ cực lớn phía ngoài phòng khách của biệt thự trên biển, Thượng Linh đang cuộn tròn trên ghế sofa màu trắng bôi kem chống nắng. Ban công này dựng toàn trên mặt biển, điểm đặc biệt là trên đó còn có một bể bơi mini, tường bao phía giáp biển của bể được làm bằng kính, như hòa làm một cùng cả đại dương mênh mông vô tận.

Thượng Linh bôi xong kem chống nắng, ngâm chân vào bể bơi, hưởng thụ trái dừa đang đặt bên cạnh.

Chín giờ, cũng vừa qua giờ ăn sáng. Cô nhấm nháp, nói với người đang ngồi dưới ô cửa gỗ tránh nắng hình tròn: “Thử đoán xem, hôm nay em Huệ Nhi của anh sẽ xuất hiện như thế nào?”

Diệp Thổ đang cúi đầu đọc tài liệu trên sô pha hình bán nguyệt, nghe Thượng Linh nói liền từ từ ngẩng đầu lên nhìn: “Đừng dùng từ “của anh” khi nói về quan hệ giữa anh và cô ấy.”

“Tại sao những người đàn ông giàu có lúc nào cũng đối xử với vị hôn thê của mình chẳng ra gì? Có phải vì quá dễ dàng có được nên không biết trân trọng hay không?” Thượng Linh vẫn đang ôm trái dừa giữa thiên nhiên lồng gió, gương mặt Diệp “mỹ nhân” đã hiện lên vẻ tức giận ngấm ngầm.

Anh quơ tay, ra hiệu cho cô lại gần, giơ tài liệu lên tập trung tư tưởng hỏi cô, phong cách phòng ốc nào thoải mái và độc đáo hơn?

Lại nói về công việc, mấy ngày nay sớm tối đều ở cạnh nhau, Thượng Linh bỗng thấy có phần nề phục anh rất nhiều. Dù gì trước đây anh cũng chỉ là người làm trong gia đình cô, tuy có cơ hội được hưởng nền giáo dục giống cô nhưng nói cho cùng, vẫn không thể nào tiếp thu tất cả loại hình giáo dục để gánh vác sản nghiệp ngay từ khi còn nhỏ giống như thế hệ sau của tầng lớp thượng lưu.

Trong vòng hơn chục ngày ngắn ngủi từ khi anh bị thương phải nhập viện cho đến lúc bay đến Maldives, kế hoạch bước đầu của dự án đầu tư vào khu nghỉ dưỡng cơ bản đã hình thành. Tuy không thể phủ nhận công lao của A Ảnh điều hành sắp xếp tài liệu tại thành phố S, nhưng thực ra sự tổng hợp phân loại cuối cùng vẫn là Diệp Thổ.

Thời gian mười hai năm, gương mặt, thân hình, khí chất và tính cách, thậm chí cả đầu óc anh đều có sự thay đổi lớn lao. Rõ ràng bác Minh đã dạy bảo anh rất thành công.

An Huệ Nhi lướt đến khi Thượng Linh đang ngồi đọc tạp chí.

Cô giả vờ đang đọc tài liệu, lướt nhìn với ánh mắt tỉnh bơ, nhưng mắt hoa cả lên khi Huệ Nhi lao thẳng về phía cô.

Một tiếng “chị” nghe phát ớn khiến tim gan Thượng Linh run rẩy, càng không cần phải nói đến bộ ngực mà Huệ Nhi cố tình lướt qua cánh tay cô...

Thượng Linh bắt đầu suy nghĩ đến khả năng Huệ Nhi đột nhiên biến thành lesbian vì mấy ngày qua bị cô đả kích quá nhiều. Đồng thời cô cũng thấy vô cùng khâm phục Diệp Thổ khi những lần Huệ Nhi lao đến anh đều kịp thời tránh được.

[1] Lesbian (đồng tính nữ), chỉ những người có ngoại hình là nữ giới nhưng tính cách lại là nam giới và đương nhiên họ chỉ yêu thích con gái.

Kiểu tập kích bất ngờ này quả là vô cùng “mãnh liệt”.

Lần đầu tiên Huệ Nhi xuất hiện là khi hai người đang ăn sáng tại nhà hàng bên bờ biển. Diệp Thổ đi lại khó khăn, nhưng vẫn không chịu thuê một người da đen đến giúp việc (đây là tên gọi chung cho những người làm công ở Maldives, vì tất cả họ đều là người da đen), lần nào cũng hành hạ thân hình bé nhỏ yếu ớt của cô.

Quãng đường từ biệt thự trên mặt biển đến nhà hàng chẳng hề bằng phẳng, Thượng Linh đã mệt đứt hơi rồi, lại được ngay vị thiên kim tiểu thư mặc bikini từ trên trời rơi xuống, gọi ầm hai tiếng: “Anh Diệp!” rồi lao sầm đến. Vị “mỹ nhân” vừa rồi còn “yếu ớt không chút sức lực” ngay lập tức quay xe lặn một cách thần tốc tránh né.

Huệ Nhi vồ hụt, xém chút nữa thì rơi xuống hàng rào. Đúng lúc đang lúng túng ngượng nghịu, Thượng Linh liền đến bên cạnh Diệp Thổ, lớn tiếng nói thâm vào tai anh: “Nhìn kia, cô ta còn chưa cạo sạch lông nách.” Điều này khiến Huệ Nhi ngượng chín mặt, vội khép hai cánh tay lại rồi cuống cuống chạy mất.

Lần thứ hai là vào buổi tối. Trong quán cà phê lãng mạn không có chút ánh sáng, Diệp Thổ đang bận rộn trên netbook. Huệ Nhi mặc váy quây ngực xuất hiện trong dáng vẻ nhân viên phục vụ. Cái gọi là “sự quyến rũ của đồng phục” chẳng qua chỉ là nhân cơ hội bóng đêm. Sau khi đưa cốc cà phê yêu thương do Huệ Nhi tự tay pha chế, cô nàng liền tựa người vào bên anh. Định rằng sẽ cùng anh ngắm sao trời, nói chuyện nhàn gian.

Nhưng kết quả, vừa đặt cốc cà phê xuống, bất thành linh từ trong bóng tối có một cánh tay thò ra nâng cốc cà phê lên uống ngay. An Huệ Nhi sợ hãi kêu lên một tiếng chói tai, khẳng khẳng bắt người phụ trách nhà hàng phải đến tận nơi giải quyết.

Thực ra, Thượng Linh đã có mặt ở đây ngay từ đầu, chỉ có điều buồn ngủ quá nên đã cuộn tròn người nằm phía sau mà thôi.

Lần thứ ba, lần thứ tư... trò vui cứ xáo đi xáo lại. Huệ Nhi cuối cùng cũng hạ quyết tâm, không xử lý xong Thượng Linh, sẽ mãi mãi không bao giờ tóm được anh Diệp.

Huệ Nhi biết rất rõ, Diệp Thổ đồng ý đính hôn chẳng qua cũng vì bị cha ép buộc. Hai nhà Diệp - An đều là thành viên hội đồng quản trị của VIVS, mỗi nhà chiếm lĩnh một nửa giang sơn, bao năm qua cả hai nhà đều hy vọng có cơ hội củng cố mối quan hệ bền chặt hơn nữa. Mà kết tình thông gia lại chính là biện pháp tốt nhất.

Cô nàng thích Diệp Thổ, thích ngay từ lần đầu tiên gặp mặt. Người đàn ông đẹp trai đến mức ấy, nhưng lại vô cùng lạnh lùng, không thêm để mắt đến bất kì một người con gái nào.

Huệ Nhi vô cùng vui mừng sau khi biết cha có ý tác thành mình và Diệp Thổ. Tuy anh chưa bao giờ thể hiện chút tình cảm nam nữ nào với cô, hơn nữa hai người lại không ở cùng một thành phố, nhưng cô không hề lo lắng chút nào. Vì cô biết, anh đối xử với người phụ nữ nào cũng đều như nhau cả. Còn cô lại là người duy nhất có thể trở thành cô dâu của anh.

Cho đến lần gặp Thượng Linh trong nhà hàng tại thành phố S, Huệ Nhi đã nhận ra Thượng Linh. Cũng chẳng phải vì trước đây cô đã gặp Thượng Linh, mà chỉ là do một bức ảnh. Bức ảnh ấy đặt trên tủ đầu giường trong phòng ngủ tại chung cư của Diệp Thổ.

Lần đó, Huệ Nhi vừa vào đại học, lần đầu tiên được bác Diệp mời đến chung cư của Diệp Thổ tại thành phố S chơi. Nhân lúc mọi người đang nói chuyện, cô lẻn vào phòng anh, thấy tấm ảnh duy nhất trong chung cư của anh. Người trong ảnh là một cô gái còn rất trẻ, cùng lắm chỉ khoảng mười ba, mười bốn tuổi. Cô gái mặc bộ quần áo cưỡi ngựa màu trắng, mái tóc đen dài đến tận thắt lưng, gương mặt thanh tú xinh xắn, trông vô cùng kiêu hãnh. Cô gái ấy giống như nàng công chúa trên cao vời vợi.

Ngày hôm đó, Huệ Nhi bỗng dưng thấy ghen ghét với cô gái trong bức ảnh, đang định lấy xuống ném đi, nhưng không ngờ Diệp Thổ thường ngày luôn nhã nhặn với cô lúc đó lại nổi trận lôi đình, khiến cô sợ hãi vội vàng đưa trả anh bức ảnh cô vừa giấu.

Kể từ sau hôm đó, cho dù cha cô hoặc cha anh có nói bóng nói gió hay nói thẳng ra, Diệp Thổ cũng không bao giờ cho Huệ Nhi bước nửa bước vào chung cư của anh. Vì vậy kể từ giây phút gặp Thượng Linh, Huệ Nhi đã hiểu, đối thủ của mình thực sự xuất hiện.

Sau nhiều lần được dạy bảo, Huệ Nhi cũng nhanh chóng “trưởng thành”. Cô nàng thay đổi chiến lược, “tiếp cận” Thượng Linh, đồng thời chờ đợi thời cơ để “sửa lưng” cô.

Buổi chiều đó, Diệp Thổ đang họp qua vệ tinh với ban lãnh đạo khách sạn thành phố S trong phòng, Huệ Nhi chủ động đến kéo Thượng Linh ra quán bar. Cô nàng bảo Thượng Linh, hôm qua có hai người khách vừa đến đây, là một đôi minh tinh scandal rất nổi tiếng.

Đương nhiên, dụng ý của cô nàng không phải là đến xem minh tinh. Huệ Nhi và anh chàng minh tinh đó cũng có quen biết đôi chút, biết anh ta rất đa tình, lại còn thích những cô gái có tính cách quả quyết.

Anh chàng minh tinh ấy vừa giàu có lại vừa đẹp trai, nghe nói chưa từng có cô gái nào lọt vào tầm mắt của anh ta mà không bị chinh phục. Mục đích của Huệ Nhi là để Thượng Linh tự thay lòng đổi dạ, từ bỏ Diệp Thổ.

Tình hình thuận lợi đúng như những gì cô nàng dự đoán, Thượng Linh nói chuyện vô cùng vui vẻ với hai minh tinh đó (thực ra chỉ vì cô quá rầu rĩ nên ngồi tán gẫu mà thôi).

Sau đó, khi mọi người rủ nhau đi bơi, anh chàng minh tinh kia liền hỏi Thượng Linh có biết bơi hay không thì đi chơi cùng họ. Nhưng Thượng Linh chỉ lắc đầu, nói không thích.

Người nói chẳng có ý gì nhưng người nghe lại cứ tưởng bở.

Lúc sau, Huệ Nhi kéo Thượng Linh đi, vô cùng thành thật mời cô cùng ngắm san hô. Cô nàng bảo Thượng Linh, không biết bơi cũng chẳng sao cả, không cần xuống nước, dải san hô ấy rất nông, chỉ cao hơn một mét, thuyền lớn không vào được nên phải chèo thuyền độc mộc, cách không xa phía còn lại của hòn đảo.

Thượng Linh nhìn cô nàng: “Vậy có cần gọi hai người vừa rồi cùng đi không?”

“Họ đến đây đã mấy ngày, cũng đi xem hết cả rồi, chỉ hai chúng ta đi thôi! Chị cứ yên tâm, em chèo thuyền giỏi lắm, bây giờ mặt trời chưa lặn, qua đó nhìn rõ lắm, thích vô cùng, còn có những đàn cá tuyệt đẹp nữa. Chúng ta có thể mang theo cần câu, tiện thể đi câu luôn!”

Nhìn nụ cười rạng rỡ của cô gái đứng trước mặt mình, xem chừng có vẻ rất thành thật. Thượng Linh trong lòng thầm khen ngợi rồi cũng cười thật tươi: “Được thôi!”

Tất cả đều rất thuận lợi, hai người đến phía còn lại của hòn đảo, thuê thuyền hạ thủy. Đường như dễ thể hiện rằng mình chèo thuyền rất giỏi, Huệ Nhi còn ra sức đẩy mái chèo. Con thuyền độc mộc từ từ rời xa hòn đảo, dưới ánh nắng mặt trời gay gắt buổi chiều, được một lúc thì Huệ Nhi đã toát hết mồ hôi.

Trong lúc chèo, cô nàng nhiều lần ngẩng ra hiệu cho Thượng Linh cầm mái cùng chèo thuyền để cô nàng đỡ vất vả hơn, nhưng lần nào cũng bị Thượng Linh dập tắt hy vọng với gương mặt ngơ ngác cùng câu nói: “Chị không biết chèo thuyền.”

Hơn hai mươi phút sau, thuyền đã đến một vùng biển xanh ngắt. Người có chút kiến thức về biển cả đều biết, chỉ cần nhìn màu nước là có thể biết độ sâu của biển.

Vùng biển nông nước sẽ có màu xanh biếc, còn vùng nước biển có màu xanh ngắt như thế này, ít nhất độ sâu cũng phải từ mười mấy mét trở lên. Thượng Linh vẫn chưa lên tiếng, An Huệ Nhi bỗng bất ngờ nhảy ùm xuống biển, đồng thời còn mang luôn cả hai mái chèo duy nhất trên thuyền.

29. Chương 29: Đàn Ông Và Đàn Bà

Huệ Nhi thả người bồng bềnh trên mặt biển cách thuyền độc mộc vài mét, cười ngọt ngào với Thượng Linh: “Chị à, thật xin lỗi chị quá! Em vừa chợt nhớ ra một việc rất quan trọng phải làm. Em về trước đây, lát nữa sẽ qua đón chị. Chị cứ ở đây một mình ngắm san hô nhé! Với lại dù sao chị cũng không biết chèo thuyền, chắc cũng không dùng nổi hai mái chèo này. Hơn nữa nếu có để trên thuyền, thì cũng có khả năng chị sẽ không cẩn thận làm rơi mất. Chị cứ ở đây tận hưởng, cẩn thận đừng có ngã nhào xuống biển nhé!” Huệ Nhi e thẹn mỉm cười quay người đi, bơi về phía hòn đảo.

Đợi đến khi Huệ Nhi bơi ra xa, Thượng Linh mới rút lại gương mặt lúng túng hoảng hốt. Cô nóng mặt khi nhìn bóng người đang ra sức bơi.

Không ngờ cô nàng lại có thể nghĩ cách này để tống cổ cô ra giữa biển khơi, lại còn khoa trương là mình sẽ bơi về đảo. Cô vừa rồi còn tấm tắc khen ngợi kĩ năng diễn xuất của cô nàng đã tiến bộ, nhưng như thế này chẳng phải cô nàng lại làm chuyện ngớ ngẩn rồi sao? Cô chỉ nói là mình không thích bơi, chứ có nói là không biết bơi lúc nào đâu?

Sau khi gia đình bị phá sản, cô luôn sống tại căn nhà gỗ bên bờ biển, có lúc còn ra biển đánh cá cùng nhà thuyền, làm sao lại có thể không biết bơi chứ?

Con bé này cứ quấy rầy cô mãi, liệu có cần dứt khoát một lần cho cô nàng nốc-ao luôn hay không? Thực ra cô cũng thấy tiếc nếu cô nàng nốc-ao. Chẳng biết còn phải chờ đợi bao lâu nữa trên hòn đảo buồn tẻ này, nếu giờ không có cô nàng, có lẽ cô sẽ buồn tẻ đến phát điên mất.

Đúng lúc Thượng Linh xuống biển, hăng say đập nước lên xuống trên mặt biển thì “mỹ nhân” cũng vừa kết thúc cuộc họp, quyết định cho Huệ Nhi tan biến triệt để trước mặt hai người.

Huệ Nhi tính toán đủ đường nhưng cuối cùng vẫn cứ để lộ sơ hở.

Cuộc họp kết thúc sớm hơn dự định, Diệp Thố không tìm thấy người, liền ra lệnh cho tất cả người làm trên đảo đi tìm. Ngay sau đó, người cho thuê thuyền đã báo tin, một tiếng trước, hai người đã ra biển.

Không hề có phương án phòng bị nào, Thượng Linh một mình ngồi trên chiếc thuyền độc mộc giữa mặt biển, cũng chẳng có bất kỳ phương thức liên lạc nào cả... Những ý nghĩ ấy cứ cuộn cuộn trong đầu Diệp Thố, ánh mắt anh chăm chăm nhìn Huệ Nhi đang đứng trước mặt, như muốn giết chết cô ta ngay trên bãi.

“Anh, anh Diệp... Anh đừng lo, chị Thượng... chị ấy nói chị ấy biết bơi, còn bảo em về trước không cần lo cho chị ấy... Chị ấy không làm sao đâu!” Cả đời này Huệ Nhi chưa bao giờ thấy ánh mắt nào đáng sợ như vậy, quên sạch sành sanh những lý do và kế hoạch đã chuẩn bị trước: “Thực ra, em, em cũng tự bơi về mà... không nguy hiểm đâu... thật mà...”

...

Lúc tiếng ca nô vọng đến, Thượng Linh vẫn đang ngâm mình trong làn nước biển, nép dưới bóng râm của con thuyền độc mộc, chấp tay nắm lấy thân thuyền, nhắm mắt hưởng thụ.

Thượng Linh nghe tiếng động cơ liền mở mắt, thấy chiếc ca nô và người trên đó đang lại gần. Ngoài mấy người da đen và Huệ Nhi, còn có một bóng dáng cao ráo vô cùng quen thuộc.

Ông tướng này, không chịu ngoan ngoãn ngồi trên xe lăn, lại còn đứng tựa người vào lan can nữa. Tay phải của anh vẫn đeo băng, chân trái cũng còn đang bó bột, bộ dạng nhếch nhác như thế mà vẫn đẹp đến nỗi khiến người khác phải ghen tỵ.

Sau khi liếc nhìn không thấy ai trên thuyền độc mộc, Diệp Thố liền bắt đầu cởi dải băng đang đeo trên cổ ra. Thượng Linh đơ người. Không phải anh tưởng cô không biết bơi nên đã rơi xuống biển, chuẩn bị nhảy xuống cứu cô đấy chứ?

Mấy người da đen trên thuyền đã nhảy xuống biển bắt đầu tìm người, Diệp Thố ném đồng băng trên cổ đi, xem chừng cũng đang chuẩn bị nhảy xuống.

Thượng Linh vội nắm lấy thân thuyền, nhào người lên, quơ tay gọi lớn. Rõ là nực cười, người vừa gãy tay gãy chân chưa đến một tháng lại muốn lao xuống biển cứu người. Thật chẳng biết nếu lao xuống đó rồi thì ai cứu ai nữa. Cô chịu chẳng thể vác nổi đồng thạch cao nặng như vậy.

Thượng Linh hít một hơi thật sâu, lặn xuống nước bơi về phía ca nô. Đến lúc sắp tới gần mới ngoi lên khỏi mặt nước, cười tươi như hoa với hai người đang chờ đợi dưới ánh mặt trời.

Huệ Nhi đông cứng người, Thượng Linh cố tình lặn dưới nước để cho cô nàng xem.

Mấy người da đen dưới biển bơi lại gần, đỡ cánh tay đưa Thượng Linh lên ca nô. Vừa bước lên đó, những giọt nước trên người cô đã làm ướt hết cả mặt sàn. Thượng Linh nhặt dải băng đeo cổ đưa cho Diệp Thố, định đỡ anh lên xe lăn, nhưng vừa bước đến gần, anh đã kéo cô lại. Anh sa sầm mặt mày, để cô đứng trước tay vịn ca nô quay mặt ra phía biển, sau đó áp người vào lưng cô, cùng lúc đó nhanh chóng tháo cúc áo mình.

Thượng Linh đang lấy làm kỳ lạ vì bị phạt đứng, bỗng cảm thấy vạt áo của người đứng sau dường như đã cởi ra. Làn da ấm áp chạm lên tấm lưng dính sát vào bộ quần áo ướt sũng, thì ra chiếc áo vẫn còn hơi ẩm cơ thể anh đã bao bọc lấy thân người cô.

Nói cho hình tượng một chút, lúc này cô chẳng khác gì như đang cuộn chung với anh trong cùng một chiếc áo.

“Đừng cử động!” Thượng Linh định quay người bỗng nghe thấy giọng anh vang lên bên tai, mang theo cả hơi ẩm của gió biển.

Cô nghiêng đầu, đúng lúc hơi thở anh nhấp nhô lên xuống trên gò má, lúc lâu sau anh mới khẽ nói: “Quần áo của em mỏng quá!”

Lúc này cô mới vỡ lẽ. Chiếc áo phong màu trắng của cô mặc đã hoàn toàn biến thành vật trang trí khi ngâm nước biển, bộ quần áo màu hồng nhạt hai mảnh bên trong hiện lên vô cùng rõ nét.

Cô không quan tâm: “Em mặc đồ bơi bên trong, định mặc ra ngoài nhưng sợ bị cháy nắng nên không cởi bộ đồ bên ngoài ra. Vậy bây giờ em cởi ra là được rồi!” Cô thấy sự động chạm gần gũi với A Thổ như lúc này còn ngại ngùng hơn so với việc chỉ mặc mỗi bộ đồ bơi.

“Không được!” Anh thốt lên hai tiếng đều đều, tay phải cuộn tròn lấy cô, ôm cô thật chặt vào lòng.

“Tại sao?”

Đợi cả hồi lâu anh vẫn không trả lời, cho đến khi ca nô vào bờ, khi đã bọc kín cô từ trên xuống dưới bằng chiếc khăn người khác mang đến, anh mới thốt lên: “Chỉ có anh, mới được phép nhìn!”

“ ... ”

Tối đó, Diệp Thổ cho cô biết, An Huệ Nhi sẽ bị tổng khứ về, anh sẽ không bao giờ để chuyện như hôm nay xảy ra nữa. Còn A Ảnh và Mễ Mễ, bạn hiền của cô sẽ đến đảo vào ngày mai.

Lúc đó, hai người đang ăn tối dưới ánh nến trong nhà hàng ven biển. Mặt biển xanh biếc ban ngày giờ đây đã biến thành màu đen sâu thẳm dưới màn đêm. Bầu trời mênh mông bát ngát, quay lại nhìn bãi cát, mỗi bàn ăn ngoài trời chỉ được thấp sáng bằng ánh nến yếu ớt trở nên lãng mạn đến vô cùng.

“Sao lại nghĩ đến việc để cả A Ảnh và Mễ Mễ đến đây?”

Anh nhìn cô: “Chẳng phải em luôn kêu là buồn chán hay sao? Anh mong khi ở bên anh, em sẽ không thấy quá nặng nề.”

“Cám ơn anh!” Cô tập trung cắt miếng cá tuna nướng trong đĩa, làm xong cô đổi đĩa để anh ăn cho tiện.

“Không cần phải khách sáo với anh!” Anh chau mày.

“Nên thế thì hơn.” Gương mặt cô bình thản, giọng nói mang hàm ý rất rõ: “Bạn bè với nhau, nên lịch sự thì tốt hơn!”

“Chúng ta không phải là bạn bè.” Anh trầm giọng: “Chỉ là đàn ông và đàn bà, anh không muốn quá độc đoán, nên sẽ cho em thời gian suy nghĩ. Nhưng em hãy nhớ, anh là người duy nhất em được phép lựa chọn!”

Thượng Linh ngơ ngác, vừa rồi... liệu có thể coi là một lời tỏ tình được không?

Thấy cô không nói gì, anh lại dịu giọng hơn: “Tiểu Linh, chuyện giữa đàn ông và đàn bà, chúng ta cũng đã làm rồi! Em có thấy không thực tế chút nào khi lúc này còn nói với anh hai tiếng “bạn bè” hay không? Giữa chúng ta chỉ có thể xảy ra hai khả năng, một là người qua đường, một là tình nhân. Anh không mong sẽ xảy ra khả năng thứ nhất, nên anh sẽ chờ đợi. Em cứ suy nghĩ kĩ đi!”

30. Chương 30: Bỏ Ồi Hay Nặng Tình

An Huệ Nhi ủ ê rời khỏi đảo, nhưng trong mắt vẫn ẩn chứa ngọn lửa âm ỉ. Rõ ràng cô nàng vẫn còn con át chủ bài mai phục trên đảo. Chỉ đáng tiếc là lúc Huệ Nhi rời đi, Thượng Linh vẫn nằm ngủ trong phòng nên không trao nhau được ánh mắt cuối cùng.

Đặt chân lên hòn đảo này lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên Thượng Linh ngủ nướng. Có lẽ do lúc trước đi bơi về quá mệt, nên cô đã ngủ li bì, đến khi tỉnh dậy trời đã chuyển sang chiều.

Thượng Linh thấy A Ảnh và Mễ Mễ đang ngồi uống nước trong quán cà phê, hai người đã đến đảo từ sáng.

Cô ôm chầm lấy Mễ Mễ sau bao ngày không gặp, trách Mễ Mễ không gọi cô dậy sớm hơn.

“Gọi cậu dậy á? Thôi xin! Ông chủ “mỹ nhân” của cậu hạ lệnh không cho phép bất kì ai làm phiền giấc ngủ của cậu.” Mễ Mễ tức giận nói: “Khốn kiếp! Kẻ đáng ghét nhất là A Ảnh. Đến giờ này rồi mà vẫn tuyệt đối

phục tùng Diệp Thố! Uổng công mình không về nhà ăn Tết đi cùng anh ta tới đây. Giờ này, tác dụng duy nhất của mình là làm bạn với cậu, giúp cậu giải sầu trong những ngày buồn tẻ! Khốn kiếp, khốn kiếp...”

Thượng Linh bị mắng lậy, mặt bấn đầy nước bọt.

Sau này cô cứ nghĩ mãi, có lẽ lần đó Mễ Mễ đã tức giận thực sự. Hạ mình theo đuổi một người đàn ông mà đến nửa năm trời chẳng có chút khởi sắc, đúng là sự đả kích rất lớn đối với người luôn thuận buồm xuôi gió trên tình trường như Mễ Mễ.

Thượng Linh nghĩ, có lẽ đây là nguyên nhân lớn nhất khiến sau này Mễ Mễ điên cuồng tấn công anh chàng minh tinh.

Thiên kim tiểu thư đi rồi, nhưng bạn của thiên kim tiểu thư vẫn ở lại. Khách đảo vốn ít, không gian lại nhỏ bé, gần như đi đến đâu cũng đều gặp mặt nhau cả.

Anh chàng minh tinh tên là Âu Lực Tư, người Trung Quốc. Tên gọi này là nghệ danh của anh ta, đã từng đóng vài bộ phim điện ảnh và phim truyền hình khá nổi tiếng. Sau lần tình cờ gặp gỡ, anh ta luôn tìm cách nói chuyện với Thượng Linh. Âu Lực Tư rất thạo đời, biết cách gây chú ý, không làm cô thấy đáng ghét.

Trong lúc Thượng Linh vẫn còn đang ngây ngất vì “mình lại làm bạn được với cả minh tinh”, Mễ Mễ lại thấy vô cùng ngứa mắt anh ta. Đã có bạn gái rồi còn trêu hoa ghẹo nguyệt, minh tinh thì có gì là ghê gớm chứ? Tên đàn ông nào cũng vừa lẳng nhăng vừa háo sắc, thế mà cô lại thích đúng cái tên mặt lạnh cứ tro như khúc gỗ mới khố.

Cuối cùng Mễ Mễ cũng điên tiết, mặc bikini kéo ngay anh chàng đang nói chuyện với Thượng Linh đến trước mặt mình: “Đừng lãng phí thời gian nữa! Cô ấy không hợp với anh đâu, em mới hợp. Đến đây, đi bơi nào!”

Âu Lực Tư bị hành hạ đến nổi ngã lặn xuống biển, Mễ Mễ cũng nhân cơ hội đó nhảy xuống luôn. Anh chàng vừa ngoi lên lại bị cô ấn xuống, anh ta cứ ngoi lên, cô lại đẩy xuống... Hai người nghịch nước vui vẻ làm Thượng Linh muốn vỡ tay. Còn bạn gái của anh chàng đứng một bên mặt mày sa sầm, quay đầu bỏ đi mất.

Mấy ngày sau, Âu Lực Tư không tài nào lại gần được Thượng Linh, có phần sợ hãi Mễ Mễ, ngày nào cũng bị Mễ Mễ lôi đi nghịch nước.

Một hôm, A Ảnh đột nhiên xuất hiện khi Thượng Linh đang ngồi tận hưởng bên bờ biển. Dù ở rất xa, nhưng Mễ Mễ vẫn thấy rất rõ người trên bờ. Cứ tưởng khúc gỗ này cuối cùng cũng đã có phản ứng khi thấy mình ở cạnh người đàn ông khác. Nhưng cuối cùng, A Ảnh lại kéo Thượng Linh vào quán cà phê. Mễ Mễ giận sôi máu, trừng mắt nhìn người đang bên cạnh mình, đẩy anh chàng ngồi trên thuyền rơi xuống biển.

“Cô lại làm gì vậy?” Âu Lực Tư gần như điên lên.

“Đi nghịch nước với tôi!” Phù một tiếng, Mễ Mễ cũng nhảy xuống biển.

Thượng Linh mặt mày sa sầm ngồi trong quán bên bờ biển. A Ảnh đã nói xong, đang chờ cô lên tiếng. Nội dung chẳng có gì khác ngoài những việc liên quan đến August. August lúc nào cũng vô cùng bận rộn, nhưng chỉ vì một cuộc điện thoại mà vội đến ngay thành phố Z, lại còn bị thương vì đỡ cho cô. Còn nữa, nếu không phải vì sợ cô buồn chán khi ở trên đảo một mình, anh đã không cần phải đưa cả Mễ Mễ đến đây.

Thượng Linh cười, hỏi vặn lại: “Những gì anh nói em đều biết cả. Vậy còn anh thì sao, có biết tại sao Mễ Mễ chịu đến đây hay không? Lê nào chỉ vì một chuyến du lịch thôi sao? Năm nào Tết đến, cô ấy cũng về nhà. Em biết cô ấy nhiều năm như vậy nhưng đây là lần đầu tiên có ngoại lệ này, anh có biết nguyên nhân tại sao không?”

Anh im lặng hồi lâu không trả lời.

“Thực ra anh cũng giống em. Vì vậy đừng ra mặt hộ người khác, chuyện tình cảm, người ngoài không thể nào can dự được đâu!”

“Anh chỉ muốn nói với em, nếu không biết trân trọng, sẽ đến ngày em phải hối hận.”

Cuối cùng cả hai đều cụt hứng trò chuyện, A Ảnh còn định nói gì đó nhưng cô đã đứng dậy cất bước. Sau đó khi gọi điện về viện an dưỡng tại thành phố Z, cô mới biết điều A Ảnh định nói mà không nói ra là gì.

Cha cô đã được chuyển sang phòng khác. Từ phòng thông thường mấy người ở cùng, giờ đã chuyển sang một phòng cao cấp nhất trong viện an dưỡng, ngoài ra còn có y tá riêng chăm sóc suốt hai tư giờ.

Thượng Linh nghe cô y tá nói, lúc ấy mới biết cha cô đã chuyển sang phòng mới từ hồi tháng mười hai, chứ không phải gần đây mới chuyển.

Lúc đó là khi cô đang phiền muộn vì mẹ xuất hiện và Phong Duy Nặc đã đổi thay. Thượng Linh hỏi y tá có phải người nộp tiền chuyển phòng mang họ Phong? Hay là người phụ nữ mang họ Thượng hay không?

“Là một cậu thanh niên rất đẹp trai, cao ráo, rất lễ phép, nhưng hơi lạnh lùng. Cũng không nói họ tên là gì, chỉ nói là người khác nhờ đến đây, nộp tiền xong liền đi luôn.”

Là A Ảnh sao? Thượng Linh gác máy, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Diệp Thố đang chăm chú nhìn vào chiếc netbook trước mặt dưới ban công tránh nắng trên mặt biển, đôi lông mày lạnh lùng hơi nhíu lại như đang suy tư điều gì.

Tại sao anh không nói anh đã làm những điều này? Nếu anh định làm cô cảm động, đáng lẽ chuyện này phải kể oang oang trước mặt cô mới phải.

Tuy Thượng Linh lúc nào cũng nói nhà họ Thượng đã nuôi nấng đùm bọc anh, nhưng thực sự cha cô chẳng hề đối xử tử tế với anh. Lúc đó tuy còn nhỏ nhưng cô đã biết tính tình người khác ra sao khi nhìn vào ánh mắt họ.

Cha cô là người rất giỏi diễn kịch, nhưng chỉ là khi đối diện với những người cha cần đối phó mà thôi. Còn với những người làm trong nhà, cha chẳng mấy khi nhẹ nhàng kiên nhẫn với họ.

Nhất là A Thố gốc gác nghèo về, lúc nào cũng phải chịu những mệnh lệnh và yêu cầu hà khắc của cha cô. Nhưng anh chưa bao giờ từng oán trách một lời, lúc nào cũng đối xử rất tốt với cô.

Giờ đây nhà họ Diệp đã đổi đời, nhưng anh chẳng hề huênh hoang đến trước mặt cha, hay hành động như thể đang bố thí thương hại mà đã cử A Ảnh, người cha không hề quen biết đến để lo giúp.

Người đàn ông này, giả làm người lạ khi gặp lại cô, cao ngạo lạnh lùng, quay cô như chong chóng. Hơn nữa, còn tìm mọi cách quyết liệt bắt cô ở lại bên anh khi cô nhận ra thân phận thực sự của anh. Thực ra cô luôn cảm thấy tất cả những gì anh làm đều để báo thù cô, cho đến khi anh bị thương nặng vì cứu cô.

Anh nói: Sau này, không được phép làm anh tức giận.

Anh nói: Trước đây đã không buông tay. Bây giờ càng không có lý do buông tay.

Anh nói: Em hãy ngoan ngoãn, đừng làm anh tức giận nữa, vui vẻ ở lại bên anh.

Anh nói: Anh sẽ chờ đợi, em cứ suy nghĩ đi!

Anh đã từng làm tổn thương cô nhưng cũng nhiều lần ở bên cạnh khi cô hoảng sợ, bất lực. Có lúc là người đàn ông lạnh lùng vô tình, đáng căm ghét, nhưng cũng nhiều lần anh làm cô nhớ lại một A Thố hồn nhiên gốc gác nghèo, chỉ biết chạy sau cô gọi “tiểu thư” những tháng ngày thơ ấu.

Thượng Linh nhận ra mình đang xao động từ tận đáy lòng.

Ngày hôm đó, khi bạn gái của Âu Lực Tư không chịu thêm nữa, to tiếng với Mẹ Mẹ khi thấy cô nàng cứ bám lấy anh chàng vì bị A Ảnh ngó lơ, Thượng Linh đang ở biệt thự, lặng lẽ ngắm nhìn người đang ngồi ngoài cửa kính.

Chẳng ai biết sự thay đổi lặng lẽ trong trái tim Thượng Linh, thực ra cô cũng chẳng dự tính sẽ phải thế nào. Nhưng người phụ nữ đến đây công tác đã vô tình thúc đẩy một sự việc phát sinh.

Bà đến đây tuần tra hòn đảo mới, tiện thể bàn bạc chi tiết cùng Diệp Thố. Như thể đã biết trước mọi việc, bà không hề bất ngờ chút nào khi thấy Thượng Linh trên đảo, chỉ chào hỏi qua loa như trước. Mẹ Mẹ nhận ra người phụ nữ sang trọng này chính là một thành viên trong bức ảnh gia đình Thượng Linh đặt

đầu giường trong phòng ngủ. Đầu tiên, cô rất kinh ngạc nhưng sau đó đã chuyển ngay thành tức giận, bảo Thượng Linh không thềm để ý đến bà ta nữa.

Đương nhiên, Thượng Linh sẽ không thềm đếm xỉa đến người đó rồi, nhưng sau khi công việc xong xuôi, bà lại chủ động tìm gặp cô.

“Mẹ biết con đã chia tay Duy Nặc, tốt lắm!” Những lời mở đầu của bà khiến Thượng Linh buồn cười, những câu tiếp theo lại càng kinh điển hơn: “Nhưng mẹ hy vọng con cũng không qua lại với Diệp Thố. Giờ đây cậu ta quá xuất sắc, con sẽ rất mệt mỏi khi ở cạnh cậu ta!”

Mẽ Mẽ cười phá lên: “Bác à, bác là mẹ kế ạ?”

Thượng Linh liền cướp lời: “Cậu không nghe thấy mẹ mình nói à? Mẹ sợ mình sẽ mệt mỏi, mẹ chỉ muốn tốt ỉnh thôi!”

“Thì ra là muốn tốt cho cậu! Vậy bác ơi, cho cháu hỏi, bác có anh chàng nào tử tế hơn để giới thiệu cho con gái bác không? Con gái bác cũng chẳng còn trẻ trung gì nữa, sắp đầu ba đến nơi rồi, nếu giờ mà không có ai ngó ngàng khéo không lấy được chồng mất!”

“Người tử tế sao? Vì cứu mình mà chẳng ngại gãy tay gãy chân mà còn không phải là người tử tế sao?” Thượng Linh quắc mắt: “Thực ra trước khi mẹ nói những lời này, con chẳng hề suy nghĩ gì. Nhưng giờ con thấy kì quái lắm! Mẹ mai danh ẩn tích suốt mười năm trời, giờ quay lại, căn cứ vào đâu mẹ can dự vào cuộc sống của con? Làm mẹ để đến thế sao? Chẳng cần gánh vác trách nhiệm, chỉ cần ra lệnh? Mà căn cứ vào đâu mẹ nghĩ rằng con sẽ nghe lời mẹ? Phong Duy Nặc là một lẽ, Diệp Thố lại là một lẽ khác. Vậy con có thể nói rõ ràng ẹ biết, bây giờ con nhất quyết sẽ ở bên cạnh anh ấy, mẹ có thể làm gì được chứ? Có quản nổi con không?”

Mặt Bao Tây Tình chẳng hề biến sắc, hồi lâu sau, thở dài đáp: “Con vẫn giữ cái tính bướng bỉnh, ngang ngạnh ấy. Mẹ không nói lý do không có nghĩa là không có. Diệp Thố bây giờ đã không còn là A Thố ngày xưa nữa rồi! Con thực sự hiểu được hết những mưu tính thủ đoạn của cậu ta hay sao? Nếu thực sự hiểu được tất cả, con nên biết, không phải ngẫu nhiên mà mẹ lại xuất hiện ở đây.” Bà dừng lại một lúc như đang suy tư, lát sau mới nói tiếp: “Dự án hợp tác lần này vốn đã có người khác phụ trách, chỉ có điều dù đã đề cập đến rất nhiều lần nhưng phía VIVS đều không trả lời. Nhưng đến một hôm nọ, họ đã có câu trả lời nhưng lại chỉ định rõ người phụ trách đàm phán là mẹ. Con có hiểu mẹ đang nói gì không? Con gặp mẹ ở khách sạn ngày hôm ấy chẳng có gì là ngẫu nhiên, mà đã có người sắp đặt cả. Ngay từ đầu, đã có người ngầm mưu tính xua đuổi người đàn ông đang ở cạnh con. Giờ đây, anh ta đã thành công rồi!”

31. Chương 31: Tình Không Kim Nén

Trời đã vào cuối tháng hai, những ngày tháng hạnh phúc nhất đã qua khi mọi người quay về thành phố S.

Người thu hoạch được nhiều nhất từ chuyến đi đến Maldives là Mẽ Mẽ. Không biết Âu Lực Tư có chấp mạch hay không, nhưng khi Mẽ Mẽ to tiếng sau đó chuyển thành cào cẩu với bạn gái anh ta, anh ta lại giúp Mẽ Mẽ.

Hay nói theo cách của Mẽ Mẽ, tay Lực Tư này thích Mẽ Mẽ. Âu Lực Tư quên hết những dự tính ban đầu, áp dụng chiến thuật đẹp trai không bằng chai mặt với Mẽ Mẽ. Cuối cùng sau bao ngày im ắng, A Ảnh cũng có chút phản ứng. Mẽ Mẽ được dịp nở mày nở mặt, gần như chẳng để ý gì đến Thượng Linh trong cả kì nghỉ.

“Khúc gỗ xấu xa, lần này ta sẽ hành hạ nhà ngươi đến chết! Hãy đợi đấy, lần này nhất định tóm gọn nhà ngươi, XX ngươi trước rồi OO ngươi, tiếp đó XXOOXXOO...” Gần như Mẽ Mẽ thường xuyên tự lầm bầm một mình, lời lẽ vô cùng đen tối, bạo lực.

Ngoài những lúc chấp mạch, thỉnh thoảng Mẽ Mẽ cũng có quan tâm đến chuyện của Thượng Linh.

“Mình thấy những lời mẹ kế của cậu nói có lẽ là sự thật...”

“Đã tâm của “mỹ nhân” rất lớn...”

“Cậu cứ cách xa anh ta một chút thì hơn...”

...

Đợi, đợi, đợi, đợi, đại khái là những lời khuyên nhủ như vậy.

Thượng Linh vô cùng bình thản trước những lời khuyên bảo của bạn hiền.

Mẽ Mẽ không phải là Thượng Linh, nên không thể hiểu được tâm trạng cô lúc này. Khó khăn lắm trái tim cô mới có chút rung động, vậy mà đã bị thông tin bất ngờ ấy đánh cho tơi bời. Cũng giống như mầm non vừa nhú lên giữa sa mạc đã bị người khác giẫm nát.

Tâm trạng ấy không phải là buồn bã mà là thất vọng. Có lẽ vì lúc đầu đã hy vọng nên giờ mới thất vọng như vậy.

Ngày mười một tháng ba là sinh nhật lần thứ hai mươi bảy của Thượng Linh. Cô mua quà và bánh sinh nhật, từ sáng sớm đã bắt xe đến viện an dưỡng ở thành phố Z, ngày này năm nào cô cũng đón sinh nhật cùng cha.

Hai người thối nển, ăn bánh sinh nhật, bóc quà, cùng lặng lẽ hồi tưởng lại ngày tháng huy hoàng trong quá khứ. Thượng Linh không ngờ mình lại gặp Phong Duy Nặc trong phòng bệnh của cha cô.

Từ sau lần ở bệnh viện thành phố Z, đến nay đã gần hai tháng hai người không gặp nhau. Khi quay lại VIVS, cô nghe mọi người ở phòng đối ngoại nói anh đã chuyển ra khỏi khách sạn. Thỉnh thoảng trên báo cũng có tin về các buổi biểu diễn của anh và tin đồn giữa anh và ngôi sao Ôn Nhược Đồng.

Bao giờ mọi người cũng không quên để lại báo cho cô sau khi xem xong. Chuyện cô và Phong Duy Nặc yêu nhau ai cũng biết cả, nhưng việc hai người chia tay lại chẳng ai hay biết. Mọi người coi Thượng Linh như cô gái đáng thương bị bỏ rơi, chủ đề buồn đưa lên hàng ngày bao giờ cũng là cô.

Cứ coi như cô chẳng hề quan tâm nhưng nghe người khác nói mãi cũng thấy mệt mỏi.

“Tiểu Linh, mau chào Duy Nặc đi con! Cái con bé này, lần trước đưa nó đến đây chẳng nói với cha câu nào!” Phong Duy Nặc đã ngồi trò chuyện với cha cô một lúc trước khi cô đến. Dường như cha cố tình để cho hai người có cơ hội riêng tư, ăn xong bánh liền nói mình phải ngủ một giấc, bắt hai người ra ngoài.

Thượng Linh biết cha đang nghĩ gì, cũng chẳng gì khác ngoài việc cha muốn cô tóm chặt lấy anh chàng trẻ trung tài giỏi này, kết hôn sớm còn trở thành thiếu phu nhân nhà họ Phong. Nhưng đáng tiếc là cô và Phong Duy Nặc bây giờ có thể tính là anh em trai theo một lễ nào đó - cha anh cướp mất vợ của cha cô.

“Sau này anh đừng đến đây nữa!” Cô dừng bước trên bãi cỏ tháng ba rục rờ, ngẩng đầu lên nhìn anh. Hôm nay cô ăn mặc rất giản dị, quần bò, áo len có mũ, mái tóc ngắn đã dài hơn một chút, làn da cháy nắng vẫn chưa lại hẳn, trông cô càng nhỏ bé hơn.

“Sao anh không thể đến đây nữa?” Anh cười gượng gạo.

“Anh biết rất rõ mối quan hệ giữa hai nhà chúng ta bây giờ ra sao. Em không muốn làm cha buồn.”

“Chỉ thế thôi sao? Anh tưởng là công chúa của anh đang oán trách anh vì những tin đồn vớ vẩn cơ đấy!”

Thượng Linh chỉ cảm thấy như có gì đó đang đè nặng lên trái tim mình. Cô nhìn gương mặt tuấn tú đẹp trai, lạnh lùng nói: “Chúng ta đã chia tay rồi, anh yêu ai đều không liên quan gì đến em.”

“Em rộng lượng quá!” Anh thở dài, đôi mắt dưới mái tóc màu hạt dẻ như đen tối hơn: “Làm anh khôn khổ hai tháng trời ngày nào cũng nhớ em, còn em lại mất tích luôn!”

“Mẹ kế của anh không nói với anh sao? Em đến Maldives, đưa A Thố đi dưỡng thương.”

“Lại là hẩn ta!” Nhắc đến cái tên ấy, gương mặt dịu dàng bỗng trở nên cao ngạo: “Rốt cuộc em định gây sự với anh đến bao giờ nữa! Đừng có nói với anh em định qua lại với hẩn thật đấy!”

“Nếu thật thì sao chứ?”

“Đừng tự lừa dối bản thân nữa!” Anh đến gần cô, nở nụ cười phóng đảng kiêu ngạo: “Thượng Linh có thể thích Diệp Thố, nhưng không bao giờ thích A Thố. Chúng ta đều giống nhau, anh biết em thích gì, cũng biết em ghét gì.”

“Nếu đã biết như vậy, sao ngay từ đầu anh không trong sáng hơn? Tại sao anh phải che giấu lừa dối em?” Cô không chịu nổi lại lời chuyện cũ ra nói.

“Anh không trong sáng? Vậy hẳn ta thì trong sáng? Chẳng lẽ em không bị hẳn ta quay như chong chóng như con ốc hay sao?”

“Anh quát cái gì chứ?” Chỉ có một câu nói đã đánh trúng tâm đen, Thượng Linh thở gấp quay đầu bước đi. Phong Duy Nặc chạy theo, ôm chầm lấy cô.

“Đừng có ôm em! Bỏ ra!” Hơi thở ấm áp ngay trên tóc Thượng Linh, mùi hương quen thuộc khiến cơ thể cô lưu luyến không rời, cô căm ghét phản ứng này của chính mình.

“Chúng ta không cãi nhau nữa được không!” Anh ôm cô thật chặt vào lòng, khẽ thở dài khi ôm người mình nhớ nhưng bao ngày qua: “Cả hai chúng ta cùng nhượng bộ, không cãi nhau nữa, bắt đầu lại từ đầu được không?”

“Bắt đầu lại ư? Vừa bị chụp ảnh âu yếm bạn gái cũ vừa nói với em chúng ta bắt đầu lại là sao? Phong Duy Nặc, anh nghĩ em có thể chấp nhận được chuyện này ư?”

Anh không lên tiếng. Gió thổi bay những lọn tóc của Thượng Linh, thổi bay cả những cảm xúc xao động khi anh ôm cô. Cô đẩy anh ra, lùi lại phía sau: “Thôi đi, Phong Duy Nặc. Em không thể tin anh được nữa!”

Lời nói nhẹ như không, nhưng trong lòng cô như có kiến bò. Thượng Linh thấy mình dường như đang bị bệnh nhân cách phân liệt.

Mãi mới tránh mặt được Phong Duy Nặc, vậy mà khi bắt xe về thành phố S cô còn bị Mễ Mễ gọi điện đến kêu gào ầm ĩ.

“Mau đến cứu mình! Mình đang ở nhà hàng phía tây bờ hồ, không có tiền thanh toán.”

Thượng Linh vội vã lao đến, tới nơi mới phát hiện ra mình bị lừa. Mễ Mễ không có ở đó, thậm chí cũng chẳng có vị khách nào khác, chỉ có một người ngồi tại bàn ăn ngoài trời bên hồ trong tiếng nhạc du dương và ánh nến lung linh.

Anh vẫn chưa bình phục hẳn, gương mặt hoàn hảo bình thản sau lớp áo len mềm mại. Dường như anh đã đợi rất lâu, ánh mắt lạnh lẽo ngắm nhìn mặt hồ đêm, cảnh tượng ấy đẹp như tranh vẽ. Thượng Linh không ngờ anh vẫn nhớ ngày sinh nhật của mình.

Bữa tối vẫn lặng lẽ như thường lệ, thỉnh thoảng anh đổ thức ăn đã cắt sẵn vào đĩa cô, phần lớn thời gian đều dừng lại nhìn cô, khiến cô thấy rất kỳ lạ.

“Sao vậy, có quy định mặc quần áo thể thao không được ăn đồ Tây sao?”

Anh khẽ cười, nhưng nụ cười ấy còn rực rỡ hơn cả những bông pháo hoa: “Anh rất thích nhìn em lúc đang ăn.”

Sau bữa ăn, cô nhận quà, vừa mở ra đã giật bắn người, không ngờ món quà lại là bảng kê mua một cây đàn piano.

“Lúc nào muốn chỉ cần gọi điện thoại, họ sẽ mang đến tận nhà cho em.” Anh nói vô cùng tự nhiên: “Với lại trong đó còn có số điện thoại của ông chủ hiệu đàn này. Anh biết trước đây em đã tìm ông ta mấy lần, muốn học đàn chỗ đó nhưng không được vì không sắp xếp được thời gian và học phí. Anh đã sắp xếp thời gian cho em, từ hai giờ đến ba giờ chiều chủ nhật hàng tuần. Đừng đến muộn đấy!”

Thượng Linh không nói gì, lúc sau mới chậm rãi đáp: “Có phải em muốn gì anh cũng đều cho em không?”

Đôi môi mỏng tuyệt đẹp khẽ rung, anh nhìn cô chăm chú: “Chỉ cần vẫn nằm trong khả năng của anh. Bất kể điều gì cũng đều được cả.”

Tối đó, bác Hải lái xe đưa hai người về nhà.

Tuy vết thương của Diệp Thổ bình phục rất nhanh, nhưng ít nhất phải cần một hai tháng nữa mới khỏi hẳn được.

Ghế sau rất yên tĩnh, Thượng Linh uống hết cả chai rượu vang, giờ đây ngoan ngoãn cuộn tròn người vào một góc nằm ngủ. Anh nhìn cô, cẩn thận kéo vào lòng mình, cô lẩm bẩm vài tiếng, gần như không phản đối.

Anh đưa tay gạt nhẹ những lọn tóc vương trên mặt Thượng Linh, để lộ cặp lông mày hơi nhíu lại. Cô thường nhíu mày khi ngủ, như đang lo lắng điều gì. Anh vuốt nhẹ những nếp nhăn ấy, cho đến khi vết nhăn đó mất hẳn mới mỉm cười mãn nguyện, nhẹ hôn lên trán cô.

Làn da cô rất nóng, phảng phất cả vị nóng của rượu, làm bỏng cả đôi môi hơi lạnh. Dường như tối nay cô có điều gì đó phiền muộn, uống vừa nhanh lại vừa nhiều, mới được một lúc đã ngã ngà say. Là chuyện gì vậy? Anh ngắm nhìn gương mặt thanh tú nhỏ nhắn, hơi chớp mắt.

Xe dừng lại trước chung cư, chưa có lệnh của ông chủ, bác Hải không dám lên tiếng. Bác lén nhìn gương chiếu hậu, ở ghế sau ông chủ đang nhìn người nằm trong lòng mình vô cùng dịu dàng, sau đó từ từ cúi đầu xuống.

Bác Hải đáng thương ngượng chín cả mặt. Bà xã ơi, sao lại để cho bác trông thấy cảnh tượng này cơ chứ! Cũng chẳng nói để bác xuống xe trước gì cả.

Đôi môi cô thật mềm mại, đầu lưỡi anh quét qua, nếm vị rượu còn vương trên môi cô. Hơi thở mềm mại đáng yêu, phảng phất hơi ấm trên gương mặt anh. Nụ hôn lướt qua ban đầu càng lúc càng sâu hơn, như không kiềm chế nổi, vội vã muốn hôn sâu hơn, nhiều hơn. Anh đỡ gáy cô, lặng lẽ hôn.

Tiếng động ấy đã đánh thức Thượng Linh. Cô mở mắt, chỉ thấy những sợi lông mi dài tuyệt đẹp như cánh bướm. Xung quanh mờ mờ ảo ảo, hình như đang ở trên xe. Đầu lưỡi hơi đau, đôi môi anh đang quấn chặt lấy môi cô.

Anh thật là... Thượng Linh khẽ giật giật khóe mắt, đang định đẩy anh ra, bỗng nảy ra một ý tưởng khác trong đầu. Cô giả bộ say rượu ú ớ vài tiếng, mấy tiếng rồi rạc thoát ra từ cổ họng: “Ghét này... đừng... Duy Nặc...”

Ngay lập tức anh đông cứng người lại, cô cười thầm, bàn tay giả bộ vô tình bám lấy vai anh, lại ú ớ tiếp: “... Duy Nặc...”

Quả nhiên, có người không chịu nổi nữa, ngay lập tức đẩy cô ra. Thượng Linh giả vờ đang lim dim mê man khẽ dụi dụi mắt, nghiêng nghiêng ngã ngã bước xuống xe. Cô thấy rất rõ gương mặt nặng trịch trịch còn đen hơn cả đáy nồi của người ngồi trên xe.

Quả nhiên Mễ Mễ đang ở nhà, nằm dài trên sofa đắp mặt nạ, thông dong đọc xem tạp chí và vui vẻ hát ca.

Lần này Mễ Mễ được dịp nở mày nở mặt. Ngoài A Ảnh ra, anh chàng minh tinh Âu Lực Tư cũng liên tục hẹn hò với cô. Nếu không đến những hộp đêm cao cấp thì cũng sẽ tới những bar riêng tư, ngoài việc quen biết được cả đám ngôi sao ra, có người còn nói sẽ mời Mễ Mễ đóng quảng cáo.

Thượng Linh vẫn còn chưa kịp vặn hỏi Mễ Mễ thì chuông điện thoại đã reo ầm ĩ. Mễ Mễ không nghe điện, kêu Thượng Linh nghe giúp. Thượng Linh ngán ngẩm ra nghe điện thoại. Âu Lực Tư gọi đến hẹn Mễ Mễ đi chơi, chỉ đáng tiếc là Mễ Mễ càng ngày càng không chịu nổi chiến dịch tấn công dồn dập của anh chàng, đang cho anh chàng vào thời kì chiến tranh lạnh.

Nghe xong mấy câu như: “Em nhất định sẽ báo lại với Mễ Mễ, cậu ấy không có ở nhà thật mà, em không lừa anh đâu!”, Âu Lực Tư liền chuyển chủ đề sang Thượng Linh.

Anh chàng bảo cô, đừng đánh giá thấp An Huệ Nhi, cô ta không dễ dàng buông tha cho Diệp Thổ như vậy đâu. Thực ra Âu Lực Tư biết An Huệ Nhi từ ngày còn nhỏ, sau này vì chuyển nhà đi nên ít liên lạc với nhau, gần đây vừa gặp lại trong một buổi tiệc.

Âu Lực Tư còn bảo cô, hồi học tiểu học, cô nàng làm loạn cả trường để theo đuổi một nam sinh, cuối cùng mọi việc chỉ kết thúc khi cậu kia chuyển trường. Bây giờ, cô nàng lớn rồi lại càng ghê gớm hơn, trước đây còn cố ý bảo Âu Lực Tư tán tỉnh Thượng Linh để cô bỏ Diệp Thổ.

Nói rõ ràng hơn, nguyên văn lời An Huệ Nhi là xúi Âu Lực Tư tán tỉnh lừa gạt Thượng Linh lên giường, chuẩn bị chụp ảnh lại để làm chứng cứ.

“Anh không sợ em nói chuyện này với Mẹ Mẹ sao?”

“Anh nói thật nên chẳng sợ em nói với cô ấy. Bây giờ nói cho em biết để nhắc nhở em phải cẩn thận. Hai hôm trước, An Huệ Nhi đã kéo cả mẹ cô ta đến thành phố S. Lần này bà ta đến đây để gặp con rể tương lai, bà già ấy còn ghê gớm hơn cả An Huệ Nhi, em cứ liệu mà hành động.”

Lời cảnh báo của Âu Lực Tư trở thành sự thật ngay ngày hôm sau.

Buổi tối, Diệp Thổ đã hẹn thầy dạy đàn cho Thượng Linh đi ăn tối, đến chiều đột nhiên nhận được cuộc gọi bất ngờ.

Anh gọi người trong điện thoại là cô An. Đã rất lâu rồi Thượng Linh không thấy vẻ mặt anh lạnh lùng xa cách như vậy. Khi anh nghe xong điện thoại, cô đặt tài liệu trong tay lên bàn: “Mẹ vợ tương lai của anh à?”

Anh bất thành linh ngẩng đầu lên, như thể không nghĩ đến cô sẽ hỏi như vậy, ánh mắt hơi khác thường: “Tối nay có việc cần giải quyết, anh sẽ hẹn thầy giáo cho em vào hôm khác.”

“Em đi với anh!” Cô vội nói, làm anh ngạc nhiên: “Sao vậy, em không được xuất hiện sao?”

Anh lắc đầu, đột nhiên mỉm cười, làm cô lóa cả mắt.

Nơi hẹn ăn tối là nhà hàng xoay tại tầng cao nhất của một hộp đêm cao cấp. Không giống như những gì Thượng Linh tưởng tượng, mẹ của An Huệ Nhi lại là một người phụ nữ vô cùng thanh nhã. Rõ ràng, tính cách của An Huệ Nhi giống cha hơn.

Nhưng những người phụ nữ có bề ngoài thanh nhã lịch thiệp thì sau lưng lại càng khó chơi hơn. Phản ứng của hai mẹ con khi thấy Diệp Thổ dắt tay Thượng Linh đến nhà hàng hoàn toàn khác nhau. An Huệ Nhi nhìn chằm chằm vào bàn tay đang đặt lên cánh tay của Diệp Thổ, mắt như sắp tóe lửa. Còn bà An lại cười vô cùng điềm đạm, thậm chí còn chào hỏi Thượng Linh.

“Chắc đây là người bạn cũ, lâu năm không gặp của Diệp Thổ chúng ta. Chào cháu, bác là mẹ của Huệ Nhi, cũng đã nghe Huệ Nhi nhắc đến cháu, quả là một cô gái rất có khí chất.”

Ai mà chả thích nghe nịnh. Dịch chưa mạnh động, ta cũng chưa mạnh động, Thượng Linh cười đắc ý, cũng khen lại bà An một tràng.

Chỉ có Huệ Nhi là người duy nhất buồn bực khi ăn cơm. Bà An và Thượng Linh thậm chí còn trò chuyện vô cùng vui vẻ.

Mọi việc vẫn tiếp tục cho đến khi Diệp Thổ thản nhiên đổi suất thịt bò nướng đã cắt của mình sang suất chưa cắt của Thượng Linh. An Huệ Nhi không kiên nhẫn được nữa, nổi cơn tam bành: “Diệp Thổ! Em mới là vị hôn thê của anh, làm sao anh có thể cắt thức ăn giúp cô ta chứ.”

Thượng Linh vừa iếng thịt bò vào miệng, nghe Huệ Nhi nói thể liền nhai qua, tiếp đó nhả miếng thịt bò ra bằng tư thế vô cùng duyên dáng, lấy đĩa xếp gọn lại, cười đáp: “Thật xin lỗi, vậy tôi trả lại cho cô!”

32. Chương 32: Em Có Nhờ Anh Giúp Đâu!

An Huệ Nhi buồn nôn lúc thấy Thượng Linh làm vậy, chề môi, đặt khăn ăn lên bàn chạy ngay vào nhà vệ sinh.

“Cô Thượng vui tính quá!” Bà An vẫn mỉm cười. Đúng lúc đó điện thoại của Thượng Linh đổ chuông, cô nói mấy câu xã giao rồi đứng lên ra ngoài nghe máy.

Bàn ăn chỉ còn lại Diệp Thổ và bà An.

“Từ trước đến nay cô luôn tán đồng quan điểm, bên cạnh một người đàn ông tài giỏi không bao giờ chỉ có duy nhất một người phụ nữ.” Bà An đặt dao nĩa xuống, bắt đầu vào chủ đề chính ngày hôm nay: “Chỉ có điều, nếu chủ thứ không phân biệt rõ ràng, sẽ không tránh khỏi việc tham bát bỏ mâm. Diệp Thố, cô luôn rất yêu quý cháu, cháu có tài năng, lại rất quyết đoán, nhưng dường như không được rõ ràng lắm trong vấn đề phụ nữ. Chỉ là chơi bời trong chốc lát, việc gì phải thành thật, lúc nào cũng đem theo bên mình thế? Cũng may Huệ Nhi của chúng ta không coi là thật, nếu giờ làm to chuyện, sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến cả hai nhà, có phải không?”

Hai nhà Diệp, An đều gánh vác một nửa giang sơn VIVS. Hiện nay người đứng ra điều hành là Diệp Thố, nhưng năm xưa cổ đông đầu tư chính lại là nhà họ An. Sau khi tập đoàn xâm nhập vào thị trường, Diệp Thố vẫn đứng vững được ở vị trí này, một mặt do anh được các thành viên thứ yếu ủng hộ, mặt khác cũng vì anh thực sự có năng lực. Lại thêm việc bố anh từ lâu đã có ý kết tình thông gia với nhà họ An, nên nhà họ An mới chấp nhận làm một cổ đông không tham gia quản lý đứng sau tất cả mọi việc.

Ý tứ những lời bà An nói vô cùng rõ ràng, anh cứ chơi bời gái gú thì được, nhưng không được phép trắng trợn như vậy, nhất là trước mặt Huệ Nhi. Huệ Nhi mới chính là vị hôn thê đích thực của anh, phải quan tâm đến cảm xúc của Huệ Nhi. Nếu không, vị trí anh đang có hiện giờ có lẽ sẽ không được vững chắc như vậy nữa đâu.

“Bác gái, cháu nghĩ có lẽ bác đã hiểu nhầm rồi!” Thái độ của Diệp Thố vô cùng lễ phép: “Những chuyện bác lo lắng thực ra không hề tồn tại, nên không cần phải căng thẳng như vậy đâu.”

“Tốt lắm! Cháu phân biệt rõ ràng được chủ thứ như vậy là tốt nhất, bữa tối hôm nay ngon thật, bác hài lòng lắm! Đúng rồi, Huệ Nhi nói lâu lắm rồi chưa đi chơi golf, cháu cũng biết, từ xưa đến nay bác chẳng biết gì về thể thao...”

“Cháu hiểu rồi, cháu sẽ lo liệu đâu ra đấy!” Gương mặt tuyệt đẹp diễm đạm nho nhã.

Bà An gật đầu mỉm cười.

Cách đó không xa, Thượng Linh đã nghe xong điện thoại, cô nhìn đôi mắt không chút hoảng sợ của anh, cười mỉa mai. Tối đó, cô từ chối không ngồi xe của Diệp Thố về nhà.

“Sao vậy?”

Thấy anh nhíu mày, Thượng Linh chỉ hơi nhếch miệng cười nhạt: “Không sao cả! Tự nhiên không còn hứng thú chơi bời gì nữa, đưa vị hôn thê và mẹ vợ tương lai của anh về khách sạn đi!”

Nói xong cô liền quay người bước đi.

Thực ra cô biết Diệp Thố bây giờ đã không còn là A Thố ngây thơ của ngày xưa. Anh đã biết cách khoác tẩm mặt nạ giả tạo, nói những lời hoàn toàn trái ngược với trái tim mình. Cô cũng chẳng khác gì, cũng thường xuyên nói những lời giả dối vì mưu sinh.

Chỉ có điều, tối nay cô không nhận ra đâu là Diệp Thố thật sự. Là người vô cùng chiều chuộng cô hay là người chấp thuận hôn nhân trước mặt mẹ một người con gái khác? Những gì con người ấy nói, những gì người ấy làm, cô thực sự hiểu được bao nhiêu?

Sau khi đưa hai mẹ con về, trong màn đêm có một người đàn ông đang nói chuyện điện thoại.

“Đẩy nhanh tiến độ... Đúng vậy, tôi không muốn đợi thêm nữa!”

Đến giờ nghỉ trưa, Thượng Linh đang định đi ăn cơm bỗng bị trưởng phòng đối ngoại gọi vào. Trưởng phòng đưa cho cô một tập tài liệu, bảo cô mang đến cho Tiểu Trương ở phòng kế hoạch.

Lúc này, tất cả mọi người trong phòng kế hoạch đều đã đi ăn, chỉ có bác lao công đứng dọn dẹp trước cửa. Nghe cô nói xong, liền chỉ giúp cô chỗ ngồi của Tiểu Trương. Bác lao công không nói rõ ràng, Thượng Linh vào phòng tìm mãi mới thấy chỗ Tiểu Trương ngồi, đặt tài liệu xuống rồi đi ra.

Cô vội vàng cũng vì có lý do, trưa nay có vị công tử Bạc Liêu mời cô đi ăn cùng.

Mấy ngày nay vì Âu Lực Tư bị Mễ Mễ cho vào diện “chiến tranh lạnh” nên cô liên tục bị anh ta làm phiền, nhân cơ hội này kiểm bữa cơm cũng chẳng sao cả.

Nghe nói cô đã gặp mặt hai mẹ con An Huệ Nhi, Âu Lực Tư vô cùng khâm phục vì giờ này cô vẫn còn bình thần như vậy: “Nói thật là, với khả năng của em, An Huệ Nhi không thể nào là đối thủ được, cùng lắm chỉ đau đầu tí thôi. Nhưng mẹ cô ta không dễ chơi như vậy, bà già đó nham hiểm, miệng thơn thớt dạ ớt ngấm đấy!”

“Thế thì sao chứ? Em chỉ là người làm thuê, có liên quan gì đến em?”

“Làm thuê cái gì chứ? Anh nghe Mễ Mễ nói từ lâu rồi, em được vào VIVS làm là nhờ mối quan hệ với Diệp Thố, có anh ta thì mới có em. Thân thể của em nhạy cảm, không bám chặt lấy anh ta, trong nháy mắt là mất cả chì lẫn chài đấy!”

Hình như mọi người đều nghĩ cô là người chủ động đeo bám Diệp Thố thì phải, Thượng Linh cười mỉa: “Thực ra anh ấy mới là người bám lấy em, tại sao mọi người đều nghĩ là em bám lấy anh ấy vậy nhỉ?”

Âu Lực Tư thở dài nhún vai: “Bất luận là về ngoại hình, tính cách hay là thân phận, địa vị đều đã quyết định sự thật là em bám riết anh ta!”

Thượng Linh nổi nóng: “Được rồi! Tối nay em sẽ đưa Mễ Mễ qua nhà A Ảnh ngủ vậy!”

“Thượng công chúa, thần nói sai rồi! Sao có thể là Người bám lấy anh ta chứ, chắc chắn là anh ta bám riết lấy Người rồi!”

“...” Anh chàng này đúng là không biết xấu hổ, chẳng giống với hình tượng ngôi sao chút nào.

Hai ngày liền, Thượng Linh đều coi Diệp Thố như vô hình. Không nghe điện thoại, cũng không gặp mặt, ngay cả khi thấy anh từ xa xa trong khách sạn cũng tránh ngay lập tức.

Dù sao cô cũng không làm mưu nhiều kẻ như anh, thôi thì cứ tránh mặt đi cho lành, bắt đầu làm việc vô cùng chăm chỉ.

Làm lâu trong phòng đối ngoại, cô cũng có được mấy cô bạn chuyên buôn dưa lê. Ngày hôm ấy, khi Thượng Linh đang đánh máy, mấy người kia ngồi tán gẫu mấy tin vụn vặt mới nhất trong khách sạn. Nghe nói trong lễ công bố mời thầu ngày hôm qua, VIVS vừa để thua Munster. Từ trước đến giờ Munster luôn là đối thủ cạnh tranh của VIVS trong lĩnh vực khách sạn, tuy không phải là kình địch nhưng cũng là một đối thủ rất khó nhằn.

Khu đất mời thầu lần này nằm tại thành phố C, tựa lưng vào núi lại gần hồ, VIVS có ý định xây dựng khu phức hợp nghỉ dưỡng vui chơi đầu tiên của thành phố C tại đây. Giá mời thầu lần này đã thấp vô cùng, nhưng không ngờ Munster lại giành chiến thắng với giá gần suýt soát. Nói chung, có khu đất này hay không cũng không gây thiệt hại cho VIVS nhiều lắm! Nhưng dù sao đây cũng là dự án cả tập đoàn đã vất vả chuẩn bị bao lâu, đến cả kế hoạch sau này cũng đã lập xong, giờ đây lại bị cướp mất, người bức tức nhất chính là các nhân viên làm việc quên ngày đêm bên phòng kế hoạch.

Lần này, đúng lúc thành viên chủ chốt còn lại đang có mặt tại trụ sở VIVS, cấp trên liền ra lệnh phải tra xét triệt để.

“Tra xét cái gì nữa? Đẳng nào cũng thua thầu rồi, giờ còn làm được gì chứ?”

“Vậy là cậu không hiểu rồi, thua với giá suýt soát! Chuyện này chỉ cần lướt qua đã biết là do người trong nội bộ công ty tiết lộ.”

...

Nghe đến đây, Thượng Linh nghe tim mình bỗng đập thình thịch, cô hơi mơ hồ khi nghe thấy ba tiếng “phòng kế hoạch”.

Đúng như dự đoán, hai ngày sau, tại cuộc họp cấp cao lãnh đạo khách sạn, Thượng Linh đã bị triệu đến phòng hội nghị.

Diệp Thố ngồi ở vị trí đầu tiên, vị trí thứ hai là thành viên hội đồng quản trị An phu nhân và An Huệ Nhi, các vị trí còn lại là các giám đốc bộ phận, cuối cùng đến cả bác lao công cũng có mặt.

Rõ ràng Thượng Linh bị nghi ngờ. Hôm trước ngày mở thầu cô có đến phòng kế hoạch, hơn nữa lại đứng lúc nghỉ trưa, trong phòng không còn ai. Bác lao công là nhân chứng, còn những tấm ảnh trên bàn là vật chứng.

Thượng Linh cầm ảnh lên xem, mặt mũi sa sầm. Vật chứng là những tấm ảnh chụp mấy lần cô đi ăn với Âu Lực Tư. Khi nghe mấy lời chỉ trích xung quanh, cô mới biết, thì ra Âu Lực Tư là công tử thứ ba của Munster.

Bà An nhìn chăm chăm vào Thượng Linh, thái độ vẫn lịch sự như thường, nhưng lời lẽ lại vô cùng sắc sảo, không có bất kì khe hở nào để cô có thể phản bác lại.

Thượng Linh ném bức ảnh xuống: “Thế này liệu có đánh giá tôi quá cao không vậy?”

“Đứng trên góc độ tình cảm, tôi có thể hiểu được hành động liều lĩnh vì người mình yêu của cô Thượng. Nhưng trên góc độ lập trường, tôi là thành viên hội đồng quản trị VIVS, đây là hình động làm lộ bí mật kinh doanh. Tôi biết cô Thượng là bạn của Tổng giám đốc Diệp, nên giờ sẽ cho cô một cơ hội... chủ động nghỉ việc, rời khỏi VIVS.” Bà An nói.

“Cứ coi như là tôi quen biết Âu Lực Tư, cứ coi như tôi đến phòng kế hoạch lúc không có người một ngày trước khi mở thầu, nhưng cũng không thể khẳng định tôi làm chuyện này. Bất cứ việc gì cũng phải có chứng cứ, vậy chứng cứ đâu?”

“Chứng cứ ư?” An Huệ Nhi không chịu nổi liền xen vào: “Thượng Linh, rốt cuộc cô có hiểu hay không hả? Mẹ tôi đang nhân nhượng cho cô, không muốn mời cảnh sát hình sự đến điều tra. Nếu mời cảnh sát đến đây, lúc đó cô có muốn tự nhận lỗi và xin nghỉ làm cũng không được. Tôi biết cô và Âu Lực Tư rất thân thiết với nhau, lần này cô giúp anh ta, anh ta không đến nỗi bỏ rơi cô đâu, cứ yên tâm mà nghỉ việc.”

Tuy lúc này An Huệ Nhi đang vô cùng nóng giận, nhưng Thượng Linh biết đây không phải là thủ đoạn của cô ta. Với đầu óc nhạy bén non nớt, sao có thể sắp đặt mọi việc hoàn hảo thế này?

Thượng Linh nghĩ lại, hôm trước trưởng phòng sai cô mang tập tài liệu xuống phòng kế hoạch, chắc chắn người có thể sai khiến được trưởng phòng đối ngoại thân thế không hề thấp kém.

Cô nhìn chăm chăm bà An. Bà ta cũng nhìn cô, vẻ mặt rất nhã nhặn nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc sảo.

Đúng vậy, chắc chắn tất cả mọi việc đều là mánh khéo của bà ta. Không ngờ vì con gái mà bà ta sẵn sàng tiết lộ bí mật công ty cho người ngoài, đây đúng là thủ đoạn các mệnh phụ phu nhân mới dám làm.

An Huệ Nhi tức sôi người khi thấy Thượng Linh vẫn bình thản, lại thêm Diệp Thổ đứng bên cạnh chẳng nói gì, cô ta càng tức giận hơn, ra lệnh cho Thượng Linh nghỉ việc, nếu không sẽ mời cảnh sát đến điều tra.

“Được thôi, vậy cứ mời cảnh sát đến điều tra. Dù sao cũng chẳng liên quan gì đến tôi, các người thích làm thế nào thì cứ việc làm!” Cô khoanh tay, nói tỉnh bơ.

“Cô có thái độ gì vậy hả? Cô chỉ là nhân viên quèn của phòng đối ngoại, còn mẹ tôi là thành viên hội đồng quản trị.”

“Đúng vậy, ít nhất tôi còn là nhân viên quèn, còn cô có tư cách gì mà ở đây tra hỏi? An tiểu thư, đây không phải là nơi thiên kim tiểu thư trút giận đâu.”

“Cô... Khách sạn này là của nhà chúng tôi, tại sao tôi lại không được phép truy hỏi chứ? Cô mà còn vô lễ, tôi gọi người đến đuổi việc cô ngay lập tức.”

“Được thôi, vậy cứ đuổi việc tôi đi! Nhưng đuổi việc trong trường hợp không có chứng cứ xác thực, phải bồi thường cho nhân viên ba tháng tiền lương, nhận tiền xong tôi sẽ đi ngay!” Thượng Linh cười uể oải nói.

“Chỉ ba tháng tiền lương chứ gì? Xi, tôi ăn một bữa cơm còn tốn hơn nhiều!” Cô ta quay đầu nhìn trưởng phòng nhân sự: “Anh nghe thấy rồi đấy! Bây giờ đuổi việc cô ta ngay lập tức!”

Trưởng phòng nhân sự đứng ngẩn người, trong nháy mắt bị tất cả mọi người nhìn chăm chăm nên anh ta hơi hoảng sợ.

Thượng Linh là nhân viên do chính CEO đích thân tuyển dụng, nhưng lại không thể đắc tội với An Huệ Nhi, giờ thì gay to rồi.

Bầu không khí trong phòng vô cùng căng thẳng, bà An chậm rãi nói: “Cô Thượng, con gái tôi còn thơ dại không hiểu việc thương trường, cô đừng nghe nó nói bừa. Bây giờ cô nên tự giác nghỉ việc, nếu vẫn cứ kháng kháng không chịu làm, tôi đành phải làm theo ý cô, giao việc này cho cảnh sát đến điều tra.”

Bà già này đến ba tháng lương cũng tiếc rẻ, đúng là độc ác. Hai hàng lông mày trên gương mặt thanh tú của Thượng Linh càng lúc càng nhíu chặt lại.

“Được rồi!” Người đàn ông vẫn im lặng từ đầu đến giờ cuối cùng cũng lên tiếng, tất cả mọi người quay đầu lại nhìn, thấy CEO đang từ từ đứng dậy: “Việc này không liên quan đến cô ấy, mọi việc kết thúc ở đây, mọi người giải tán.”

“Diệp...” Câu nói tức giận của Huệ Nhi bị mẹ cô ta chặn lại.

“Chỉ một câu nói nhẹ bẫng của Tổng giám đốc Diệp thôi là xong chuyện thì hình như không được thỏa đáng lắm thì phải. Dù gì tôi cũng là thành viên chủ chốt trong tập đoàn, ít nhất cũng phải có câu trả lời thuyết phục tôi.”

Anh quay sang, thấy Thượng Linh vội quay đi khi chạm ánh mắt anh. Anh biết mấy ngày nay cô đang lẩn trốn anh. Anh cũng hiểu được phần nào nguyên nhân, có một vài điều đáng lẽ không nên thay đổi sớm như vậy. Nhưng anh không muốn cô hiểu lầm, càng không chịu đựng nổi khi thấy cô phải ảm ức.

Suy nghĩ trong giây lát, Diệp Thố xua tay, ra hiệu cho những người khác đi ra, trong phòng giờ chỉ còn lại bốn người.

“Cô An, chuyện này không phải là do cô ấy làm!” Anh cố gắng cho đối phương một cơ hội cuối cùng.

“Làm sao mà cháu biết được chứ! Ảnh chụp rõ như vậy, cháu nhìn họ xem, trông tình cảm thế cơ mà! Đàn bà lúc yêu rồi ai mà chả mù quáng, không gì là không dám làm...”

“Đủ rồi!” Đôi mắt tuyệt đẹp bỗng lạnh băng làm Huệ Nhi giật bắn, ngậy người nhìn anh.

“Cô hãy nghe cho kĩ. Việc này, đừng nói là cô ấy không làm, dù cho đúng là cô ấy làm thật, tôi cũng sẽ bao che cho cô ấy!” Ánh mắt anh nhìn Huệ Nhi sắc như lưỡi dao.

“Diệp Thố!” Bà An tức giận quát: “Cháu vừa nói cái gì vậy?”

“An phu nhân!” Cách xưng hô thay đổi rất rõ ràng, anh khẽ nhếch môi: “Đừng coi tôi là kẻ ngớ ngẩn. Sự tình ra sao, bà là người biết rõ nhất!”

“Cô chẳng biết gì cả!” Ánh mắt bà An cảnh giác: “Người không biết gì chính là cháu, cháu đừng quên vị trí của mình. Huệ Nhi là vợ tương lai của cháu, làm gì có người đàn ông nào nói vì người đàn bà khác mà lại nói với vợ mình những lời như thế không?”

Nghe những lời bà An nói, nụ cười mỉa mai trên gương mặt Diệp Thố càng hiện rõ hơn, ánh mắt tuyệt đẹp lướt qua, làm cả hai mẹ con Huệ Nhi giật mình.

“An phu nhân, bà nói rất đúng, chẳng có người đàn ông nào nói với vợ mình những lời như vậy cả. Chỉ có điều, người sẽ trở thành vợ tương lai của tôi, là cô ấy.” Anh đưa tay ra ôm Thượng Linh vào lòng. Cô khẽ cự quạ, anh lại kéo cô lại gần, cô lại cự quạ thì anh càng ôm chặt hơn.

A Ảnh vừa chạy đến lúc trước, đứng ngoài phòng hội nghị ngao ngán lắc đầu. Cuối cùng August cũng đã chơi bài ngựa, đúng là cứ việc gì dính dáng đến Thượng Linh là hỏng bét cả. Trở mặt nhanh như vậy, còn chẳng chừa in một đường để quay đầu lại.

Bà An ném lại cho Diệp Thố một câu trước khi bỏ đi. VIVS không phải của riêng nhà họ Diệp, nếu tính cổ phần, nhà họ An mới là cổ đông lớn nhất. Ba ngày nữa bà ta sẽ tổ chức cuộc họp các thành viên hội đồng quản trị. Lúc đó nếu anh ta không thành khẩn xin lỗi Huệ Nhi vì chuyện hôm nay và đưa ra quyết định chính thức, thì hãy quên ngay vị trí hiện tại đi.

Lúc này Thượng Linh mới hiểu ra vị trí đích thực của Diệp Thổ chỉ là vương gia, hoàng đế thực sự đứng đằng sau là nhà họ An.

Bước ra khỏi phòng hội nghị, thấy gương mặt nặng nề của A Ảnh, Thượng Linh hiểu được tầm nghiêm trọng của sự việc lần này. Không thể không trách người đang đứng cạnh mình: “Đã biết vị trí phò mã của anh quan trọng như vậy, thì đừng có ra về anh hùng nữa! Hôm trước lúc ăn cơm còn nói với người ta những chuyện đáng lo lắng không hề có thật, vậy mà hôm nay lại nói lung tung gì thế?”

“Đúng là không hề có thật!” Diệp Thổ bình thản nhìn cô: “Anh chưa bao giờ coi An Huệ Nhi là vị hôn thê của mình, nên đương nhiên không hề có những chuyện bà An lo lắng.”

“Diễn giải vậy cơ mà, hôm nay cứ diễn tiếp có phải là tốt không, việc gì phải lảm chuyện thế!”

Những ngón tay thon dài tuyệt đẹp từ từ nắm lấy tay cô: “Lúc ở Maldives anh đã nói với em, anh sẽ không bao giờ để những chuyện như vậy xảy ra nữa.”

Thượng Linh ngẩn người nhìn anh, thốt lên một câu: “Em cũng có nhờ anh giúp đâu!” Cô không hề mở miệng nhờ anh giúp đỡ, hà cớ gì anh phải tỏ ra anh hùng chứ?

Thượng Linh bỗng nhớ lại chuyện ngày thơ ấu, có lần cô bị mấy nam sinh lớp mười lăm nhằng bắm đuôi, anh liền lao lên đánh nhau với mấy tên đó. Vừa béo vừa ngớ ngẩn như vậy, đương nhiên không đánh nổi mấy tên kia, cô cũng chẳng hề nhờ anh giúp đỡ, vậy mà anh vẫn muốn tỏ vẻ anh hùng. Cuối cùng anh bị đánh cho tơi tả, nằm liệt giường mấy ngày liền, tình nguyện chịu đựng như một tên ngốc.

Cô nhìn anh nói: “Thực ra, có làm việc ở đây hay không đối với em không quan trọng.”

“Anh biết!” Anh nhìn cô chăm chú, cười nói: “Nhưng anh quan tâm!”

... “Sao anh lại đánh nhau với chúng làm gì? Bọn chúng bắm theo cũng chỉ vì thích em thôi mà, cùng lắm bị bắm theo mấy hôm, chẳng gây đi căn thối nào đâu! Em còn chẳng hề gì, anh sao phải làm vậy chứ?”

... “Nhưng anh quan tâm...”

Lần đó cô đã đứng ngẩn cả người. Nhiều năm trôi qua, không ngờ anh vẫn trả lời cô như vậy. Con người này, đúng là một tên ngốc.

33. Chương 33: Lừa Về Sống Cùng

“Chỉ có bằng này đồ thôi sao?” A Ảnh hỏi.

Lúc đó Thượng Linh đang suy sụp tinh thần, nên cũng chẳng nhìn kĩ chỉ ừ một tiếng, thành ra khi về nhà Diệp Thổ, cô mới phát hiện ra đã bỏ quên túi đồ đựng quần áo lót.

Đúng là họa vô đơn chí. Thượng Linh cuộn tròn người nằm trên sofa than vãn. Cô oán thán bản thân đã lo lắng cho con người ấy, vì một giây yếu lòng mà đồng ý lời đề nghị của anh. Cô tưởng anh là tên ngốc, thì ra trước mặt anh cô mới chính là kẻ ngu ngốc nhất. Người như Diệp Thổ sao có thể để mình rơi vào cảnh khốn cùng chứ?

Sau cuộc họp hội đồng quản trị, Thượng Linh nghe A Ảnh nói, thực ra từ lâu Diệp Thổ đã lên kế hoạch mua lại cổ phần của các thành viên khác trong hội đồng quản trị với giá rất cao, việc đó cũng vừa hạ màn thành công mấy ngày gần đây. Tuy anh không hề rêu rao ra ngoài, nhưng nhân cơ hội này, đánh thẳng một đòn chí mạng vào nhà họ An trong hội nghị. Để họ biết, từ nay trở đi VIVS do nhà họ Diệp làm chủ, không còn chịu sự đàn áp của nhà họ An nữa.

Còn vụ đính hôn giữa anh và Huệ Nhi nhằm thắt chặt mối quan hệ giữa hai gia đình cũng bị hủy bỏ luôn thể.

Vậy là bao nhiêu nguy hiểm đều được anh hóa giải thật nhẹ nhàng. Rất lâu sau đó, mỗi khi Thượng Linh nhớ lại chuyện này, cô vẫn luôn oán trách bản thân mình lúc đó.

Vì thấy anh thức trắng đêm trong văn phòng, vì thấy anh bận đến nỗi không kịp ăn cơm để chuẩn bị cho hội nghị cổ đông sắp đến, vì một lần bước vào văn phòng thấy vẻ mệt mỏi và bất lực trong đôi mắt tuyệt đẹp ấy, cô đã hồ đồ nhận lời anh.

“Nếu anh mất tất cả, em sẽ vẫn ở lại bên anh chứ?”

“Là tự anh thích ra oai đấy chứ, em có nhờ anh giúp đâu!”

“Được rồi! Coi như anh nhiều chuyện, em đi đi, kết cục có thể nào đều do anh tự chuốc lấy!”

“...” Có cần phải thê thảm thế hay không? Cô bước lên trước, khẽ lay người anh. Anh không để ý. Cô lại lay anh, anh vẫn không quan tâm. Thượng Linh lau mồ hôi: “Đừng giận nữa, em không cố ý nói như vậy đâu!” Thật không hiểu tại sao cô lại phải ăn nói khép nép thế chứ!

Thấy Diệp Thố không nói gì, Thượng Linh tiếp tục lay vai anh.

“Chuyển đến chỗ anh đi!” Một lúc sau, anh chợt quay đầu lại nói một câu như vậy.

Cô ngẩn người: “Việc em chuyển đến nhà anh với việc của khách sạn có liên quan gì đến nhau sao?”

“Mấy ngày này, anh muốn em ở bên cạnh anh.”

“...”

“Phòng em vẫn để không từ đây đến giờ, chuyển đến đi. Buổi tối nhiều khi phiền muộn, anh lại muốn nghe em chơi đàn.”

“...” Có phải anh không biết cô chơi đàn dở tệ như thế nào đâu.

“Coi như là ý nguyện cuối cùng của anh.”

“...” Nói đến nước này rồi, đúng là cô chịu không biết làm sao để chối từ.

Rốt cuộc mọi việc đã được giải quyết lặng lẽ, trong quá trình cô thu dọn xong xuôi chuẩn bị chuyển về nhà anh. Còn cô giống như một tên ngốc, bị lừa đến chung cư của anh mà chẳng hay biết gì.

Cửa mở, chủ nhân đã về nhà. Anh vuốt tóc cô: “Sao không sắp xếp đồ đạc, ngồi co ro ở đây làm gì?”

Cô khẽ động đậy, quay đầu lại ỉu xìu nhìn anh: “Em quên mất một túi đồ, trong đó có nhiều thứ quan trọng lắm!”

“Anh đưa em về lấy!” Anh rút chìa khóa xe ra.

“Em có thể mua đồ mới được không?” Cô thê thọt hỏi anh. Ánh mắt ấy sao mà anh có thể chối từ được chứ.

Một lát sau, hai người đã có mặt tại quầy đồ lót rực rỡ muôn màu gần nhà anh.

Diệp Thố đi cạnh Thượng Linh, cô liếc nhìn gương mặt đẹp hơi ngượng ngùng, hất cằm kéo anh vào trong: “Qua đây chọn đồ giúp em!”

Có người tay trái một bộ, tay phải một bộ: “Màu nào đẹp hơn?”

“...”

“Che nửa ngực đẹp hơn hay $\frac{3}{4}$ ngực đẹp hơn?”

“...”

Mua xong áo lót, cô quay sang mua tiếp quần lót, tất cả những đồ chọn được đều đưa anh cầm cả. Mấy người phụ nữ xung quanh quay đầu lại nhìn, khúc khích cười, nhưng khi thấy gương mặt hoàn hảo và vẻ

lạnh lùng của anh, ai nấy đều sững sờ, đổ mặt. Nếu lúc này A Ảnh ở đây, thấy cảnh tượng này có lẽ sẽ phát điên lên mất.

Ông chủ lạnh lùng mạnh mẽ của A Ảnh, giờ đây đang ôm một đồng đồ lót phụ nữ đi sau Thượng Linh, thỉnh thoảng lại còn gật đầu đồng ý hoặc lắc đầu phản đối với đồng đồ cô cầm trong tay.

Về ngại ngừng ban đầu của Diệp Thố đã dần chuyển sang thích ứng, cuối cùng thành hưởng thụ.

Thượng Linh không vừa lòng chút nào khi thấy anh cứ bình thản như không thế này. Cô định đưa anh đến đây để chọc quê anh, nhưng sao anh lại chẳng bị sao chứ!

“Rốt cuộc anh có phải là đàn ông không vậy?” Cô âm ỉ hỏi lúc bước lên xe sau khi thanh toán xong.

“Đương nhiên anh là đàn ông rồi!” Anh nghiêng người, miệng hơi nhếch lên đầy xấu xa, ánh mắt từ từ chuyển xuống dưới, lướt qua trước ngực cô.

“Đồ háo sắc!” Cô ôm lấy ngực ngay lập tức.

Anh không nói gì, càng lúc càng cười rũ rượi. Thượng Linh trừng mắt, co rúm người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh mắt và nụ cười của anh lúc lên xe khiến Thượng Linh nhớ lại một hồi ức chẳng lấy gì làm vui vẻ.

Lúc đầu cứ lo lắng về đại hội cổ đông của nhà họ An, nên trước khi chuyển đến chẳng suy nghĩ gì về chuyện ấy cả. Bây giờ mới đột nhiên phát hiện ra, cô nam quả nữ ở cùng dưới một mái nhà... thật là nguy hiểm.

“Cậu cứ thuận theo anh ấy đi!” Thượng Linh rùng mình nhớ lại ánh mắt và những lời nói mờ ám của Mẹ Mễ lúc thu dọn hành lý ở chung cư.

“Giờ thử nghĩ mà xem, ông chủ “mỹ nhân” của cậu tốt biết bao, sẵn sàng vì cậu chống lại nhà họ An. Cậu đừng có mà ngoan cố quá, mọi việc phải thế nào thì cứ để nó thế đi! Cũng không thử nghĩ đến cái vòng ngực 32A đáng thương của cậu...” Tự nhiên lại chuyển sang chủ đề chẳng vui vẻ gì, Mẹ Mễ tự biết mình lỡ lời, ngượng ngùng không nói gì nữa.

Đã nói rõ chỉ là chuyển đến ở cùng, Thượng Linh đương nhiên không chấp nhận bị động như vậy. Mẹ Mễ cũng vậy, mà A Ảnh cũng thế, họ đều không phải là cô, sao có thể quyết định thay cô được.

Thượng Linh bắt đầu thi hành chính sách “ba không”: Tuyệt đối không ở nhà một mình với anh trong cùng một căn phòng; Khi đi dự tiệc tuyệt đối không cho anh uống quá nhiều rượu; Anh không mở lời, cô tuyệt đối sẽ không bắt chuyện với anh.

Sau đó, Thượng Linh lặng lẽ đóng vai người qua đường xoàng xĩnh trong căn penthouse rộng lớn.

Một tuần trôi qua, hai tuần trôi qua...

Tháng tư ảm áp trăm hoa đua nở, nhưng tất cả nhân viên tại VIVS đều cảm nhận được sự lạnh lùng khủng khiếp toát ra từ CEO.

Bình thường Diệp Thố đã rất lạnh lùng, dạo này lại càng đáng sợ hơn. Như lời của chị Thái Hoa, nếu tình hình này vẫn tiếp diễn, mùa hè năm nay khách sạn không cần bất điều hòa nữa, ai thấy nóng trong người chỉ cần liếc ông chủ một cái, là duy trì được nhiệt độ lạnh cả tuần luôn.

Thượng Linh ngáp một cái, bò ra bàn làm việc ngủ tiếp. Gần đây thời tiết mùa xuân khó chịu, cô bị thiếu ngủ.

“Sống cùng dưới một mái nhà, mà lại không xảy ra chuyện gì sao?” Mẹ Mễ nghe xong liền nhú mào: “Cậu không thấy, thực ra những chuyện này không phải phụ nữ muốn không chế là được hay sao?”

“Cậu có ý gì?”

“Tức là, thực ra không phải là cậu đang lẩn tránh anh ấy, mà là anh ấy biết cậu không muốn, nên mới không bắt ép cậu.”

Thượng Linh hơi chột dạ: “Thật thế sao?”

“Tin mình đi, đàn ông đều là động vật nguyên thủy cả, nếu như không phải anh ấy tự kiểm chế bản thân, cậu có muốn trốn cũng không trốn được. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, suy cho cùng sao cậu lại không bằng lòng? Anh ấy đẹp trai như vậy, lại đối xử tốt với cậu, cậu còn có gì không vừa ý sao?”

“Mình cũng không rõ nữa, chỉ là không muốn thôi. Có lẽ vì mình mới biết một Diệp Thổ đẹp trai mới có mười tháng, còn A Thổ của ngày xưa lại sống cạnh mình đến tận chín năm. Những ngày vừa qua sống cạnh nhau, những thói quen của anh ấy mình đều thấy vô cùng quen thuộc. Hình ảnh A Thổ càng hiện lên rõ hơn trong lòng mình... có lúc nhìn anh ấy, mình lại nghĩ về ngày xưa...”

Để củng cố ấn tượng về A Thổ thời thơ ấu với Mễ Mễ, Thượng Linh hì hụi lục tung tất cả hòm tủ, lôi hết những tấm ảnh cũ đã mốc meo cho Mễ Mễ xem. Đến lúc này, chẳng cần Thượng Linh nói nhiều, trí tưởng tượng của Mễ Mễ cũng đã đủ phong phú. Để tránh trường hợp tối đi liên hoan không nuốt nổi thức ăn, cô quyết định phải dừng chủ đề này lại ngay.

Tối nay lớp đại học của Mễ Mễ tổ chức họp lớp lần đầu tiên kể từ khi tốt nghiệp. Tuy Mễ Mễ và Thượng Linh không học cùng một trường đại học, nhưng từ sau khi quen biết và trở thành bạn thân, hai người thường xuyên qua trường nhau chơi, nên quen gần hết bạn học của nhau.

Vì thế lần này liên hoan, Mễ Mễ cũng kéo Thượng Linh đi cùng.

34. Chương 34: Những Buổi Họp Lớp Thân Mật

Mọi người tụ họp trong một phòng tiệc ở khách sạn năm sao, ngoài đồ ăn tự chọn ra còn có cả phòng hát karaoke nữa. Hơn hai mươi người, bình thường chi phí sẽ chia đều, nhưng hôm nay lại không có ai bảo Thượng Linh trả tiền. Mễ Mễ cười tươi như hoa, khoác vai Thượng Linh nói nhỏ, ngày hôm nay có người khao, chi phí đã trả hết rồi, mọi người chỉ cần ăn chơi nhảy múa tưng bừng là được.

Hội học đại học, Mễ Mễ rất mê các anh chàng trong đội bóng rổ, vừa bước vào phòng tiệc đã lao ngay đến nói nói cười cười, cho Thượng Linh ra rìa luôn.

Nhiều năm không gặp, mọi người ai cũng thay đổi rất nhiều, giờ đây trông ai cũng xinh gái, đẹp trai. Thượng Linh không học cùng trường với mọi người, nên vừa vào trong đã trốn đến một góc, cứ ngồi gật gù rồi ngủ quên mất. Đến tận khi có một giọng nam vui vẻ đánh thức cô dậy.

“Chị, chị đến đây ngủ hay sao vậy?” Người này còn rất trẻ, mặc một chiếc sơ mi và quần bò đơn giản, càng làm tôn lên vẻ trẻ trung phơi phới.

Thấy cô ngỡ ngàng, cậu ta dựa tay vào sô pha, cúi gần lại chỗ cô: “Chị không nhận ra em à?”

Đúng lúc Thượng Linh đang lơ mơ, có mấy cô gái chạy đến gọi Hoa Ninh, kéo cậu ta ra hát. Hoa Ninh? Thượng Linh hơi ngạc nhiên, không ngờ lại là cậu ta.

Trong đội bóng rổ mà Mễ Mễ thích, có một nam sinh ít tuổi nhất học vượt cấp, ít hơn khóa các cô ba tuổi. Lúc đó tuy Hoa Ninh ít tuổi, nhưng đầu óc vô cùng thông minh, sáng láng, lại chơi thể thao giỏi, mặt mũi khôi ngô tuấn tú, ngoại trừ việc chiều cao chỉ tầm tầm ra, hoàn toàn có thể coi là hot boy của trường.

Bao năm không gặp, không ngờ cậu chàng lại cao lên nhiều như vậy. Nghĩ lại những chuyện ngày xưa khi đi học, cô khẽ cười, lại tiếp tục quay lại trong góc, cuộn tròn người... ngủ tiếp.

Kế hoạch ngủ tiếp của Thượng Linh thất bại hoàn toàn. Hoa Ninh hát xong liền xúm lại bên cô, không thèm để ý thái độ sốt ruột của khổ chủ, chủ động bắt chuyện cùng cô. Thượng Linh thấy kì lạ, rõ ràng hồi còn đi học, cậu ta rất ghét cô. Mỗi lần thấy cô xuất hiện liền kiếm cớ chạy biến mất hoặc cố tình soi mói, bây giờ lại nhiệt tình thế?

Bị quấy nhiễu một hồi, điện thoại cũng bắt đầu rung loạn lên trong túi quần, Thượng Linh lấy ra xem thì không ngờ lại là tên “yêu tinh” Diệp Thổ, cô bấm tắt. Lúc sau, điện thoại lại rung nhưng cô vẫn không nghe.

Vài giây sau, Thượng Linh nhận được tin nhắn: “Sao không nghe máy?”

Cô nhắn lại: “Không tiện nghe!”

Diệp Thố: “Đang ở đâu, lúc nào về nhà?”

Thượng Linh: “Không phải việc của anh!”

Sau đó điện thoại lại tiếp tục rung, Thượng Linh nóng mắt, bật chế độ im lặng rồi ném ra phía bàn, không thèm đếm xỉa gì nữa.

Hoa Ninh ngồi bên cạnh trầm tư nhìn cô, cuối cùng hỏi: “Bạn trai à?”

Thượng Linh lườm cậu ta một cái: “Trẻ con đừng có tọc mạch vào chuyện người lớn!” Hoa Ninh sị mặt ra.

Có lẽ vì câu này ác quá, nên sau đấy Hoa Ninh không chủ động bắt chuyện với cô nữa, lặng lẽ ngồi uống bia trong một góc.

Khi điện thoại trên bàn lại rung thêm một lần nữa, Thượng Linh vẫn còn trong nhà vệ sinh chưa ra. Hoa Ninh nhắc điện thoại lên nhìn, thấy dòng tên nhấp nháy hai chữ: “Yêu tinh!”

Cậu nhìn về phía cửa ra vào, sau đó ấn nút nghe.

“Có chuyện gì vậy?” Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói đàn ông lạnh lùng cuốn hút.

“Anh tìm ai?” Hoa Ninh chẳng khách sáo.

Giọng nói bên kia bỗng lặng đi, sau đó càng lạnh lùng hơn: “Anh là ai? Thượng Linh đâu?”

“Tôi là bạn cô ấy. Anh là ai, tìm cô ấy có việc gì?”

Người trong điện thoại không lên tiếng nữa, sau đó gác máy. Có người gọi ra hát, Hoa Ninh đặt điện thoại về chỗ cũ, ra hát cùng mọi người.

Mế Mế cứ nì nèo mãi, Thượng Linh đành phải ở lại đến tận lúc tan cuộc, lúc đó đã gần một giờ đêm. Mế Mế uống khá nhiều, bước chân cứ bay bay trên đường. Thượng Linh không biết làm sao, đành gọi điện thoại cho Âu Lực Tư đến đưa nàng ta về.

Âu Lực Tư được ôm “mỹ nhân”, đắc ý ra mặt, hồ hởi bảo hôm sau sẽ mời Thượng Linh đi ăn. Thượng Linh mỉm cười, cô đâu có ngốc, A Ảnh cùng một hội với Diệp Thố, là đồng minh hãm hại cô chuyển về chung cư, cô chẳng việc gì phải nương tay cả.

Quay cả tối, Thượng Linh mệt phờ người, vừa về đến nhà đã lấy quần áo chuẩn bị đi tắm.

Diệp Thố vừa bật đèn, trên người đang mặc bộ quần áo ở nhà, dựa vào cánh cửa im lặng nhìn cô. Mặt mày không khó chịu lắm, khóe miệng tuyệt đẹp thậm chí còn hơi mỉm cười.

Cười như không cười, rõ là giả tạo. Thượng Linh mắng thầm, rồi khi đi ngang qua anh, cô nói một tiếng: “Tránh ra!”

Anh tóm chặt cánh tay cô, những ngón tay thanh mảnh tuyệt đẹp trông nhẹ nhàng, nhưng thực ra lại nắm rất chặt khiến cô không thể nào vùng ra được.

“Có biết giờ là mấy giờ rồi không?” Giọng nói có vẻ hơi tức giận.

“Đã biết rồi còn hỏi!” Cô đáp lại.

“Hôm nay đi đâu?”

“Họp lớp, làm sao?”

Dường như Diệp Thố có vẻ hài lòng khi nghe thấy câu trả lời này. Thấy anh không nói gì, Thượng Linh quay người mở cửa phòng tắm, bỗng nghe thấy anh hỏi sau lưng cô: “Anh ta là bạn học em hả?”

Thấy cô nghi ngờ quay đầu lại, anh mới hiểu mọi chuyện: “Lần sau đừng tùy tiện để người đàn ông nào nghe điện thoại của em.”

Thượng Linh đang suy ngẫm những lời anh nói. Thì Diệp Thố lại nói thêm một câu: “Cũng đừng tùy tiện đi đâu với người đàn ông nào khác.”

“...” Đúng là cái gì cũng thích kiểm soát, chẳng buồn nói với anh nữa, cô lắc đầu, bước vào phòng tắm.

Mấy hôm sau, nghe Mễ Mễ nói Thượng Linh mới biết người trả tiền hôm họp lớp chính là Hoa Ninh. Sau đó Thượng Linh cũng lờ mờ đoán ra, người tự ý nghe điện thoại của cô hôm đó cũng chính là anh chàng này. Đúng là vô lễ, sao lại dám tùy ý nghe điện thoại của cô chứ?

Thế nhưng Mễ Mễ lại không nghĩ như vậy: “Cậu không thấy hành động nghe hộ điện thoại này rất có triển vọng sao?” Mễ Mễ không nói rõ mà chỉ cười đen tối. Thượng Linh cũng chẳng suy nghĩ nhiều, nhưng một tuần sau đó, cô lại nhận được một cuộc gọi từ người lạ.

“A lô?”

“Là em.”

“Cậu là ai?”

“...” Đầu dây bên kia thấy mình bị đả kích ghê gớm.

“Nói mau, không tôi cúp máy!”

“Em là Hoa Ninh.”

Thượng Linh đang ngủ trưa thì bị làm phiền, nghe bên kia nói như vậy thì từ từ tỉnh ngủ, lịch sự hỏi cậu ta xem có việc gì.

“Chị ơi, xin chị đấy, giúp em với!”

Nếu “giúp đỡ” chỉ bao gồm việc mời đi ăn, thì cô giúp mấy lần cũng được.

Hôm đó là thứ bảy, Diệp Thổ có việc gấp phải về thành phố B. Anh định đưa Thượng Linh đi cùng nhưng cô không đồng ý. Nguyên nhân chính là vì cô không có ấn tượng tốt với cha anh, cũng chính là bác Minh lái xe ngày xưa, hoặc nói ngược lại, cha anh chắc cũng chẳng muốn gặp cô.

Tuy quan hệ giữa cô và bác Minh khi còn ở nhà họ Thượng cũng khá tốt, nhưng tâm trí cô lúc nào cũng vang lên cuộc điện thoại trong vườn hoa trên không. Lúc đó ông ta biết rõ là cô, nhưng vẫn để con trai mình nói ra mấy từ “chơi bời”, “gái gú” với giọng điệu khinh thường như vậy.

Thấy cô không muốn đi, Diệp Thổ cũng không bắt ép, chỉ dặn dò cô hai ngày anh không có nhà đừng đi lung tung và đưa cô một tấm thẻ ngân hàng.

Thượng Linh chẳng biết phải làm sao, anh lúc nào cũng coi cô như đồ vật riêng của mình. Với lại thứ bảy cô đã đồng ý giúp Hoa Ninh, đương nhiên không thể không ra ngoài.

Sau khi ăn trưa, Hoa Ninh đưa cô đến trung tâm biểu diễn nghệ thuật. Nhìn chiếc xe Hoa Ninh lái, Thượng Linh mới biết thì ra cậu ta cũng là công tử con nhà giàu, chỉ vì hồi đi học rất giản dị nên mọi người đều không hay biết.

Đầu tháng năm, bầu trời trong xanh như mặt biển, những đám mây nhẹ trôi, mùi hương ngọt ngào bay trong gió. Thượng Linh mặc một chiếc áo len cổ thuyền màu nhạt mềm mại, để lộ phần xương đòn gợi cảm, phía dưới mặc một chiếc váy bó ngắn cùng quần tất, cộng với mái tóc ngắn gần đến vai, đi bộ thật nhẹ nhàng dễ chịu.

Chỉ có điều, cũng chẳng vui vẻ được bao lâu. Đến trung tâm biểu diễn, Hoa Ninh đang đợi Thượng Linh ở đó, cậu ta liền đưa cô đến trước cây piano trên sân khấu.

Cây đàn đã được mở nắp, bên trên còn đặt một quyển tổng phổ nhạc đã mở đến trang có bản “Tears” của The Daydream. Thế này là thế nào? Thượng Linh ngỡ ngàng.

“Ngày xưa lần đầu tiên gặp nhau, đúng vào lúc chị đang chơi bản nhạc này. Lúc đó em còn chưa biết tên, mãi đến tận khi tốt nghiệp mới tìm được tên bản nhạc. Em muốn hôm nay được nghe chị chơi bản này một lần nữa.”

Thằng bé này... không bị làm sao đấy chứ? Đang yên đang lành lại muốn nghe cô chơi đàn?

Thượng Linh vô cùng thiện chí giải thích cho Hoa Ninh. Thứ nhất, cô đã không chơi bản nhạc này nhiều năm nay rồi. Thứ hai, có rất nhiều người biết chơi bản nhạc này, Hoa Ninh không cần phải nhờ cô giúp đỡ như vậy đâu. Cô chỉ muốn kiếm bữa cơm thôi, chứ chẳng muốn bị mất mặt.

Nhưng Hoa Ninh vẫn khẳng khái bắt cô chơi đàn, đến nỗi cô quyết định phải ném bỏ mọi thiện chí.

“Là em bắt chị chơi đấy nhé, đừng có hối hận đấy!” Nói xong Thượng Linh ngồi xuống trước cây đàn.

Hoa Ninh đứng bên cạnh chăm chú nhìn Thượng Linh mỉm cười. Ba mươi giây sau, nụ cười trên mặt Hoa Ninh cứng đờ lại... Một phút sau, nụ cười co rúm...

Sau hai phút, cậu bé đẹp trai nghiêng ngả đứng không vững...

Hoa Ninh đứng là có tinh thần thép, Thượng Linh chơi đàn dở đến độ chính cô cũng không nghe nổi, vậy mà nghe xong cậu chàng không chỉ vỗ tay thật to, lại còn lái xe đưa cô đi hóng mát.

Sau hôm đó, Hoa Ninh thỉnh thoảng cũng gọi điện đến, có khi mời cô đi ăn cơm, có khi tìm cô cùng đi uống cà phê. Tuy Thượng Linh đã từng nghi ngờ Hoa Ninh có ý đồ gì đen tối, nhưng ngặt nỗi cậu ta chẳng có bất kì hành động hay lời nói đáng nghi nào, nên thành ra lâu ngày cũng không còn để ý đến nữa.

Trái lại, Diệp Thố lần nào bắt gặp cô nghe điện thoại đều nhủ mày không hài lòng, ánh mắt ấy giống như ông chồng đang nhìn bà vợ dâm dối.

Thượng Linh thấy khó chịu, hai người chỉ sống cùng nhau thôi mà, cũng chẳng phải là người yêu thật sự, cứ coi như có người khác theo đuổi cô thì nào phải việc của anh. Chỉ có điều sống cùng nhau lâu như vậy, đến cả cô cũng bắt đầu không hiểu rõ về mối quan hệ của hai người. Anh quản lý cô rất chặt, đi đâu cũng đưa cô đi cùng.

Có một lần Thượng Linh không đi dự tiệc cùng Diệp Thố, khi về đến nhà, người anh sắc mùi rượu. Thượng Linh đang ngồi xem tivi, thấy anh đứng không vững liền chạy đến đỡ anh lại sofa. Đang định lấy khăn ướt đắp cho anh nhưng vừa đi được mấy bước anh đã kéo cô lại. Thượng Linh ngã lún ra ghế, vẫn chưa kịp phản ứng gì thì anh đã xoay người đè cô xuống.

Những ngón tay vội vã trượt dưới vạt áo cô, giây phút ấy cô có thể cảm nhận rất rõ ràng sự thay đổi trên cơ thể và hơi thở gấp gáp của anh. Cơ thể nóng rực áp sát vào người cô, khiến cô không thể nào lẩn tránh nổi. Những nụ hôn tới tấp kéo đến làm cô không thể thở được.

Hai người nằm trên sofa, anh cắn tai cô trong hơi thở khó nhọc, ham muốn ấy thật rõ ràng.

“A Thố, em không thích anh làm vậy với em đâu!” Thượng Linh hoảng loạn đẩy anh, tưởng rằng lần này mình sẽ không thoát nổi. Nhưng anh làm đúng như lời cô nói, từ từ thở chậm lại, đứng dậy bước vào nhà tắm. Thượng Linh tựa người trên sofa nghe tiếng nước chảy, bỗng thấy trong lòng thật ảm áp.

Thì ra Mẽ Mẽ nói đúng. Hai người có thể cùng nhau sống dưới một mái nhà mà không hề xảy ra chuyện gì, không phải vì cô giỏi lẩn tránh mà vì anh không muốn ép buộc cô.

Thực ra anh rất muốn cô, nhưng vì cô không bằng lòng nên anh cũng không làm chuyện đó.

Có phải A Thố thực sự rất thích cô không? Còn cô thì sao? Cho đến nay rốt cuộc cô còn kháng cự điều gì? Trên đời liệu có được một người đàn ông chiều chuộng cô như anh? Có lẽ, cô không nên cứ khẳng khái những điều vô vị ấy nữa, thử cảm giác đi bước đầu tiên đôi khi lại là lựa chọn đúng đắn.

Thượng Linh biết mấy ngày nữa là đến sinh nhật Diệp Thố. Giờ này năm ngoái cô vừa vào VIVS, không hay biết ông chủ mình là ai, nên đương nhiên không thể chúc mừng sinh nhật anh được. Năm nay, cô muốn chọn cho anh một món quà và đón sinh nhật cùng anh.

Cha Diệp Thố đột nhiên tìm gặp, lúc đó Thượng Linh đang ở cửa hiệu Cartier chọn kẹp áo sơ mi, mắt dán vào chiếc nhẫn kim cương người phụ nữ bên cạnh đang đeo, nhắm tính xem liệu mình có nên dùng chiếc thẻ Diệp Thố đưa để mua một cái về đeo hay không.

Vẫn chưa mua được đồ, Thượng Linh đã bị mời lên chiếc limousine đậu bên ngoài.

“Bác Minh, đã lâu không gặp!” Cô bưng cốc Starbucks, cong mày mỉm cười.

Chẳng có lời nói đầu, cũng chẳng có phần trần thuật, Diệp Minh nói thẳng vào chủ đề người giàu có cậy tiền bạc để chia rẽ đôi uyên ương, cho dù cô và Diệp Thổ vẫn chưa hoàn toàn có thể coi là một đôi.

“Cô không xứng với A Thổ, tôi muốn hai người chia tay!”

Diệp Minh tuy chỉ thuộc tầng lớp nhà giàu mới nổi, nhưng rõ ràng đáng đáp vô cùng đỉnh đặc. Thượng Linh nghe ông nói xong mới chậm rãi lên tiếng: “Bác Minh, trước khi đến tìm cháu, chắc bác đã nói chuyện với A Thổ về vấn đề này. Chắc anh ấy đã từ chối nên bác mới đến tìm cháu, muốn tác động phía cháu có phải không ạ? Nhưng biết làm sao bây giờ, cháu vừa định đối xử tốt với anh ấy một chút!”

“Đối xử tốt với nó một chút?” Người đàn ông trung niên có hai hàng tóc mai điểm bạc nở nụ cười vô cùng châm biếm: “Cô có thể đối xử tốt với nó đến mức nào? Cô Thượng, người khác tôi không dám nói, nhưng cô... tôi tận mắt chứng kiến cô lớn lên. Cô là người như thế nào, tôi là người rõ nhất. Cô đừng tưởng rằng vì nhà họ Thượng khuynh gia bại sản nên tôi mới phản đối. Tôi vốn xuất thân nghèo hèn, chẳng hề coi trọng chuyện gia thế, địa vị. Tôi phản đối là vì chính bản thân con người cô.”

Diệp Minh lặng lẽ nhìn Thượng Linh, cô cảm thấy ánh mắt ấy như chứa đựng sự thù hận: “Cô là thiên kim tiểu thư, tính tình danh giá ngang ngược, từ khi cô biết nhận thức, A Thổ chẳng có ngày nào được yên thân. Lúc vui vẻ cô coi nó như đồ chơi, lúc không vui còn chẳng thèm nhìn mặt nó, có được mấy lần cô thực sự đối xử tử tế với nó?”

Thượng Linh cứng họng, những lời Diệp Minh nói đều là sự thật.

“Cô chưa bao giờ coi nó ra gì, cũng chẳng thèm nhìn nó lấy một lần. Bây giờ nó giàu có rồi, đẹp trai rồi, cô lại bám lấy nó, cô nghĩ rằng mọi chuyện dễ dàng như vậy sao?”

“Không phải là cháu bám lấy anh ấy, mà là anh ấy bám lấy cháu đấy chứ?” Hơn nữa lúc đầu còn đến với vị trí ông chủ cao vồi vọi, không cho phép cô có quyền chối từ: “Cháu thừa nhận đúng là trước đây cháu có kiêu ngạo thật, cũng đối xử không được tốt với anh ấy. Nhưng quá khứ là quá khứ, hiện tại và trước đây không giống nhau. Anh ấy cũng làm chuyện rất quá đáng với cháu, theo cháu, bọn cháu đã ngang nhau rồi!”

Diệp Minh cười lạnh lùng: “Ngang nhau? Cô thực sự nghĩ rằng, sau năm ấy họ nhà Thượng các cô còn có tư cách nói những lời như “ngang nhau” hay sao?” Ông chớp mắt, ánh mắt vô cùng dữ dội: “Xem ra cô Thượng tuổi trẻ nông nổi, đã sớm quên mất chuyện ấy rồi! Nhưng chắc có một người không hề quên, thử về hỏi ông bố bại liệt của cô xem. Hỏi xem năm đó ông ta đã nói những gì, có từng nghĩ đến việc những người làm như chúng tôi sẽ cảm thấy thế nào không? Vì nghèo khổ nên phải hèn mọn, cha cô có nằm mơ cũng chẳng bao giờ ngờ được có ngày vị thế của nhà họ Diệp chúng tôi và họ nhà Thượng các người lại hoàn toàn đảo ngược.”

Ngày hôm đó, Diệp Minh nhìn Thượng Linh như nhìn đám rác rưởi trước khi cô xuống xe: “Nếu cô vẫn còn chút lương tâm, hãy rời bỏ A Thổ càng sớm càng tốt. Vì cô không hề xứng đáng được ở bên cạnh nó.”

35. Chương 35: Người Tình Của Anh

Phần 4

Cha Thượng Linh không chịu nói bất cứ điều gì. Thượng Linh sa sút tinh thần mấy ngày nay không phải do áy náy vì những lời ông Diệp nói, mà mấy từ “chuyện năm đó” khiến cô vô cùng tò mò nhưng lại không có được câu trả lời.

Nói cô tuổi còn trẻ nông nổi cũng đúng, lúc Diệp Thổ rời khỏi nhà cô, cô mới có mười bốn tuổi. Mà từ khi ba tuổi trở đi, ngày nào cô cũng duy trì kỷ lục làm ít nhất một chuyện xấu xa, làm sao mà nhớ hết được.

Có lần cô bắt anh làm ngựa cho cô cưỡi, sau đó bắt anh leo từ dưới lên tầng, rồi từ trên tầng xuống lầu đến bảy tám lần. Đôi khi là ném cả một đồng giun lên giường anh, đổ hết sữa trong hộp và thay vào đó bằng

sơn trắng, rồi lấy keo dính dán cuốn vở tập làm văn của anh lại. Có lần cô còn kéo anh ra chơi trò chủ nhân và nô lệ, lấy dây thừng làm roi ngựa ra sức đánh anh.

...

Càng nghĩ lại những chuyện ngày xưa, Thượng Linh càng thấy mình lúc đó đúng là ngang ngược đánh đá. A Thố thật đáng thương, chẳng trách ngay từ lúc gặp cô, anh đã có thái độ như vậy.

Thượng Linh mua một chiếc sơ mi bằng chính tiền của mình trong tâm trạng áy náy làm quà sinh nhật tặng anh. Cô lên ra ngoài mua đồ lúc nghỉ trưa, khi ra khỏi cửa hàng, bầu trời đang quang đãng bỗng nhiên tối sầm, cơn mưa nặng hạt tầm tã rơi. Chuyện cô và Diệp Thố sống cùng đã lan truyền khắp VIVS, mọi người đều coi cô là người tình của anh. Nhưng cô vẫn đi làm nghỉ làm đúng giờ như trước đây để tránh bị dị nghị.

Chiều nay phòng đối ngoại họp, đến muộn cũng chẳng vấn đề gì nhưng chắc sẽ không được yên tai. Suốt ngày bị mọi người bình phẩm so sánh gương mặt cô và Diệp Thố, giờ còn bị chê là cái gì cũng sai hết lần này đến lần khác, đúng là làm việc chẳng vui vẻ gì.

Đúng lúc đang sốt ruột vẫy taxi, bỗng một chiếc xe trông rất quen dừng lại trước mặt cô.

“Mau lên xe đi!” Cửa xe hạ xuống, Hoa Ninh nhìn cô mỉm cười.

“Thì ra chị làm ở VIVS!” Dường như Hoa Ninh vô cùng yêu thích ngành kinh doanh khách sạn, trên đường đi chỉ nói về những hiểu biết của cậu về lĩnh vực này. Cuối cùng còn nhắc đến CEO hiện thời của VIVS - August.

Thượng Linh hơi ngạc nhiên khi thấy người khác nhắc đến tên Diệp Thố đầy tôn sùng.

Những lời tán dương như: “Anh ấy chính là tấm gương thành công ột người đàn ông” làm Thượng Linh mỉm cười đắc ý. Hoa Ninh nhìn cô hơi ngạc nhiên: “Sao vậy? Trông chị hình như rất vui, chị rất thân thiết với ông chủ sao?”

Thượng Linh quyết định phải khiêm tốn, thôi không cười nữa: “Chị thấy em khác xa hồi còn đi học, cậu bé thích bắt bẻ ngày xưa giờ đã trở thành người đàn ông, thật đáng ngạc nhiên.”

Xe dừng lại trước cổng khách sạn, Hoa Ninh quay đầu lại nhìn Thượng Linh, gương mặt tuấn tú nhìn cô rất nghiêm túc hỏi: “Chị thấy em đã thực sự trở thành một người đàn ông rồi sao?”

Thượng Linh ngó người, sau đó mỉm cười: “Đương nhiên rồi, là một người đàn ông rất tuyệt vời!”

Thượng Linh ôm lịch thở than. Đi nhờ được chuyển xe miễn phí, giờ lại bị người khác cầu xin. Trước khi xuống xe, Hoa Ninh vô cùng thành khẩn cầu xin cô đóng vai “bạn gái một ngày” của cậu ta. Thiếu gia con nhà giàu cũng có nhiều điều khó khăn, đã ăn không của người ta mấy bữa liền, nên cô cũng ngại không dám từ chối. Nhưng không hiểu sao lại trùng hợp như vậy, ngày Hoa Ninh nhờ cô giúp đỡ lại đúng là ngày sinh nhật Diệp Thố.

“Em cũng không biết làm sao cả, mọi người nhà em cứ giục em lấy vợ, nhưng chị cũng biết bây giờ em đang tập trung vào sự nghiệp. Cũng không có gì rắc rối đâu, chỉ ăn bữa cơm trưa, gặp gỡ mọi người thôi.” Thượng Linh vẫn chưa kịp quyết định, Hoa Ninh lại gọi điện đến: “Đúng là trong số tất cả những cô gái em quen biết, chỉ có mỗi chị là thích hợp nhất. Chị giúp em đi, xin chị đấy!”

“Nhưng mà chị nhiều tuổi hơn em.”

“Nhưng trông chị rất trẻ, nhìn còn ít tuổi hơn cả em đấy.”

Thượng Linh rất thích nghe những lời thế này.

“Chỉ ăn cơm trưa thôi chứ?” Sau khi nghe xong câu trả lời, Thượng Linh đặt quyền lịch xuống: “Được thôi, chị sẽ giúp em!”

Lúc sắp tan ca, Thượng Linh nhận được cuộc điện thoại của CEO nói lúc tan làm đi tiếp khách cùng anh.

Dự án khu nghỉ dưỡng Maldives đã bắt đầu khởi động, gần đây anh thường xuyên phải ra ngoài tiệc tùng cùng khách khứa. Lúc vừa vào VIVS, cô còn khá yêu thích công việc này nhưng bây giờ lại thấy nó thật vô vị.

Trong các buổi tiệc tùng không thiếu gì các nhân vật con ông cháu cha hoặc thiếu gia con nhà giàu. Kiểu gì cũng có vài người khôi ngô tuấn tú phong độ ngời ngời, cũng có vài người tính tình vui vẻ thích trò chuyện. Những người biết chuyện đều hiểu cô gái đi cùng Diệp Thố là người tình của anh, không dám trêu chọc, nhưng thỉnh thoảng cũng có người chẳng tỏ tường mọi việc.

Ví dụ như tối hôm nay, người Diệp Thố mời đi ăn là công tử con nhà thị trưởng, thuộc diện con ông cháu cha, đã đi lính vài năm, hiện nay cũng thuộc hàng có vai vế. Diệp Thố vốn không hề quen biết gì với người này, nhưng hiện nay vì có việc cần nhờ, nên thông qua người khác giới thiệu mời người này đi ăn.

Vị công tử này vô cùng phách lối, chưa ngồi được ấm chỗ đã bê ly rượu trắng lên đòi chạm ly với Thượng Linh. Thượng Linh đang chậm rãi ăn cơm, nghe thấy thế đành phải nâng ly lên.

Chất lỏng trong ly cô trong suốt, nhưng là Sprite, không phải rượu. Ông tướng kia biết được, không chịu tha cho cô, lấy luôn một ly mới rót rượu trắng bắt Thượng Linh uống.

Thượng Linh sa sầm mặt mày. Vừa ăn được mấy miếng đã bắt cô uống rượu, tay này đúng là vô nhân đạo. Trong lòng thì mắng thầm nhưng tay vẫn đón lấy cốc rượu, chuẩn bị uống. Trước khi vào làm ở VIVS, cô cũng đã từng làm việc tại những nơi khác, biết rõ việc tiệc tùng khách khứa này vốn đều phải dựa vào tửu lượng cả. Vừa nâng ly lên, cổ tay cô đã bị tóm chặt. Một tiếng “được” tắc nghẹn ngay cổ họng vị công tử kia.

Ánh mắt Diệp “mỹ nhân” hờ hững, nhưng lạnh lùng nhìn thẳng vào Thượng Linh. Rõ ràng cô đã hào hứng như vậy lẽ nào anh còn không hài lòng sao? Nếu không nghĩ đến vì lợi ích chung, cô còn chẳng thèm để ý đến vị công tử này áy chứ.

“Tổng giám đốc Diệp, chẳng lẽ việc con con này cũng không nể mặt tôi sao?” Nhân vật con ông cháu cha hơi bức mình. Anh ta tại vị lâu như vậy, có ai gặp anh ta mà lại không khúm núm chứ? VIVS giàu có thật, nhưng lần này là họ mời cơm, tức là có việc cần phải nhờ đến anh ta.

Thượng Linh không muốn rách việc, cứ uống xong ly rượu là hơn, nhỡ lại chọc tức đối phương, ông lớn này lại phạt cô uống ba ly liền thì nguy. Cô đẩy tay Diệp Thố ra, nhưng không tài nào làm nổi.

Thượng Linh quay về phía sau anh nhú mày, nhưng ra hiệu hồi lâu mà chẳng thấy anh có động tĩnh gì. Không khí có phần căng thẳng, A Ảnh ngồi bên cạnh cũng đứng ngồi không yên.

Đúng lúc tiến thoái lưỡng nan, Diệp Thố lấy ly rượu từ tay Thượng Linh, hướng về phía ông lớn kia nói: “Xin lỗi, cô ấy không uống được rượu, ly này để tôi uống thay có được không?”

Vị công tử kia hơi nhú mày, tiếp đó mỉm cười, sau đó rót thêm hai ly nữa đẩy đến trước mặt Diệp Thố: “Tổng giám đốc Diệp uống thay thì phải khác rồi! Một ly vẫn chưa đủ, phải cạn cả ba ly mới được.”

Thượng Linh nhăn mặt, đúng là không nằm ngoài dự đoán.

“Để em uống vậy!” Như những gì cô biết, tửu lượng của Diệp Thố chỉ tầm tầm, đây không phải là nước, mà là rượu trắng.

Tay Thượng Linh lại bị tóm chặt. Đôi môi gợi cảm với đường nét hoàn hảo hơi nhếch lên, trong nháy mắt đã uống sạch cả ba ly rượu.

Vị công tử kia nói mấy tiếng “được lắm”, tâm trạng liền phấn chấn lên hẳn. Sau bữa cơm, anh ta còn chưa thấy thỏa đáng, lại chuyển địa điểm tác chiến sang một hộp đêm khác.

Trước lúc vào phòng, Thượng Linh bị A Ảnh lén lút kéo đi. Anh hỏi cô có uống được rượu không, nếu uống được thì tìm cách đỡ ly giúp Diệp Thố, tối nay anh uống quá nhiều rồi.

Thượng Linh biết tửu lượng A Ảnh không được tốt, nên vui vẻ đồng ý, bắt đầu đóng vai sứ giả bảo vệ cả buổi tối, vừa thấy ông tướng kia nâng ly là tự động nâng cốc coca giả rượu vang lên. Ánh đèn trong hộp đêm mập mờ, chẳng ai biết được thực ra rượu cô đang cầm là coca.

Dù gì Thượng Linh cũng đã lăn lộn trong xã hội nhiều năm, đương nhiên hiểu rất rõ những tình huống như lúc này. Bây giờ thừa sức ứng phó với thể loại con ông cháu cha đang ngà ngà say này. Coca rất ngọt,

Thượng Linh uống xong thì chuyện trò vui vẻ, thỉnh thoảng còn chọn bài hát cùng ông tướng kia. Mấy cô tiếp viên ngồi hát cùng cũng cổ vũ từng bừng, không khí vô cùng vui vẻ... chỉ ngoại trừ một người.

Thượng Linh bị tóm vào cầu thang bộ lúc từ nhà vệ sinh đi ra. Cô bị ép vào tường, cả người giam cầm giữa cánh tay và cơ thể Diệp Thố. Tuy tối nay anh uống nhiều nhưng vẫn rất tỉnh táo, đôi mắt đẹp đến ngạt thở giờ này lạnh lùng đến đáng sợ.

“Anh có bảo em phải tiếp tay đấy không hả? Thử nhìn xem tối nay em giống cái gì? Có khác nào mấy cô nàng ngồi hát cùng không chứ?”

Thượng Linh bị mắng đến ngớ người ra: “Anh có uống nhầm thuốc không vậy?”

“Em không cần vào phòng nữa đâu, để anh bảo A Ảnh đưa em về.”

“Anh câu cái gì chứ? Anh tưởng là em muốn thế lắm à?”

“Không muốn mà còn cứ sán đến. Thượng Linh, em nghĩ anh mù rồi hả?”

“Anh quát cái gì chứ?” Thượng Linh âm ức: “Em sán đến cũng chỉ vì khách sạn, chẳng phải là anh cần anh ta giúp sao?”

“Có như vậy cũng không cần người tình của anh phải đi hầu rượu.”

“Vậy thì vì anh có được không? Em lo cho anh, nên mới uống thôi! Anh không cảm ơn em lại còn mắng em, có phải anh bị làm sao rồi không hả?” Thượng Linh nổi cáu.

Đôi mắt Diệp Thố đang căng thẳng như dùi đi trong chốc lát, bỗng chốc lại ánh lên vẻ nghi ngờ tựa như muốn thiêu đốt cô. Hồi lâu sau anh mới đáp: “Nói lại xem!”

Thượng Linh đang nổi cáu, bĩu môi không trả lời mà chỉ nhìn chăm chăm vào anh. Đối diện với anh, cô lại thấy ánh mắt ấy quá khẩn thiết, trong lòng như đang có kiến bò, cô đẩy anh ra định bước đi nhưng lại bị anh kéo lại. Anh lặng lẽ nhìn cô, như muốn nhìn thấu tâm can cô qua đôi mắt đen huyền ấy.

Diệp Thố hơi cúi đầu, hơi thở càng lúc càng gần bên Thượng Linh hơn. Cô biết anh định làm gì, nhưng vẫn đứng yên bất động.

Trước khi hôn Thượng Linh, Diệp Thố khẽ nhắm mắt lại, hàng mi vừa dài vừa dày tuyệt đẹp. Đôi môi hơi lạnh thoảng qua hương bạc hà dịu nhẹ, mềm mại như môi con gái. Anh vuốt ve bờ môi cô rồi cuồng nhiệt ấn chặt xuống lưng cô, đỡ cổ cô như muốn nuốt chửng lấy.

Trong phút chốc, hơi thở cũng run rẩy, nóng bỏng, như có dòng điện tê dại chạy qua người, Thượng Linh bám chặt vào cánh tay anh, từ từ hưởng ứng.

Theo chỉ thị của ông chủ, A Ảnh tìm cách đánh lạc hướng vị khách kia rồi đưa hai người về nhà.

Khi cánh cửa chung cư khép lại, Thượng Linh không kịp cởi giày đã bị anh kéo đến hôn tới tấp. Nụ hôn trong lúc hơi ngà ngà say nóng bỏng mà cuồng nhiệt, dọc đường từ cửa chính đến hành lang, đúng giây phút chiếc áo đầu tiên bị cởi ra, Thượng Linh bỗng tỉnh táo, khẽ nói bên tai anh: “Hôm nay... là ngày thứ hai của em...”

Hai ngày liền, bữa sáng đều vô cùng lạnh lẽo, để không khí bớt căng thẳng, Thượng Linh tặng quà sớm cho Diệp Thố. Anh nhìn chiếc áo sơ mi không nói gì, nhưng ăn xong bữa sáng lại gọi cô vào phòng.

Phía dưới dù đã mặc quần âu nhưng phía trên anh vẫn cởi trần, làn da tuyệt đẹp như ngọc đập ngay vào mắt, khiến cô nóng bừng người. Thượng Linh thắc mắc, liệu có phải anh định dụ dỗ cô không? Nhưng vừa mới sáng sớm, thể này có dùng mảnh quá không?

36. Chương 36: Công Chúa Gây Họa

“Lại đây!” Diệp Thổ đưa tay ra giữ áo sơ mi, thấy Thượng Linh vẫn đứng yên một chỗ, hàng mi tuyệt đẹp bỗng hơi nhú lại, kéo cô đến gần bên rồi ra lệnh: “Mặc giúp anh!”

Thượng Linh lẩm bẩm mấy câu, cuối cùng vẫn mặc áo sơ mi và cài từng cúc lại cho anh. Những đường nét hoàn hảo trên gương mặt, khí chất nho nhã thanh cao, chiếc áo màu tím nhạt này dường như đã khiến anh thêm phần cuốn hút. Anh đứng trước cô khẽ mỉm cười, nụ cười có thể đánh cắp cả linh hồn người khác.

Thượng Linh vẫn tưởng dù anh có nhận chiếc áo cô tặng thì cũng sẽ chỉ cất trong tủ, nào ngờ anh lại mặc luôn. Suy cho cùng, cô đúng là người có con mắt tinh tường.

Cô bẻ cổ áo nói: “Sau này quần áo của anh để em chọn hết.” Cô nghĩ gì đó rồi thêm một câu: “Những lần sau dùng thẻ của anh.”

Bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên anh nhận được quà sinh nhật cô tặng. Ngày xưa đừng nói đến quà tặng, mà ngay cả ngày sinh nhật của anh cô cũng chẳng nhớ.

Niềm vui ngập tràn trong lòng, ngón tay anh nhẹ lướt qua mái tóc cô, từ từ nói: “Ngày sinh nhật anh, chúng ta cùng ra biển chơi, tiện thể về thành phố Z thăm cha em luôn nhé!”

Thượng Linh nghĩ đến vẻ mặt kích động của cha cô khi nghe cô nhắc đến cha con Diệp Thổ hôm trước liền lắc đầu ngay lập tức: “... Hôm đó em có chút việc, chiều mới có thời gian, buổi tối em mời anh đi ăn.”

“Việc gì?” Anh chớp mắt.

“Em hứa giúp người khác.” Do bản tính chiếm hữu quá mạnh mẽ của Diệp Thổ nên Thượng Linh không nói chi tiết cụ thể. Cô không muốn tự chuốc lấy rắc rối.

Lúc bước chân vào phòng tiệc tại Parker, Thượng Linh hiểu tại sao lúc này Hoa Ninh lại đưa cô đi chọn quần áo và trang điểm.

Buổi gặp mặt những mấy chục người mà nói là ăn bữa cơm thôi, Hoa Ninh đúng là giỏi giản lược thật. Đẳng nào thì cũng đến rồi, không cần phải trở mặt làm gì nữa. Thượng Linh lườm Hoa Ninh một cái, nhưng nhân vật chính chẳng hề chột dạ, vô cùng tự nhiên kéo cô đi giới thiệu với mọi người.

Nhà họ Hoa là một gia tộc lớn, nhân khẩu đông đúc, giới thiệu xong một vòng Thượng Linh chẳng nhớ nổi tên ai với ai cả. Lúc cô trốn vào một góc ngồi nghỉ, Hoa Ninh mang đồ uống lại gần. Ánh mắt Hoa Ninh nhìn có vẻ hơi nồng nhiệt, Thượng Linh đá lông mào nhìn cậu ta.

“Hôm nay trông chị xinh lắm!” Hoa Ninh khẽ cười: “Giống như một nàng công chúa!”

Cô vốn đã là công chúa, chỉ là giờ đây gặp nạn mà thôi. Thượng Linh khó chịu hỏi: “Lúc nào được về?”

“Nhanh thế sao? Chị vừa đến thôi mà, em còn có ông anh họ sắp đến, anh ấy rất muốn gặp chị.”

“Rất muốn gặp chị á?” Thượng Linh thấy kì cục: “Không cần đâu, chị chỉ đóng vai này có một ngày, sẽ không có gì tiếp tục sau này nữa.”

Những ngón tay đặt trên đầu gối Hoa Ninh từ từ siết chặt lại: “Vậy nếu em nói, thực ra em rất hy vọng sẽ tiếp tục nữa thì sao?”

Cô ngược đầu lên, bắt gặp ánh mắt kì vọng của Hoa Ninh

“Thực ra em luôn thấy chị rất đặc biệt. Ngày xưa mỗi lần đến xem bóng rổ cùng chị Mễ Mễ, chị không như chị ấy, lần nào cũng rất bình thản.”

Thượng Linh co rúm người, đó không phải yên tĩnh mà là vì cô không có hứng thú nên mới lặng lẽ như vậy.

“... Chị còn biết chơi đàn piano.”

Lúc đó cô cũng chỉ chơi được mỗi bản nhạc đó, đáng tiếc là bây giờ quên sạch rồi.

“Em luôn chú ý đến chị, nhưng chị lại chẳng thèm để ý gì cả...”

Gây chú ý bằng cách soi mói, thật đúng là trẻ con. Thượng Linh khẽ ho một tiếng: “Thực ra chị lớn hơn Mẹ Mễ một tuổi.”

Tuy miệng nói như vậy nhưng một cảm giác vui mừng chẳng đúng lúc chút nào vẫn âm ỉ trong lòng cô.

“Tuổi tác chẳng phải là vấn đề. Hay nói cách khác, đây là cơ để chị từ chối em?” Trước khi cô kịp lên tiếng, Hoa Ninh đã kéo cô dậy: “Em xin lỗi, hôm nay nói nhiều quá, chủ đề này về sau sẽ tiếp tục. Anh họ em đến rồi, giới thiệu hai người làm quen với nhau thôi!”

Hoa Ninh kéo hơi mạnh, làm cô vấp mấy bước, đông cứng người khi nhìn ra chỗ cửa ra vào.

Đặc tính của “yêu tinh” là, dù xuất hiện ở bất cứ nơi đâu, dù muốn hay không cũng đều thu hút sự chú ý của phụ nữ. Cũng may nhờ đám người quây xung quanh, nên anh không phát hiện ra cô ngay.

Thượng Linh không do dự, ngay lập tức quay đầu định chạy mất. Nhưng Hoa Ninh lại vô cùng phần khởi đập vai cô: “Hôm nay đúng là đẹp ngày, không ngờ anh họ em lại quen cả August. Đi, chúng ta đến đó!”

“Chị đau bụng quá!... Phải vào nhà vệ sinh!” Thượng Linh không biết liệu có phải “yêu tinh” đại nhân biết cô ở đây nên mới đến hay chỉ là vô tình đến đây thôi. Dù sao thì cứ chuồn là thượng sách. Nghĩ đến bộ dạng lạnh lùng khi tức giận của anh, Thượng Linh lại càng diễn thật hơn, Hoa Ninh sợ xanh mặt, liên tục hỏi han. Thấy cô “run rẩy” liền ngồi xuống cuối bàn ôm lấy cô.

Thượng Linh dùng hai tay bịt chặt hơi thở khê của mình. Trong thời khắc quan trọng này, lặng lẽ chạy trốn mới là khôn ngoan, dù sao hôm nay cô ăn mặt thể này chưa chắc Diệp Thổ đã nhận ra được. Nghĩ đến đó cô liền cúi đầu nép vào ngực Hoa Ninh lẩm nhẩm một câu “thần chú”: “Không nhìn thấy, không nhìn thấy!”

“Thần chú” quả là hiệu nghiệm, Hoa Ninh đã ôm Thượng Linh ra ngoài an toàn, sau khi xua được anh chàng cứ đứng đợi ngoài nhà vệ sinh, cô liền chuồn khỏi đây.

Lúc đến chỗ rẽ ở hành lang, Thượng Linh đang đóng mắt nhìn về phía cửa ra vào, bỗng nhiên bên tai vọng đến giọng nói lạnh lùng: “Định đi đâu?”

Thượng Linh bất ngờ bị Diệp Thổ kéo đi. Thang máy lên tầng cao nhất của tòa nhà, hai bên hành lang là những căn phòng cao cấp dành cho các hội viên của khách sạn.

“Đúng là tính xấu không hề sửa đổi.”

Thượng Linh bị ném lên sofa, anh cúi người xuống, ôm cô giữa hai cánh tay, cô không nhận ra khuôn mặt tuyệt mỹ ấy đang nghĩ gì, đôi môi lạnh lùng đẹp đẽ thậm chí còn hơi mỉm cười.

Thượng Linh không vừa lòng nói: “Sao anh lại nhận ra được em chứ?” Ngoài chiếc váy quây ngực và mái tóc đã cuộn lên, cô gần như đã nép cả người vào lòng Hoa Ninh. Giống như đã điều đã chui vào trong cát, chỉ thấy mỗi cái móng thì sao có thể đoán ra được ai với ai chứ?

Đôi đồng tử màu đen khê chớp, anh lại gần cô hơn: “Nhận ra cái gì? Nhận ra người tình của mình đang trong vòng tay người đàn ông khác hay sao?”

Hơi thở trên người lướt trên má, cô vội giơ tay: “Em có thể giải thích.”

“Giải thích vì sao em lại nói dối?”

“Em không nói dối, đúng là em đi giúp người khác...” Cô nói khẽ.

Nụ cười nơi khóe miệng Diệp Thổ không biết đã biến mất từ khi nào. Anh từ từ chạm lên má cô, lướt dọc xuống đôi vai và bờ ngực trắng ngần, cuối cùng nắm lấy cằm cô: “Em ăn mặc thế này để giúp người khác? Hào hứng tụt vào lòng hân ta? Em nghĩ tình huống này còn cần phải giải thích nữa sao?”

Thượng Linh hựt hơi: “VẬY... anh muốn em làm thế nào?”

“Anh muốn em làm thế nào ư?” Giống như đang hỏi cô và cũng giống như đang hỏi chính anh. Muốn cô làm thế nào ư? Nếu anh nói ra liệu cô có làm theo không? Nếu chỉ đơn giản như vậy, anh còn phải nôn nóng như lúc này sao?

Anh buông Thượng Linh ra, lùi lại một bước ngồi lên chiếc ghế sofa đối diện. Từ trước đến giờ chỉ có mình anh đơn phương trong tình cảm, chỉ mình anh luôn cố gắng. Quả nhiên cũng đến lúc phải mệt mỏi.

Anh lặng lẽ nhìn cô trong giây lát, lên tiếng: “Lại đây!”

“Hả?”

“Lại đây!”

Thượng Linh muốn lại gần nhưng đau khổ nhận ra đôi chân mình không chịu nghe lời. Gương mặt “mỹ nhân” nặng trĩu, thật lạnh lùng, đen tối và đáng sợ...

“Tốt nhất em nên lại đây trước khi anh qua đó!” Anh nhìn cô chăm chăm, trầm giọng.

Điện thoại của Thượng Linh bỗng đổ chuông. Trong thời khắc quan trọng này, cô vô cùng biết ơn người gọi đến. Nhưng vừa nhìn tên người gọi điện trên màn hình, cô đã co rúm người lại. Là Hoa Ninh, có lẽ thấy cô mãi không ra nên tưởng cô đã hôn mê trong nhà vệ sinh.

“Không nghe sao?” “Mỹ nhân” gấp đôi chân dài, ánh mắt nhìn cô đầy ngạo mạn và nguy hiểm: “Không nghe thì lại đây!”

Thượng Linh vội nói: “Em đã nói là em có thể giải thích mà. Em và Hoa Ninh không có chuyện gì cả, chỉ là bạn bè thôi.”

“Thì ra hẳn ta tên là Hoa Ninh.”

Câu nói ấy như dao đâm bên tai Thượng Linh. Cô vô thức lùi lại phía sau, cuối cùng Diệp Thổ cũng đứng dậy, giơ tay kéo cô vào lòng, bước vào phòng ngủ ném thẳng cô lên giường.

“Anh luôn luôn nhẫn nại, vậy mà em lại đối xử với anh như thế sao?” Anh gấp người quỳ trên giường, một tay chống bên tai cô, một tay cởi cổ áo mình. Nếu bỏ qua sự lạnh lùng trong đôi mắt anh, thì đây đúng là một cảnh tượng vô cùng bổ mắt.

“Mỹ nhân” với đôi mắt tuyệt đẹp, lạnh lùng cởi cúc áo, từ từ để lộ phần xương đòn gợi cảm và làn da săn chắc trắng như sứ. Nốt ruồi lệ phía dưới mắt trái thoắt ẩn thoắt hiện dưới tia sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, không khí như bao trùm hương bạc hà thoang thoảng khi anh lại gần.

Thượng Linh ngơ ngẩn ngẩn nhìn, cho đến tận khi những ngón tay anh lần dưới váy cô, vuốt ve từ dưới đùi lên cao hơn. Cô nẩy người lên nhưng đã bị anh đè xuống. Sức mạnh nam tính khiến cô không nhúc nhích nổi, gương mặt hoàn hảo ấy vẫn không bộc lộ bất kì cảm xúc nào.

“Anh, anh đừng có mà làm bừa! Đang ban ngày ban mặt, đây không phải là chung cư...” Những ngón tay anh đã ngắt lời cô. Cửa sổ phòng đang mở toang, ánh mặt trời rọi sáng cả căn phòng. Cô cắn môi, thở khè: “Không phải em cố ý lừa anh... cũng tại vì anh quản lý chặt quá! Em... làm sao mà dám nói thật với anh... nói thật thì làm sao anh cho em đi chứ?”

“Đáng lẽ em không nên đi!” Anh khàn giọng, những ngón tay vẫn tiếp tục dịch chuyển.

“Em chỉ giúp đỡ người khác.” Giọng nói Thượng Linh dần trở nên rối loạn.

“Giúp cũng không được!”

Số quần áo ít ỏi lần lượt rơi xuống tấm thảm bên cạnh giường.

“Anh đúng là vô lí...” Cô gắng gãi giữa lần cuối.

“Em là người tình của anh.”

“Anh...” Giọng nói hoảng hốt, cô cố gắng thở hỗn hển, khẽ lẩm bẩm: “A Thổ khốn kiếp...”

Hơi thở Diệp Thổ càng nặng nề hơn, nhưng động tác vẫn vô cùng kiềm chế, dường như đang chờ đợi cô. Đôi môi mỏng gợi cảm lướt bên tai cô: “Còn ghét anh nữa không?”

“Ghét... ghét nhất...” Thượng Linh lắp bắp.

“Vậy thế này thì sao?... ”

“Đừng!...” Cô thì thầm

“Vây thế này thì sao?... Có thích không?...” Anh cắn tai cô, day giữa hàm răng.

“...” Thượng Linh chỉ tập trung thở hỗn hển.

“Gọi tên anh đi!...” Giọng nói giày vò vẫn tiếp tục dụ dỗ bên vai cô.

“A Thổ xấu xa...”

“Không đúng...” Anh nhúu mày, bám chặt lấy cô trừng phạt.

“A Thổ...” cô thấy mình thật giống con vật bé nhỏ bị thuần phục.

“Sau này không được để bất kỳ người đàn ông nào ôm em...”

“...” Thượng Linh thở gấp.

“Cũng không được nói dối anh...”

“...”

Thượng Linh càng lúc càng thở gấp hơn, hơi thở hỗn loạn, tất cả đều đang biến đổi, xúc giác, cảm quan và cả thế giới này.

Trước khi lơ lửng trên chín tầng mây, cô thấy anh khẽ ra lệnh bên tai: “Mở mắt nhìn anh...”

“Đừng...” Thượng Linh nói lí nhí. Anh cắn lên cổ cô, cô vội lên tiếng: “... Em, em ngại...”

Những ngón tay Thượng Linh dần dần quấn lấy lưng Diệp Thổ, ôm anh thật chặt.

37. Chương 37: Sự Kiêu Hãnh Của Anh

Giữa ban ngày ban mặt, trong căn phòng một khách sạn xa lạ, họ đã chẳng chuẩn bị gì cả... Không những làm chuyện ấy mà tâm trạng còn vô cùng hào hứng và hưởng thụ...

Nhưng đây không phải là vấn đề khiến Thượng Linh thất vọng, điều làm cô buồn nhất là... Lúc tỉnh giấc sau khi ngủ thiếp đi vì mệt mỏi do “vận động quá sức”, người bên cạnh cô lại không có mặt ở đó.

“Cậu còn lăn tăn cái gì chứ!” Mễ Mễ chống cằm nghiêng người tựa vào cô: “Chẳng phải anh ấy đi mua nhẫn cưới rồi quay về luôn còn gì nữa.”

“Vấn đề không phải ở chỗ ấy. Vấn đề là, làm sao anh ấy có thể bỏ mặc người vừa làm xong chuyện ấy ở lại một căn phòng xa lạ chứ?” Bệnh công chúa của Thượng Linh lại tái phát, Mễ Mễ không chịu nổi lặng lẽ uống nước ngọt.

Đã được cầu hôn mà còn nghĩ đến cảnh khi tỉnh giấc người vừa XX với mình không ở bên cạnh, Mễ Mễ thấy đau xót thay cho Diệp “mỹ nhân”.

Thượng Linh cuối cùng cũng yên lặng đôi chút sau khi Mễ Mễ lặng lẽ uống hết cốc milkshake. Mễ Mễ chớp thời cơ hỏi ngay đáp án mà cô muốn biết nhất: “Thượng công chúa, vậy cuối cùng người có đồng ý hay không?”

Gương mặt Thượng Linh bắt đầu tấm tối.

Có thể không đồng ý sao? A Thổ khốn kiếp giấu hết quần áo của cô đi, chỉ cho hai lựa chọn: Thứ nhất, đồng ý; Thứ hai, không mặc gì hoặc trùm ga giường ra ngoài.

Mễ Mễ nhăn mặt: “Chúc mừng cậu đã chào hàng thành công chính bản thân mình, suôn sẻ bước vào hàng ngũ các mợ.”

Thượng Linh không nói gì.

Điện thoại của “mợ” tương lai đổ chuông. Mễ Mễ nói chắc chắn là ông xã gọi đến kiểm tra rồi, nhưng trên màn hình lại hiển thị số lạ.

Thượng Linh lưỡng lự bắt máy, một giọng nói nhẹ nhàng nhưng uể oải vang lên: “Xin hỏi đây có phải là số của Thượng Linh không? Xin chào, tôi là Ôn Nhược Đồng!”

Thượng Linh không hề liên lạc với Phong Duy Nặc sau khi gặp anh trong viện an dưỡng thành phố Z hôm sinh nhật cô. Không liên lạc gì cũng là bình thường, dù gì họ đã chia tay nhau. Những tiếng như “gặp mặt” hay “vẫn là bạn bè” đều không thực tế chút nào. Chia tay nhau, tốt nhất là không nên gặp lại, cách xa nhau cho đến khi cả hai đều chỉ là hồi ức.

Đối với Thượng Linh đây là biện pháp đúng đắn nhất. Vì vậy những lời chỉ trích của Ôn Nhược Đồng giây phút này đối với cô đều vô nghĩa.

“Người xen vào giữa tôi và Phong Duy Nặc lại quay về oán trách tôi vô tình vô nghĩa, thế giới quan của Ôn tiểu thư đúng là khác người thật.”

“Tôi không nghĩ là tôi sai. Có gì sai khi cố giành lấy người mình yêu? Cho dù đã kết hôn rồi vẫn còn có thể li hôn, lẽ nào cứ phải bị động chờ đợi mới là đúng đắn?”

Thượng Linh ngẩn người: “Được thôi! Cô rất cá tính. Vậy tôi không hiểu ngày hôm nay cô tìm tôi làm gì? Tôi và anh ấy đã chia tay nhau từ rất lâu rồi! Chẳng phải cô nên tận dụng cơ hội này để ở bên anh ấy sao?”

Ôn Nhược Đồng nhìn cô với ánh mắt u buồn: “Đây là cô nghĩ hai người đã chia tay từ rất lâu, còn anh ấy chưa bao giờ chịu thừa nhận điều này. Hôm nay, tôi đến để nói cho cô một vài điều cô chưa từng biết.” Những móng tay long lanh được tô vẽ hoàn hảo sáng rực rỡ dưới ánh sáng bên ngoài cửa sổ, Ôn Nhược Đồng hít một hơi thật dài, chậm chậm nói: “Ưu điểm lớn nhất của Duy Nặc là kiêu hãnh tự tin, nhưng có đôi khi đó cũng chính là nhược điểm chết người của anh ấy.”

Nếu có thể, Ôn Nhược Đồng cũng không hề muốn đến gặp Thượng Linh. Nói với người con gái trong tim người đàn ông mình yêu những lời này, là điều vi phạm mọi nguyên tắc của cô.

Nhưng còn biết làm sao? Cô không thể không ngó ngang đoái hoài gì đến anh khi anh cứ lao đầu vào tập đàn mù quáng như vậy.

Tuy bề ngoài nói vẫn ổn, vẫn cười đùa, đi chơi đi ăn với mọi người, vẫn tham gia vào các hoạt động xã giao như trước đây, nhưng khi chỉ có một mình, anh lại bắt đầu quên ăn quên ngủ.

Cô và anh yêu nhau mấy năm, cứ tan rồi lại hợp, nhưng khi anh suy sụp nhất cũng chưa bao giờ đến nỗi như lúc này. Thực ra ngay từ khi bắt đầu yêu anh, cô đã biết trong lòng anh có người khác. Một bóng hình rất nhạt nhòa, anh thỉnh thoảng cũng hồ hững nhắc đến, chỉ gọi là “cô ấy”.

Hai người quen nhau ở Vienna. Hoàng tử piano và ngôi sao xinh đẹp, hai người đúng là một cặp vô cùng đẹp trên tất cả các phương diện. Tình cảm luôn rất ngọt ngào mặn nồng, nhưng về sau vì công việc của cô bận rộn, nên hai người thường phải xa nhau, chia tay rồi lại tái hợp, cuối cùng dần xa cách.

Đến khi cô muốn quay lại, mới nhận ra “cô ấy” đã xuất hiện.

Lúc đó cô vẫn chưa biết vị trí thực sự của người con gái ấy trong trái tim anh, cho đến tận đêm giáng sinh.

Trước mặt cô, Phong Duy Nặc luôn dịu dàng ân cần, dù đã chia tay nhau nhưng vẫn vô cùng ngọt ngào. Người tình hoàn hảo nhiều khi hoàn hảo đến nỗi không thực. Mãi cho tới khi thấy vẻ mặt và những lời anh nói với người con gái ấy, cô mới biết góc khuất trong tính cách người đàn ông cô đã yêu mấy năm qua.

Mấy tháng gần đây, cô mới thực sự biết được chuyện của người con gái ấy khi lần lượt chấp vạ những lời nói từ người đàn ông đang thất tình, những chuyện thời thơ ấu và cả lời hẹn ước năm xưa đã bị nuốt lời.

Lúc thơ ấu, anh thực sự thích cô. Nhưng cô luôn kiêu kỳ, thậm chí còn hơn cả anh. Sự kiêu hãnh và rực rỡ của một nàng công chúa luôn khiến rất nhiều nam sinh vây quanh cô. Anh chỉ là một trong số rất nhiều những người thích cô. Điều khác biệt chỉ là cô đối xử với anh tốt hơn một chút so với người khác.

Anh luôn lưỡng lự, không dám chắc tình cảm của cô dành ỉnh ra sao, cho đến tận khi cô trao anh nụ hôn dưới gốc cây khi mười sáu tuổi. Nụ hôn ấy giúp anh biết rõ tình cảm thực sự của mình dành cho cô.

Cô gái ngày ngày say mạnh dạn tuyên bố: “Anh là của em, không được phép đi đâu cả!”

Vienna trong giây lát bỗng chốc không còn quan trọng nữa, sau khi cô chủ động hôn, anh đã quyết định sẽ ở lại. Nhưng cô lại nhanh chóng quên đi lời hẹn ước ấy. Chính cô đã đồng ý chỉ có mình anh, không có ai khác cả. Nhưng sau khi hôn anh, cô lại có thể hôn người khác.

Lúc đó anh vẫn chưa hiểu thế nào là ham muốn sở hữu, chỉ cảm thấy vô cùng tức giận, căm thù người con trai được cô hôn và càng thấy ghét cô hơn. Anh vì thế ra đi không một lời từ biệt, như thể để giữ trọn sự kiêu hãnh của chính anh.

Sau này, khi mẹ cô kết hôn với cha anh, lại càng làm anh phản cảm và căm thù Thượng Linh hơn. Đúng là khi gặp nhau, anh muốn trả thù cô, nhưng sau đó tất cả đã thay đổi.

“Anh ấy vô cùng kiêu hãnh, không bao giờ chấp nhận bất kì sự phản bội nào dù là nhỏ nhất, nhưng đương nhiên điều ấy chỉ tồn tại khi đối tượng là cô thôi!”

Thượng Linh ngạc nhiên khi nghe Ôn Nhược Đồng nói, cô nhớ lại chuyện ngày xưa, đúng là sau sinh nhật lần thứ mười sáu, có một lần cô đánh cược với người khác, nên không thể không hôn anh chàng kia. Nhưng cô không hề hay biết, đây lại là nguyên nhân Phong Duy Nặc bỏ đi. Cô cũng đã quên cả lời hẹn ước khi đang say rượu, cô vẫn nghĩ anh bỏ đi là vì không thích cô.

Nhìn cô gái đang ngồi trước mặt mình, Thượng Linh thở dài: “Thực ra cô không nên là người nói những điều này.”

“Phải, đương nhiên tôi biết điều đó. Nếu anh ấy cũng muốn sở hữu tôi giống như sở hữu cô, hoặc chỉ cần một nửa thôi cũng được, tôi sẽ không bao giờ đến tìm cô.” Ôn Nhược Đồng đẩy mảnh giấy viết địa chỉ về phía cô: “Cô không hiểu rằng đối với người như anh ấy, đến tìm cô một lần đã là hết mức rồi! Huống hồ cô năm lần bảy lượt đều từ chối, còn muốn anh ấy phải làm thế nào nữa? Anh ấy không bao giờ chịu thừa nhận hai người đã chia tay. Cô biết anh ấy đau khổ đến mức nào không? Chắc gì những điều cô thấy đã là tất cả, coi như cô thông cảm hoặc là nếu cô cũng thích anh ấy, hãy đến tìm anh ấy đi!”

Thượng Linh lặng lẽ nhìn mảnh giấy: “Thực ra anh ấy và cô nên yêu nhau.” Bất luận như thế nào, cô đều là người theo sau trong tình yêu này. Tình cảm của cô luôn quá nông nổi, hời hợt, từ bỏ quá dễ dàng, chưa bao giờ biết trân trọng.

Nhiều tháng không gặp mặt, hoàng tử vẫn là hoàng tử, gương mặt khôi ngô tuấn tú, lịch lãm. Tóc Phong Duy Nặc đã dài hơn trước, màu hạt dẻ đẹp đến mê hoặc, những sợi tóc rủ xuống bên tai càng khiến anh thêm phần thanh tú.

Anh không có vẻ quá bất ngờ khi gặp Thượng Linh, chỉ thờ ơ hỏi vài câu qua loa. Thượng Linh bỗng cảm thấy, đáng lẽ mình không nên đến đây, anh chế ngự tình cảm tốt như vậy còn lòng cô lại không khỏi dậy sóng khi gặp lại anh.

Hai người đứng ngoài cửa chung cư nhìn nhau không nói lời nào, cuối cùng Thượng Linh cũng cúi xuống nói: “Xin lỗi, em nên đi thì hơn!” Khó khăn lắm Diệp Thố mới nguôi giận, cô không muốn lại gây chuyện nữa.

Anh bỗng túm lấy cánh tay Thượng Linh, kéo cô vào nhà đóng cửa lại: “Nói xem, em đến đây làm gì? Chẳng phải em nói là không tin anh nữa hay sao? Hay là nhớ anh rồi?”

Hơi thở anh sát bên cô, mùi thuốc lá rất nặng, cô lùi lại vài bước, ngẩng đầu lên nói: “Em sắp kết hôn rồi!”

Đôi đồng tử màu nâu đậm nhú hẫ hẫ lại, anh nhìn cô như không tin nổi những lời cô nói.

Thượng Linh từ từ nói tiếp: “Em muốn kết hôn với A Thố. Anh ấy đối xử với em rất tốt, em cũng muốn đối xử tốt với anh ấy. Anh cũng nên vui vẻ sống bên người khác... Thực ra những gì đã có giữa hai chúng ta rất ngắn ngủi, cũng không có kỉ niệm gì nhiều, sẽ mau quên thôi!...”

Anh cười lạnh lùng: “Sao em lại nghĩ đến bây giờ anh vẫn chưa quên em?”

Vẫn sự kiêu hãnh ấy, Thượng Linh thở dài: “Quên được là tốt nhất, em cũng chỉ đến để thăm anh. Với lại... chuyện trước đây là lỗi của em, anh cũng quên cả đi!”

Cô định nói tạm biệt và mở cửa bước đi nhưng đã bị anh chặn lại. Không nói một lời, anh chỉ ôm cô thật chặt vào lòng không chịu buông.

“Phong Duy Nặc!”

“Đây là cái ôm từ biệt!” Giọng nói vọng trên đầu Thượng Linh, vẫn mang vẻ kiêu hãnh, không chịu cúi đầu: “Để em phải nói tiếng “quên” đúng là mất mặt. Đáng lẽ người nói phải là anh. Chúng ta kết thúc, nhưng anh không cho phép em lãng quên. Phải nhớ rằng và hãy luôn nhớ rằng em đã bỏ lỡ một người đàn ông tài giỏi như anh.”

Hai người giống nhau, vừa sinh ra đã khác thường, luôn tỏa sáng, luôn gây chú ý. Cũng chính vì giống nhau nên mới cuốn hút nhau, ở bên nhau, nhưng cũng chính vì giống nhau nên mới hiểu lầm không ai chịu nhượng bộ. Mười năm trước hay mười năm sau cũng đều để vụn nát nhau.

Cha Diệp Thổ gõ cửa chung cư lúc anh không ở nhà. Khi đó Thượng Linh vẫn đang nằm bò trên giường ngủ bù. Tối hôm trước vì kéo anh vào chơi điện tử đến tận ba, bốn giờ đêm, cô mệt lử cả người nên đã không đi làm.

“Dù sao em cũng sắp thành mợ rồi!” Thượng Linh ôm gối lầu bầu, anh chỉ nhìn cô cười hiền.

“Cứ ở nhà nghỉ ngơi, tối anh đưa em đi ăn.” Anh mặc xong sơ mi, cúi đầu hôn lên trán cô.

Thượng Linh nằm mơ màng, không biết đã ngủ bao lâu, tiếng chuông cửa làm cô tỉnh giấc. Tưởng Diệp Thổ về sớm, cô chậm rãi leo xuống giường ra mở cửa.

Bảo vệ chung cư rất nghiêm ngặt, tất cả những người không liên quan đều không được vào, vì vậy cô không nhìn mắt thần trên cửa mà mở cửa luôn. Không phải “mỹ nhân”, mà là cha của “mỹ nhân”.

Bác Minh ơi là bác Minh, tin tức của bác nhanh nhạy thật, xuất hiện đúng lúc quá!

38. Chương 38: Bí Mật Và Điều Kiện

Chuyến bay bị delay lại thêm cả trận mưa tầm tã khiến Thượng Linh thấy không thoải mái khi đặt chân đến thành phố B. Điều này cũng giống như ánh mắt bác Minh nhìn cô khi xuất hiện trước cửa chung cư ngày hôm ấy.

Đã gần đến trưa mà cô vẫn đầu bù tóc rối, mặc áo ngủ ren mỏng, mặt mũi bơ phờ. Và đây lại là người sắp kết hôn với con trai ông.

“Chuyện kết hôn, cha cô có biết không?” Một lúc sau khi bước vào nhà, ông Diệp hỏi Thượng Linh khi cô đã đánh răng chải đầu xong xuôi và ngồi xuống.

“Cháu đã đồng ý với A Thổ. Dù cha cháu có đồng ý hay không, cháu vẫn sẽ kết hôn với anh ấy.”

“Tôi nghĩ, tốt nhất cô nên báo cho cha cô một tiếng trước khi quyết định kết hôn.” Khi nói những lời này, ông Diệp không có thái độ nào rõ ràng, hoàn toàn không giống với nụ cười lạnh lùng đầy oán hận và mỉa mai lần trước.

Thượng Linh có cảm giác, ông Diệp Minh rất chắc chắn, chỉ cần cha cô biết chuyện, hôn sự giữa cô và Diệp Thổ chắc chắn không thành.

Tuy nhiên, thực tế không có sự ngăn cản như Thượng Linh đã tưởng tượng, nhưng lại khiến cho tất cả mọi việc thêm phần bí ẩn.

Rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì? Cha cô nhất quyết không chịu nói, còn bác Minh lại vô cùng ác cảm với cô. Liệu A Thổ có biết chuyện này không?

Mọi việc sau này đã chứng minh, A Thổ biết chuyện. Nhưng rõ ràng anh không muốn để cô biết. Hôm đến viện an dưỡng, lúc ở phòng bệnh, anh đã chủ động nói rõ thân thế mình.

Nét mặt ông Thượng thay đổi ngay tức khắc khi biết hai người sắp kết hôn. Mặt ông tái mét nhưng lại chỉ nhìn chăm chăm vào Diệp Thố, từ đầu đến cuối không hề nói câu không đồng ý.

Thượng Linh rất muốn ở lại tìm hiểu mọi việc, nhưng Diệp Thố tỏ ý muốn nói chuyện riêng với cha cô. Bị xua ra ngoài bãi cỏ, nhưng chỉ được đi lại trong tầm mắt của Diệp Thố, Thượng Linh muốn nghe trộm cũng không nghe được. Nửa tiếng sau, khi đã nhổ trụi cả đám cỏ, cuộc nói chuyện giữa cha cô và Diệp Thố mới kết thúc.

Nét mặt cha trở lại bình thường một cách thần kì, cũng không nhắc nhiều đến chuyện đám cưới, chỉ nắm tay cô, dặn dò cô sống cho tốt. Hai người ăn cơm trưa cùng cha, buổi chiều họ ra về. Trước khi đi, cô định nhắc đến chuyện của mẹ, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ lòng nói ra.

Tuy năm xưa, cha không làm tròn trách nhiệm của một người chồng, nhưng đối với cô, ông luôn là người cha vô cùng yêu thương và chiều chuộng.

Dường như, ông Diệp đã dự đoán được trước tình hình, nên đã đưa ra yêu cầu nếu muốn ông đồng ý cho hai người kết hôn. Sau khi kết hôn, cả hai phải về thành phố B sống ở nhà họ Diệp nửa năm. Thực ra, yêu cầu ban đầu của ông là trước khi kết hôn, nhưng dù thế nào Diệp Thố cũng không chịu nhượng bộ.

“Dù sao việc kết hôn cũng là việc của con và cô ấy, cùng lắm chỉ cần kí một chữ là xong, chẳng cần ai phải đồng ý cả.” Đây là nguyên văn lời nói của Diệp Thố. Thượng Linh chỉ biết đứng nhìn khi hai cha con nói chuyện. Giằng co mãi, cuối cùng mỗi người cũng chịu lùi một bước.

Tận đáy lòng mình, Thượng Linh vô cùng khâm phục Diệp Thố. Rõ ràng anh chờ mong lễ cưới của hai người rất nhiều, thậm chí còn chờ mong hơn cả cô, vậy mà lại có thể nói hờ hững như không.

Khách sạn, ảnh cưới, váy cưới, địa điểm nghỉ tuần trăng mật... Những ngày này, anh ít khi đến khách sạn, mà dù có đến thì chủ yếu cũng chỉ quan tâm đến những vấn đề này.

Theo lời than thở của A Ảnh, gần đây tâm trạng của August rất tốt, tốt đến nỗi thường xuyên quên mất thời gian họp và các cuộc gặp mặt với khách hàng. A Ảnh phải đi sau thu dọn đồ đạc, ngăn đến tận cổ.

Trước ngày cưới mấy ngày, trong lúc Thượng Linh đang tắm, Diệp Thố nghe điện thoại của cô.

Cuộc điện thoại này đã làm thay đổi địa điểm tuần trăng mật. Nội dung cuộc nói chuyện như sau:

“A lô?”

“... A lô! Xin hỏi đây có phải số của Thượng Linh không?”

“Tìm cô ấy có việc gì?”

“Phiền anh gọi cô ấy ra nghe điện thoại được không?”

“Cô ấy đang tắm.”

“... Anh là ai? Anh là anh trai của cô ấy phải không ạ?”

“Có việc gì có thể nói với tôi, tôi sẽ báo lại cho cô ấy.”

“Vậy phiền anh nói với cô ấy, ở phố đi bộ vừa mở một cửa hàng bò bít tết. Ông chủ là bạn của tôi, nên mai tôi muốn đưa cô ấy qua đó ăn.”

“Được rồi, tôi sẽ báo lại với cô ấy!”

...

Ngày hôm sau, Diệp Thố bảo Thượng Linh tối nay sẽ đưa cô đến một nhà hàng bò bít tết mới mở.

Buổi chiều, Diệp Thố gọi điện thông báo còn có chút việc chưa làm xong, bảo cô cứ lái xe đến nhà hàng trước. Thượng Linh vừa bước vào nhà hàng, có người đã lao đến. Thượng Linh thấy lúng túng vì không hiểu sao Hoa Ninh lại có mặt ở đây?

Sau lần ở club, vì giúp Hoa Ninh nên ban ngày ban mặt bị Diệp Thố “làm thịt”, Thượng Linh trút giận sang Hoa Ninh, không thèm nghe điện thoại khi cậu gọi đến. Hơn nữa, cô đã đồng ý lấy Diệp Thố nên cũng đang cố lẩn tránh.

Bò bít tết thơm ngào ngạt đúng là món khoái khẩu của Thượng Linh. Cô thầm nghĩ cứ ăn xong rồi giải thích rõ ràng vậy, cũng phải cho người ta thời gian để làm quen chứ?

Nhưng Diệp “mỹ nhân” lại xuất hiện ngay khi miếng thịt bò đầu tiên vừa đưa lên miệng.

Thấy người đàn ông dung mạo hoàn hảo nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, Hoa Ninh ngẩn người đến năm giây: “... Thì ra, August của VIVS là anh trai chị.”

Cái gì vậy chứ? Thượng Linh tiếp tục lặng lẽ ăn, dường như đã hiểu ra tất cả mọi chuyện trong lúc ăn. Đồ lòng dạ hẹp hòi, quả nhiên vẫn còn để bụng chuyện lần trước.

Bàn tay thon dài tuyệt đẹp của Diệp Thố nhẹ nhàng vuốt lên tóc cô: “Ăn ngon lắm phải không?”

Thượng Linh lườm anh.

“Dù có ngon mấy cũng không lặng lẽ đến nỗi không nói được câu nào phải không?” Anh lấy giấy ăn nhẹ nhàng lau giúp cô vết xì dầu trên môi: “Cũng chẳng giới thiệu anh với người ta sao?”

Thượng Linh không lên tiếng, cô nhất quyết không nói, ai bảo anh lại bẫy cô cơ chứ.

Cùng là đàn ông nên Hoa Ninh cũng dần dần cảm nhận có gì đó khác thường. Nhưng dù sao vẫn chỉ là suy đoán, trong lòng cậu không vui nhưng vẫn cười đáp: “Tiểu Linh, em không biết anh trai chị cũng đến. Anh ấy thích ăn gì, để em gọi giúp.”

Anh ấy chẳng thích ăn gì cả, chỉ thích ghen thôi. Thượng Linh nghĩ thầm trong bụng, tiện tay ném luôn thực đơn ra trước mặt Diệp Thố.

Hoa Ninh nhìn Diệp Thố, chủ động nói: “Xin chào, tôi là bạn của Tiểu Linh, đang làm trưởng phòng kế hoạch tại Công ty Cẩm Hoàng. Tôi đã từng nói chuyện với Tiểu Linh về anh, tôi vô cùng ngưỡng mộ tài năng của anh. Chỉ có điều lúc đó chị ấy không nói anh chính là anh trai.”

Thượng Linh thấy vai mình bị siết chặt, rõ ràng người ngồi bên cạnh cô đang rất khó chịu.

“Không biết anh thích ăn món gì, nhưng đồ ăn ở đây khá ngon, có thể ném thử.” Nói xong Hoa Ninh liền cắt một miếng thịt dê trong đĩa mình trút sang đĩa Thượng Linh: “Món thịt dê nướng này rất ngon, anh ném thử xem!”

Thượng Linh: “Đau vai quá!...”

Anh ghé sát tai cô nói nhỏ: “Anh nghe A Ảnh nói, em luôn ước mơ đi du lịch châu Âu một tháng, còn nói em định thực hiện ước mơ ấy trong tuần trăng mật này. Vậy trong lúc vô cùng quan trọng như thế, liệu có vui lòng làm người trả chi phí cho chuyến đi không?”

Thượng Linh sa sầm mặt, không biết phải làm sao, nhìn Hoa Ninh nói: “Xin giới thiệu, đây là... người yêu của chị!”

Hoa Ninh suýt té xỉu. Trong lúc theo đuổi người ta, lại nhầm người yêu người ta là anh trai, cuối cùng còn bị đả kích trực diện thế này, đúng là một vố đau đối với một Hoa Ninh đang tràn trề hy vọng.

Tình địch đã được giải quyết, nhưng thái độ dây dưa và cách cô giới thiệu khiến anh không hài lòng.

Cuối cùng một tháng trăng mật tại châu Âu đổi thành một tuần đi công tác thị sát tại Maldives. Thượng Linh ngán ngẩm đến tận cổ khi ngày nào cũng ngắm nhìn biển xanh và vài khách du lịch lác đác.

Lễ cưới được tổ chức vô cùng đơn giản, đăng ký kết hôn, trao nhẫn cưới và mời cơm bạn bè thân thiết. Đây là chủ ý của Diệp Minh, lễ kết hôn chính thức sẽ tổ chức tại thành phố B, dù sao tư gia nhà họ Diệp cũng nằm tại thành phố này. Hơn nữa, lễ cưới chính thức sẽ được tổ chức trong thời gian ba tháng sau, trong khoảng thời gian này Thượng Linh sẽ về sống tại nhà họ Diệp.

Nhưng có thể dự đoán, ba tháng tới chắc chắn sẽ không hề dễ dàng khi nhìn cơn mưa xối xả chợt đến lúc này.

Tư gia nhà họ Diệp là một biệt thự nhà vườn, diện tích rất rộng, thậm chí còn rộng hơn nhà họ Thượng ngày xưa. Nhưng ở đây lại có rất ít người sống, ngoài ông Diệp thì chỉ còn mấy người như quản gia, đầu bếp, hầu phòng, lái xe.

Nói chung, vì đã từng sống tại nhà họ Thượng, một gia đình vô cùng coi trọng việc phô trương thanh thế, nên tính cách tuy lặng lẽ nhưng những gì cần có ông Diệp đều sắm sửa đầy đủ cả.

Phòng của Thượng Linh và Diệp Thổ nằm trên tầng hai. Đây là một phòng ngủ sang trọng rất lớn, ước chừng khoảng bảy tám mươi mét vuông, chia thành phòng sinh hoạt chung, phòng thay đồ và phòng ngủ. Phía nam phòng ngủ là một ban công lộ thiên. Ban công lát gỗ, đặt một chiếc ghế sắt uốn hoa văn màu đen, đối diện với mặt hồ bên ngoài biệt thự. Đây vốn là phòng của Diệp “mỹ nhân”, đã được trang hoàng lại đôi chút, hơn nữa còn được thêm vào vài đồ dùng trước khi cô chuyển về.

Thực ra, Diệp Thổ không muốn cô chuyển đến nhà họ Diệp, không có ai hiểu cha hơn anh, ông sẽ chẳng bao giờ làm việc gì mà không có lý do.

“Không sao đâu, chỉ ở mấy tháng chứ có phải ở cả đời đâu mà. Với lại ngày nhỏ bác Minh cũng ở nhà em, sống cạnh nhau mười mấy năm liền.” Thượng Linh vô cùng hài lòng về căn phòng này, nhất là ban công ngoài trời. Sau khi xem xét một lượt, cô bày biện lại đồ đạc.

Hơi thở Diệp Thổ phảng phất sau lưng Thượng Linh, ôm chặt cô vào lòng, đôi môi mềm mại khẽ trượt bên gò má cô: “Trời tối rồi, ngày mai thu dọn sau.”

Đương nhiên cô hiểu ngầm ý trong lời anh nói, cũng hiểu được tâm trạng của anh lúc này. Tuần trăng mật cô đã tính toán rất kỹ, nhưng cuối cùng kinh nguyệt lại đến sớm hơn thường lệ khiến cả tuần đó chẳng còn hứng thú gì.

“Trời vừa tối thôi mà!” Thượng Linh không thể không nhắc anh: “Em vẫn còn chưa ăn tối.”

Chưa dứt lời, anh đã kéo cô đi. Tiếng gỗ cửa vang lên đúng lúc anh đẩy cô bước lên tấm thảm dưới sàn nhà. Cô Phương giúp việc đứng ngoài cửa nói: “Thiếu gia, thiếu phu nhân, đến giờ ăn cơm rồi!”

Diệp Thổ nhíu mày: “Chuẩn bị hai suất, lát nữa mang lên phòng.”

“Thiếu gia cứ xuống dưới nhà ăn cơm, lão gia về rồi ạ.”

Ngày đầu tiên con dâu về nhà chồng nhất định phải gặp mặt bố chồng. Thượng Linh đẩy vai anh: “Xuống thôi!”

Bữa cơm đầu tiên của Thượng Linh và bố chồng mang bầu không khí vô cùng kỳ lạ. Ông Diệp ngồi vị trí đầu tiên của chiếc bàn ăn dài hình chữ nhật, Thượng Linh định ngồi đối diện Diệp Thổ nhưng lại bị anh kéo qua ngồi bên cạnh.

Đang do dự xem liệu có nên gọi một tiếng “bố” hay không, ông Diệp đã trầm ngâm nói: “Chuyện của nhà họ An còn một số vấn đề cần giải quyết nữa, đằng nào con cũng về nhà rồi, mai đến khách sạn đi. Thành phố S ngoài tầm với của nhà họ An nhưng ở đây họ vẫn có ảnh hưởng nhất định, mau chóng xử lý cho ổn thỏa đi!”

“Con biết rồi!” Diệp Thổ trả lời hờ hững, tay vẫn gấp thức ăn vào bát cho Thượng Linh, trong nháy mắt bát của cô đã đầy.

Thượng Linh nghĩ thầm: Anh nghĩ em là lợn sao?

“Ngoan, ăn nhiều vào, ăn xong thì đi nghỉ sớm!” Đôi mắt mê hoặc tuyệt đẹp lấp lánh nụ cười. Thượng Linh lạnh run người, sao anh lại cứ nghĩ đến chuyện ấy cơ chứ?

Diệp Minh nhìn chiếc bát trống trơn của mình, hằm hằm đặt đũa xuống: “Vì một đứa con gái, dám giấu cả ta đấu đá tranh quyền đoạt vị. Bao nhiêu năm qua, con chưa bao giờ có dã tâm như lúc này.”

Một miếng tôm ghen ngay cổ họng Thượng Linh. Rõ ràng cha anh đang mắng cô “hồng nhan họa thủy”. Nhưng thôi, dù sao ông cũng coi cô là “hồng nhan”, coi như ông có con mắt tinh đời.

39. Chương 39: Những Tin Đồn Liên Quan Đến Thiếu Phu Nhân Nhà Họ Diệp

Đêm đầu tiên ở nhà họ Diệp với tư cách thiếu phu nhân, Thượng Linh bị mất ngủ. Cô vốn hay lạ giường, đột trước lúc vừa chuyển vào chung cư của Diệp Thổ, cô cũng mất ngủ mấy đêm liền. Tuy nhiên, lần này lại do một nguyên nhân khác.

Tính đi tính lại, tổng cộng cô và Diệp Thổ mới thân mật được có hai lần. Bây giờ dù đã kết hôn rồi nhưng vẫn hơi khó khăn trong chuyện đó.

Đêm mùa hè, anh mặc chiếc áo cộc tay rộng rãi và quần dài, mang quần áo sạch bước vào nhà tắm. Nhà tắm ở phía bên phải phòng ngủ, gồm hai cửa, một cửa thông vào phòng ngủ, một cửa hướng về phòng sinh hoạt chung. Đã lâu anh không ở nhà, tắm rèm che cửa thông ra phòng sinh hoạt chung vẫn che kín, lúc vào phòng tắm, Thượng Linh không hề để ý, bắt đầu tắm sau khi đã chốt cánh cửa thông vào phòng ngủ.

Anh đột nhiên xuất hiện sau tắm rèm khi cô vừa ngâm mình vào bồn tắm, dọa cô đông cứng người trong làn nước.

“Sao đi tắm mà lại quên quần áo vậy?” Anh đặt quần áo lên giá để đồ, thấy nét mặt Thượng Linh như vậy, liền bước lên ngồi bên cạnh bồn tắm, đưa tay vuốt những sợi tóc ướt trên mặt cô: “Sao vậy? Không thoải mái sao?”

Anh ngồi ở đây thì sao mà em thoải mái được? Thượng Linh buồn bực, ngại ngần cuộn tròn người lại. Nếu biết trước sẽ thế này, cô đã đánh cả đồng bong bóng đầy bồn, dù anh có vào cũng chẳng thấy gì. Phòng tắm sáng thế này, cũng may bồn tắm đủ sâu, đủ lớn, nên cuộn người lại cũng thấy thoải mái đôi chút.

“Thì ra phòng tắm ở đây có hai cánh cửa... Ha ha...” Thượng Linh cười ngây ngô.

Tay Diệp Thổ quấn quanh mái tóc Thượng Linh, những ngón tay trắng trên mái tóc đen ảm ướt càng tôn lên vẻ quyến rũ của anh dưới ánh đèn. Tóc cô đã dài hơn, năm ngoái thỉnh thoảng còn đi cắt, nhưng sau lần đưa anh sang Maldives dưỡng thương, cô không cắt tóc nữa mà chỉ thỉnh thoảng đi sửa lại. Giờ đây tóc cô đã dài đến ngang vai, chạm lên vùng xương đòn.

“Nuôi tóc đi, anh thích tóc dài!” Anh cúi đầu, hôn lên phần giữa xương đòn và những lọn tóc trong con mắt kinh ngạc của cô.

Như có luồng điện chạy qua, Thượng Linh không cử động nổi da gà từ sống lưng trở lên. Cơ thể vừa tê dại vừa mềm yếu, tim cô đập thình thịch như không còn là cơ thể của chính mình nữa.

“Anh mau ra ngoài đi!” Thượng Linh lắp bắp.

Diệp Thổ nhìn cô với vẻ không vui.

Nhận ra anh đã đứng dậy nhưng vẫn chưa rời khỏi phòng tắm, Thượng Linh nghi ngờ ngược đầu lên. Anh đang lặng lẽ cởi quần áo trước bồn, làn da mê hoặc dần dần lộ ra. Đúng là chẳng công bằng chút nào. Sao bây giờ đến cả động tác này trông anh cũng thanh nhã quyến rũ như vậy chứ?

Trong lúc Thượng Linh vẫn đang thèm thuồng ngắm nhìn, Diệp “mỹ nhân” đã cởi sạch quần áo bước vào bồn. Không gian rộng lớn trong đó bỗng trở nên chật chội, anh trượt đến từ sau, kéo cô vào lòng, áp ngực tựa vào lưng cô.

“Anh mau đi ra đi!...” Thượng Linh như muốn khóc. Sao lại có người ngang ngược như thế chứ?

“Làm gì có chuyện vừa cưới xong, vợ đã đuổi chồng ra ngoài?” Cánh tay anh từ phía sau ôm trọn cơ thể mềm mại thanh mảnh, giọng nói trầm thấp quyến rũ thì thầm bên tai Thượng Linh, cuối cùng ngừng lại

trên gáy cô. Hai người càng lúc càng sát vào nhau hơn: “Chúng ta đã kết hôn rồi, sau này em không có quyền đuổi anh ra nữa.”

Kết hôn là do anh ép đấy chứ! Thượng Linh không biết nói gì nữa.

“Để anh cọ lưng giúp em.” Thấy cô không phản đối, giọng nói phía sau dường như vui vẻ hơn.

Trong phòng tắm hơi nước nghi ngút, đầu ngón tay anh đang mát xa cơ thể cô, hơi thở nặng nề. Thượng Linh tựa người vào cánh tay anh, vô cùng khoan khoái dễ chịu gần như ngủ thiếp đi.

Những ngón tay mảnh khảnh lần tìm đến phía trước cơ thể cô, vuốt ve nơi mềm mại nhất. Khi Thượng Linh nhận ra việc cọ lưng đã biến thành một hành động khác, cơ thể anh cũng đã có sự thay đổi.

Hơi thở bên tai cô càng lúc càng khó nhọc...

“Em ngủ thật sao?” Anh quay mặt cô lại, đôi môi anh đặt lên đôi môi cô, mềm mại ẩm áp.

Anh không ngừng trêu chọc ngực cô, đột nhiên cô đẩy anh ra, có phần ngao ngán thất vọng nhìn phía trước của mình.

“Lại làm sao vậy?” Giọng nói anh vô cùng nhẫn nại.

Thượng Linh không nói gì, chỉ nhìn cơ thể mình. Đúng là thâm, giờ này cô mới phát hiện ra anh lại có thể khống chế tất cả chỉ bằng một tay. “Một tay làm chủ” mà người ta hay nói đùa là trong trường hợp một đối một, nhưng đến lượt cô lại biến thành một đối hai. Cup A đáng thương...

Trong lúc vẫn đang phân tâm, anh kéo cô lại gần, tỏ vẻ hơi khó chịu hôn cô: “Làm việc phải tập trung chứ!”

Thượng Linh từng nghĩ, cuộc sống vốn sung sướng như công chúa ngày xưa đã sớm bị chôn vùi trong quá khứ, sẽ mãi chỉ là kí ức cuộc đời khi thời gian trôi đi. Nhưng vào mùa hè năm cô hai bảy tuổi, lịch sử đã lặp lại.

Nằm ngủ trên chiếc giường rộng lớn mềm mại, đánh răng chải đầu, chọn trong tủ quần áo một bộ phù hợp với tâm trạng. Sau đó, bữa sáng ngon lành cũng đã chuẩn bị xong xuôi bày trên bàn; Ăn sáng xong, đi bộ trên bãi cỏ dưới ánh mặt trời rực rỡ; Dẫn người làm chuẩn bị trà và điểm tâm bưng lên ban công; Ngồi đọc tiểu thuyết hoặc Tạp chí Thời trang trên chiếc ghế đối diện mặt hồ; Ăn trưa xong, dẫn lái xe đưa đi Spa toàn thân hoặc đi dạo trên khu phố mua sắm toàn hàng hiệu, mua những bộ quần áo đã nhắm sẵn từ sáng; Khẽ mỉm cười khi nhân viên cửa hàng hỏi có cần thử quần áo hay không? Chọn mấy bộ quần áo tiếp đó rồi bảo nhân viên ngoài sổ quần áo vừa nhặt ra, tất cả đều đóng gói lại mang về; Buổi tối dùng bữa ăn lãng mạn tại nhà hàng cao cấp, chẳng cần phải để tâm đến giá cả và thời gian.

Phòng đã có người thu dọn, quần áo cũng có người giặt, không cần phải quét dọn lau nhà, mua đồ ăn, nấu cơm, rửa bát... Cuộc sống trong mơ hoàn toàn thoát khỏi gánh nặng cơm áo gạo tiền.

Lúc này, Thượng Linh mới nhận ra trước đây mình hủ bại đến mức nào. Cuộc sống như vậy đúng là mơ ước của nhiều người, nhưng dù sao cũng đã sống cuộc sống của một người bình thường hơn mười năm qua nên chưa đầy một tuần cô đã thấy chán ngán tẻ nhạt. Thượng Linh thấy mình giống như con lợn đang ăn tạp chờ chết, hơn nữa trong căn nhà này còn có một cụ già suốt ngày chăm chăm theo dõi.

Sau khi về thành phố B, Diệp Thổ không hề đến khách sạn xử lí công việc. Ngày nào anh cũng cùng cô đi dạo trong khu nhà và gần như đều ăn trưa cùng cô.

Cha anh rất thích dạy bảo ngay tại hiện trường, có lúc hỏi học vấn của cô, học cái gì, tốt nghiệp ở đâu? Khi lại hỏi về công việc, lúc làm tại khách sạn thành phố S thường xuyên ở cạnh A Thổ, rốt cuộc có tác dụng gì không? Lúc hỏi cô biết nấu canh gì, biết làm bao nhiêu món, liệu có biết rõ A Thổ thích cái gì, ghét cái gì không? Có khi lại hỏi những chuyện riêng tư, như đã từng yêu những ai, làm gì, sao lại chia tay, sau khi chia tay có liên lạc nữa không?

Thượng Linh chỉ lặng lẽ, im lìm.

Đương nhiên, những lời chỉ dạy của cha anh hoàn toàn không độ nổi với mức độ chiều chuộng của con trai ông. Biết Thượng Linh muốn tiếp tục học đàn, anh đã liên hệ với giáo viên dạy đàn giỏi nhất ở đây cho cô, sau khi xếp xong lịch học, anh cũng mua một cây đàn mới, thu dọn một phòng cách âm để cô tập.

Ngày thứ ba sau khi cô nói vu vợ không thích để lái xe chở đi, một chiếc Mercedes CLS63 mới tinh đã xuất hiện trong gara, đồng thời còn lắp thêm hệ thống GPS mới nhất để cô khỏi lạc đường.

...

Thượng Linh bắt đầu cảm thấy, cho dù lúc này có nói rằng mình thích những ngôi sao trên trời, chắc Diệp Thổ cũng sẽ kiếm một tảng thiên thạch về, xây cho cô một phòng trưng bày mất.

“A Thổ, anh có thấy anh quá tốt với em không?”

“Thật vậy sao?” Anh đặt quyển sách xuống, ánh mắt bình thản.

“Thật! Anh có thấy gần đây tâm trạng của cha anh không được tốt lắm không? Có lẽ cha đang ghen...”

Anh chỉ mỉm cười không nói gì.

Căn phòng chìm trong yên tĩnh, hồi lâu Thượng Linh lặng lẽ thở dài.

“A Thổ, anh cứ chiều em như thế sẽ làm em hư mất!”

“Hư thì hư chứ sao.” Anh vò tóc cô.

“Được chiều chuộng đến hư người chẳng phải là việc tốt đẹp. Như ngày xưa hồi cha em vừa bị phá sản, em chẳng thể nào quen ngay được, ngày nào cũng thấy vô cùng đau khổ. Đang nghèo khó mà được sung sướng thì dễ, chứ đang sung sướng mà phải chịu cảnh nghèo khổ thì khó khăn lắm! Em thực sự rất sợ, vất vả lắm em mới thích nghi được cuộc sống của mười năm qua. Giá trị quan của em cũng đã nhào nặn lại. Nhờ một ngày nào đó em rời xa anh, phải bắt đầu thích nghi lại thì đau buồn lắm!”

Cô không nhận ra, gương mặt anh giờ đây đã sa sầm lại.

“Rời xa anh?”

“Anh tập trung xem nào! Em đang nói đến một vấn đề rất nghiêm túc, rất đáng để nghiên cứu thảo luận đấy!”

“Không cần phải nghiên cứu thảo luận gì cả.” Anh đưa tay ra, cuốn sách rơi xuống giường, quay người lại, anh đè cô xuống dưới: “Anh không bao giờ để cho cái “nhỡ” của em xảy ra đâu!”

“... Anh, anh đừng có vội cởi quần áo của em ra thế!”

“Im ngay!” Những nụ hôn đến tới tấp.

“...” Có người đã phải im miệng.

Đêm vẫn còn rất dài.

Những ngày tháng bình yên chẳng được bao lâu, đám cưới của CEO vương quốc khách sạn VIVS cuối cùng cũng bị truyền thông khơi ra. Đồng thời Tạp chí còn đăng thêm cả một nhân vật chính khác - Phong Duy Nặc, nghệ sĩ piano danh tiếng vừa trở về từ Vienna.

Trung tâm của bài báo là tấm ảnh một đôi nam nữ ôm nhau. Theo thông tin trong bài, sự việc xảy ra không lâu trước khi nhân vật nữ chính trở thành con dâu nhà họ Diệp.

Lại còn có người khơi ra thông tin, người hiện nay đang là thiếu phu nhân của Diệp thiếu gia, trước đây đã từng là vị hôn thê của Phong Duy Nặc. Nếu không có tấm ảnh đó, Thượng Linh còn tưởng rằng bài báo này là do cha Diệp Thổ bày ra. Tất cả là do cô không cẩn thận.

Giờ nghĩ lại cũng thấy đúng, Ôn Nhược Đồng là ngôi sao, Phong Duy Nặc là bạn trai tin đồn của cô ta. Gần đây cô ta cũng hay lui tới căn hộ của anh, việc hai người bị cánh nhà báo túc trực chụp ảnh là chuyện hết sức bình thường và hợp lý.

Vì vậy giờ đây, cô chỉ còn biết ôm tờ báo mà sầu não, cảm tạ trời phạt vì cũng may hôm đó Phong Duy Nặc không làm điều gì khác ngoài việc ôm cô.

Tờ báo được xuất bản tuần trước, và cũng chỉ là một tờ nguyệt san nhỏ không tiếng tăm, hy vọng duy nhất lúc này của Thượng Linh là Diệp Thổ không đọc được bài báo này. Chuyện của Hoa Ninh lần trước làm cô phải từ bỏ cuộc sống độc thân, lần này nếu không xử lý cho êm thấm có lẽ anh sẽ nhân cơ hội này bắt cô sinh em bé mất. Trong khi đó cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Thượng Linh đứng ngồi không yên cả buổi chiều, hôm đó lại đúng ngày Diệp Thổ không về nhà ăn tối. Cô đoán không biết có nên gọi anh không, nên lại thấy có vẻ quan tâm quá, nên cuối cùng đã không gọi.

Lúc ăn cơm, Diệp Minh vẫn như thường lệ, xem ra không biết chuyện này. Thượng Linh nằm trên sofa trong gian sinh hoạt chung đọc sách, nhìn đồng hồ rồi lơ mơ ngủ quên lúc nào không hay biết.

Lúc Thượng Linh dậy trời đã sáng, cô thấy mình đang nằm trên giường, cánh cửa thông với phòng thay đồ mở, có bóng người thanh mảnh đứng trong đó.

“A Thổ!” Cô khẽ gọi.

Anh quay người bước ra, vừa cài cúc áo vừa cúi người hôn lên trán cô: “Vẫn còn sớm, cứ ngủ tiếp đi!”

“Anh về nhà lúc mấy giờ vậy?”

“Khách sạn có chút việc, mấy ngày nay sẽ rất bận. Lần sau đừng ngủ trên ghế nữa, không lại cảm lạnh đấy!”

Tuy vẻ mặt anh hồ hững, nhưng Thượng Linh nhẹ cả người, lập tức thấy mình như chim sợ cành cong, động cái là sợ hãi. Thực ra chẳng hề có chuyện gì, dù anh có biết chẳng nữa cũng chẳng thành vấn đề, việc gì cứ phải chột dạ thế chứ?

Thượng Linh lại cuộn tròn người vào tấm chăn mỏng, hỏi anh tuần sau có rảnh không, cô muốn đến công viên hoang dã quốc gia ở ngoại ô.

Anh nhìn cô giây lát rồi cũng gật đầu đồng ý.

40. Chương 40: Sự Khác Biệt Giữa A Và D

Khách sạn VIVS tại thành phố B nằm ở khu vực sầm uất của thành phố. Vì diện tích hạn chế nên không thể có sân golf, cũng không có khu biệt thự nhà vườn với cảnh vật tươi đẹp như ở thành phố S, mà là một cao ốc sang trọng cao hai mươi lăm tầng vô cùng thời thượng.

Tuy Thượng Linh chỉ bất chợt quyết định đến khách sạn khi đi dạo trên phố, nhưng cũng còn có nguyên nhân khác. Cô cảm thấy gần đây Diệp Thổ dường như có phần lạnh nhạt với mình. Gần đây anh đứng là rất bận, hầu như không ăn tối ở nhà, khi trở về cũng rất muộn, nhiều lần lúc anh về cô cũng đã ngủ mất rồi. Đợi đến lúc cô tỉnh dậy vào sáng hôm sau, anh đã mặc xong quần áo chuẩn bị đi làm, hoặc có khi còn chẳng chạm mặt nhau.

Thượng Linh đoán phải chăng anh đã đọc được bài báo kia, nhưng theo những kinh nghiệm trước đây, nếu anh đã biết sẽ chẳng thể nào tránh nổi việc tra hỏi cô. Thượng Linh định tìm cơ hội thăm dò xem ý tứ anh thế nào, nhưng cô nhận ra thậm chí bây giờ cô còn chẳng có cơ hội ngồi nói chuyện nghiêm túc với anh.

Thượng Linh hơi khó chịu, Mễ Mễ gọi điện thoại đến đúng lúc cô đang đi dạo trên đường, nghe xong chuyện liền cảnh báo cô ngay lập tức: Sau khi kết hôn, đàn ông thường có sự thay đổi trong cách giải quyết các vấn đề giữa hai vợ chồng, hoặc nói một cách đơn giản, hôn nhân khiến đàn ông không còn lo sợ gì nữa. Mễ Mễ nhắc nhở Thượng Linh: Diệp “mỹ nhân” tuy không giống những người đàn ông bình thường, nhưng trên đời này đàn ông đều giống nhau cả. Nhất là khi anh còn là người đàn ông tài năng hơn người như vậy, cần phải cẩn thận với đám gái đẹp lượn lờ xung quanh.

Vừa kết hôn được một tháng, nếu nói bây giờ đã có vấn đề thì cô cũng không tin. Mà dù có thế, thì cô vẫn lái xe đến khách sạn gặp anh cùng đi ăn trưa.

Sau đó, một vụ việc mất mặt đã xảy ra.

Mấy cô lễ tân khách sạn không chịu thông báo cho Diệp Thổ là Thượng Linh muốn gặp anh, lí do rất đơn giản, họ không biết cô. Ngẫm nghĩ lại cũng đúng, ngoài mấy người bạn hai người mời cơm tại thành phố S, còn chẳng có ai biết hai người đã kết hôn.

“Những người phụ nữ muốn gặp CEO của chúng tôi nhiều vô kể, lúc nào mới đến lượt cô chứ?” Họ hết lườm rồi lại nguýt Thượng Linh.

“Đúng vậy, thử nhìn lại xem mình có ra gì không?”

...

Đang giữa mùa hè, Thượng Linh mặc ít quần áo lại toàn đồ bó sát người, chỉ liếc qua là có thể thấy hết đường cong rồi. Thượng Linh vì thế nháy mắt liên tục. Xem chừng thì đúng là không có nhiều người đã đọc bài báo đó. Thật không biết là đáng mừng hay đáng lo đây?

Thượng Linh không muốn phí lời thêm, ra ghế ngồi rút điện thoại ra gọi cho anh. Nhưng có lẽ Diệp Thổ đang bận nên anh không nghe máy, cô ngồi thêm mấy phút thấy chẳng có gì thú vị nên định ra về.

Vẫn chưa kịp đứng dậy, Thượng Linh thấy thang máy phía không xa chỗ cô ngồi mở ra, một đôi nam nữ cùng bước ra khỏi đó.

Vì bên thành phố S cần có người cai quản, nên A Ảnh tạm thời ở lại đó. Đương nhiên, Diệp Thổ cần trợ lí khác tại thành phố B.

Lần này trợ lí là phụ nữ, trước đây cũng từng làm trợ lí cho cha anh. Phụ nữ thì cũng chẳng sao, nhưng lại là một người đẹp chân dài eo thon, ngực cup D. Đang mùa hè nên đương nhiên mặc váy ngắn áo cổ rộng, nhất là khi cô nàng cúi người nhặt tài liệu rơi, bầu ngực gợi cảm ấy đến Thượng Linh cũng còn chảy cả nước miếng.

Thượng Linh thấy không vui. Nghĩ đến cảnh mình mấy ngày nay đều sầu sả ở nhà, còn anh thì ngày nào cũng bên cạnh người đẹp ngực bự, đúng là không công bằng.

Lại nhìn xung quanh, mấy nhân viên lễ tân vừa rồi còn mặt sưng mày xỉa, thấy CEO xuất hiện đã ngay lập tức ưỡn ngực hóp bụng đứng thẳng như người mẫu, nụ cười vô cùng ngọt ngào.

Thượng Linh đã hiểu được phần nào lí do cha Diệp Thổ để ba tháng sau mới cho hai người chính thức tổ chức lễ cưới. Nghĩ trăm phương nghìn cách để con trai duy trì trạng thái độc thân giả tạo, mưu kế của ông cụ thật là thâm hiểm.

Cô ngồi nép mình vào sau ghế, gọi điện cho anh một lần nữa, nhưng anh vẫn không nghe máy.

Anh lấy tài liệu từ tay cup D, thỉnh thoảng nghiêng đầu nói vài câu với cô ta, người đẹp vô cùng ngoan ngoãn gật đầu. Giữa đường có một người phục vụ đẩy một giá hành lý đầy ắp đi ngang qua, Diệp Thổ không để ý, suýt nữa thì va đầu vào, may mà người đẹp tỉnh mắt nhanh tay kéo anh ra. Anh nhìn cup D mỉm cười, lúc này hai người đang ở rất gần chỗ đặt ghế sofa, Thượng Linh nghe thấy anh nói: “Trưa nay vẫn đến quán như mọi ngày chứ?”

“Vâng ạ! Vừa gần vừa ngon, lại yên tĩnh nữa, tiện thể sắp xếp lại đồng báo cáo này luôn.”

“Rất hiếm khi gặp người phụ nữ nào thích công việc như thế này đấy!”

“Cũng chẳng còn cách nào khác, đây đều là do cha anh huấn luyện cả đấy!”

Anh cười: “Nhớ lấy câu này lần sau nói cho cha anh biết.”

“Nói thì nói chứ sao, em chẳng sợ cha anh.” Người đẹp cười tươi rói. Hai người đi ngang qua chỗ Thượng Linh, anh thậm chí còn không nhìn thấy cô.

Giữa chốn đông người, đến vợ còn chẳng thấy, chỉ biết cười đùa với người đẹp ngực bự. Thượng Linh tựa người vào ghế, chống cằm tức giận: “Tôi cũng đã ăn trưa đâu? A Thổ khôn kiếp!...”

Đáng lẽ Thượng Linh có thể đuổi theo, nhưng lại thấy như thế thật nhạt nhẽo. Buổi chiều cô ngủ một giấc ngoài ban công, đang mơ màng thì tiếng điện thoại đánh thức. Nghe điện thoại mới biết người gọi đến là Phong Duy Nặc.

Anh đã đọc bài báo trên tạp chí, sợ ảnh hưởng đến cô nên hỏi thăm.

“Không sao, mấy tờ tạp chí vớ vẩn ấy chắc anh ấy cũng không đọc. Mà có đọc cũng chẳng sao!” Thượng Linh đáp bừa một câu, nói chuyện với anh qua điện thoại không ngại ngùng như lúc gặp trực tiếp, hai người hỏi thăm mấy câu rồi gác máy. Cô nằm trên ghế ngẩn người ra một hồi, đột nhiên nghe thấy tiếng động phía hành lang, thì ra Diệp Thổ đã về.

Về nhà sao không vào phòng? Thượng Linh băn khoăn.

Cô Phương mấy ngày nay không thấy thiếu gia về ăn cơm, hôm nay làm rất nhiều món ngon, nhưng anh vẫn kiêu hãnh, lặng lẽ ăn, lặng lẽ gấp thức ăn cho cô. Về mặt ấy còn chẳng bằng một nụ cười với người đẹp cup D lúc trưa.

Sau bữa tối, anh ngồi trong phòng sinh hoạt chung, bận bịu công việc trên máy tính, cô nằm trên sofa xem ti vi, cuối cùng không chịu nổi đành lên tiếng: “Sao buổi trưa anh không nghe điện thoại?”

Anh còn chẳng ngẩng đầu lên, chỉ nói băng quơ: “Chắc để ở đâu đó nên không mang theo.”

“Vậy lúc sau, khi thấy cuộc gọi lỡ sao không gọi lại cho em?”

“Anh bận quá, không để ý đến!”

Sao lại có giọng điệu thế này chứ? Bây giờ Thượng Linh hoàn toàn có thể chắc chắn thái độ lạnh lùng của anh không phải do lỗi của cô. Cô tắt ti vi bước đến bên cạnh: “Rốt cuộc anh bị làm sao vậy?”

Bàn tay đang di chuột ngừng lại, anh quay đầu nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng như sương sớm mùa thu: “Anh đã nói là dạo này rất bận. Em ngoan nào, đi ngủ trước đi!” Anh ngừng lại rồi nói tiếp: “Anh vẫn chưa quên việc cuối tuần đâu!”

“Cứ thế đi!” Thượng Linh quay người bước vào phòng ngủ.

Mấy ngày cuối tuần, anh vẫn lạnh lùng, Thượng Linh cũng chẳng chủ động nói chuyện với anh nữa. Cô cũng kiêu hãnh, không muốn nhìn gương mặt lạnh lùng của anh nên cũng làm cao, thể hiện mình không quan tâm.

Bầu không khí giữa hai người bỗng chốc trở nên tẻ nhạt trầm lắng. Cô Phương nhận ra tâm trạng của ông chủ Diệp bỗng vui vẻ đến kì lạ, dù mọi người có gì sai sót cũng chẳng hề trách mắng.

Sáng sớm thứ bảy, đang nằm trên giường Thượng Linh bỗng bị xách cổ dậy. Cô vẫn quen ngủ cho đã mắt, bây giờ bị gọi dậy nên tâm trạng không vui, giọng nói cũng càu bằn, lầu bầu hỏi anh đang làm gì vậy?

Diệp Thổ đã thay xong quần áo, chăm chăm nhìn cô cất tiếng: “Công viên hoang dã quốc gia.”

“Không đi nữa!” Thượng Linh đáp bừa một câu rồi chuẩn bị ngã ra giường. Anh khẽ nhú đôi mày tuyệt đẹp, kéo cô vào thẳng phòng tắm. Sau khi bắt cô đánh răng rửa mặt xong, anh định thay quần áo hộ cô luôn.

“Để em tự làm!” Thượng Linh túm chặt cổ áo trừng mắt nhìn anh. Ánh mắt anh lướt trên người cô vài giây, rồi nhẹ nhàng bước ra.

Trên quảng đường hai tiếng đồng hồ xe chạy, hai người không hề nói với nhau một lời. Thượng Linh ngáp ngáp dài liên tục, ngồi co trên ghế phụ ngắm khung cảnh hai bên đường.

Người khác đi chơi đều vui mừng hơn hở, chỉ có hai người, lái xe sang đến, vậy mà mặt nặng mày nhẹ với nhau.

Vào công viên, ai đi đường nấy, chẳng nói chẳng rằng, người khác nhìn vào khéo còn tưởng họ là hai người xa lạ. Thế nên cả đám người đẹp ngại ngùng đỏ mặt tự động kéo đến trước sự cuốn hút của Diệp “mỹ nhân”.

“Xin lỗi anh có thể giúp chúng tôi chụp ảnh không?”

“Anh ơi, cho hỏi chỗ XXX đi đường nào vậy ạ?”

“Anh ơi, anh có thể chụp ảnh chung với em được không?”

...

Thượng Linh chẳng biết nói gì nữa. Sao chẳng có ai bắt chuyện với cô vậy? Nhìn mấy người đàn ông đi ngang qua, Thượng Linh chủ động bắt chuyện: “Xin hỏi, anh có cần tôi chụp chung với mọi người không?”

Mấy người đi qua đều tưởng mình gặp phải cô nàng mê trai, vội vàng lẩn hết. Thì ra đây chính là sự khác biệt giữa A và D.

Thượng Linh bực mình nhìn đám người đang vây lấy Diệp Thố, có ngực thì ghê gớm à? Cô cũng có chứ bộ, chỉ có điều hơi nhỏ nhắn tinh xảo mà thôi.

Thượng Linh vẫn còn ngẩn người khi Diệp Thố đã thoát được đám đông kia, kéo cô đi. Cô bị anh kéo đến nơi yên tĩnh, buông tay cau mày nhìn: “Vừa rồi em làm gì với người khác hả?”

“Người vừa rồi làm gì với người khác là anh! Không phải em!”

“Đừng có kiếm chuyện vô cớ.”

Cô tức giận: “Anh đang vạch lá tìm sâu đúng không? Trong khi anh cứ lạnh lùng khó đâm đâm ra. Em chẳng hiểu hôm nay anh đưa em đến đây làm gì, thà em cứ ở nhà ngủ còn hơn.”

“Là em muốn đến đây ấy chứ!”

“Lúc đầu em muốn đến đây, nhưng bây giờ chẳng còn chút hứng thú nào nữa cả.” Cô nhìn anh: “Anh bận thế sao thứ bảy chủ nhật không đến khách sạn luôn đi!”

Anh sa sầm mặt nhìn cô, không nói gì, quay người bước đi.

“Đi đâu vậy?” Đúng là bất lịch sự.

“Về thành phố.”

“...”

Vậy là đang giữa trưa hai người lên xe đi về, chỉ có điều không chịu nổi bộ dạng lạnh lùng khác hẳn với thái độ trước đây của anh. Không biết tại sao điều này khiến cô vô cùng khó chịu, trong lòng uất ức, muốn chọc cho anh phát điên lên. Vậy là, cô nói không ngớt cả quãng đường về.

“Không phong độ... lòng dạ hẹp hòi... không có khí chất, cũng chẳng dịu dàng... Nếu là người khác đã chẳng như thế... người khác chắc chắn sẽ vô cùng lịch thiệp, ga lăng...” Thượng Linh nói cả một tràng dài, không biết có câu nào đã động chạm đến anh, đang lái xe anh bỗng phanh gấp lại, lạnh lùng mở cửa bảo cô xuống.

Bụi bay mù mịt, xe lao vút đi. Thượng Linh ngẩn tò te đứng bên đường. Anh dám lái xe đi thật sao? Đồ khốn kiếp! Trơ mắt đứng nhìn chiếc xe dần khuất khỏi tầm mắt, cô mới chắc chắn anh không có ý định quay đầu lại. Cô lầm bầm chửi mấy câu, đành phải cuốc bộ bên đường. Nơi này heo hút chẳng có làng mạc quán xá gì, muốn bắt xe đi cũng không bắt nổi, lại đứng buổi trưa nên chẳng có xe cộ nào qua lại.

Thượng Linh đi được một đoạn bỗng trượt chân ngã xuống dốc bên mé đường. Đã trượt chân còn lăn mấy vòng, cô ngã nhào xuống ruộng, bộ dạng vô cùng nhếch nhác. Nghĩ đến thái độ lạnh lùng gần đây của Diệp Thố, cô bỗng thấy ảm ức vô cùng, chẳng muốn bước tiếp nữa.

41. Chương 41: Có Lẽ Anh Ồm Thật Rồi!

Tuy giờ đã là cuối hè, nhưng mặt trời vẫn chói chang. Dường như có xe vừa đi ngang qua bờ ruộng, nhưng Thượng Linh lại ngồi chỗ khuất, người khác không thấy cô, cô cũng chẳng thấy người ta. Cô xuống xe nhanh quá, không kịp mang cả điện thoại, ví tiền. Mọi khi ra đường cùng Diệp Thố, chẳng bao giờ Thượng Linh lại mang theo ví cả.

Lần này cô tha hồ mà khốn khổ rồi! Cả tay và chân bò một hồi, cuối cùng cũng leo lên mặt đất, nhìn quanh bốn bề đều chỉ thấy ruộng đồng. Lúc này cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất: cô muốn ly hôn.

Người đầu mà sáng nắng chiều mưa. Vừa chửi rửa vừa lê bước thất thủ về phía trước, đi khoảng mười mấy phút, cô thấy một con dốc thoải thoải, vội vàng leo từ đó lên đường cái.

Tiếng xe phanh chói tai vang lên, Thượng Linh đối diện với chiếc xe màu đen, chỉ cần tiến lên một chút nữa là cô đã dính cả người vào xe rồi.

Đang chửi rửa không biết thằng cha nào lái xe mà mất mũi để đầu, không ngờ cô bị mắng ngay lập tức: “Em chạy lung tung đi đâu đấy hả?”

Giọng nói này? Thượng Linh tức giận ngẩng đầu lên, Diệp Thố hằm hằm đứng trước mặt trong ánh nắng chói chang, hai bàn tay nắm chặt lại nổi gân xanh. Thấy bộ dạng lời thôi đó của cô, gương mặt tuyệt đẹp ấy lạnh lùng đến đáng sợ.

“Làm sao vậy hả?”

“Anh không biết nhìn hay sao hả?” Thượng Linh tức giận nói: “Rõ là lạ, không phải anh vừa hào hứng chạy xe đi rồi cơ mà, còn quay lại làm gì?”

Anh đã xách cô lên trong lúc cô vẫn đang nói. Anh nắm cổ tay cô xem kỹ những vết trầy xước trên cánh tay, lông mày nhíu chặt lại: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng có làm anh tức giận.”

“Em không biết vì sao mà em lại làm anh tức giận. Rõ ràng là anh mặt nặng mày nhẹ với em. Em cũng biết là cỡ D rất quyến rũ, người ta lại vừa dịu dàng ân cần...” Cô vừa nói được nửa chừng đã bị anh ngắt quãng. Gương mặt anh khó đăm đăm, ném thẳng cô lên xe rồi đạp ga vút đi.

Tốc độ phóng xe của anh khiến Thượng Linh tái mét, không dám nói gì trên quãng đường về.

Đến thành phố, anh không về nhà mà lái xe đến khách sạn. Khi anh kéo cô ngang qua đại sảnh đến quầy lễ tân, mấy nhân viên nữ ở đó đều giật nảy mình: “Tổng, Tổng giám đốc Diệp!”

“Đưa cho tôi thẻ phòng tổng thống!” Anh lạnh lùng ra lệnh.

Mấy nhân viên nữ ngẩn người ra. Dù bề ngoài Thượng Linh lời thôi nhếch nhác nhưng họ vẫn nhận ra cô, gương mặt mấy người đều kinh hoàng, giống như vừa thấy quỷ. Không phải chứ, người phụ nữ này quen CEO của họ thật sao?

Thượng Linh gắng đẩy bàn tay đang kẹp chặt hai bên sườn cô, nhưng lại bị “mỹ nhân” tức giận quát một câu: “Thử động đây nữa xem! Em có tin anh lột sạch em ngay ở đây không?”

“...” Tất cả các nhân viên nữ đều mắt chữ A mồm chữ O. Thì ra CEO thích dạng phụ nữ này...

Thượng Linh khẽ cười mỉa. Với tính cách hẹp hòi và sở hữu như anh, khả năng anh lột sạch cô ngay tại trận hoàn toàn không thể. Mấy cô nhân viên đứng sau quầy bar vẫn đang liếc nhìn, Thượng Linh hất cằm lên, khẽ lườm lại: “Nhìn cái gì mà nhìn, chưa bao giờ thấy cảnh cưỡng bức thuê phòng khách sạn sao? Không phải nhìn đâu, CEO của các cô là người như thế đấy, chỉ biết dùng bạo lực thôi!”

“Im ngay!” Diệp Thố nhận thẻ phòng xong, kéo cô vào thang máy.

Trong sảnh đường, các người đẹp quầy lễ tân lặng lẽ thở dài. Với sở thích riêng biệt của CEO, hàng loạt các nhân viên như họ nếu muốn leo cao hơn chẳng phải đều nên đi phẫu thuật thu nhỏ ngực?

Trong nhà tắm phòng tổng thống, ngọn lửa của cuộc chiến giằng co rực cháy hừng hực. Bồn tắm màu trắng cỡ lớn sang trọng đã đầy ắp, hơi nước mịt mù, mùi hương sữa tắm thoang thoảng, Thượng Linh tựa người vào thành bồn, túm chặt lấy cổ áo không chịu nghe theo anh. Cô không muốn bị cưỡng hiếp, đặc biệt là khi đang ở trong bồn tắm. Nào ngờ hành động đề phòng này chỉ khiến một người thêm tổn thương.

Mắt anh như sắp tóe lửa: “Em che cái gì hả?”

“Anh đi ra đi, em tự làm lấy!”

“Em có bỏ ra không?” Giọng nói vừa trầm vừa lạnh lùng như sự tĩnh lặng trước cơn giông.

“Anh có đi ra không hả?” Cô hỏi vặn lại.

Anh tức giận bước lên nắm lấy hai cổ tay cô bằng một tay, sột soạt mấy tiếng đã xé tan chiếc áo mỏng manh.

“Ôi, cái áo Chanel mới của em!” Thượng Linh hét hoảng kêu, bị lột sạch từ trên xuống dưới. Lát sau, Diệp Thổ quăng Thượng Linh vào bồn tắm làm cô sặc mấy ngụm nước, những vết trầy xước trên cánh tay lại càng đau hơn.

“A Thổ khốn kiếp! Anh định giết người à?” Thượng Linh bám vào bồn tắm ho sặc sụa, anh kéo cánh tay cô lên, lấy khăn ướt mềm mại, nhẹ lau cát trên vết thương.

Anh chỉ tập trung lau vết trầy xước, hoàn toàn không làm gì khác nữa. Thượng Linh ngoan ngoãn ngồi im, để anh giúp cô lau rửa, đưa cô ra khỏi bồn tắm sau khi đã sạch sẽ, cuối cùng lấy áo choàng cho cô mặc, bế cô ra ghế ngồi bôi thuốc.

Chiếc áo choàng tắm rộng thùng thình phủ lên người Thượng Linh. Anh đặt cô ngồi lên chân anh rồi bôi thuốc cho cô, mỗi lần đều cúi xuống khễ thối cho thuốc mau khô. Làn da mới tắm nhạy cảm với hơi thở mát lạnh ấy, cô hơi co người lại khiến anh trừng mắt nhìn.

“Trừng mắt nhìn em làm gì? Tất cả đều là anh hại em, lại còn không biết xấu hổ lườm em nữa?”

“Anh có bảo em chạy lung tung đâu?”

“Anh để em một mình trên đường.”

“Em tự rước họa vào thân.” Anh lạnh lùng nói.

“Em tự rước họa vào thân á? Em đã làm gì, em...”

“Đúng rồi, em thử nói xem em đã làm gì?” Anh bỗng ngừng bôi thuốc, ngược mắt lên nhìn cô.

Đôi mắt tuyệt đẹp trước mặt chất chứa bao điều, Thượng Linh đã đọc được sự kỳ lạ trong ánh mắt ấy: “Việc đó... anh biết rồi sao?”

Diệp Thổ không nói gì, chỉ lặng yên nhìn Thượng Linh.

“Lẽ nào anh đã biết ngay từ đầu?” Cô nói tiếp: “Anh đã biết rồi sao còn không hỏi?... Thảo nào đạo này cư xử lạ thế! Hôm nay còn bỏ mặc em trên đường nữa. Đúng là em không trách nhầm anh, đồ lòng dạ hẹp hòi, không có phong độ...”

Ánh mắt lạnh lùng của anh quét tới khiến cô không dám nói tiếp nữa.

“Anh không phong độ ư?”

Thượng Linh gật đầu.

“Vậy ai mới phong độ?”

Cô chớp chớp mắt, chẳng phải sờ sờ ra đấy sao? Trên đời này làm gì có ai phong độ hơn hoàng tử Phong Duy Nặc nữa.

“Em đang nghĩ đến ai đấy hả?” Anh hỏi lạnh lùng.

“Dù sao cũng không nghĩ đến anh...” Những tiếng cuối cùng đã bị đôi môi mềm mại ngậm lại.

Những nụ hôn tới tấp không hề báo trước, cướp đoạt hơi thở cô. Lọ thuốc nước đổ nhào xuống tắm thắm trước ghế sofa, thế là đi đời tắm thắm trắng tinh. Cô ngồi lên đùi anh, chẳng có cơ hội nào phản kháng lại.

Thượng Linh có việc chưa nói xong, vẫn còn muốn mắng anh nữa, anh đứng là... Cô tức giận mím chặt môi, chống lại nụ hôn của anh.

Anh càng hôn Thượng Linh mạnh hơn khi thấy cô kháng cự lại, cô ngã nhào ra ghế, đầu ngón tay lạnh dò tìm dưới chiếc áo choàng rộng lớn. Cô co rúm người khó chịu, hơi thở anh càng gấp gáp hơn.

Mở to mắt nhìn, Thượng Linh thấy vầng trán rộng ngay trước mắt, hàng mi dài khẽ rung theo từng hơi thở. Nhiều ngày nay hai người chiến tranh lạnh, cô đã rất lâu không ở gần anh, trái tim phản trắc không chịu nghe lời cứ đập liên hồi.

Nụ hôn của anh thật dữ dội, thậm chí còn có phần hơi ác độc, giống như đang trừng phạt, lại giống như đang tuyên bố quyền sở hữu của mình. Anh buông cô ra trong giây lát, cất tiếng nói qua hơi thở nặng nề: “Anh đã nói không cho phép bất kì người đàn ông nào khác ôm em. Nhưng xem ra, em chẳng bao giờ thêm để tâm đến những lời anh nói!”

“Anh ấy khỏe hơn em, lại nhanh như vậy, em làm sao mà chống lại được.”

“Em còn có lí do nữa không?” Một tay anh giam cầm cơ thể cô, một tay mở vạt áo choàng tắm của cô.

Làn da trần phơi bày ra ngoài, Thượng Linh hơi run rẩy:

“Anh chỉ biết nói em, còn anh thì sao chứ? Ngày nào cũng làm thêm giờ, ai biết làm gì ở khách sạn? Chỗ nào cũng là phòng ngủ, chỗ nào cũng toàn là giường, toàn là cup D...” Thượng Linh không cam lòng bị mắng như vậy, ra sức vùng vẫy, nhưng đã bị anh chặn lại ngay sau đó.

...

Lúc đầu anh cử động vội vàng khiến cô không nói được gì, lại bị anh hôn mạnh, không thở nổi, suýt chút nữa thì hụt hơi. Hơi thở gấp gáp dần, một lúc lâu sau cả hai đều không thể cất tiếng nói mà chỉ có thể thở gấp... Sau lúc đầu mãnh liệt, anh dần chậm lại, nhưng lại hôn cô nồng nàn, triền miên hơn, không chịu buông ra dù chỉ một giây, như sợ nếu không giữ chặt cô sẽ biến mất.

Anh đã xem tấm ảnh trên tờ tạp chí từ lâu và cũng đứng ngoài hành lang nghe được cuộc điện thoại hôm đó. Gần đây anh rất bận, nhưng cũng không bận đến nỗi phải đi sớm về muộn đến vậy. Vì người trong ảnh là anh ta nên anh không muốn lên tiếng hỏi mà thôi. Anh giữ thái độ lạnh lùng, vốn định đợi qua đợt này, tự nhiên sẽ dần quên hết. Nhưng rốt cuộc cô vẫn gây sự với anh.

Những lời cô nói trên xe làm anh vô cùng tức giận. Tuy không muốn thừa nhận, nhưng anh thực sự đang ghen.

“Đồ tồi...” Cô vẫn không quên trách mắng khi đang khẽ rên dưới thân anh.

“... Ai là đồ tồi?” Anh khàn giọng hỏi cô.

“Anh... Hôm nay cố tình bỏ em lại một mình...”

Anh không lên tiếng.

“Lúc ấy đúng là em thực sự muốn li...”

Anh nhú mào, cúi đầu xuống cướp mất hơi thở cô...

...

Sau những phút giây mặn nồng, Thượng Linh nằm trong lòng anh, tuy phòng có điều hòa nhưng cả hai người nằm trên sofa vẫn toát hết mồ hôi, làn da đắp dính áp vào nhau không dễ chịu lắm. Cô muốn đi tắm, nhưng bị anh ôm chặt lại.

“Lần sau không được nhắc đến ưu điểm của người đàn ông nào khác trước mặt anh...”

“Nếu em lại nói thì làm sao? Anh lại bỏ mặc em một mình nữa hả?”

Diệp Thổ thở dài rất nhẹ gần như Thượng Linh không nghe được. Anh không nói gì, chỉ ôm cô chặt hơn nữa. Giây phút không thấy cô khi quay lại, anh gần như phát điên. Thực ra đã có lúc anh nghĩ nếu thực sự có thể bỏ lại thì tốt biết bao. Không còn bị hành hạ, nhưng anh lại luôn sợ cô sẽ chạy mất, lúc nào cũng muốn đem theo bên mình. Có lẽ anh đã mắc bệnh thật rồi! Bắt đầu từ khi cô lên năm, cho đến tận lúc này đây.

Gần đây cô Phương giúp việc nhà họ Diệp lại phiền muộn. Nguyên nhân là dạo này tính tình ông chủ Diệp bắt đầu khó chịu trở lại. Dù làm sai có chút việc vặt vãnh cũng bị mắng chửi thậm tệ, và đặc biệt còn kinh khủng hơn những lần giận trước đây.

Điều duy nhất khiến cô được an ủi là dạo này thiếu gia không bận lắm. Ngày nào anh cũng về nhà ăn cơm, có khi cả buổi trưa cũng về, lúc nào cũng quần lầy vớ. Hai người cứ riu rít như vậy khiến nhiều lúc người già như cô cũng thấy đỏ cả mặt.

Lại nói đến thiếu phu nhân, dạo này cũng có những hành động rất kỳ quặc. Bình thường thiếu phu nhân hay có thói quen ăn cơm xong là ngủ trưa, nhưng lần này không biết kiếm đâu được một loạt đĩa CD, ngày nào cũng đứng trước vô tuyến làm rất nhiều động tác kì quái.

Có lần cô Phương tò mò hỏi thiếu phu nhân, nhưng thiếu phu nhân chỉ lướt qua ngực cô nhú mày cười đáp: “Cô Phương, cô không phải tập đâu, của cô thế là quá đủ dùng rồi!”

42. Chương 42: Có Hạnh Phúc Không?

Thượng Linh ngủ gà ngủ gật trên đường ra sân bay. Trong chiếc Bentley Limousine, ông Diệp Minh đang ngồi đối diện rồi mất ngủ từ giờ báo, chau mày nhìn cô.

Thượng Linh ngáp xong quay lại liếc ông Diệp một cái. Ông muốn gì mà nhìn cô với vẻ bất mãn như thế chứ? Con trai ông chỉ đi Singapore có một tuần, nếu ông không nỡ thì cứ việc theo thôi, chứ lười cô làm gì? Cô mới thăm đây, vì không chịu đi công tác cùng CEO đại nhân, tối qua bị anh hành cho cả đêm, gần sáng mới chợp mắt được một hai tiếng đồng hồ. Bây giờ lại còn vội vàng vàng ra sân bay tiễn anh, người đáng thương phải là cô chứ!

Thượng Linh chống cằm liếc ngang, anh mặc quần áo tươm tất, giày da bóng lộn, tinh thần thoải mái, đang xem tài liệu trong laptop. Đúng là không công bằng, đáng lẽ anh phải mệt hơn cô mới phải, thật là vô lí.

Ánh ban mai rọi qua cửa xe, phản chiếu trên khuôn mặt trắng bóc hoàn hảo của anh, càng tôn lên vẻ mịn màng trên làn da, gương mặt tuyệt đẹp làm mê hoặc lòng người. Sao anh lại đẹp trai đến thế cơ chứ? Liệu có phải là sai lầm khi để anh đi công tác nước ngoài một mình hay không?

Đúng lúc đang ngẩn người ra nhìn, vai Thượng Linh đã bị anh nắm chặt, anh kéo cô ôm vào lòng, đôi môi mỏng hơi lạnh ghé sát bên tai: “Đang nhìn gì vậy?”

Hơi thở nóng ấm cùng với những lời thì thầm bên tai vô cùng cảm dỗ.

“Sao anh biết em đang nhìn anh, đồ bảnh chọe!” Cô nhéo anh một cái, anh đã cắn ngay vào tai cô, cơ thể cô run rẩy khẽ “a” lên một tiếng.

Diệp Minh đang ngồi đối diện thấy vậy càng cau mày hơn. Nhưng “mỹ nhân” cứ như không biết gì, về về cầm Thượng Linh rồi khẽ vuốt ve khóe miệng cô: “Tối qua đã làm em mệt sao?”

“...” Đại ca, cha anh đang ngồi ngay cạnh đây!

“Ai bảo em không ngoan cơ, bắt anh đi nước ngoài một mình, nên phạt em là đúng rồi!” Anh nói xong lại cắn nhẹ lên khóe miệng cô.

“...” Thượng Linh thừa biết là anh cố ý. A Thối chết tiệt!

Hai người âm ỉ cả quãng đường đến sân bay, làm Diệp Minh vô cùng khó chịu. Tiễn anh qua cổng kiểm tra anh nhìn sân bay, lúc đó cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“Anh mau vào đi, thượng lộ bình an nhé!” Thượng Linh ra sức vẫy tay, mong ngóng anh sớm lên máy bay để cô được tự do một tuần. Ngày kia là sinh nhật Mẹ Mẽ, cô sẽ bay về thành phố S đón sinh nhật cùng cô ấy. Đây cũng chính là lí do khiến Diệp Thối không vui, vì thế mà hành cô cả đêm qua.

Thấy bộ dạng chỉ mong sao anh mau đi đi của cô, anh lại thấy không vui chút nào, chau mày hỏi: “Chỉ vậy thôi sao?”

“Vậy phải thế nào?” Thấy Diệp Thổ nhìn mình chằm chằm không nói lời nào, Thượng Linh ngao ngán nhìn xung quanh bao người qua lại, chằm chằm kiễng chân hôn nhẹ lên má anh. Khi đôi môi rời khỏi má anh, anh đột nhiên giơ tay ôm chặt cô.

Anh hôn lên môi Thượng Linh, đôi môi thoảng hương bạc hà dịu dàng quấn lấy môi cô. Một tay ôm thật chặt, một tay đỡ sau gáy cô, hôn thật sâu không màng gì tới tất cả mọi việc xung quanh.

Những người có mặt tại sân bay đều kinh ngạc trước màn tình cảm nồng cháy này. Hôm nay Diệp Minh cũng phải đến thành phố H, có lẽ đã sớm dự liệu trước được cảnh tượng này nên đã qua tổ kiểm tra an ninh từ trước. Thượng Linh định đẩy anh ra, nhưng thoáng thấy vầng trán anh nhăn lại nên mặc kệ, nín chặt vai anh, để anh hôn.

Diệp Thổ hôn cô rất lâu, rất sâu, hoàn toàn không để ý đến những tiếng thì thầm, chỉ tỏ xung quanh. Anh cắn nhẹ môi cô nói khẽ trong tiếng thở gấp: “Một mình về thành phố S, nhớ phải cẩn thận đấy!”

“Uhm...” Thượng Linh mơ hồ trả lời.

“Anh sẽ gọi cho em. Anh để chìa khóa chung cư ở ngăn kéo trong phòng, chìa khóa xe để trên bàn trong chung cư. Nếu muốn tiếp đón bạn bè cứ mời đến chung cư, em tự quyết định lấy!” Đầu ngón tay lưu luyến vuốt ve má Thượng Linh, môi anh lướt trên trán rồi dừng lại hôn tóc cô.

Hơi thở anh dịu lại, một lát sau mới lên tiếng: “Phải nhớ anh đấy!”

Thượng Linh lại khẽ “uhm” một tiếng đồng ý, Diệp Thổ thở dài, buông cô ra bước vào cổng kiểm tra an ninh sân bay. Thực ra điều anh muốn nói là, cô sẽ nhớ anh chứ? Cuối cùng lại biến thành câu mệnh lệnh. Nhất định phải nhớ anh, tuyệt đối không cho phép cô có bất kì đáp án nào khác.

Ánh đèn trong quán bar mờ mờ ảo ảo, tiếng nhạc du dương cũng không ồn ào lắm. Tuy cuối cùng vẫn bị Mễ Mễ kéo đến bằng được, nhưng Thượng Linh vẫn không thấy thoải mái.

“Không phải chứ? Làm gì có ai kết hôn rồi là không được phép đến quán bar nữa!”

“Tuy anh ấy không nói rõ ràng ra như thế. Nhưng cậu cũng biết anh ấy mà tức giận là thế nào cũng vui buồn thất thường sáng nắng chiều mưa rồi mà...”

“Cậu đừng có nói nhảm nữa, mình đã hẹn với mọi người hết cả rồi! Ai muốn đến chung cư của cậu chứ, có cái quái gì hay đâu!”

Thượng Linh nhụt chí, dường như sau khi kết hôn cô được Diệp Thổ dạy bảo nên quá “ngoan” rồi, chỉ đi bar thôi mà cũng phải suy nghĩ lâu như vậy, liệu có phải cô già rồi hay không?

Mễ Mễ cứ kiên quyết đòi làm sinh nhật thật tung bừng cũng có cái lí của nó. Khúc gỗ A Ảnh tưởng Mễ Mễ và Âu Lạc Tư yêu nhau thật, không những mặc kệ không theo đuổi, mà còn không thèm nghe điện thoại của cô.

“Bọn cậu lắm chuyện quá!” Đã hơn một năm rồi vậy mà vẫn chưa yêu nhau.

“Đừng nhắc đến nữa, uống nào!” Mễ Mễ đập bàn, uống cạn cả chai luôn.

Trong đám bạn bè Mễ Mễ mời đến dự còn có cả Hoa Ninh, cậu cười gượng gạo khi thấy cô, rõ ràng vẫn chưa nguôi vết thương lòng. Thượng Linh vẫn ghi nhớ bài học lần trước, nên chỉ chào hỏi xã giao, không chuyện trò gì với Hoa Ninh, về xa cách của Thượng Linh càng khiến Hoa Ninh thêm buồn lòng.

Khi mọi người đang nâng cốc chúc mừng, đột nhiên tiếng thủy tinh vỡ vụn liên tiếp vang lên từ phòng bên cạnh. Thượng Linh cũng thò đầu ra ngoài ngó nhìn theo mọi người. Một cô gái vóc dáng cao ráo đi từ phòng bên cạnh ra, nhưng lại bị người đàn ông đi phía sau túm lại.

Khi cô gái quay đầu, mọi người đều sáng mắt lên, không chỉ con trai, mà cả con gái cũng ngẩn người ra. Đây là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp. Các đường nét trên gương mặt dịu dàng tuyệt đẹp, mái tóc

xoăn dài, chiều cao gần 1m70, thân hình hoàn hảo, khí chất sang trọng quý phái, chỉ cần quay đầu ngược nhìn là khiến người khác hồn xiêu phách lạc.

Hình như người đàn ông kia bị đá, chửi đổng túm lấy cánh tay cô gái quyết không chịu buông.

Cô gái khá nhẫn nại nhưng người đàn ông thì vô cùng lăm le, càng lúc càng chửi những câu khó nghe hơn. Cô gái với chiếc cốc trên bàn, định hất nước vào mặt người đàn ông nhưng không ngờ có người còn nhanh hơn cô.

Cả một chai rượu vang dội từ đầu người đàn ông xuống dưới, chất lỏng màu đỏ làm quần áo anh ta ướt nhẹp. Tất cả đều thất thần, người vừa đổ rượu trên đầu tên đàn ông ném chai rượu lên sô pha, phải tay chửi một câu: “Đồ biến thái!”

Con người ghê gớm ấy... là Mễ Mễ! Thượng Linh lo lắng, vội chạy lên kéo Mễ Mễ lại.

Người đàn ông đã hoàn hồn, hung tợn nhìn Mễ Mễ, vừa nhìn đã biết ánh mắt ấy chẳng tử tế gì. Khi nhìn xung quanh thấy mấy người đàn ông cao to lực lưỡng đang tiến lại gần, cô gái tuyệt đẹp khẽ lăm bầm mấy tiếng: “Hồng rồi!” Cô không kịp giải thích, chỉ nói một câu: “Chạy mau!”, rồi kéo mọi người chạy ra phía cửa.

Thượng Linh phản ứng khá nhanh, lúc bị kéo đi vẫn còn kịp ném ví cho Hoa Ninh, vội nói mấy tiếng: “Thanh toán nhé!”

Cô gái chạy rất nhanh, kéo mọi người ra khỏi quán bar, trốn ra sau bồn hoa đối diện với quán. Đợi khi mấy người đàn ông đối diện đã đi khuất mới quay lại nhìn mấy người nói: “Cảm ơn!”

“Người phải xin lỗi là chúng tôi. Bạn tôi tâm trạng không được tốt, uống hơi say.” Thượng Linh đỡ Mễ Mễ, nhìn ở khoảng cách gần, gương mặt cô gái càng hoàn hảo thoát tục hơn. Không biết tại sao khi nhìn gương mặt ấy, Thượng Linh bỗng nhớ đến Diệp Thố. Đều là những người đẹp cùng đẳng cấp với nhau.

“Dù thế nào, tối nay cũng cảm ơn mọi người nhiều, tôi tên là Mã U.”

Không đợi Thượng Linh tự giới thiệu tên tuổi, cô gái đã nhìn về phía quán bar cười đáp: “Ồ, anh chàng người yêu đẹp trai của cô đến rồi kìa! Tối nay cứ thế này nhé, bye!”

Thượng Linh chưa kịp lên tiếng, người đẹp đã vẫy tay chào tạm biệt, ung dung bước đi.

Hoa Ninh trả ví tiền lại cho Thượng Linh, nhìn Mễ Mễ chậm rãi đáp: “Chị ấy say rồi, để em đưa hai người về.”

“Không sao đâu, chị lái xe đến mà.”

“Chị vừa rồi cũng uống một ít rượu, cứ để em đưa hai người về đi!” Hoa Ninh không đợi Thượng Linh nói gì đã đỡ lấy Mễ Mễ từ tay cô, bước về phía bãi đỗ xe. Thượng Linh không biết phải làm sao, đành phải đi theo Hoa Ninh.

Tối nay cũng may có Hoa Ninh, chứ không với cái tính cứ uống rượu say là lại quấy phá của Mễ Mễ, có lẽ Thượng Linh cũng không thể nào đỡ cô nàng về được chung cư.

“Phòng ốc đẹp quá, xem ra cuộc sống của chị rất ổn.” Trước khi về, Hoa Ninh dừng lại ngắm nhìn cây piano đặt trước cửa sổ sát sàn: “Em đã từng nghĩ nếu hai chúng ta có cơ hội ở bên nhau, em cũng sẽ mua một cây đàn như thế này đặt trong nhà...”

Thấy Thượng Linh không lên tiếng, Hoa Ninh cười nói tiếp: “Chị à! Chúng ta vẫn là bạn phải không, với tư cách là bạn bè thì tối nay chị quá lạnh nhạt với em đấy!”

Cô lặng lẽ nhìn Hoa Ninh một lát, mỉm cười nói: “Vậy có cần chị tiễn người bạn này xuống dưới không?”

“Bạn bè không phải khách sáo với nhau, lần sau có cơ hội chị mời em đi ăn nhé, em về đây!” Hoa Ninh mở cửa ra, nói tiếp: “Chị à, chị phải hạnh phúc đấy!”

Phải hạnh phúc? Ba tiếng ấy làm Thượng Linh ngỡ ngàng rất nhiều ngày. Không cần phải lo lắng về đời sống vật chất, không có áp lực kinh tế. Anh đối xử với cô rất tốt (tuy có khi tính tình hơi kì quái một chút), cô cũng cố gắng đối xử tốt với anh. Như vậy chẳng phải đã đủ rồi sao?

Sau khi về thành phố B, điện thoại Thượng Linh mấy ngày liền không có cuộc gọi nào cả.

Có lẽ Diệp Thổ rất bận. Nhưng anh không gọi về cũng tốt, cô có thể yên tĩnh suy ngẫm một vài điều, nhưng cuối cùng cũng chẳng đúc rút được kết luận nào. Mấy ngày nay, ông Diệp cũng chẳng về nhà, nghe cô giúp việc và bác lái xe nói, hình như lão gia còn phải đến thành phố S có việc gì đó, chắc chắn sẽ về nhà cùng ngày với thiếu gia.

Lúc này, Thượng Linh hoàn toàn không ngờ Diệp Minh lại đưa một người cô quen từ thành phố S về nhà. Diệp Thổ bay chuyến sáng, cô đặt đồng hồ để dậy sớm đi đón anh, nhưng lại ngủ quá giấc, lúc cô vội vàng chạy xuống cầu thang, anh đã về đến cổng.

“Nhanh vậy sao? Chuyến bay của anh mười giờ mới đến phải không?” Bây giờ mới có chín giờ, lẽ nào anh nhảy dù từ máy bay về?

Anh đặt hành lí xuống, bình thản nhìn cô: “Anh đổi vé sang chuyến bay sớm hơn.”

Ánh mắt ấy, thái độ ấy, Thượng Linh đã rất có kinh nghiệm cho những tình huống như thế này, nên ngay lập tức nhận ra có chuyện bất thường, quyết định hỏi thẳng anh: “Anh lại làm sao vậy?”

Ai ngờ không hỏi còn đỡ, vừa hỏi xong mặt anh lại càng tệ hơn: “Anh hơi mệt, lên tầng nghỉ một lát, đừng để ai làm ồn.” Anh nói xong lướt qua cô rồi đi thẳng lên tầng. Thượng Linh nhìn bóng dáng thanh mảnh bước đi, trong lòng thấy vô cùng kì lạ.

Diệp Thổ ngủ từ sáng đến chiều. Để không đánh thức anh, Thượng Linh không dám vào phòng, ngồi đọc sách trong nhà kính trồng hoa từ sáng.

Khoảng ba, bốn giờ chiều, nghe tiếng bước chân chạy rất nhanh về phía cửa lớn của cô Phương, Thượng Linh đoán chắc Diệp Minh đã về. Cô bước ra phòng khách, đang suy nghĩ xem có nên gọi Diệp Thổ dậy không thì anh đã thay xong bộ quần áo màu trắng mặc ở nhà đi từ trên tầng xuống.

“Anh ngủ ngon chứ!” Cô chủ động niềm nở.

Anh hơi nhúm mày: “Em ở dưới tầng từ lúc ấy đến giờ sao?”

“Vâng, em không đến làm phiền anh mà!”

Sắc mặt anh chẳng hề nhẹ nhõm đi chút nào: “Anh nói là đừng để người khác làm ồn, làm anh thức, em ở dưới làm gì?”

Cô ngơ ngác nhìn anh, ném sách lên sofa: “Sao vậy, anh cố vạch lá tìm sâu sao?”

Ánh mắt anh rất tức giận, đang định tiến lên túm lấy cô, bỗng một giọng nữ vui vẻ ôm tai vọng từ cửa vào: “Thố!”

43. Chương 43: Người Phụ Nữ Đó Là Ai?

Bầu không khí bên bàn ăn nhà họ Diệp vô cùng kì lạ. Ba người đang vui vẻ chuyện trò, chỉ có một người lặng lẽ ăn cơm.

Nguyên nhân Thượng Linh lặng lẽ ăn không phải vì một tiếng “Thố” đầy thân mật của người phụ nữ ngồi đối diện. Cũng chẳng phải nội dung cuộc nói chuyện giữa Diệp “mỹ nhân” và người kia, mà vị khách cha Diệp Thổ đưa về từ thành phố S thật trùng hợp lại chính là cô gái tuyệt đẹp mọi người gặp hôm sinh nhật Mễ Mễ tại quán bar - Mã U.

Quầy phá trong bar đến tận nửa đêm, ra tay cứu mỹ nhân, hại mình suýt chút nữa cũng bị dính líu vào. Lại còn bị hiểu nhầm Hoa Ninh chính là bạn trai cô...

Tuy nói cho cùng, những chuyện này cũng chẳng có gì to tát, nhưng nguy một nỗi tối đó cô nói với Diệp Thổ cô đến quán Karaoke đón sinh nhật cùng Mễ Mễ. Những lời này vốn chẳng có chút sơ hở nào, cô làm sao có thể ngờ được, đương sự lại quen Diệp Thổ chứ.

Không những quen mà dường như còn rất thân thiết nữa. Trước lúc ăn cơm, Diệp Minh dặn dò cô Phương thu dọn phòng nghỉ cho khách, rõ ràng có ý định mời Mã U ở lại. Thế này chẳng khác gì quả bom hẹn giờ bên cạnh mình.

Thượng Linh cúi đầu ăn cơm, hoàn toàn không để ý đến việc Diệp Thố đang sa sầm nhìn bộ dạng lơ lửng trên chín tầng mây của cô.

Cuối cùng Mã U là người phát hiện ra: “Thố, làm sao vậy?”

Biết Mã U đang nhìn mình, Thượng Linh càng cúi thấp hơn, trong lòng bắt đầu niệm thần chú: “Cô không thấy tôi, không thấy tôi!”

Đáng tiếc là những lời cầu khẩn chẳng bao giờ được ứng nghiệm.

“Cô là Thượng Linh phải không? Tôi đã nghe tên cô từ lâu, không ngờ hôm đó lại gặp cô trong lúc như vậy. Cô... không khỏe sao? Nếu không khỏe, cứ đi nghỉ trước, không cần phải tiếp tôi đâu.”

Bị phát hiện rồi! Thượng Linh lo lắng, chỉ còn cách ngước đầu lên, cười đáp: “Đâu có, ha ha!”

“Hôm đó?” Diệp Thố lườm cô: “Hôm nào?”

Thượng Linh giả vờ không nghe thấy, gấp miếng thịt gà bỏ vào bát Mã U: “Cô ăn nhiều vào, ngon lắm đấy!”

Gương mặt Diệp “mỹ nhân” lại càng nặng nề hơn: “Anh đang hỏi em?”

Thượng Linh ra vẻ ngây thơ vô tội đáp: “Anh hỏi gì cơ?”

“Thượng Linh!” Anh đặt đĩa xuống, vẻ tức giận âm ỉ trong đôi mắt.

“Sao vậy ạ?” Cô quay lại nhìn anh.

Sau một hồi bốn mắt nhìn nhau, anh bỗng nhếch mép cười. Nụ cười chói lóa nhưng lại lạnh lùng đầy ma quỷ. Anh đang nắm chặt cổ tay cô, nói một câu “xin lỗi” với hai người còn lại rồi kéo Thượng Linh lên tầng. Anh ném cô lên sofa, khóa trái cửa lại.

“Hôm đi, lúc ở sân bay anh đã nói gì với em?” Anh ngồi lên tràng kỷ trước sofa, vắt chéo chân, khoanh tay lại, dáng vẻ giống hệt như đang thẩm vấn.

“Tùy ý em sử dụng chung cư? Có thể đưa bạn bè về?”

Anh không nói gì.

“Một mình về thành phố S phải cẩn thận?”

Anh vẫn không nói gì.

Cô lại nghĩ thêm: “Anh bảo em phải nhớ anh?”

“Tốt lắm! Em không quên, nếu đã không quên, vậy tại sao cả tuần nay không thèm gọi cho anh lấy một lần!” Đôi đồng tử màu đen càng lúc càng sâu hơn, nặng nề hơn.

Thượng Linh bị quát ngẩn người ra: “Anh tức cái gì? Đợi đã. Không phải vì chuyện này mà anh mặt nặng mày nhẹ với em từ lúc về nhà đến giờ đấy chứ?” Anh không nói, cô biết mình đã đoán đúng: “Anh đúng là, em không gọi anh thì anh có thể gọi cho em cơ mà. Với lại, hôm nay em định đến sân bay đón anh, chỉ có điều anh về nhà sớm hơn dự định thôi!”

“Em có biết tại sao anh về nhà sớm hay không?” Diệp Thố đi công tác bảy tám ngày, ngày nào cũng chỉ nghĩ đến việc làm sao xử lý công việc nhanh nhất để về nước, thậm chí còn đổi vé máy bay sang chuyến sớm hơn, chỉ mong mỗi được gặp cô. Còn cô chẳng hề chủ động gọi cho anh lấy một cuộc. Mấy ngày ấy anh cố gắng chịu đựng không gọi cho cô, vẫn luôn hi vọng sẽ được cô gọi, thế nhưng chẳng hề có một cuộc gọi nào cả.

“Về sớm để... ngủ?” Thượng Linh cầm lọ tóc nói.

Anh nắm chặt bàn tay, cố gắng lắm mới không tức giận ném cô lên giường: “Có phải em chỉ mong anh ở lại Singapore một tháng không?”

Thượng Linh nghĩ thầm: Đại ca, anh vừa về đã hành hạ người khác thế này, nếu có thể đúng là em mong anh ở lại Singapore một tháng thật.

Thượng Linh không lên tiếng, nhưng anh biết cô đang nghĩ gì khi bắt gặp ánh mắt đó.

Diệp Thổ từ từ đứng lên: “Tối nay em ngủ trước đi, anh còn nhiều việc phải làm, tối nay anh ngủ trong phòng sách.”

Thượng Linh trơ mắt nhìn anh bước đi, không biết phải làm sao. Ngủ cái gì chứ? Cô còn chưa ăn xong cơm.

Cùng lúc đó, tại phòng ăn, không khí dần vắng vẻ khi chỉ còn lại hai người trên bàn ăn.

“Thấy thế nào?” Diệp Minh từ từ lên tiếng.

“Cô ấy rất đáng yêu. Cháu chưa bao giờ thấy Thổ như vậy cả.”

“Đã quyết định chưa?”

“Bác Diệp, bác nghĩ giờ đang quyết định xem buổi tối ăn gì sao?” Mã U cười buồn, gương mặt dịu dàng như đóa hoa nở giữa mùa hè, xinh đẹp rung động lòng người: “Đây là chuyện lớn, bác để cháu suy nghĩ lại đã. Bác cũng biết, cháu không thể nào để cậu ấy bị tổn thương được.”

“Không lâu nữa cháu sẽ hiểu thôi! Đôi khi, tổn thương lại là tốt cho nó.” Diệp Minh cười buồn bã.

Chiến tranh lạnh lần thứ hai từ khi kết hôn dường như còn nghiêm trọng hơn lần trước. Trước đó, tuy lạnh lùng nhưng ít nhất anh cũng không ngủ trong phòng sách. Còn lần này, anh ngủ ở đó đã hai ngày liền.

Thượng Linh nằm trên giường rất lâu mới lê lét bò dậy, khi xuống tầng cô nhận ra Diệp Thổ vẫn chưa đến khách sạn. Hôm qua, anh đưa Mã U đi thăm thú các địa danh ở thành phố B như Mã U muốn.

Hôm nay, hai người đó ngồi trong phòng khách nói chuyện. Lúc trước Thượng Linh chỉ lo lắng chuyện ở quán bar nên không để ý, bây giờ cô mới nhận ra, mối quan hệ của hai người không chỉ ở mức bình thường, mà dường như đã thân quen từ rất lâu.

Nhìn gương mặt trắng tuyết đẹp ấy, Thượng Linh không tưởng tượng được thực ra người phụ nữ ấy đã ba mươi ba tuổi.

Cô biết được điều này khi vào phòng khách tìm Mã U hôm Mã U vừa đến nhà họ Diệp. Cô định kết thân, rồi giải thích chuyện ở quán bar, hy vọng cuối cùng Mã U sẽ không hé răng một lời nào về chuyện hôm ấy.

Nhưng lời nói chuyện chưa đầy năm phút, Diệp Thổ đã xuất hiện. Anh dường như rất tức giận khi thấy cô ở đó, chẳng bao lâu sau liền tổng cổ đuổi cô đi. Nếu không biết Mã U lớn hơn anh ba tuổi, chắc chắn cảnh tượng đó sẽ khiến người khác vô cùng nghi ngờ, dường như anh rất sợ hãi khi nhìn thấy cô và Mã U ở cùng nhau.

Trên ghế sofa dưới tầng, không biết Mã U nói câu gì mà từ xưa đến nay Diệp Thổ vốn lạnh lùng giờ lại đỏ cả mặt, cô còn tưởng mình đã nhìn nhầm.

Trong ấn tượng của Thượng Linh, trước mặt tất cả những người phụ nữ khác, Diệp Thổ luôn lạnh lùng xa cách, không nói nhiều, cười lại càng ít hơn. Vì vậy những lời giữa anh và cup D đợt trước đã làm cô khó chịu.

Thái độ của anh với Mã U khác hoàn toàn so với những người phụ nữ khác. Tại sao cô ta lại đặc biệt với anh như vậy? Cô ta là ai? Thượng Linh buồn rầu.

Tuy nhiên, sự buồn rầu của Thượng Linh không chỉ dừng lại ở đó. Có một tối, Diệp Thổ vẫn chưa về phòng, Thượng Linh nằm mãi không ngủ được liền leo xuống giường đi vào phòng sách nhưng nhận ra không có ai trong đó. Cô đi xuống tầng, thấy đèn trong nhà kính trông hoa vẫn sáng.

Trên chiếc bàn tròn giữa những khóm hoa đặt một chai rượu vang đã mở, hai người cầm ly trong tay, ngồi nói chuyện phiếm ở đó.

Lại nói chuyện, nửa đêm canh ba, có nhiều chuyện để nói đến thế sao? Thượng Linh lặng lẽ đi qua, thấy hai người hình như đang làm bài test. Mã U hỏi, Diệp Thố trả lời, tiếng cười khê của cả hai liên tục vọng đến.

Một lát sau, tiếng cười tan biến. Thượng Linh tập trung nhìn, thấy Mã U từ từ đứng dậy bước đến sau lưng Diệp Thố, đặt hai tay lên vai anh, dường như khê thở dài nói: “Thố, cậu vẫn như vậy, bao nhiêu năm rồi chẳng thay đổi gì cả.”

“Phải thay đổi mới được sao?”

“Người khác có thể không sao, nhưng cậu...”

“Em không muốn thay đổi!”

“Cái tính này của cậu đúng là làm người khác khốn khổ nhất.” Mã U ngừng lại một lát, ánh mắt khê lướt qua bức tường kính, như vừa phát hiện ra điều gì đó, đột nhiên cười: “Nhưng đây chính là điểm cuốn hút nhất của Thố nhà chúng ta.”

Thượng Linh tức giận đến xem chút nữa thì hộc máu. Rốt cuộc người phụ nữ này là ai? Sao lại dám nói “Thố nhà chúng ta”? Thượng công chúa luống cuống, muốn chạy đến đá bay người phụ nữ này đi, nhưng cô và Diệp Thố đang chiến tranh lạnh, giờ mà chạy ra chẳng khác nào tuyên bố với họ: “Tôi vừa nghe trộm hai người nói chuyện”, như thế thì mất mặt quá.

Thượng Linh lặng lẽ hừm một tiếng, quay đầu lên tầng. Trong nhà kính trồng hoa, Mã U nhìn lên bức tường kính, ánh mắt như đang cười, nói với Diệp Thố: “Muộn rồi, cậu lên tầng nghỉ đi! Nhớ lấy lời chị nói, không được phép quá chiều chuộng phụ nữ, chiều chuộng quá sẽ thành hư, người phải chịu khổ sẽ là cậu đấy!”

Diệp Thố từ từ đứng dậy, gương mặt nhìn nghiêng với những đường nét vô cùng hoàn hảo: “Những điều này em biết từ rất lâu rồi! Nhưng nếu không chiều, lại còn khó giữ hơn.”

“Ai bảo thế?” Mã U lắc đầu: “Cậu đã thử bao giờ đâu mà biết?”

Ánh mắt Diệp Thố như u tối hơn. Rất lâu sau anh mới lên tiếng: “Vì quá quan trọng nên không tài nào thử nổi.”

Mã U không nói gì nữa, đứng trong nhà kính lặng lẽ nhìn anh bước lên tầng.

Tiếng mở cửa vọng đến, Thượng Linh từ trong tấm chăn mỏng ngẩng đầu lên, bật đèn đầu giường. Diệp Thố đứng bên cạnh trong ánh đèn mờ mờ, đôi đồng tử màu đen tuyệt đẹp lặng lẽ nhìn cô.

Thượng Linh ngồi dậy, trong lòng rất tức giận nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng như thường: “Hình như anh và Mã U nói chuyện có vẻ hợp nhỉ?”

Anh hơi nhú mào: “Sao lại hỏi thế?”

“Không có gì, chỉ là cảm giác thôi mà.” Cô ngừng lại một lát, lên tiếng hỏi tiếp: “Trước đây quan hệ giữa hai người là thế nào?”

Giây phút anh trầm lặng không nói, cô dường như nắm bắt được sự lạ thường lướt qua mắt anh. Cuối cùng anh vẫn lên tiếng: “Chẳng có quan hệ gì cả.”

Anh đang lừa cô. Thượng Linh ôm gối, cuộn tấm chăn mỏng lại, bước xuống giường.

“Em làm gì vậy?” Anh kéo tay cô lại.

“Nhường giường cho anh, tối nay em ngủ ngoài sofa...” Vẫn chưa nói xong, cô đã bị nhắc bồng đặt lên giường.

Hơi thở nóng ẩm ngay dưới cổ cô, bàn tay anh đã lần dưới lớp áo ngủ: “Không hề nhớ anh chút nào thật sao?” Giọng anh hơi khàn, có phần lo lắng và nôn nóng khác với bình thường, tuy cử động rất mạnh nhưng không quá quyết liệt.

Nghĩ đến chuyện trong nhà kính cùng sự lạ thường trong mắt anh vừa rồi, Thượng Linh chẳng có chút hứng thú nào với chuyện ân ái cả, cô khê đẩy anh ra: “Có gì mà nhớ, chẳng phải giờ anh đã về rồi sao?” Cô bước xuống giường, ôm đồ vào phòng sinh hoạt chung.

Thượng Linh đóng cửa phòng ngủ, lần đầu tiên Diệp Thổ không hề đuổi theo cô. Cô thở dài, ôm chăn lên sô pha nằm.

Trên hành lang, Mã U lặng lẽ đứng ngoài cửa khẽ thở dài. Một lúc sau, cô lắc đầu, gõ cửa phòng sách của Diệp Minh.

Hôm sau, Diệp Thổ đến khách sạn làm việc. Mã U tiễn anh ra đến cửa lớn, cảnh tượng đó trông Mã U giống nữ chủ nhân hơn là Thượng Linh.

Thượng Linh tựa người trước lan can màu đen trên ban công tầng hai, lặng lẽ nhìn xuống dưới. Lúc tỉnh dậy vào buổi sáng, cô nhận ra mình đã nằm trên giường, rõ ràng anh không nhớ nào để cô ngủ trên sô pha. Nếu đã quan tâm cô đến mức ấy, tại sao luôn mặt nặng mày nhẹ với cô vô cớ như vậy... nhất là sau khi kết hôn.

“Dù em rất muốn vui vẻ sống bên anh, nhưng xem ra giữa hai chúng ta có một vài vấn đề thật!” Thượng Linh khẽ nói với chính mình.

44. Chương 44: Người Yêu Cũ?

Thượng Linh hoàn toàn không hề bất ngờ khi Mã U chủ động mời cô ra ngoài dạo phố. Nếu như thân thể của Mã U đứng như những gì cô dự đoán, vậy thì điều gì phải đến sớm muộn sẽ đến thôi.

Song cả ngày đi dạo, ăn cơm trưa, mua sắm và uống trà, Mã U không hề nói gì đến chuyện quá khứ. Nếu gác bỏ lập trường cá nhân sang một bên, có thể nói Mã U là một người phụ nữ rất quyến rũ. Thứ cô có không chỉ là thân hình và gương mặt đầy mê hoặc.

Tính cách cô cởi mở, thẳng thắn, thích những điều mới mẻ, không ra vẻ, cũng không hề phách lối. Từ những đồ ăn mấy tệ trên vỉa hè cho đến cốc trà chiều mấy trăm tệ cô đều vô cùng vui vẻ chấp nhận.

Nhìn gương mặt tuyệt đẹp lúc dịu dàng sâu sắc, lúc tươi tắn rực rỡ, đến Thượng Linh cũng không khỏi than thở trong lòng. Nếu cô là đàn ông, chắc chắn cũng sẽ yêu Mã U mất, người phụ nữ này thật quá tuyệt vời.

Lúc sắp tối, Thượng Linh quay lại sau khi vào nhà vệ sinh, thấy Mã U đang nói chuyện điện thoại. Thần thái và giọng nói vô cùng dịu dàng, gương mặt cô như phản phát vẻ lưu luyến trong ánh hoàng hôn vàng vọt chiếu vào từ cửa kính.

Thượng Linh bước đến gần, chỉ nghe thấy câu cuối cùng: “Vậy lát nữa gặp nhé, Thổ!”

Mã U đặt điện thoại xuống, quay đầu sang Thượng Linh, ánh mắt không hề lăm lét chút nào: “Thổ vừa xong việc rồi, cũng sắp xếp xong xuôi bữa tối nay rồi!”

Thượng Linh hơi nhíu mày. Bình thường trong trường hợp này, người khác sẽ gọi là “chồng cô”, nhưng đối với Mã U, Diệp Thổ vẫn là một cá thể riêng lẻ. Chỉ là một người đàn ông mà Mã U quen biết, chứ không phải là chồng của Thượng Linh.

Thượng Linh nhìn Mã U khẽ cười, nhưng trong lòng không thoải mái chút nào.

Ba người ăn tối tại một nhà hàng vô cùng nổi tiếng tại thành phố B, đây cũng là lần đầu tiên Thượng Linh đến nơi này. Bà chủ nhà hàng biết Diệp Thổ, nói chuyện với anh suốt lúc dẫn đường cho ba người. Thái độ anh rất hồ hởi, giống như đang suy tư cho đến khi bà chủ nói xong câu gì đó, mỉm cười nhìn Mã U đi phía sau, anh mới khẽ lắc đầu.

Thượng Linh bất giác ưỡn ngực lên. Tuy không nghe thấy gì, nhưng rất dễ đoán ra, thấy Mã U đi sát ngay sau Diệp Thổ, bà chủ tưởng cô chính là bạn gái anh. Trong mắt người ngoài, anh và Mã U trông giống như một đôi hơn sao?

“Em muốn ăn gì?” Anh ngồi lại gần lúc Thượng Linh đang nghịch vợ vắn bát đĩa trên bàn, mùi hương bạc hà dịu nhẹ khuấy động trái tim cô.

Thượng Linh quay đầu lại, bắt gặp ngay ánh mắt tuyệt đẹp đang chăm chú nhìn mình, nói bừa: “Em chưa đến đây bao giờ, tùy anh gọi thôi, ăn được là được!”

Phía đối diện, Mã U cười hì hì một tiếng: “Cô dễ nuôi thật đấy! Để tôi gọi món trước vậy.” Cười xong, Mã U gọi bà chủ đến, vô cùng thành thạo gọi mấy món.

Thấy Diệp Thổ đang nhìn mình, Mã U mỉm cười nói tiếp: “Sao, không ngờ tôi vẫn nhớ rõ sở thích của cậu phải không?”

Thượng Linh chống cằm tiếp tục nghịch bát đũa. Trong lòng thầm nghĩ, tiếp tục đi, nhiệt tình nữa vào, thậm chí nữa vào, cô sẽ vỗ tay cho hai người.

Sau bữa tối, ba người đến một quán bar lãng mạn theo gợi ý của Mã U. Quán bar bật nhạc blue nhẹ nhàng, bầu không khí rất thoải mái dễ chịu.

Hai người nói chuyện về nhiều lĩnh vực, đều là những chuyện Thượng Linh chưa bao giờ quan tâm, cũng không hiểu rõ lắm, nhưng lại chẳng hé răng lấy một tiếng đến điều cô muốn nghe nhất - đó là quá khứ. Thượng Linh ngồi một bên lặng lẽ nhìn hai người, thỉnh thoảng Diệp Thổ cũng quay đầu lại nhìn cô, lúc thì gạt những lọn tóc trên trán sang bên cho cô, lúc thì hỏi cô có buồn ngủ hay không.

Anh không nhận ra, nhưng Thượng Linh cảm nhận rất rõ. Mỗi khi anh nhìn cô, đôi mắt Mã U đều bao phủ một màn sương mờ ảo. Rõ ràng là Mã U thích anh, hoặc có thể nói là, vẫn đang thích anh.

Từ đầu đến cuối Mã U không hề nói với Thượng Linh bất kỳ điều gì liên quan đến quá khứ giữa cô và Diệp Thổ, nhưng từng cử động, thần thái đều nói lên cùng một tâm trạng.

Có lần sau bữa cơm, Thượng Linh quyết định không vòng vo nữa, hỏi thẳng Mã U: “Chị và A Thổ, giữa hai người có phải đã từng có gì không?”

Mã U nhìn cô rất lâu, đột nhiên mỉm cười nói: “Sao lại hỏi điều này?”

Đến cả câu trả lời cũng na ná như Diệp Thổ. Cô thở dài: “Tôi không quen với việc là người sau cùng được biết.”

“Cô không phải là người biết sau cùng.” Mã U cười dịu dàng: “... Đã là chuyện của quá khứ rồi, còn nhắc đến làm gì nữa. Đối với hai người, quan trọng là hiện tại cơ mà, phải không?”

Câu trả lời mới khéo léo làm sao. Thượng Linh không thể không thừa nhận, Mã U chính là người thông minh nhất trong số những người phụ nữ cô đã gặp.

Tuy Mã U không hề nói gì, nhưng mấy tiếng “chuyện quá khứ” rõ ràng chứa đựng quá nhiều điều. Phụ nữ là những người rất giỏi tưởng tượng, cứ mập mờ không rõ ràng như vậy, lại càng khơi gợi trí tưởng tượng nhiều hơn.

Mấy ngày sau đó, cô đều chìm đắm trong những tưởng tượng của chính mình. Hai người họ quen biết thế nào, bắt đầu thích nhau ra sao? Anh cũng từng hôn Mã U giống như hôn cô, đã từng ôm cô ấy như ôm cô ư? Anh cũng từng muốn sở hữu cô ấy mãnh liệt như đối với cô sao? Anh nói thích cô ấy, cười với cô ấy ra sao, ngắm nhìn cô ấy thế nào?...

Từ trước đến giờ tuy có rất nhiều người thích Diệp Thổ, nhưng trong mắt anh lại chỉ có mình cô. Khi điều này trở thành lẽ dĩ nhiên, cô ngây thơ tưởng rằng anh chưa từng có ai trong quá khứ.

Người yêu cũ, người anh đã từng thích, từng yêu trước khi có cô. Những chuyện cô không hề biết nhưng đã từng xảy ra trong quá khứ. Quá khứ khi đôi môi anh, cơ thể anh, trái tim anh đã từng thuộc về một người phụ nữ khác... đều khiến cô cay đắng xót xa trong lòng.

Tất cả những điều này, đều là những giây phút mặn nồng không thể chia sẻ được. Cho đến giờ phút này, cô mới thực sự lĩnh hội được điều ấy.

Lúc ăn tối, Diệp Minh nhắc tới buổi hòa nhạc từ thiện VIVS sắp tổ chức. Sau khi dặn dò Diệp Thổ vài câu, ông căn dặn Thượng Linh lần này cùng tham dự, dù gì bây giờ cô và Diệp Thổ đã kết hôn, ít nhiều cũng phải giúp chồng đỡ dần công việc.

Thượng Linh hồn phách đang trên tận chín tầng mây, nên không nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ “vâng” một tiếng đồng ý.

Không ngờ cô vừa gật đầu, Diệp Thổ đã lên tiếng phản đối.

“Việc của khách sạn không cần cô ấy phải động tay vào.” Anh hơi chau mày nhìn cha: “Sẽ có chuyên gia phụ trách buổi hòa nhạc từ thiện, bố không cần phải lo lắng đâu.”

“Đây không phải là lo lắng. Sớm muộn gì vợ con cũng đều phải tham dự chuyện khách sạn, lần này coi như tích lũy kinh nghiệm, để nó cùng phụ giúp vào xem sao.”

“Không cần!”

Anh lạnh lùng từ chối, Thượng Linh nghe thấy bức dọc: “Cũng đúng, em chơi đàn tề như vậy, học vẫn lại không cao, việc quan trọng như vậy tốt nhất là không nên giao cho em.”

Diệp Thổ quay đầu lại nhìn cô, dường như định nói gì nhưng lại không lên tiếng. Việc lần này khiến mối quan hệ vốn đang dịu đi giữa hai người lại quay về điểm xuất phát.

Thượng Linh hiểu lúc này chiến tranh lạnh với Diệp Thổ sẽ là điều thiếu khôn ngoan. Người tình cũ đang ở cùng một mái nhà, cô ta hoàn hảo chu đáo, thấu hiểu lòng người, còn vợ anh lại bướng bỉnh kiêu ngạo, chẳng nhẹ nhàng gì với anh. Trường hợp “tình cũ không rủ cũng đến” vì thế dễ xảy ra nhất.

Nhưng cô khẳng khái không chịu làm hòa, càng không chấp nhận làm những điều mình không thích để giữ trái tim anh.

“Có phải cậu đã yêu anh ấy rồi không?” Mẹ Mẹ hỏi cô trong điện thoại.

“Không phải, mình chỉ muốn đối xử tốt với anh ấy, muốn sống vui vẻ bên nhau thôi!” Thượng Linh trả lời gượng gạo.

“Phụ nữ bao giờ cũng nói một đằng, nghĩ một nẻo. Ngoan nào, nếu cậu thực sự thích anh ấy thì cứ thừa nhận, cũng chẳng phải việc khó khăn quá, dù sao hai người cũng đã kết hôn rồi. Phải cẩn thận, đừng để đại mỹ nhân ấy cướp mất chồng đấy!”

Nói chuyện điện thoại với Mẹ Mẹ xong, Thượng Linh lại càng thấy bức bối hơn. Không phải cô không thể thích anh, nhưng trong tình huống này, quả thực là vô cùng buồn bức.

Cách mấy ngày, Mã U lại rủ Thượng Linh đi dạo phố.

Thượng Linh thấy rất ngạc nhiên, với tư cách là người yêu cũ của Diệp Thổ, cả ngày thấy vợ anh lẽ nào cô ta không thấy khó chịu sao?

Hai người ngồi xuống uống trà trong quán cà phê tại một trung tâm mua sắm. Mã U nói đến buổi hòa nhạc từ thiện do VIVS tổ chức lần này, hình như muốn khuyên cô cùng tham dự. Thượng Linh đã hiểu, thì ra mục đích hôm nay của Mã U là làm thuyết khách giúp Diệp Minh.

“Thôi không cần đâu! Thật ra tôi cũng chẳng có hứng thú với những chuyện thế này.”

“Chẳng phải tuần nào cô cũng tập piano sao? Không cần để ý đến Thổ, nhân cơ hội này luyện tập luôn cũng tốt. Nghe nói lần này Phong Duy Nặc, nghệ sĩ piano trẻ tuổi vừa từ Vienna về nước cũng nhận lời biểu diễn, đến lúc ấy có thể nhân việc công làm việc riêng, nhờ anh ta chỉ bảo cho cô luôn.”

Thượng Linh bị sắc ngum cà phê, Phong Duy Nặc cũng tham dự sao? Thượng Linh bỗng thấy lo lắng trong lòng. Lẽ nào đây là lý do hôm trước Diệp Thổ ra sức phản đối cô tham dự buổi hòa nhạc? Cô sa sầm mặt lại, anh chàng này đúng là cứ ám lấy cô mãi.

“Phong Duy Nặc cũng thế thôi, cũng không phải tôi chưa từng nhờ anh ta dạy đàn, nhưng đúng là tôi chẳng có chút năng khiếu nghệ thuật nào cả.”

“Anh ta từng là giáo viên dạy đàn cho cô sao?” Mã U vô cùng ngạc nhiên: “Tuy tôi chưa gặp anh ta bao giờ, nhưng nghe nói người này rất kiêu ngạo, rất nhiều người muốn theo học anh ta, nhưng anh ta chưa bao giờ thu nhận một học sinh nào cả. Cô và anh ta... quen nhau?”

Thượng Linh im lặng. Chị Mã, chị có cần phải nói với giọng điệu “bỗng nhiên phát hiện đôi gian phu dâm phụ” như thế không? Để tránh Mã U lần sau nói lung tung trước mặt Diệp Thổ hại cô phải đối mặt với chiến thuật công kích độc đoán của “mỹ nhân”, Thượng Linh vội giải thích qua về mối quan hệ giữa ba người.

Thực ra, ba người họ đều là bạn thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã chơi đùa cùng nhau, vui vẻ (?), thuận hòa (?), chỉ có điều sau này vì một số lý do nên phải xa cách nhau. Với mối quan hệ như vậy, Phong Duy Nặc dạy cô chơi piano cũng là điều có thể hiểu được.

Giải thích xong, Thượng Linh nhận ra vẻ mặt Mã U có gì đó hơi khác thường. Mã U nhìn cô, dường như không dám tin những gì cô vừa nói: “Thì ra, cô chính là con gái của nhà đó. Tôi không hiểu, tại sao cô lại đồng ý lấy cậu ấy?”

“...” Chị Mã, chị thật là bất lịch sự.

“Tôi xin lỗi, có lẽ tôi hơi vô lễ. Nhưng...” Vẻ mặt Mã U vô cùng khó hiểu: “Như những gì tôi biết, cha cô chắc không bao giờ cho phép cô lấy Thổ.”

“...” Liệu có thể nói theo cách nào đó để cô hiểu hơn được không?

Mã U nhìn cô hồi lâu, dường như hiểu ra điều gì: “... Trừ khi, cô không hề biết chuyện gì xảy ra năm đó?”

“Biết cái gì chứ?” Thượng Linh muốn hất đổ cả bàn.

Thượng Linh đợi rất lâu, Mã U mới lên tiếng: “Xin lỗi cô, đáng lẽ tôi không nên là người nói chuyện đó. Cô cứ đi hỏi Thổ đi! Nếu... Ý tôi nói là nếu cậu ấy đồng ý kể cho cô nghe.”

“...”

45. Chương 45: Anh Không Tin Em

Thượng Linh gọi điện về thành phố Z trước khi tìm Diệp Thổ hỏi về chuyện quá khứ. Cô không muốn chỉ vì mấy câu nói của Mã U mà hấp tấp chạy đi hỏi anh, chuyện năm xưa đối với cô là một bí mật.

Diệp Minh mấy lần nói đầy ẩn ý, cha cô lại không chịu nói rõ, Diệp Thổ cũng luôn tìm cách che giấu. Lại thêm cả những lời nói không đến đầu đến đuôi của Mã U khiến Thượng Linh vô cùng hoài nghi trong lòng. Chưa cần nói đến việc rốt cuộc chuyện đó là gì, chỉ riêng thái độ của mấy người này đã làm cô tò mò rồi.

Ông Thượng im lặng một lúc lâu trong điện thoại, dường như không ngờ cô lại nhắc đến chuyện này một lần nữa.

“Con chỉ muốn biết sự thật thôi! Bố! Bố nói cho con đi, rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì?” Tuy ai cũng kín như bưng, nhưng Thượng Linh vẫn đoán ra được vài điều dựa vào trực giác: “Có phải chuyện đó có liên quan đến việc nhà mình phá sản không bố? Lẽ nào...”

“Đừng hỏi nữa!” Cha cô thở dài, giọng nói vô cùng mệt mỏi: “Biết quá nhiều điều không tốt cho con đâu, chuyện quá khứ hãy để nó qua đi.”

Thượng Linh chưa kịp lên tiếng, cha đã gác máy. Nhưng cha cô đã không hề dính chính lại. Thượng Linh cắn môi. Khi cô nói ra nghi ngờ của mình, cha không nói lời nào phủ nhận cả.

Thượng Linh tĩnh tâm nghĩ lại mọi chuyện, mười năm qua nhà họ Diệp thay đổi đến kinh ngạc. Cô không muốn xác nhận một việc quan trọng như vậy chỉ dựa vào linh cảm, nhưng cô muốn biết chân tướng sự thật. Bất kể là xấu, tốt gì, cô đều hy vọng Diệp Thổ sẽ tự kể cho cô biết.

Nhà họ Diệp lắm người nhiều ý, nên hôm sau Thượng Linh đến thẳng khách sạn. Sau vụ nghỉ lại khách sạn lần trước, mấy cô nàng lễ tân vừa nhìn đã nhận ra cô ngay, tuy chẳng vui vẻ gì nhưng vẫn thông báo lên trên. Văn phòng của CEO nằm trên tầng cao nhất của khách sạn, phải quẹt thẻ trong thang máy mới lên được. Vừa mở cửa, Thượng Linh đã thấy người trợ lý đang cắm đầu làm việc ở phòng ngoài, có lẽ đã nhận được thông báo, cô ta nhìn Thượng Linh cười rất lễ phép, giúp cô mở cửa phòng làm việc bên trong.

Diệp Thổ đang bận rộn phía sau chiếc bàn hình bán nguyệt bằng đá granit màu đen, mặt mày cau có, chẳng vui vẻ chút nào.

“Anh đã nói rồi, em không cần quan tâm đến buổi hòa nhạc từ thiện.” Anh không hề ngẩng đầu lên, những ngọn tóc đen rủ trước trán, che kín ánh mắt trong đôi mắt anh.

Thượng Linh không nói gì. Sao giờ này còn nhắc đến việc này chứ, anh không thấy ngán hay sao?

“Em đến vì việc khác.” Cô ném túi lên ghế sofa, bước đến trước bàn làm việc, chống tay lên bàn cúi thấp người nói: “Em muốn biết chuyện trước đây!”

Những ngón tay thanh mảnh đang lật tài liệu đột nhiên ngừng lại, anh vẫn cúi đầu, rất lâu sau mới chậm rãi nói: “Trước đây chẳng xảy ra chuyện gì cả.”

“Những lời này không tổng cổ được em đâu. Đường như tất cả mọi người đều biết chuyện đó, chỉ có em là người duy nhất đứng ngoài tất cả, anh không thấy như vậy quá bất công hay sao?” Thực ra, cô biết rất ít về chuyện kinh doanh của cha mình. Mấy năm đầu khi gia đình vừa lụi bại, mẹ bỏ đi, cuộc sống của cô vô cùng khốn khổ. Cô cũng đã từng oán hận, nhưng đã bao năm trôi qua, cô cũng sớm thích nghi với cuộc sống hiện tại. Giờ đây quay đầu nhìn lại, cô không hề oán hận bất cứ điều gì.

Cô chỉ muốn biết rõ sự thật, dù gì hai người cũng đã kết hôn, cô có quyền được biết những chuyện quá khứ. Nếu anh chịu nói ra, dù sự thật là điều xấu hay tốt, cô đều có thể chấp nhận được. Dẫu sao cô cũng hiểu, cha cô cũng chẳng phải là người tử tế gì trên thương trường, cũng đã từng có không ít công ty, nhà máy bị ông thôn tính. Đây cũng là một hình thức khác của cạnh tranh, cô không hề có bất kì lời oán thán nào cả.

Diệp Thổ gấp tài liệu lại, từ từ đứng dậy, cho đến khi Thượng Linh đang cúi xuống giờ phải ngược lên nhìn. Gương mặt lạnh lùng tuyệt đẹp của anh hơi mệt mỏi.

Gần đây Diệp Thổ ngủ không được ngon giấc, tuy sau đó Thượng Linh đã quay về phòng nhưng đêm nào anh cũng ở phòng sách rất muộn. Có khi nửa đêm tỉnh giấc, cô nghe tiếng người khê nằm xuống bên cạnh. Cũng có lúc mơ mơ tỉnh tỉnh, Thượng Linh cảm nhận đôi tay mạnh mẽ vòng từ sau lưng, ôm cô vào lòng, hơi thở ấm áp khê vọng bên tai. Nhưng ngày hôm sau tỉnh giấc, bên cạnh cô trống trải. Anh lúc nào cũng dậy sớm hơn cô, rửa mặt chải đầu thay quần áo, vội vã đi làm.

Chiến tranh lạnh thì chiến tranh lạnh, anh thực sự vẫn quan tâm đến cô, nhưng cứ chung sống với nhau như vậy khiến cô rất khó chịu. Khi chưa kết hôn, cô còn có thể ứng phó với sự chuyên chế và kiểm soát của anh. Nhưng thái độ lạnh lùng không nói thành lời ấy khiến cô không tài nào thích ứng được, cũng chẳng muốn hạ mình lấy lòng anh, nên đành tiến thoái lưỡng nan.

“Em về nhà đi!”

Phải đợi bao lâu, không ngờ anh lại nói một câu như vậy. Thượng Linh nhất thời tức giận, nhìn anh hỏi tiếp: “Em muốn biết chuyện năm ấy! Đến cả Mã U cũng biết, tại sao không thể nói cho em chứ!”

“Anh đã nói rồi, chưa từng xảy ra chuyện gì cả!” Đôi mắt anh đột nhiên có chút mệt mỏi và nóng.

Cô rất khó chịu khi thấy ánh mắt ấy, đang định đi ra, nhưng lại không cam lòng bình tĩnh hỏi anh: “Được! Vậy em hỏi anh một lần nữa, rốt cuộc Mã U là gì của anh?”

Anh ngẩng đầu lên nhìn, lạnh lẽo thờ dãi: “Anh đã trả lời câu hỏi này của em lần trước rồi!”

“Em biết, em chỉ muốn hỏi lại một lần nữa!”

“Dù em có hỏi bao nhiêu lần, câu trả lời đều giống nhau cả.”

Một hố sâu ngăn cách rất lớn lặng lẽ hình thành giữa hai người. Anh không chịu nói gì cả. Rõ ràng hai người đã kết hôn, đã ở bên nhau, nhưng dù là quá khứ hay chuyện liên quan đến một người phụ nữ khác,

anh đều không chịu nói cho cô biết. Suy cho cùng tại sao lại phải giấu diếm, lẽ nào anh thực sự không tin tưởng cô ư?

Thượng Linh lạnh lùng nói: “Anh đã không chịu nói gì cho em biết, vậy hai chúng ta ở bên nhau cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.” Một tay cô nắm túi xách, động tác ấy đã phần nào nói lên tâm trạng cô lúc này. Không thể không thừa nhận, cảm giác không được tin tưởng thật là kinh khủng.

Một cảm giác lạ lùng xâm chiếm cơ thể cô, có đôi chút nôn nóng nhưng cảm giác cay đắng xót xa vẫn nhiều hơn. Khi cô quay người, cánh tay bị anh nắm lấy, anh muốn giữ cô lại nhưng chẳng hề gắng sức. Giờ đây đến cả núm kéo cũng hờ hững như vậy, lại chẳng nói bất kì lời nào. Khóe mắt cô bỗng cay cay, thấy mình thật tủi thân.

Thượng Linh kiên cường nói một câu: “Anh buông tay ra!”, đẩy anh rồi bước ra ngoài.

Rõ là mất mặt, vừa rồi suýt nữa là cô khóc. Thượng Linh phóng như bay với tốc độ 80km/h, khi rẽ vào một khúc quanh trên đường. Bỗng một bóng người xuất hiện trong tầm mắt, cô vội vàng đạp phanh, may là xe tốt nên không xảy ra một vụ tai nạn thảm khốc.

Những ngón tay cô vẫn còn đang run rẩy khi bước xuống xe: “Chào “đồng chí” cao số! Vừa rồi không sao chứ?”

Người đó khẽ thở một hơi, quay đầu lại, giọng nói thờ ơ nhưng lại có phần lễ lễ: “Thật không ngờ lại gặp em nhanh như vậy!”

Thượng Linh ngăn người: “Phong Duy Nặc?”

Anh liếc nhìn đầu xe cách mình chưa đến một tấc, chậm rãi nở nụ cười mê hoặc: “Sát thủ xa lộ điển hình.”

Sắp đến ngày tổ chức buổi nhạc từ thiện, Phong Duy Nặc xuất hiện tại thành phố B cũng là việc hết sức bình thường, chỉ có điều không ngờ lại trùng hợp đến vậy, cô gặp lại anh ngay trên đường.

Đã rất lâu không gặp nhau, sự ngại ngùng lúng túng giữa hai người đã giảm đi nhiều, cả hai đều tự nhiên hơn hẳn.

Hai người tìm một quán cà phê yên tĩnh bên đường ngồi trò chuyện, sau mấy câu tán gẫu, Phong Duy Nặc hỏi về buổi hòa nhạc lần này. Suy cho cùng, VIVS là đơn vị tổ chức buổi hòa nhạc, giờ đây cô là phu nhân của thiếu gia nhà họ Diệp, lại chơi đàn giỏi như vậy nên tham dự buổi hóa nhạc với tư cách là khách VIP.

“Thôi đi! Em chẳng hề có chút năng khiếu về mặt này.” Nghĩ đến gương mặt như bị táo bón của thầy giáo mỗi lần nghe cô trả bài xong, cô lại thấy xấu mặt.

“Hừ, thực ra vấn đề không phải ở em.” Dường như anh muốn an ủi cô, nhưng chỉ tiếc là không tìm ra nổi lí do nào phù hợp: “... Vấn đề có lẽ nằm ở người dạy.”

“...” Tiểu Phong ơi, lẽ nào anh không biết nói như vậy chỉ làm cô càng không biết phải nói gì hơn sao?

Anh nhìn cô một hồi, khẽ cười: “Xem chừng vẽ mặt này vẫn phù hợp với em nhất. Vừa rồi ở bên đường, có phải em sắp khóc hay không?”

“Ăn nói vớ vẩn.”

Gương mặt anh vô cùng dịu dàng: “Em không giấu nổi anh đâu, cũng không cần phải giấu. Hãy nhớ rằng, dù mối quan hệ giữa hai chúng ta là gì đi nữa thì có một điều không bao giờ thay đổi.” Anh khẽ nắm lấy tay cô: “Thượng Linh mãi mãi là nàng công chúa bé nhỏ quý giá nhất của anh.”

Ánh mặt trời chiều xa xăm nhẹ nhàng phản chiếu lên người Phong Duy Nặc qua lớp kính. Cô ngồi trước cửa sổ lặng lẽ ngắm nhìn anh ở phía đối diện, đôi môi từ từ hé nở nụ cười rạng rỡ.

Ở góc đường không xa quán trà, một chiếc Audi màu đen đang đỗ. Cửa kính xe không mở, màu kính xe mờ tối âm u, người qua đường như không nhìn rõ được gương mặt người ngồi trong xe. Trong quán trà, nụ cười của người phụ nữ vô cùng rạng rỡ ngập tràn hạnh phúc. Một lát sau, chiếc xe bỗng nhiên khởi động, chạy vút đi.

Thượng Linh về đến tư gia nhà họ Diệp khi đã nửa đêm. Một phần do ngồi nói chuyện vui vẻ quên cả giờ giấc, phần vì cô đang giận dữ. Anh nghĩ trăm phương nghìn kế không cho cô và Phong Duy Nặc gặp nhau, còn che giấu cô nhiều chuyện như vậy. Đúng là càng nghĩ đến lại càng thấy tức giận.

Mọi người trong nhà đã đi ngủ từ lâu, cả tầng dưới chìm trong bóng tối. Thượng Linh lặng lẽ bước lên cầu thang, ánh sáng mờ mờ từ phòng sách của anh lọt qua khe cửa. Tiếng nói chuyện lầm rầm từ phòng sách vọng ra. Lại là Mã U.

Không biết cô ta vừa nói thầm điều gì, giọng nói vốn đã trầm lắng của anh lại càng thêm nặng nề, câu nói ấy Thượng Linh nghe thấy rất rõ ràng: “Những chuyện trong quá khứ, em chưa bao giờ từng hối hận!”

Họ đang nói chuyện đó! Cô lặng lẽ tiến lại gần, nhìn qua khe cửa, thấy hai người trong phòng sách. Diệp Thố đang tựa người trên ghế bành rộng lớn, còn Mã U ngồi cạnh anh, nghiêng người ôm lấy anh.

Anh không đẩy ra, chỉ nhắc lại một lần nữa: “Em chưa bao giờ từng hối hận...”

Thượng Linh tức hộc máu một lần nữa. Rõ là quái đản, nửa đêm canh ba rốt cuộc hai người này đang làm gì vậy?

Cảnh tượng ấy làm cô quá đổi kinh ngạc, rất lâu sau mới phản ứng lại được. Cô không ngờ mình lại có thể bị cấm sừng một lần nữa. Mà lại còn ngay ở trong nhà mình, thật quá ngang nhiên, họ đã chẳng coi cô ra gì. Thượng Linh hằm hằm đẩy cửa xông vào.

46. Chương 46: Ly Hôn Đi

Hai người ngồi trên ghế bành không biết đã rời nhau ra từ lúc nào, Mã U đang cầm hai ly rượu vang, đưa một ly cho Diệp Thố. Thấy Thượng Linh đột nhiên xuất hiện, đầu tiên cô ta ngẩn người, sau đó cười gọi cô đến uống rượu cùng.

Thấy vẻ mặt thản nhiên như không của Mã U, Thượng Linh chỉ cảm thấy giận sôi người. Mấy giây trước vẫn còn đang ôm chồng cô, vậy mà mấy giây sau đã mặt mày hớn hở cười với vợ anh, người đàn bà này tưởng mình đang diễn kịch sao?

“Cô đi ra đi!” Tuy trong lòng vô cùng phẫn nộ nhưng vẻ mặt cô vẫn vô cùng bình thản.

Mã U hơi ngạc nhiên nhìn cô, dường như đã hiểu mọi chuyện, quay ra nói với cô: “Cậu ấy uống nhiều rồi, cô chăm sóc cậu ấy đi!”

Cánh cửa phía sau đóng lại, Thượng Linh đặt túi xách xuống, bước đến bên bàn sách. Trên bàn một chai rượu vang đã uống cạn, một chai đã vơi một nửa. Anh đã ngồi thẳng người dậy, đôi mắt mệt mỏi ngà ngà say. Dưới ánh đèn vàng mờ ảo những đường nét trên gương mặt anh càng được phác họa rõ rệt hơn, dường như đang chất chứa bao nỗi cô độc nhưng lại đẹp đến nghẹt thở.

Nhưng cứ nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, anh để người phụ nữ khác ôm mình, Thượng Linh lại thấy vô cùng tức giận. Những chuyện quá khứ cô có thể chịu đựng được, nhưng chuyện lúc này cô không muốn và cũng không thể chịu đựng nổi.

“Em muốn nói chuyện với anh.” Thượng Linh đưa tay lấy ly rượu giữa những ngón tay anh, nhưng bị anh túm lại, cô ngã ra ghế, bị anh ôm chặt vào lòng.

Mùi rượu sộc vào mũi khiến cô nhận ra anh đã uống rất nhiều. Vẻ căng thẳng như vừa thoáng qua trong đôi mắt màu đen: “Em về từ lúc nào vậy, đứng ở ngoài bao lâu rồi?”

Anh muốn hỏi xem cô có thấy cảnh hai người ôm nhau hay không? Thật không may, cô đã thấy rồi!

Thượng Linh nhú mày đẩy anh ra: “Chúng ta không nói chuyện được trong tư thế này, anh bỏ ra đi...” Đôi môi anh chặn đứng lời cô. Đôi môi gọi cảm không còn lạnh nữa, có lẽ vì uống rượu nên rất ấm áp, ép thật chặt như muốn nghiền nát đôi môi cô.

Hành động của anh điên cuồng, thậm chí còn hơi thô bạo, như muốn chặn lại những lời cô định nói, ôm sát cô vào lòng, không kịp để cho cô hít thở. Thượng Linh mở to mắt, nghiêng chặt rằng mặc kệ anh muốn làm gì thì làm cô cũng không để anh hôn. Đây là gì chứ? Vừa kể lể xong với tình cũ lại quay ngay sang lòng vợ luôn được sao?

Hai người giằng co rất lâu, cuối cùng anh không tài nào khuất phục nổi cô. Anh đột nhiên dừng lại, hơi thở gấp gáp, căn phòng yên tĩnh đến kì lạ, cô từ từ lên tiếng: “Anh có gì cần nói với em về chuyện vừa rồi không?”

Thượng Linh không đợi anh trả lời.

“Anh có thấy chúng ta cứ tiếp tục như thế này thật vô nghĩa hay không?” Giọng cô lạnh lùng hơi trầm: “A Thố, em thực sự đã muốn đối tốt với anh. Nhưng giờ đây em nhận ra mình không làm được!”

Lúc ngừng lại, cô chỉ thấy tiếng tim mình đập thình thịch: “... Có lẽ chúng ta thực sự không hợp nhau. Hôn nhân vội vàng như thế này, hai chúng ta...”

“Đủ rồi!” Anh gần như gào lên ngắt lời cô. Thượng Linh ngẩng đầu, đôi mắt đen láy giờ này vô cùng lạnh lùng băng giá.

“Anh đừng ngắt lời em!” Cô tức giận nói: “Chuyện quá khứ anh không chịu kể cho em, chuyện giữa anh và Mã U anh cũng không muốn nói, cái gì cũng che giấu. Cứ có vấn đề một cái là lại chiến tranh lạnh, không tin tưởng em. Nếu cứ tiếp tục như thế này hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì.”

Sự lạnh lùng trong đôi mắt đã lan ra toàn cơ thể Diệp Thố, anh đứng ở đó, như đang đứng trong một thế giới khác: “Vậy em muốn thế nào, ly hôn?”

Ly hôn? Anh lại có thể nói hai tiếng “ly hôn”?

Thượng Linh tức giận đến mức này nhưng vẫn không hề thốt lên hai tiếng ấy, anh lại có thể là người nói ra trước sao?

“Phải! Em muốn ly hôn. Đáng lẽ nên ly hôn từ rất lâu rồi! Không, lẽ ra ngay từ lúc đầu em không nên nhận lời anh. Đây hoàn toàn là một sai lầm!” Cô buột miệng nói rất nhiều điều, hoàn toàn không hề suy tính hậu quả.

Ánh mắt anh lạnh lùng u tối khiến cô như lạnh cả người. Mỗi lần uống rượu anh đều trở nên thật xa lạ. Anh nắm chặt tay cô, đầu ngón tay như muốn cào cấu vào tận da thịt cô: “Xem ra, đúng là anh đã quá chiều chuộng, làm hư em thật rồi!”

Thượng Linh thấy vài dấu hiệu trong đôi mắt đang dần u tối, vì đã quen với cảm giác này, cô biết anh định làm gì. Lần nào khi có chuyện anh cũng đều dùng cách này cả.

Cơn thịnh nộ cuộn cuộn trong lòng Thượng Linh lan rộng đến vô bờ. Cô ra sức vùng vẫy thoát ra trước khi cơ thể anh đè xuống, nhặt túi xách lên, cô vội chạy ra phía cửa. Dù sao Diệp Thố cũng đã uống nhiều, cơn say vẫn chưa qua, cơ thể nặng nề đổ nhào trên ghế bành.

“Tiểu Linh...” Trước khi cô đẩy cánh cửa ra, có tiếng kêu rất nhỏ thoát ra từ môi anh. Cô dừng bước chân nhưng không hề quay đầu lại, vài giây sau liền đẩy cửa bước ra.

...

Hai ngày sau, tại cổng kiểm soát an ninh sân bay thành phố B. Người đàn ông khôi ngô với mái tóc màu hạt dẻ chậm rãi bước đến, nói với cô hành lý vừa ký gửi xong, cũng đã lấy được vé máy bay, có thể đi bất kì lúc nào. Người phụ nữ khẽ đáp lại một tiếng, không nén nổi lòng mình quay ra nhìn đồng hồ tại đại sảnh sân bay một lần nữa.

“Nếu vẫn tiếc nuối thì đừng đi nữa.” Phong Duy Nặc dịu dàng nói. Hôm qua khi cùng cô đến nhà họ Diệp thu dọn hành lý, anh không hề thấy Diệp Thố đâu cả. Đồ đạc của cô đã được thu dọn xong xuôi, đặt trong phòng như chỉ chờ người đến lấy. Mọi việc vô cùng thuận lợi đến nỗi anh hoàn toàn không tìm nổi lý do nào để chân chừ thêm nữa.

Đêm đó thấy cô vội vã chạy đến khách sạn, anh vẫn tưởng hai người họ chỉ cãi nhau, nhưng không ngờ mọi việc lại ra nông nổi này.

Nhìn vẻ mặt ông Diệp như chỉ mong sao Thượng Linh mau mau chóng chóng cắt đứt quan hệ với nhà họ. Anh cũng hiểu ngày nhỏ đúng là anh và Thượng Linh đối xử không tốt với Diệp Thố, nhưng giờ đây khi nhìn ánh mắt của cha Diệp Thố, anh vẫn thấy xót xa cho cô. Sự việc cụ thể ra sao cô không chịu hé răng đến nửa lời, nhưng anh đoán chắc việc này có liên quan đến Diệp Minh.

“Đợi thêm một lát nữa, dù sao vẫn còn thời gian, tuy không có ai nghe điện thoại nhưng anh đã gửi tin nhắn cho anh ấy, cũng liên lạc với Mộc Ảnh, trợ lý của anh ấy. Anh ấy nhất định sẽ biết được!”

“Không cần anh phải lắm chuyện!” Thượng Linh bướng bỉnh: “Em có đang đợi anh ấy đâu?”

“Vậy cứ coi như anh đang đợi anh ấy được không?” Anh nói nhẹ nhàng: “Thực ra em không cần phải vội đi hôm nay đâu. Chương trình hòa nhạc vẫn chưa bắt đầu, anh sẽ ở thành phố B một thời gian, em có thể coi như ở lại đây bầu bạn cùng anh, cùng ở trong khách sạn.”

Thượng Linh bất thành lĩnh quay người ngắt lời Phong Duy Nặc. Cô lấy vé máy bay từ tay anh: “Không cần đâu! Cảm ơn anh hai ngày vừa qua! Chỉ có điều, mọi việc đã đến nước này, đi sớm hay muộn cũng chẳng thay đổi được gì. Em và anh ấy, hoàn toàn không hợp nhau.”

“Tiểu Linh!”

“Cứ vậy nhé!” Ánh mắt cô ngăm ra hiệu cho anh không cần phải nói thêm nữa: “Đây là lựa chọn của em. Nếu anh có thời gian, có thể đến thành phố Z thăm em.”

“Đi thật sao?”

“Vâng, em đi đây!” Cô nhìn anh khẽ mỉm cười, quay người bước đi.

Anh không hề biết tâm trạng cô ra sao khi ra đi, nhưng nhìn bóng dáng gầy gò nhỏ bé dần tan biến trong biển người lúc đó, anh bỗng muốn chạy ngay đến đuổi theo cô. Nhưng cuối cùng tất cả vẫn chỉ trong ý nghĩ.

Một tuần sau, một bưu kiện chuyển phát nhanh được gửi đến tư gia nhà họ Diệp, người nhận là Diệp Thố. Bưu kiện được mở ra trong phòng ngủ với tấm rèm vẫn che một nửa, giấy trắng mực đen, còn có cả chữ ký quen thuộc.

Anh lùi lại một bước, sững sờ ngồi xuống mép giường, trang giấy giữa những ngón tay trắng muốt rơi xuống. Đó là đơn xin ly hôn cô gửi đến. Chữ ký cầu thả ẩn rất mạnh, dường như mang theo cả nỗi tức giận vô ngần. Trong bưu kiện ngoài trang giấy, còn có một chiếc nhẫn... là nhẫn cưới của hai người.

Anh rút điện thoại, ấn cùng một số máy anh đã gọi không biết đến lần thứ bao nhiêu. Đầu dây bên kia vẫn chỉ có một giọng nữ ghi âm lặp đi lặp lại: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

Những ngón tay đang nắm chặt điện thoại bỗng buông lơ rơi xuống nền nhà, vang lên tiếng động nặng nề như xé ruột. Ngoài cửa sổ, những áng mây mùa thu vội trôi, tiếng gió thổi thật trống trải...

Một năm rưỡi sau, thành phố Z.

Thượng Linh hoàn toàn không ngờ mình lại có thể bình tĩnh thản nhiên đến vậy khi gặp Mã U. Hơn một năm qua, cô không hề có ý trốn tránh, nếu anh muốn tìm cô, nhất định sẽ tìm được.

Nhưng đã bao lâu như vậy, không ngờ người cô gặp đầu tiên lại là Mã U. Hai người gặp nhau tại trường quay nơi Thượng Linh làm việc. Sau khi trở lại thành phố Z, vì mưu sinh nên cô quay lại nghề cũ - chuyên gia trang điểm. Đã quá lâu không làm việc, tất cả dường như đều lạ lẫm. Nhưng cũng may, Mẹ Mễ đã nhờ người quen giới thiệu cô đến trang điểm cho người mẫu bìa tại trường quay của một tạp chí. Không có chỗ nào để dựa dẫm, cô buộc phải làm việc chăm chỉ, dần dần được mọi người công nhận khả năng.

Vì tiền lương có hạn, cô chuyển cha mình sang phòng bệnh thông thường tại viện an dưỡng thành phố, thuê một căn phòng gần đó, cuộc sống cũng tạm coi là ổn định.

Rõ ràng Mã U còn ngạc nhiên hơn cả khi gặp lại cô tại nơi này.

“Cô để mặt mộc đến đây phải không? Hình như tối qua không ngủ được, hơi có quầng thâm dưới mắt, vẫn còn ít thời gian, đắp mặt nạ ắt trước đã.” Ánh mắt Thượng Linh chỉ quét qua cô, mau chóng tập trung làm việc.

Ngược lại, Mã U tròn xoe đôi mắt đẹp mê hồn nhìn cô, ánh mắt ấy dường như muốn nói cô mới là kẻ thứ ba xen vào hôn nhân của người khác.

Thượng Linh thấy hơi buồn cười: “Thế nào? Lâu ngày không gặp, giờ mới nhận ra tôi xinh đẹp, hay là so sánh mới biết mình đã già rồi?”

“Dường như cô sống rất ổn.” Không biết có phải Thượng Linh bị ảo tưởng hay không, nhưng cô luôn cảm thấy ánh mắt Mã U nhìn cô lúc nào cũng chứa đựng sự căm thù.

“Cô vừa nhìn có mấy cái đã đoán được tôi sống có ổn hay không sao?” Cô đắp mặt nạ mắt, bật đèn lên rồi lấy đồ nghề trang điểm ra: “Còn cô, bằng này tuổi vẫn làm người mẫu, chắc vất vả lắm nhỉ!”

“Tôi chỉ giúp bạn tôi, không nhận một đồng thù lao nào cả.”

“Cũng đúng, đã làm không công rồi, vậy người bạn kia của cô cũng không thể đòi hỏi người mẫu phải thật tài giỏi.” Vẫn là giọng điệu chế nhạo nhẹ tênh.

“Lúc nào làm việc cô cũng ăn nói với người mẫu như thế này sao?” Mã U càng lúc càng tức giận hơn.

“Còn phải xem đối phương là ai.”

“Tôi khuyên cô tốt nhất nên tôn trọng đối tác làm việc, tin tức trong nghề này lan truyền nhanh lắm!”

“Cám ơn đã quan tâm, nhưng danh tiếng trong nghề của tôi cũng không tồi. Ai cũng biết suy xét cả, chắc sẽ hiểu được việc gì cũng có nguyên do của nó.”

Mã U đẩy bàn tay đang đánh phấn của cô ra, ánh mắt nặng trĩu: “Năm đó, người lựa chọn ra đi là cô. Đều là người lớn cả rồi, phải biết chịu trách nhiệm về hành động của mình chứ! Đã lựa chọn ra đi, hôm nay cô không có quyền gì oán giận người khác.”

“Vậy liệu tôi có phải cảm ơn cô không? Cảm ơn cô đã xen vào hôn nhân của người khác?” Thượng Linh đá lông mày cười: “Đã có lúc tôi nghĩ cô là người phụ nữ rất tuyệt vời, nhưng thực sự tôi đã nhìn nhầm người.”

“Sự xuất hiện của tôi làm cô thấy oan ức sao? Nếu thật lòng yêu, tại sao không hỏi rõ nguyên nhân, nói đi là đi ngay. Cô tưởng người đau khổ là cô sao?”

“Lẽ nào cô muốn nói người đó là cô?” Thượng Linh cúi xuống, phẩy qua miếng bông phấn giữa những ngón tay: “Xin cô thôi cho, tôi sẽ cười phì ra mất!”

47. Chương 47: Năm Tháng Vụt Bay

Phần 5: Người yêu em nhất

Trong phòng trang điểm ồn ào nhiều người qua lại, sự lặng lẽ của hai người phụ nữ đã tạo ra không gian tĩnh lặng riêng biệt.

Cơn thịnh nộ dần trào dâng trong mắt Mã U, cô nhìn chằm chằm vào Thượng Linh, giọng nói trầm lạnh lùng: “Cô tưởng cô là người bị hại sao? Cấu giận, hờn dỗi không có ai vỗ về an ủi, nên tưởng mình mới là người đau khổ? Cô có hiểu tình yêu thật sự là gì không? Không cần cho đi chỉ biết nhận lại, không thấy tâm lòng của người ngay bên cạnh mình... cô không hề xứng đáng với tình yêu của cậu ấy.”

“Phải, tôi không xứng đáng, nên tôi mới ra đi!” Khóe miệng cô khẽ nhếch, gương mặt hiện lên nụ cười đầy mỉa mai: “Tôi đi rồi, đáng lẽ cô phải vui mừng mới đúng. Đứng ra về tử tế nhìn tôi với ánh mắt “tại sao cô lại sống rất ổn cơ chứ?” Cô cũng một vừa hai phải thôi, trước khi tôi còn chưa giơ chân ra đá bay cô đi!”

Mã U hơi nhú hàng lông mày thanh tú đẹp đẽ: “Đã bao lâu rồi, không ngờ cô vẫn tưởng tôi là...”

“Muốn nói thì nói, không nói thì im mồm, tôi không có thời gian dây dưa với cô.” Thượng Linh ghét nhất là kiểu nói nửa chừng thế này, quay mặt sang Mã U tiếp tục làm việc.

Gương mặt dưới những ngón tay cô vẫn xinh đẹp như xưa. Thời gian thật thiên vị cho cô ta, đã gần ba mươi tuổi, vậy mà làn da vẫn mềm mại xinh tươi, đôi mắt vẫn sâu thẳm như làn nước mùa thu. Mã U lặng lẽ nhìn cô, không nói gì nữa.

Sau khi chụp ảnh xong, Thượng Linh lại gặp cô ta một lần nữa trong hành lang trường quay. Lúc hai người đi lướt qua nhau, cô thấy Mã U đột nhiên lên tiếng: “Cậu ấy ồm, nên khi đó đã không đến kịp sân bay.”

Thượng Linh dừng bước chân.

“Những chuyện khác tôi không muốn nói nhiều, nếu muốn biết cô tự tìm hiểu lấy. Nhưng hãy nhớ, dù mọi việc ra sao, điều tôi muốn thấy nhất là cậu ấy được hạnh phúc.” Mã U nói xong liền quay người bước đi khi cô chưa kịp lên tiếng.

Mã U có thể nói cho cô rất nhiều chuyện, nhưng cô ta không muốn nói. Đứng trên lập trường của Mã U, bất kể như thế nào Thượng Linh đều không đáng được biết. Nhưng Mã U biết chuyện này người quyết định không phải cô ta.

Thượng Linh đứng ngơ ngác một hồi, cho đến khi chuông điện thoại reo. Nửa tiếng sau, cô rời khỏi trường quay, leo lên chiếc BMW màu bạc vừa đến đón.

“Mệt rồi sao?” Người ngồi trên ghế lái mỉm cười hỏi.

“Về với lên mắt người khác thì mệt mỗi nỗi gì?”

“Chuẩn bị xong hành lý rồi chứ?”

“Xin người, cậu đã hỏi đến tám trăm lần rồi đấy!”

Người ngồi đối diện khẽ mỉm cười: “Chẳng dễ gì mới mời được, đương nhiên phải cẩn thận rồi!”

“Được rồi, lái xe đi!” Thượng Linh thắt dây an toàn, quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Thượng Linh vừa đẩy hành lý vào phòng khách sạn. Mễ Mễ đã lao đến hồ hởi đón mừng.

“Mình biết là cậu nhớ mình, nhưng thực sự không cần phải thể hiện quá khích như vậy đâu...”

“Đồ vô lương tâm, không thèm biết đường về thành phố S thăm mình. Nếu cậu không đến khai trương khách sạn với thằng nhóc đấy, có lẽ mình chẳng gặp nổi cậu mất!”

“Thôi xin, mình đến đây để kiểm thêm tí chút. Đừng nói như thể mình với cậu ta có gì ám muội vậy.” Ba ngày những hai nghìn tệ, khoản này đương nhiên phải kiểm chứ!

“Xi, đừng có lôi bài ấy ra đây. Nếu cần chuyên gia trang điểm sao không đến tìm mình, dù gì mình cũng là khóa trên của cậu ta.”

“Hình như cậu học chuyên ngành kinh doanh!”

“Có gì khác biệt chứ, đều có liên quan đến mỹ phẩm, thằng nhóc chết tiệt này quá thiên vị rồi!”

Mễ Mễ lải nhải mãi không thôi, Thượng Linh đành phải chuyển chủ đề: “Chồng cậu đâu rồi? Không đến cùng sao?” Ai ngờ lại chạm đúng nọc, Mễ Mễ chuyển mục tiêu, bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi nhai đi nhai lại về ông chồng bận rộn của cô. Thượng Linh nghe đau cả đầu, đúng là phụ nữ kết hôn xong ai cũng thay đổi, một cô gái tính cởi mở đến thế mà giờ cũng bước vào hàng ngũ các mợ lăm chuyện.

Cất xong hành lý, điện thoại trong phòng đổ chuông, đầu dây bên kia nhắc cô trước khi ăn tối đến xem qua vị trí hậu đài sân khấu catwalk, xem có cần bố trí thêm đồ đạc gì nữa không.

“Cậu cứ làm việc tiếp đi, khách sạn này tuyệt lắm, mình đi một vòng xem sao, lát nữa ăn tối gặp nhau sau.”

Sau khi Mễ Mễ đi, Thượng Linh thay một chiếc áo dài rộng và váy ngắn, đi dép lê ra khỏi phòng. Hơn một năm qua luôn bận rộn, lúc nào cũng chỉ công việc, chẳng mấy khi rảnh rỗi nên cô rất ít đi cắt tóc. Giờ đây

mái tóc đen đã dài quá ngực, không nhuộm, không uốn đen nhánh như lụa, càng làm gương mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô thêm phần cuốn hút.

Khu khách sạn nghỉ dưỡng 5 sao nằm bên bờ hồ phía đông thành phố S, diện tích rộng lớn, đầy đủ các trang thiết bị, phong cảnh tươi đẹp. Ngoại trừ khách sạn Cẩm Hoàng, đây chính là dự án đầu tư lớn nhất mấy năm trở lại đây của nhà họ Hoa, do thiếu gia nhà họ toàn quyền phụ trách.

Vị trí đặt sân khấu catwalk là cung điện bằng kính trong suốt bên bờ hồ. Tại đây, một tòa nhà hình bán nguyệt được xây dựng hoàn toàn bằng kính, có thể tổ chức yến tiệc, cũng có thể tổ chức tiệc cưới hoặc các loại hình biểu diễn nghệ thuật.

Bên ngoài còn có một sân khấu trong suốt rộng lớn kéo dài đến trước mặt hồ. Nghe nói khi ánh đèn đêm chiếu sáng lung linh, cung điện tảo mình trong ánh trăng đẹp như mơ.

Tổ chức lễ khai trương khách sạn dưới hình thức biểu diễn thời trang là ý kiến của thiếu gia nhà họ Hoa. Như lời Mẹ Mễ nói, rõ ràng là cậu chàng đang lợi dụng việc công để làm việc tư, bên cạnh việc cho ai đó một việc làm thêm lý tưởng, đồng thời còn chờ thời cơ tiến hành chiến dịch tấn công ba ngày hai đêm.

“Không bao lâu sau khi biết cậu ly hôn quay về thành phố Z, cậu ta cũng bye bye luôn cô người yêu. Nhưng ai ngờ cô gái đó lại yêu cậu ta thực sự, làm ầm cả lên một đạo, còn đồn ầm lên là phải đến tìm cậu. Đúng là, cậu ta mất mù rồi, sao lại thích cậu cơ chứ? Một phụ nữ quá lứa lỡ thì đã ly hôn...” Mẹ Mễ chẳng kiêng dè gì thốt thốt một hồi, Thượng Linh cũng đã từng nói xa nói gần khi thấy Hoa Ninh quá quan tâm đến mình, nhưng dường như cậu ta định trường kì kháng chiến, xuất hiện với tư cách bạn bè, khiến cô không tài nào ửng phò nổi.

Tuổi trẻ, đẹp trai, giàu có nên mỗi khi Hoa Ninh lái chiếc BMW xuất hiện ngoài trường quay, những người mẫu khác luôn ngược nhìn, cũng thường xuyên tìm cô bắt chuyện. Có khi đi ăn, cô cũng cố ý đưa những người mẫu khác đi cùng, Hoa Ninh tiếp nhận hết tất cả những đợt tấn công mãnh liệt của các người đẹp. Sau này khi làm việc cô cũng thỉnh thoảng nghe mấy người mẫu nói có ăn uống gặp gỡ, cảm thấy mọi chuyện vẫn bình thường, nhưng cuối cùng vẫn chẳng ra làm sao cả.

Vì nhà họ Hoa vốn đã kinh doanh thời trang cao cấp, nên lần biểu diễn này cũng coi như khai trương tuần lễ thời trang mùa hè của chính họ. Công việc của Thượng Linh là trang điểm cho người mẫu trình diễn. Buổi diễn sẽ tiến hành vào ngày thứ hai. Ngày thứ nhất và ngày thứ ba coi như tiện thể mời cô qua khách sạn chơi một chuyến.

Có lẽ gần ngày khai trương, nên rất đông khách đến nghỉ tại đây. Phần lớn các phòng đều đã kín chỗ, trên đường đến cung điện bằng kính, Hoa Ninh gọi điện cho Thượng Linh, cậu có việc đột xuất có lẽ sẽ đến hơi muộn, dẫn cô cứ đi trước.

Mùa xuân năm nay nhiệt độ cao bất thường, vừa đến tháng tư mà trời đã nóng như ngày hè. Buổi diễn tập của người mẫu đã kết thúc từ lâu, cung điện bên bờ hồ giờ chìm trong im lặng, những tấm rèm màu trắng khẽ sột soạt trong làn gió. Cô đi một vòng trong phòng trang điểm hậu đài, kiểm tra xong không có vấn đề gì, liền bước chân lên sân khấu trong suốt, tựa mình trên lan can ngắm cảnh hồ.

Đúng lúc đang thư thái, phía sau bỗng vang lên tiếng bước chân nặng nề ầm ỉ. Thượng Linh vẫn chưa kịp quay đầu lại, mùi rượu nồng nặc đã sộc ngay đến. Cô chau mày khó chịu.

Người đàn ông đứng trước mặt cô chắc đã uống rất nhiều rượu, mặt đỏ phừng phừng, ánh mắt lơ đãng dừng lại trên chiếc váy ngắn cô mặc.

Váy vừa ngắn vừa bó, cô không đi tất da chân, đôi chân thon dài trắng muốt lộ ra ngoài. Thượng Linh cảnh giác, lách qua hẳn ta chuẩn bị chạy đi.

Người đàn ông kia chặn đường cô, mượn men rượu kéo cô lại, đôi mắt quét qua người cô đầy xấu xa: “Cô bé, sao vội đi thế, ha ha... Một mình buồn biết bao, qua đây nói chuyện nào...”

Giữa ban ngày, lại dám mượn rượu giở trò với đàn bà con giá, sao khách sạn lại có loại khách hạ đẳng như thế này chứ? Thượng Linh nhún mày vội rút tay lại, quay người định chạy đi.

Đường như tên khốn kia càng thích thú hơn khi thấy Thượng Linh kháng cự, lại kéo mạnh tay cô lần nữa, cô phát nôn khi nghe những lời nói trong men rượu nồng nặc.

“Em có biết anh là ai không? Anh là khách Vip ở đây đây! Đừng có mà không biết phải trái thế! Ngoan ngoan làm anh vui, anh không thiếu tiền...”

Có lẽ điều thích hợp nhất lúc này là cho hắn một cái bạt tai kết hợp cùng một cú song phi đúng chỗ hiểm, nhưng giọng điệu càng lúc càng lưu manh hơn của tên khốn nạn này làm cho Thượng Linh tức giận. Cô lạnh lùng nhếch mép, quyết định tặng cho hắn một “kỷ niệm suốt đời không quên”.

Nụ cười càng hiện rõ hơn, giọng cô thật dịu dàng, dụ tên dê già say rượu đến gần lan can sân khấu. Chỉ cần đến gần hơn một chút, cô sẽ vung tay, sau đó đẩy nhẹ. Kết quả, kế hoạch không thành công, đúng lúc cô định giơ tay, một giọng nói dần ông không quen vang đến: “Tổng giám đốc Ngô! Thì ra ngài ở đây!”

Người đàn ông kia bước tới, đỡ lấy người đang say rượu, xem chừng anh ta có vẻ là cấp dưới của tên say này. Thượng Linh tức tối rút tay về, anh chàng kia rõ ràng không biết ý đồ thực sự của cô, rồi rít cảm ơn. Tên say không vui nhìn thuộc hạ, lại giả giọng lưu manh dạy dỗ một hồi, hành hạ mãi mới để anh chàng kia đi.

Thượng Linh hừ một tiếng, coi như lão kia gặp may, quay người chuẩn bị đi. Cô thấy có gì hơi khác lạ khi bước lên bậc thềm, từ từ quay đầu sang, người đó đang lặng lẽ đứng trên con đường mòn rải đá bên ngoài cung điện bằng kính.

Cô cũng không rõ lúc đó cảm giác của mình như thế nào, ánh mặt trời chiếu sáng từng lớp sóng trên mặt hồ trong vắt, càng làm tôn lên vẻ rực rỡ chói lóa trên gương mặt anh. Ngực bất ngờ nặng nề như có gì đó vừa đè nén, Thượng Linh bỗng có cảm giác khó thở nghẹn đắng.

Xa cách đã bao lâu nay, cô hoàn toàn không ngờ mình sẽ gặp lại anh trong hoàn cảnh này. Hai người đứng cách nhau hơi xa, lại ngăn cách qua lớp cửa kính, cô không nhìn rõ gương mặt anh lúc này ra sao, chỉ loáng thoáng cảm thấy anh có vẻ không vui. Cũng đúng, gặp lại cô đương nhiên chẳng phải chuyện vui vẻ gì.

Người đàn ông đỡ tên say đi ngang qua, ngừng lại cúi đầu nói gì đó với anh, thái độ vô cùng cung kính. Thượng Linh hơi giật mình, lại bước tiếp, đi qua cung điện kính, đi trên con đường rải đá bên bờ hồ.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi cổ đứng màu đen hơi bó, chiếc áo đặt may riêng làm hiện lên thân hình cao ráo hoàn hảo. Thượng Linh dừng bước không lại gần anh nữa, đứng cách anh hơn mười mét, cô không biết tại sao mình lại bước đến đây. Chỉ vì câu nói ấy của Mã U: “Cậu ấy ồm, nên hôm đó không kịp đến sân bay!” Hay bởi vì trước khi cô kịp suy nghĩ, cơ thể đã hành động trước?

Khuôn mặt ấy, những đường nét ấy đều quá quen thuộc, nhưng nét mặt lại vô cùng xa lạ. Dù bốn mắt đang nhìn nhau, nhưng cũng không tìm lại được chút cảm giác quen thuộc nào của ngày xưa. Vẻ mặt anh lạnh lùng, gương mặt ấy quả thực rất đẹp nhưng khi không có chút biểu cảm nào, lại như bao trùm sự ngăn cách với mọi người xung quanh. Lạnh lùng đến nỗi như không phải cùng một người, đến nỗi khiến sự suy đoán vừa rồi của cô cũng hoàn toàn tan biến.

Không biết bao lâu sau, có lẽ là mười mấy phút, cũng có lẽ chỉ là mười mấy giây, Thượng Linh thấy anh bước đến gần mình, không hề do dự đi lướt qua cô. Quả nhiên, chỉ là người đứng nước lã.

Thượng Linh đã về phòng khi Hoa Ninh gọi điện lại, cậu dường như đoán được đôi chút khi nghe giọng nói uể oải của cô. Khai trương khách sạn, mọi quan khách đều là người cùng giới, hơn nữa anh họ cậu lại quen người đó, nên cũng chẳng thông báo trước với cậu đã mời người đó đến khai trương.

“Khách sạn của tôi chán ngắt thế sao, mới có một lúc đã đi hết cả rồi à?”

Thượng Linh lẩm bẩm hai tiếng, coi như trả lời.

“Đừng có ru rú trong phòng nữa, mau ra đây đi, đến giờ ăn tối rồi!”

“Còn chưa đến năm giờ, bữa trưa vẫn còn đầy trong bụng.” Thượng Linh nằm bò ra giường, không muốn dậy, nhưng chỉ một câu nói của Hoa Ninh đã đánh trúng tim đen của cô.

“Tối nay làm tiệc BBQ bên bờ hồ. Khách sạn đã mời hai đầu bếp từ Brazil đến, có hào nướng, dê nướng, với nhiều hải sản tươi sống vừa chở ngoài biển về, lẩu kem...”

Năm phút sau, Thượng Linh đã xuất hiện tại bữa tiệc ngoài trời bên bờ hồ. Giờ này vẫn còn sớm, thực ra vẫn chưa đến giờ ăn tối. Mẹ Mễ đã đến từ trước, đang lăng xăng phụ giúp mọi người (thực ra là đang ăn vụng).

Thấy đồ ăn đang chuẩn bị, Thượng Linh cũng tham gia vào đội ngũ “giúp đỡ” ngay lập tức. Đến khi màn đêm buông xuống, buổi tiệc chính thức bắt đầu, cả hai đều đã no căng bụng.

Trong tiếng nhạc êm dịu, quan khách đến dự tiệc đông như mắc cửi, tiếng nói cười rộn rã. Mọi người đều rất thích những buổi tiệc như thế này, nhất là những người đẹp nổi tiếng được mời đến tham dự, vì đây là cơ hội được gặp gỡ những đại gia trẻ tuổi giàu có.

Buổi tiệc như một party hẹn hò lớn cho các đôi, mỗi người tự tìm kiếm mục tiêu, rút ngắn khoảng cách, cười tươi như hoa. Không còn nghi ngờ gì nữa, chỉ cần có mặt tại những nơi như thế này, người đó luôn trở thành tiêu điểm trong mắt tất cả các cô gái xinh đẹp.

Liệu có người đàn ông nào hoàn hảo hơn anh ấy nữa không? Anh là CEO của vương quốc khách sạn nổi tiếng trong toàn quốc - VIVS, gia sản khổng lồ, có ngoại hình hoàn hảo đến mức phụ nữ còn phải thở than, thành danh lại không chút tì vết, ngoài vị hôn thê đã hủy bỏ hôn ước từ lâu, thì rất ít khi có những tin đồn lăng nhăng trai gái. Một người đàn ông hoàn hảo đến mức ấy, cho dù có phải thêm vài tỷ bạc, các cô gái này cũng cam lòng.

Trong ánh đèn buổi tối, khi hệ thống nhạc nước laser đang chơi bản “Menuet” của Mozart, Thượng Linh lặng lẽ ngồi trong bóng tối nhìn anh.

Ánh đèn mờ ảo trên mặt nước càng làm tăng vẻ mê hoặc trên gương mặt trắng bóc, cũng như rất lâu trước đây khi cô vừa đến làm ở VIVS, luôn có rất nhiều người đẹp vây quanh anh. Anh lịch thiệp, từ tốn, thỉnh thoảng lại nói với các cô gái bên cạnh vài lời. Không có cô anh vẫn sống tốt như thường.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chuyện ly hợp thật dễ dàng biết bao. Có lẽ cô chưa bao giờ là người phụ nữ có thể đem lại hạnh phúc cho anh.

48. Chương 48: Cui Thường 48

Ngày hôm sau thời tiết rất đẹp, cảnh sắc xinh tươi hiền hòa. Từ sáng Thượng Linh đã tắt bật phía sau hậu đài, chỉ ước có ba đầu sáu chân mới làm xuê được. Đã bao nhiêu việc, lại còn thêm sự việc phát sinh ngoài ý muốn nữa. Không biết có phải thiên kim tiểu thư nhà họ Hoa thần kinh có vấn đề hay không, hôm nay đột nhiên nói muốn tham gia vào đội người mẫu. Hôm nay bao nhiêu người mẫu cùng trình diễn, giờ phải sắp xếp lại cả trang phục và vị trí catwalk, cả nhà thiết kế và chuyên gia tạo hình đều tức giận tím tái mặt mày, đi làm thuê cho người ta nên đành phải ầm ỨC vắt chân lên cổ làm việc.

Không ngờ thiên kim tiểu thư còn chẳng hiểu tình hình ra sao, kén cá chọn canh, làm chuyên gia trang điểm tức giận, nói mình đau bụng phải đi vệ sinh, ném son phấn ở lại chạy mất. Cuối cùng nhiệm vụ trang điểm cho cô nàng rơi trúng đầu Thượng Linh, Hoa tiểu thư úp úp mở mở chê bai cô, dù gì Thượng Linh cũng chẳng phải chuyên gia trang điểm nổi tiếng của nhà họ Hoa, nên tiểu thư không tin tưởng.

“Cô Hoa, giờ cô có hai lựa chọn. Hoặc để tôi trang điểm hoặc là cô tự trang điểm lấy!” Từ trước đến giờ Thượng Linh luôn rất bình tĩnh. Có lẽ Hoa tiểu thư cũng có phần yên tâm hơn vì vẻ bình tĩnh của cô, nên đồng ý để cô trang điểm ỉn.

Hoa tiểu thư vô cùng hài lòng khi nhìn gương mặt dần trở nên xinh đẹp, quyến rũ trong gương, lại thêm tâm trạng đang vui vẻ nên ngồi buồn chuyện câu được câu chăng với Thượng Linh. Đã có người yêu chưa, trước đây yêu mấy người rồi, trông thế nào, ai ưa ai trước, lúc yêu nhau hay đi đâu?...

Thượng Linh tự nhắc bản thân mình, ba ngày những hai nghìn tệ, phải cố gắng không biến cô ta thành nàng hề.

“Thực ra tôi đã kết hôn, sau đấy lại ly hôn!” Chỉ một câu đã làm Hoa tiểu thư ngừng ba hoa ngay.

Có lẽ thấy ngượng nên cũng an ủi cô mấy câu, sau đó lại nói tiếp: “Tuy điều kiện của cô cũng bình thường, nhưng nếu hạ thấp tiêu chuẩn đi một chút, vẫn có thể tìm được người tử tế. Cũng giống như ông anh họ tôi, còn bỏ cả Lauria vì một người phụ nữ đã kết hôn, lại còn lớn hơn anh ấy ba tuổi nữa.”

Lauria? Thì ra cô gái năm lần bảy lượt gọi điện thoại đến làm phiền cô tên là Lauria.

“Cô đừng để bụng, tôi không có ý nói phụ nữ đã ly hôn thì chẳng ra làm sao cả. Có lẽ người phụ nữ đó là một tuyệt thế giai nhân. Hồi tôi đang học bên Canada có nghe nói hình như anh họ tôi đưa một cô gái đến ăn cơm cùng cả nhà, không biết có phải là người phụ nữ đó không?... Đúng rồi, cô cũng đến dự buổi tiệc khai trương khách sạn tối nay đi, tìm cho bản thân mình một người đàn ông tử tế!” Gương mặt Hoa tiểu thư mơ màng, nhìn mình trong gương tự nói với bản thân: “Tôi không tin, thân hình và gương mặt trang điểm hoàn hảo không tì vết này lại không thể quyến rũ được anh ấy!...” Cô nàng lẩm nhẩm, thấy Thượng Linh không nói gì lại bắt chuyện tiếp: “Ôi, cô biết August của VIVS không?”

Bàn tay đang thu dọn dụng cụ trang điểm ngừng lại, tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Không biết cũng không có gì là lạ, anh ấy là nhân vật rất kín tiếng trong giới thượng lưu. Nhưng người như anh ấy chắc đã từng có rất nhiều người đẹp, ngực tôi có hơi nhỏ không?”

Thượng Linh nhìn cô nàng cúp C trước mặt, lại cúi đầu nhìn mình chẳng biết nói gì nữa.

Công việc kết thúc khi Hoa tiểu thư lẩm nhẩm xong những lời tự nói với bản thân trong gương. Khi bắt đầu chương trình biểu diễn thời trang, quả nhiên cô thấy anh ngồi ngay vị trí nổi bật nhất trong khu khách Vip. Hôm nay anh mặc chiếc áo sơ mi trắng, vẫn là những bộ quần áo được cắt may riêng, gương mặt đẹp trai như ngọc bình thần.

Người nhiệt tình nhất trong số tất cả người mẫu là Hoa tiểu thư. Bộ váy dạ hội cổ chữ V khoét sâu khoe lưng trần, dáng đi yếu điệu thướt tha, ánh mắt say đắm không ngừng hướng về Diệp Thổ.

Giây phút anh cúi đầu mỉm cười, trong lòng Thượng Linh như có gì đó thật lạnh lẽo chảy qua. Thì ra anh vẫn biết cười, chỉ có điều người làm anh cười không phải là cô.

Khi gặp anh trong thang máy đêm qua, gương mặt anh vẫn lạnh lùng như xưa. Không khí như đông kết trong không gian chật hẹp, cô nhìn anh, ngơ ngẩn cất tiếng nói.

“Năm đó anh ốm nên mới không đến sân bay có phải không? Nếu không đổ bệnh, anh có đến sân bay không?”

Anh dường như vô cùng ngạc nhiên khi cô bất ngờ lên tiếng, cúi xuống nhìn, đôi mắt đen tuyệt đẹp nhưng lại không có chút sức sống nào, lạnh băng như mắt tượng gỗ.

“Anh đến cũng có nghĩa lý gì với em sao?” Giọng nói trầm lạnh cuốn hút: “Người chủ động ra đi bỏ rơi anh ở lại không phải là em sao?”

“Lúc đó, anh và Mã U...”

“Anh đã nói rồi, anh và cô ấy không có bất kỳ quan hệ gì với nhau, nhưng em không tin.”

“Anh cũng có tin tưởng em bao giờ đâu?” Thượng Linh bỗng thấy vô cùng giận dữ.

Cửa thang máy mở lúc đó, anh không nhìn về phía cô nữa, ngẩng đầu bước về phía hành lang trải thảm. Nhìn bóng dáng thanh mảnh rần rở bước đi, cô đột nhiên chạy theo chặn đường: “Em vẫn chưa nói hết!”

Diệp Thổ hơi nhếch miệng cười, lạnh lùng nhìn Thượng Linh. Cô bất chợt căng thẳng khi anh nhìn cô với ánh mắt ấy. Đến bản thân cô cũng không biết có khi anh đã không còn yêu chiều mình nữa vậy mà lại căng thẳng ngay khi đứng trước mặt anh: “Thực ra em cũng không biết mình định nói gì, chỉ có điều hai chúng ta có cần phải như người dưng như thế này không? Em không muốn mọi việc như thế này, ít nhất...”

“Ít nhất thế nào?” Gương mặt anh vô cùng thản nhiên: “Bạn bè? Hay là muốn anh phải cười giả tạo với em như khi gặp khách hàng? Thượng Linh, em quá ấu trĩ mất rồi!” Anh liếc nhìn cô, lách người bước đi.

Cảm giác chua xót vô vọng trào dâng trong lòng, đau đớn hơn tất cả những gì cô đã từng tưởng tượng ra. Vẫn tưởng mình có thể ra đi nhẹ nhàng, từ bỏ không chút nuối tiếc, nhưng sự thật lại chẳng được như thế.

“A Thố!...” cô lớn tiếng gọi theo bóng dáng anh đang xa dần: “Anh đừng như vậy nữa được không? Lẽ nào không thể bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện cùng nhau? A Thố...”

“Anh nghĩ, điều này không cần thiết đâu!” Anh không hề quay đầu lại, cũng không dừng bước, từ từ tan biến khỏi tầm mắt cô.

Nhưng năm tháng vụt bay, khi đã nguôi ngoai cơn giận cô mới hiểu nguyên nhân thực sự làm mình tức giận, dần hiểu được năm đó cô rốt cuộc đã có một quyết định như thế nào.

Thượng Linh chưa bao giờ từng nghĩ đến, sẽ có một ngày người đó thực sự bước ra khỏi cuộc đời cô. Những đêm thao thức mất ngủ, cô mới hiểu được thế nào là tan nát khổ đau. Mới nhận ra tình cảm trước đây với Phong Duy Nặc chẳng là gì cả. Khi một người có lẽ là người đối xử tốt nhất với mình trên thế gian này đích thân nói từ bỏ, cô mới hiểu nỗi đau ấy kinh khủng đến nhường nào.

Diệp Thố đã từng nói, sẽ không bao giờ để điều ấy xảy ra, nhưng cuối cùng anh vẫn là người buông tay. Hơn nữa, anh cũng không hề níu kéo khi cô quay lưng bước đi.

Thượng Linh luôn nghĩ, có lẽ anh đã thực sự chán ghét mình thật rồi! Chán ghét tính cách đồng danh, kiêu ngạo như một đứa trẻ mãi không bao giờ học cách biết cho đi mà chỉ biết nhận lại.

Rất lâu sau khi chia tay, Thượng Linh mới hiểu rốt cuộc mình yêu người ấy đến mức nào. Cô chỉ nhận ra tình yêu ấy khi tất cả đã kết thúc, khi cô ký đơn xin ly hôn, và tháo nhẫn cưới. Khi nhận ra tất cả, người ấy giờ đã trở thành ký ức của cô...

Nhưng cuối cùng Mã U nói với cô - Năm ấy anh bị ốm...

Có lẽ từ đầu đến cuối chính cô mới là người sai lầm. Gặp lại anh trong thang máy, cô chìm ngập trong cơn xúc động trào dâng, nhưng lại thất bại tan tành trước ánh mắt coi thường của anh.

Núi sông dễ đổi bản tính khó dời, sự kiêu hãnh của Thượng công chúa đã bóp nghẹt bước chân mình khi anh quay người bước đi.

Cô tự bảo chính mình, lần này đã kết thúc thật rồi! Từ nay hai người trai khôn dựng vợ, giá lớn gả chồng không còn liên quan đến nhau. Cuộc đời hai người chẳng bao giờ còn đi chung trên một con đường nữa.

Thì ra, kết thúc lại là một bi kịch! Cô cúi đầu, lặng lẽ cười nhạo bản thân mình.

49. Chương 49: Mặt Băng Rạn Nứt

Có người vừa chạm vào tay Thượng Linh, quay đầu lại cô bắt gặp ngay nụ cười tươi tắn rất đẹp của Hoa Ninh. Hoa Ninh hướng về phía cô làm một động tác giả, kéo cô ra hiệu cho cô đi theo cậu ta. Sao Hoa Ninh lại chạy đến đây khi chương trình biểu diễn thời trang còn chưa kết thúc?

Hoa Ninh không thèm quan tâm đến bộ dạng kinh ngạc đang cố gắng vùng vẫy của cô, cũng không thèm quan tâm đến tất cả khách khứa có mặt, cứ ra sức kéo cô đi.

Trước lúc bị kéo đi, Thượng Linh vô tình thoáng liếc thấy ánh mắt Hoa tiểu thư chiếu từ sàn diễn xuống... rất kinh ngạc, rất mạnh mẽ. Thượng Linh nghĩ thầm trong lòng, chẳng qua chỉ phát hiện ra “tuyệt thế giai nhân” cô nàng vẫn nhắc đến thôi, có cần phải xúc động đến nỗi bước nhầm đến thế không?

Cô vội vàng chạy đi, không để ý đến ánh mắt chiếu thẳng vào hai người từ vị trí Vip trong đám quan khách. Một ánh mắt lạnh lùng quét đến không còn chút ấm áp nào sót lại.

Không thể không thừa nhận, anh chàng Hoa Ninh này càng ngày càng giỏi tán gái hơn. Biết cô không vui, anh cũng không giám sát các hoạt động sau khi trình diễn thời trang, tự ý lôi cô ra ngoài sân quần vợt.

Mẽ Mẽ đã thay quần áo đợi ngoài sân quần vợt từ sớm, vô cùng phấn khích vẫy tay khi thấy hai người đến. Nghe nói lần này chơi quần vợt có đặt cược, người nào thua tối nay sẽ phải làm theo lời người thắng nói. Vì

là hai đấu một, lại thêm quy định không hạn chế việc phải làm, nên Thượng Linh không hề phản đối việc đặt cọc.

Kết quả, Mễ Mễ hằng ngày vẫn được mệnh danh là “người đẹp quần vợt” giờ lại thất bại từ khi lâm trận, hai người thua tan nát trước Hoa Ninh. Lúc sau quay về phòng, thấy bộ váy dạ hội và mảnh giấy đã chuẩn bị từ trước, cô mới biết mình đã bị Mễ Mễ bán đứng.

“Mười tám thẻ giảm giá 50% tiền phòng, giá của mình rẻ thế thôi sao?”

“Mình chỉ đang nghĩ cho cậu thôi! Cậu không nghĩ sang năm là ba mươi rồi! Không phải hàng ế mà sắp thành hàng hỏng rồi!”

“Vây cũng không cần phải vô lý thế này chứ! Khiêu vũ ba lượt với cậu ta trong buổi tiệc, chơi một bản đàn cho cậu ta nghe, lại còn một nụ hôn nữa chứ!” Thượng Linh run rẩy vấy mảnh giấy “Khiêu vũ với hôn thôi còn cho qua, nhưng còn phải chơi đàn nữa sao? Có phải là cậu không biết mình chơi đàn dở đến mức nào đâu! Còn bắt mình tối nay chơi đàn trước tất cả cặp mắt đổ dồn vào thì thà cậu xé xác mình ra còn hơn!...”

Oán trách thì cứ oán trách, Mễ Mễ kiểu gì cũng không cho thoát. Trước khi trời tối cô đã ép Thượng Linh thay xong váy dạ hội, trang điểm, kéo Thượng Linh đến phòng tiệc.

Trước khi bước vào đó, Mễ Mễ nói thầm vào tai cô: “Mình biết tối nay anh họ Hoa Ninh cũng mời anh ấy đến tham dự, nếu lát nữa cậu thấy không thoải mái...”

Thượng Linh ngắt lời Mễ Mễ: “Mình không yếu đuối đến mức ấy!”

Hoa Ninh đang đợi trước cửa, mỉm cười khi thấy cô, dường như vô cùng hài lòng về con mắt lựa chọn y phục của mình. Đó là một bộ váy dạ hội hở vai màu tím đậm, tôn lên đôi chân thon dài và xương quai xanh gợi cảm. Dưới chân cô là đôi sandal cao gần mười phân, đã rất lâu rồi cô không đi giày cao gót nên đi lại không được tự nhiên cho lắm.

Tuy rất nhiều người, nhưng chẳng khó để tìm ra anh trong đám đông.

Anh luôn có khả năng đánh cắp ánh mắt của tất cả mọi người, xung quanh như đang đắm chìm trong vầng hào quang mờ ảo. Quả nhiên người ngồi cạnh anh là Hoa tiểu thư, thấy cô và Hoa Ninh xuất hiện cùng nhau, tuy rất kinh ngạc, nhưng đang ngồi cạnh mỹ nhân nên cô nàng không có thời gian để ý việc khác, chỉ liếc nhìn qua, rồi lại tiếp tục nói chuyện với người ngồi cạnh.

Ánh mắt anh khẽ lướt qua cô, rồi lại hồ hững lướt đi nơi khác, chẳng hề bộc lộ chút cảm xúc nào. Trong lòng Thượng Linh vẫn hơi chờ mong, nên chán nản khi thấy ánh mắt lạnh lùng ấy.

Đành vậy thôi! Có người bên cạnh anh, cũng có người bên cạnh cô, cứ thế đi!

Thượng Linh vẫn chưa kịp tỉnh tâm, Hoa Ninh đã quay người đứng ngay trước mặt, ngoắc tay kéo cô lên sàn nhảy.

Thượng Linh ngắt ngưỡng trên đôi sandal mỏng manh cao tận mười phân, bắt đầu cảm thấy Hoa Ninh đang cố tình chọc tức mình. Cô rất giỏi khiêu vũ, đây chính là sở trường của cô khi là một thiên kim tiểu thư chuẩn mực, không hề giống như lúc chơi đàn.

Nhưng vì đôi giày cao, chưa nhảy xong một lượt cô đã bị tẹo chân, còn nhân tiện tức giận đạp cho Hoa Ninh một nhát. Anh vội dìu cô, vừa đỡ vừa ôm cô bước xuống sàn nhảy.

Thượng Linh dựa người vào tường cởi dép đưa cho Hoa Ninh: “Cậu cố ý làm thế có phải không?”

“Có bị tẹo chân không?”

“Không!”

“Sao phải tức giận thế chứ, cùng lắm là không nhảy nữa, chơi đàn thôi!” Hoa Ninh kiên quyết lôi Thượng Linh đến trước cây đàn piano đặt trên bục kính trong suốt tại phòng tiệc khi cô ra sức vùng vẫy phản đối.

Dàn nhạc công đang biểu diễn nhanh chóng ngừng lại, tiếng nhạc vừa ngừng thì tất cả các con mắt đều đổ dồn về phía cây đàn, dưới chùm đèn pha lê rực rỡ, Thượng Linh đang náo cả ruột.

“Bắt tôi... phải chơi đàn thật sao?” Thượng Linh hy vọng anh sẽ nhìn rõ khóe miệng đang co rúm lại của mình.

Hoa Ninh mỉm cười, vô cùng rạng rỡ, ngồi xuống bên cạnh cô, mở nắp hộp piano, đặt tay lên phía đàn. Giai điệu nhẹ nhàng êm ái vang lên dưới những ngón tay anh, Thượng Linh sững sờ. Anh chàng này biết chơi đàn từ lúc nào vậy?

Hoa Ninh đang chơi bản “Walking with you” của Day dream. Anh gần như tập trung hoàn toàn vào bản nhạc. Bản nhạc không quá lưu loát, những ngón tay cũng không thật linh hoạt, nhưng khiến Thượng Linh vô cùng xúc động.

Bản nhạc vừa kết thúc, anh thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó quay đầu lại trong tiếng vỗ tay của mọi người xung quanh. Thượng Linh cũng vô thức vỗ tay theo mọi người, thấy cô ngẩn người, anh liền ôm lấy vai, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi cô. Một nụ hôn thoáng qua nhưng khiến cả phòng tiệc vỗ tay rầm rầm.

Thượng Linh bụm chặt miệng, cô vẫn tưởng nụ hôn anh nói là nụ hôn trên má, lỗ to rồi!

“Thượng Linh, anh thực sự rất thích em, hãy là bạn gái của anh nhé!”

Tiếng vỗ tay lại nổ ra trong phòng tiệc, người vừa tỏ tình là thiếu gia nhà họ Hoa, nên hành động lãng mạn này trở thành sự kiện vô cùng quý giá. Quá đông người xung quanh, Thượng Linh hơi đỏ mặt, vừa tức giận vừa ngán ngẩm kéo anh ra theo lối cửa bên.

Vừa thoát khỏi đám đông, Hoa Ninh đã hứng đủ cả trận đấm đá lời đing của Thượng Linh. Đám lửa gát cô, đúng là không muốn sống nữa rồi! Hơn một năm giả bộ trong sáng ở cạnh cô, cuối cùng lại giở ngay bài này.

Sua một hồi để cô tha hồ đánh chửi, Hoa Ninh nắm chặt tay cô: “Đừng đánh nữa, anh thực sự thích em!”

“Không cho phép!” Cô vùng tay ra, tức giận bỏ đi.

Đến cô cũng thấy mình tức giận vô cớ, hoặc có thể không phải vì hành động vừa rồi của anh mà là vì câu “Anh thích em” Hoa Ninh nói ra vô cùng tự nhiên. Thích một người, đương nhiên sẽ muốn tỏ tình với đối phương. Nhưng bất kể trước hay sau khi kết hôn, người đó đều chưa bao giờ nói với cô câu ấy.

Đi chân đất qua hành lang xuống đại sảnh, cô bước đến sân khấu bằng kính bên hồ. Tối nay ở đây không có tiệc tùng, vô cùng yên tĩnh, có thể nghe thấy rất rõ tiếng gió khe lướt trên mặt hồ.

Phải một lúc lâu sau, Thượng Linh mới nhận ra những trận gió đêm thật lạnh giá. Cô khẽ co vai, định quay về phòng. Dù sao cũng là tối cuối cùng, ngày mai khi quay về thành phố Z, tất cả mọi thứ đều sẽ kết thúc.

Phía cuối con đường rải đá bên bờ hồ là một ngõ nhỏ thông đến phòng khách sạn, vì đây không phải là đường chính, với lại phần lớn khách khứa đều đã đi dự tiệc nên vô cùng yên tĩnh.

Mặt sàn đá granit màu sữa rất lạnh, xung quanh không một bóng người, cô ngán ngẩm đứng đợi thang máy, cúi đầu nghiên cứu những hoa văn khắc trên mặt đá. Cửa thang máy vừa mở, hình như có người vừa bước ra, cô không để ý, đi thẳng vào trong. Vừa bước chân vào, có người đã nắm chặt cánh tay cô. Người vừa lướt qua vai bất ngờ chặn bước chân cô lại.

Thượng Linh nhú mày quay đầu, bắt gặp ngay gương mặt hoàn hảo không chút cảm xúc. Cô không đi dép nên cẳng bé nhỏ hơn khi đứng trước mặt anh. Thấy không thoải mái khi cứ phải ngẩng đầu lên nhìn, cô vịn cánh tay đang định vùng ra, nhưng anh đã buông tay trước.

“Em rất cô đơn sao?” Giọng nói đàn ông lạnh lùng đầy mỉa mai vang lên từ phía sau khi cô đang chuẩn bị bước vào thang máy, xuyên thẳng vào người cô: “Hay nên nói là, quá trống trải?”

Thượng Linh bỗng quay đầu lại, dường như không dám tin vào những lời vừa thốt lên từ miệng anh.

“Thử nhìn về mặt em lúc này xem, chẳng qua chỉ được người khác tỏ tình thôi mà, có cần phải nặn ra vẻ mặt này không?” Giọng nói lạnh lùng, từng tiếng từng tiếng một thốt lên thật rõ ràng: “Quả nhiên vẫn giống hệt như trước đây! Một buổi tiệc, một bộ váy đẹp cộng với một anh chàng giàu có, là có thể mua được cả lòng tự trọng của em.”

Cô trở lại bình thường sau lúc ngẩn người, cúi đầu cười buồn bã: “Thì ra trong mắt anh, em là loại người ấy?”

“Vậy em tưởng mình là ai? Là công chúa? Nên cần những thứ có bề ngoài thật cao quý tô điểm ỉnh? Chỉ một bản nhạc thôi mà, em muốn nghe đến thế sao?”

“Dù thế nào đi nữa, bây giờ anh không có tư cách gì nói những điều này với tôi!” Cô biết giọng mình hơi mất bình tĩnh, vì cô đang quá tức giận: “Chúng ta đã ly hôn rồi, tôi không cần phải nghe những lời đó của anh! Tôi và người khác như thế nào, không đến lượt anh bình luận.” Cô ấn cửa thang máy một lượt nữa, vội bước vào trong.

Cánh tay Thượng Linh bỗng đau đến nghẹt thở, khi cô kịp phản ứng lại, cả người đã bị kéo ra ngoài thang máy. Người cô nghiêng ngả khi bị đẩy lên tường, lưng áp vào mặt tường lạnh ngắt, trước mắt bỗng tối tăm tới vô cùng, gương mặt đàn ông lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt cô ngay phía trên.

Sự cách biệt về chiều cao khiến cô không dám động đậy, cô cảm thấy cơn thịnh nộ đang lan tỏa từ anh. Giây phút ấy, anh xa lạ đến đáng sợ.

“Vội vàng đi đâu vậy? Đi nịnh bợ người tình mới của em?”

“Diệp Thố, anh đừng có quá đáng như thế!” Cô không muốn cãi nhau với anh, dù hai người không còn bên nhau nhưng cô cũng không muốn quan hệ cả hai quá tồi tệ.

“Anh quá đáng ư? Có quá đáng bằng em không?”

Những ngón tay đang nắm trên vai Thượng Linh dường như đang cố siết chặt hơn, cô gần như không đứng vững. Nhưng tất cả đau đớn đều không khùng khiếp bằng vẻ đáng sợ đến tận tâm tối trong mắt Diệp Thố, hơi thở nóng rực quét qua mặt cô, xa cách bao lâu vậy mà, lần đầu tiên đối mặt với anh ở khoảng cách gần lại là trong trường hợp này.

Cuối cùng cô không chịu đựng được nữa thốt lên: “Rốt cuộc anh muốn thế nào chứ?”

“Câu hỏi này đáng lẽ em phải tự hỏi mình ấy!”

“Tôi làm sao mà biết được! Tôi có đi guốc trong bụng anh đâu! Bao nhiêu việc của anh tôi đều không biết gì cả, lúc nào cũng sáng nắng chiều mưa chẳng đâu vào đâu. Tôi muốn nói chuyện rõ ràng với anh nhưng anh từ chối đẩy thôi! Diệp Thố, tôi biết trước đây mình đồng đường, nhưng đã bao lâu như vậy rồi... Tôi thực sự muốn sống một cuộc sống yên bình lặng lẽ, có lẽ tìm một người đàn ông nào tử tế để kết hôn... như vậy có gì là sai không? Hà có gì mà một việc đơn giản như vậy với anh lại trở thành một sự việc khùng khiếp đến thế cơ chứ!”

“Sống một cuộc sống yên bình lặng lẽ ư?” Anh khẽ nhếch môi, nhưng không hề có chút vui vẻ nào trong đôi mắt ấy. Anh nhìn cô rất lâu: “Em muốn nói chuyện phải không? Được! Anh cho em cơ hội đấy!”

“Đi đâu chứ?” Thượng Linh bị kéo vào trong thang máy, các con số vụt qua rất nhanh, họ đi thẳng đến tầng trên cùng. Anh kéo cô vào phòng, đẩy cô lên ghế sofa, tháo nơ trên cổ áo, ngồi xuống tràng kỷ.

Ánh đèn trong phòng rực sáng, nốt thất rất trang nhã sang trọng, đến cả tràng kỷ bằng kính trong suốt cũng phản chiếu ánh sáng rực rỡ.

Cả hai người đều không lên tiếng, im lặng một hồi, Thượng Linh bỗng phát hiện ra một vấn đề: “Chẳng phải anh nên có mặt trong buổi tiệc hay sao?”

Không biết tại sao câu này lại làm anh tức giận, cơn thịnh nộ vừa nguôi đi lại bùng lên.

“Thì ra em cũng biết anh có mặt kia đấy!” Giọng nói anh hơi u ám lạnh lùng.

Thượng Linh thầm nghĩ anh nói câu này chẳng phải là thừa hay sao? Vừa rồi trong bữa tiệc, rõ ràng anh thấy cô, không những thấy mà còn không thèm để ý, vì bên cạnh còn có một người đẹp đang ra sức lấy lòng anh. Xa cách hơn một năm qua, có lẽ danh sách những cô gái si mê anh đã đủ tập hợp thành một doanh trại.

Thượng Linh khó chịu quay đi, đang định cùng ngồi xuống nói chuyện thật rõ ràng với anh, nhưng đột nhiên lại bị anh kéo đến đây. Lúc này cô thực sự không biết mình nên bắt đầu từ đâu. Đúng lúc đang đắn đo, dạ dày cô lại kêu ầm ỉ.

Thượng Linh không hề đỏ mặt, chỉ khẽ vỗ bụng: “Có thể ăn gì đó trước rồi nói chuyện sau không?”

Đúng như Thượng Linh suy đoán, Mễ Mễ vô cùng kinh ngạc khi nghe điện thoại, sau đó vài phút đã vội lao đến.

Trong gian phòng rộng lớn, chỉ có mình Thượng Linh ngồi bên cạnh bàn ăn, nhưng lại không thấy chủ nhân của căn phòng đâu cả.

“Có lẽ anh ấy có việc gì bận, vừa mới ra ngoài thôi!” Thượng Linh uống một ngụm trà sữa, gọi Mễ Mễ lại ngồi, ra hiệu cho Mễ Mễ ăn một ít cho khỏi lãng phí.

Mễ Mễ hơi thẳng thốt, cả một bàn đầy ụ thức ăn, từ đồ Tây, đồ Tàu rồi cả đồ Nhật đủ cả: “Cậu đói thế sao?”

“Không phải mình gọi đâu!” Thượng Linh giải thích: “Lúc đầu mình định đến đây bình tĩnh nói chuyện với anh ấy, nhưng sau đó mình đói, nên anh ấy gọi phục vụ phòng. Nhưng đồ ăn vừa mang lên, anh ấy nghe điện thoại xong rồi đi mất!”

“Bọn cậu tái hợp rồi sao?” Mễ Mễ hỏi một câu làm cô phun cả miếng thức ăn trong miệng, lạnh lùng lườm Mễ Mễ một cái.

“Cậu ít nói những câu kích động người khác có được không?”

Mễ Mễ biết mình đã lỡ lời, im lặng ngồi xuống ăn cùng Thượng Linh. Hai người buồn dưng lẽ không để ý thời gian, thấm thoát đã hai tiếng đồng hồ rồi mà Diệp Thố vẫn chưa quay lại. Thượng Linh nhìn đồng hồ trên tường, đứng dậy nói: “Đi thôi!”

“Cậu không đợi nữa sao?”

“Bỗng nhiên mình thấy thật vô nghĩa.” Cô uể oải đứng dậy: “Mình cũng chẳng biết ở đây đợi cái gì nữa. Thôi, đi thôi, đi cùng mình về phòng thu dọn đồ đạc.”

“Cậu về luôn bây giờ sao? Bảo Hoa Ninh đến tiễn cậu đi!”

“Không cần, giờ cậu ta đã nói rõ ràng thế rồi, nhưng mình không có tình cảm gì với cậu ta, không cần phải nhiều chuyện thêm. Mình đi tàu đêm về.”

Mễ Mễ đi sau cô, định lên tiếng, nhưng cuối cùng chỉ thở dài lặng lẽ.

Hoa Ninh gọi điện khi Thượng Linh đang trên tàu hỏa, cô chỉ hờ hững nói một câu khi nghe giọng nói nóng trong đó: “Dù cậu đối với tôi thế nào đi nữa, tôi cũng chỉ coi cậu như bạn bè.” Cô tắt điện thoại thật dứt khoát, nhưng trong lòng lại vô cùng chán nản.

Khi điện thoại vừa đổ chuông, Thượng Linh vẫn tưởng người gọi đến là anh. Nhưng cô biết điều đó là không thể bởi sau khi chuyển về thành phố Z, cô đã thay số điện thoại.

Trở về thành phố Z, tất cả mọi việc lại như cũ. Căn chung cư nhỏ bé, công việc bận rộn, cố định mỗi tuần một lần vào viện an dưỡng thăm cha.

Thấm thoát đã nửa tháng trôi qua, chuyện xảy ra trong khách sạn nghỉ dưỡng ở thành phố S giờ như một giấc mơ. Sự lạnh lùng khinh thường của anh, cơn thịnh nộ bất chợt và những lời nói mỉa mai như chưa từng tồn tại.

Những điều bất ngờ luôn xảy ra, nhưng cuộc sống vẫn tiếp diễn. Trường quay nơi cô làm việc nhận làm ấy Tạt chí cùng một lúc, ngoài việc chăm lo cho người mẫu thời trang, thỉnh thoảng cô cũng phải trang điểm cho khách mời đến Tạt chí phỏng vấn.

Thượng Linh đã nghỉ hết số ngày cho phép trong tháng khi đến thành phố S. Bây giờ công việc đang dồn lại, ngày nào cũng bận rộn đến tận nửa đêm. Cô thường xuyên không kịp ăn tối, thỉnh thoảng sau khi tan tầm cũng đi ăn đêm với mấy đồng nghiệp. Nhưng phần lớn thời gian cô thường mua bữa ăn nhanh trong

các cửa hàng tiện lợi 24h. Dù sao thu nhập của cô cũng có hạn, vừa phải lo cho cuộc sống vừa gánh vác chi phí trong viện an dưỡng cho cha.

Hôm đó, cũng như thường lệ, cô làm đến tận chín, mười giờ đêm mới nghỉ. Mấy ngày liền làm tăng ca, giờ đây cô mệt lử cả người. Vẫy tay chào mọi người, cô đến cửa hàng tiện lợi bên ngoài khu chung cư mua một hộp cơm nắm rồi đi thẳng về nhà.

Khu vực này giao thông không được thuận lợi lắm, nên nhà ở cũng hơi cũ. Không có cửa chống trộm ở cầu thang, mỗi đơn nguyên có năm tầng, cô thuê nhà ở tầng trên cùng. Mỗi tối cô đều sợ hãi run rẩy khi leo lên cầu thang tối đen như mực, cảm giác ấy tối nay lại càng khủng khiếp hơn.

Thượng Linh đi thẳng một mạch đến cửa nhà, rút chìa khóa ra vội vàng mở cửa. Nhưng khi vừa quay người định đóng cửa, cô bỗng phát hiện ra dường như cánh cửa bị cái gì đó chặn lại. Cô vô cùng hoảng sợ, không còn nghĩ nổi đến việc bật đèn lên, vợ vội cây chổi ở cửa ra vào ra sức nện thật mạnh ra ngoài.

Đầu chổi vừa chạm vào vật gì đó, tiếng rên khó chịu vọng lên trong bóng tối, tiếp đó cô cảm thấy tay mình trống không, có người vừa lấy mất cây chổi của cô.

Thượng Linh vừa rít lên vừa quay người định chạy nhưng lại bị vật gì đó ấn lên tường, đèn bật sáng phía sau cô, đồng thời có người bịt miệng cô lại.

“Đừng kêu!” Gương mặt người vừa đẩy cô vào tường u ám, bộ dạng lôi thôi lếch thếch. Thượng Linh vô cùng kinh ngạc, người đó là Diệp Thổ.

Trong căn chung cư nhỏ của Thượng Linh, phòng khách đồng thời là phòng ăn, cô nằm bò trên bàn gặm cơm nắm, tiếng nước rào rào vọng ra từ phòng tắm vì cách âm không tốt. Nếu có thể, cô chẳng hề muốn tiếp đón vị khách này chút nào cả. Vừa rồi cô không đánh anh bị thương bằng chổi, nhưng người anh toàn là bụi bẩn, mặt anh u ám đáng sợ, chẳng thèm để ý khi bị cô hầm hầm đuổi, đi thẳng vào phòng tắm.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm ngừng lại, tiếng anh vọng ra, bảo cô đưa ột bộ áo choàng tắm cho anh thay.

“Chỗ tôi làm gì có quần áo đàn ông.” Thượng Linh tức giận mà không làm được gì cả.

“Vây lấy quần áo của em.” Anh ngừng lại rồi nói: “Hoặc em có thể lựa chọn để anh không mặc gì.”

Nghe xong Thượng Linh lấy áo choàng tắm của mình ra ngay lập tức. Cửa chưa khóa, cô thò tay vào đưa quần áo cho anh, mùi hương sữa tắm và hơi nước nhẹ nhàng lan tỏa trước mặt.

Vẫn là loại sữa tắm cô thường dùng nhưng lúc này lại có một mùi hương thật đặc biệt. Thượng Linh đóng cửa lại ngay lập tức, bò về bàn ăn tiếp cơm nắm.

Một lát sau anh mặc áo choàng của cô bước ra ngoài. Mái tóc và đôi môi ẩm ướt, làn da trắng như sứ trước ngực thoáng một màu hồng. Nhìn bộ dạng anh lúc này, Thượng Linh đột nhiên ý thức được một vấn đề: “Anh ăn mặc thế này làm sao mà ra đường được?”

”Sao anh lại phải ra đường?”

“Không ra đường làm sao anh về nhà được?”

“Sao anh lại phải về nhà?”

“...” Thượng Linh sa sầm mặt mày: “Anh đang bị lú lẩn hay sao hả?”

Anh lướt qua chung cư một lượt: “Chỉ có một phòng thôi sao?”

“Còn phải hỏi nữa sao?”

“Vây được rồi, em ngủ ngoài sô pha.”

“...” Cô tức tối đánh rơi nắm cơm: “Anh có bị làm sao không đấy? Giữa đêm hôm xuất hiện trước cửa nhà tôi như quỷ ám, chiếm mất nhà tắm của tôi, dùng sữa tắm của tôi, còn mặc cả áo choàng của tôi, giờ lại còn đòi chiếm mất phòng tôi. Tôi cho anh nội trong mười phút, thu dọn đồ đạc ra khỏi nhà tôi ngay lập tức.”

Diệp Thổ lạnh lùng nhếch mép nói: “Hình như chúng ta vẫn còn có chuyện cần nói với nhau.”

“Bây giờ tôi không muốn nói chuyện.”

Anh nhú mày: “Vậy sao hôm đó em lại tự ý bỏ đi?”

“Chân mọc trên người tôi, tôi muốn đi đâu thì đi!” Cô đứng phắt dậy: “Anh nên về đi!”

“Chân anh không mọc trên người em.” Anh lạnh lùng đáp lại một câu, đi vào phòng, đóng cửa lại.

Thượng Linh ngẩn tò te, vội lao lên vặn tay nắm cửa, lúc này mới nhận ra anh đã khóa cửa trong mất rồi.

Cô cuống cuồng cả lên: “Anh có thần kinh không hả? Đây là phòng tôi, ra ngoài ngay cho tôi!”

Diệp Thổ chẳng thèm để ý đến lời Thượng Linh, cô ra sức gõ cửa, người bên trong chẳng có chút phản ứng nào. Hai mươi phút sau, cô buồn ngủ rũ rượi đành phải bất lực thỏa hiệp: “Dù sao anh cũng cho tôi vào lấy bộ quần áo ra thay chứ!”

Một lát sau, cửa phòng mở ra, quần áo cùng chăn, gối được ném ra ngoài, anh hờ hững nói một câu đừng làm phiền anh nữa rồi vào phòng khóa cửa lại, gọn gàng xong xuôi. Thượng Linh tức run người ôm đống đồ.

50. Chương 50: Em Thắng Rồi!

Sáng hôm sau, Thượng Linh bị tiếng gõ cửa đánh thức.

Buổi sáng nay cô không phải đi làm, đang định ngủ bù, ai ngờ chưa đến bảy giờ đã bị đánh thức, cô tức giận hăm hăm ra mở cửa, câu chữ rửa đang chuẩn bị tuôn ra thì bỗng nghẹn ngay trong cổ họng.

Người đứng ngoài cửa là A Ảnh, anh kéo theo một vali hành lý, nói là mang đến cho Diệp Thổ. Đã rất lâu rồi cô không gặp A Ảnh, hình như lần cuối gặp anh là lần anh và Mẹ Mẽ cãi nhau. Thấm thoát thế mà đã hơn nửa năm, trông anh có vẻ tiêu tụy hơn trước rất nhiều, người gầy hằn đi.

Vì việc này, cô lại thấy không yên trong lòng. A Ảnh gầy hằn đi vì Mẹ Mẽ lấy người khác, còn khi cô và Diệp “mỹ nhân” ly hôn, anh gần như chẳng thay đổi gì cả, điểm chung duy nhất là cả hai người đàn ông ấy, đều chẳng có lấy một người chủ động đến tìm phụ nữ.

A Ảnh đưa hành lý đến rồi đi ngay, cũng chẳng hỏi đến chuyện của Mẹ Mẽ. A Ảnh đi rồi Thượng Linh mới thấy có gì đó không hợp lý, đúng lúc người trong phòng ngủ vừa thức dậy, cô ném hành lý dưới chân anh ngay lập tức, hỏi xem rốt cuộc là thế nào.

“Anh có vài việc ở thành phố Z, mấy ngày nay sẽ ở đây.” Anh xách đồ đạc vào phòng như đúng rồi.

“Sao lại phải ở chỗ tôi? VIVS có nhiều khách sạn như vậy, anh thích ở đâu mà chả được!”

“Chúng ta vẫn còn chưa nói chuyện xong.”

“Tôi nói rồi, bây giờ tôi không muốn nói chuyện.”

“Em không có quyền quyết định!” Anh nói tỉnh bơ.

Thượng Linh thực sự không hiểu nổi đang xảy ra chuyện gì nữa: “Đây là nhà tôi.”

Diệp Thổ liếc nhìn cô, bình thản nói: “Tòa nhà này là của anh.”

“...”

Vậy là đến ngày hôm đó Thượng Linh mới biết, ông chủ thực sự của tòa nhà cô ở hơn một năm nay là ai.

Thượng Linh chỉ thấy vô cùng khó hiểu trước thái độ ngoan cố của Diệp Thổ. Rõ ràng chính anh nói không cần phải nói chuyện cùng nhau, cũng chính anh là người luôn ra mặt lạnh lùng, vậy mà lại ngoan cố nhảy vào cuộc sống của cô. Thượng Linh quyết định không thêm đếm xỉa đến việc này nữa.

Buổi chiều quay lại trường quay, cô lại bận rộn luôn tay như thường lệ. Hoa Ninh gọi điện đến nhiều lần, nhưng cô vẫn không chịu nghe.

Thì ra ngày thứ hai sau khi Thượng Linh rời khỏi khách sạn, Hoa Ninh xông thẳng đến tìm Diệp Thố. Anh đoán Diệp Thố đã làm gì với cô, nên mới khiến cô đột ngột bỏ đi như thế.

Hai người đàn ông gặp nhau, một người vô cùng tức giận, một người lại lạnh lùng bình tĩnh. Cô không biết cụ thể hai người đã nói gì với nhau, Hoa Ninh cũng không kể cho cô, nhưng cô cảm thấy hai chuyện này chắc có liên quan đến nhau.

“Tuy anh tỏ tình với em, nhưng không hề ép buộc em, em có thể tiếp tục coi anh như bạn bè.” Đương nhiên anh sẽ không kể cho cô anh đã nói gì với Diệp Thố, chỉ trách mình lúc đó quá kích động, lỡ miệng tiết lộ anh và Thượng Linh vẫn chưa yêu nhau. Anh chỉ cảm thấy không yên khi thấy ánh sáng lướt qua ánh mắt người đàn ông lúc ấy. Giờ mới hay mình mất bò mới lo làm chuồng, cứ lo khôi phục lại mối quan hệ giữa mình và Thượng Linh xong rồi tính tiếp.

Bận rộn đến giờ ăn tối, cô mới có thời gian nghỉ ngơi, ngồi nghe hai người bên cạnh nói chuyện. Nghe nói một tạp chí hợp tác cùng trường quay mấy ngày tới sẽ mời ai đó đến phỏng vấn và chụp một loạt ảnh minh họa. Cả hai người đó đều rất chờ đợi anh chàng này, không biết sẽ sắp xếp anh ta vào trường quay số mấy, nên cả hai quyết định mấy ngày tới không nghỉ làm, kể cả làm thêm giờ cũng phải chờ cho bằng được.

Thượng Linh nghe xong thấy run rẩy trong lòng, đúng như cô dự đoán, hai ngày sau người xuất hiện tại trường quay đúng là Diệp Thố.

Hai ngày nay anh rảnh rỗi hơn cô. Ban ngày cô đi làm anh vẫn ở lại chung cư, có khi xem vô tuyến, có khi lên mạng, buổi tối đúng giờ lại vào phòng ngủ. Tuy cô đi sớm về muộn, hai người gần như chẳng mấy khi chạm mặt nhau, nhưng dù sao trong nhà đột nhiên có thêm một người, lại ở riết như vậy, khiến cô rất khó chịu.

Thượng Linh vẫn không thêm đếm xỉa gì cả khi thấy anh ở trường quay, mặc các cô nàng xung quanh tha hồ buôn chuyện, bàn luận cô cũng cùng đều coi như anh không tồn tại.

Vì bên tạp chí yêu cầu phải thật cẩn thận, nên loạt ảnh của anh phải chụp ba ngày liền, các đồng nghiệp xinh đẹp trong trường quay ngày nào cũng cười tươi như hoa chào đón. Đưa nước, đưa điểm tâm, đưa cơm, phụ kiện phối hợp cùng trang phục, đạo cụ chiếu sáng, tất cả các tiểu tiết có thể nghĩ ra đều được các người đẹp thực hiện hết cả.

Thượng Linh chỉ hờ hững ậm ừ mấy tiếng khi nghe hai cô bạn thở ngắn than dài. Thích gây sự chú ý, chẳng biết gì mà cứ nói linh tinh.

“Người ta đã có người theo đuổi rồi, đương nhiên là không chú ý đến anh chàng này rồi!” Một người mẫu nào đó vừa xong việc, ngại ngừng bắt chuyện cùng mọi người. Cô người mẫu này từng đi ăn với Hoa Ninh và Thượng Linh. Sau đó lưu số điện thoại của anh, mấy lần hẹn anh đi chơi, sau đó không biết thế nào, cô ta bắt đầu lạnh nhạt với Thượng Linh, thỉnh thoảng lại mĩa mai vài câu.

“Mình biết, anh chàng đi BMW phải không? Mấy ngày nay đều gửi hoa đến đây, lúc nào cũng viết trên bưu thiếp là: “Tha lỗi cho anh!” Ồ! Thượng! Anh ta làm gì khiến cậu tức giận thế?”

“Nếu hần lẳng nhăng thì đừng có mà tha thứ. Đây là thứ đại kỵ đối với đàn ông đấy, đừng có dây dưa vào!”

“Những người giàu có ai mà chẳng lẳng nhăng. Với lại anh ta lại đẹp trai nữa, chỉ cần sửa đổi tâm tính là được rồi mà.”

“À mà anh ta cũng ở bên Thượng lâu thế rồi, quan hệ của hai người phát triển đến giai đoạn nào rồi?”

Các cô nàng bắt đầu lú lú rú rú tụ tập buôn chuyện. Thượng Linh bị gạt ra ngoài, giờ đang ngồi sầu nào. Nếu cô biết đến cả những bó hoa ném vào thùng rác cũng bị người ta nhặt lên chắc cô đã xé tan tành cả hoa lẫn bưu thiếp rồi.

Bụng dạ đang thăm chửi mắng, anh chàng Hoa Ninh lại gọi điện đến đúng lúc này, anh bảo cô mấy hôm trước vì có việc bận ở nơi khác nên gửi hoa đến. Bây giờ đã đến thành phố Z, chuẩn bị đón cô đi ăn tối.

“Anh biết hôm nay em không tăng ca. Tối nay anh đã đặt bàn ở nhà hàng đồ nướng Patty, lần trước chẳng phải em từng nói thịt dê nướng ở đó ngon tuyệt cú mèo sao? Em cũng biết ở đó đông khách, anh phải đặt bàn trước một tuần, nếu không đi...”

Bốn tiếng: “Tôi không muốn đi” nghẹn ngay trong cổ họng, Thượng Linh thầm chửi rửa tên mặt dày này, lúc nào cũng đâm trúng tử huyệt của mình.

Thấy cô vội vàng thu dọn đồ đạc đi về, mấy cô nàng đang buôn chuyện hiểu ngay sự tình: “Lại đi hẹn hò rồi! Chúc mừng cậu, có xe riêng đưa đón!”

Dưới ánh đèn phía không xa trong khu chụp ảnh, anh nhíu mày nhìn bóng cô bước đi. Ngày hôm ấy, lần đầu tiên các chị em tại trường quay được Diệp Thố chủ động hỏi han.

Họ cũng không ngờ, thì ra anh chàng hoàn hảo lạnh lùng đến mức ấy cũng có tiềm năng buôn chuyện, vừa nói chưa được hai câu đã bắt đầu hỏi chuyện bó hoa, bưu thiếp và cả chiếc BMW nữa.

Mọi người kể sạch sành sanh mọi chi tiết liên quan, chỉ có điều khi kết thúc chủ đề này, họ nhận ra ánh nhìn sắc lạnh lùng đã dần bao phủ đôi mắt đen sâu thẳm tuyệt đẹp của anh.

Bầu không khí vô cùng đáng sợ, mọi người đều chạy tán loạn hết.

Chỉ còn lại duy nhất cô người mẫu từ đầu đến giờ chưa hề lên tiếng, đôi mắt lấp lánh nhìn anh cười.

“Có muốn biết họ đi đâu không? Tôi biết đấy!” Đôi môi đỏ tuyệt đẹp khẽ cong lên đầy cuốn hút.

Những đồ ăn tại nhà hàng đồ nướng Patty chưa bao giờ làm người ta thất vọng, Thượng Linh ăn một lúc đã hết giận. Hoa Ninh đúng là rất hiểu lòng cô, chỉ có điều thứ nhất anh kém cô tận bốn tuổi, thứ hai cô không thích anh.

Nói một cách đơn giản, cô có thể coi anh như em trai, như bạn bè, nhưng không cách nào có thể coi anh như người yêu được.

“Em không cần lần nào gặp cũng phải giải thích cả, anh đâu có ép em.” Hoa Ninh lắc đầu, lại thờ dãi nói phải vào nhà vệ sinh.

Thượng Linh tiếp tục xử lý chỗ đồ ăn trong đĩa, chưa đầy mười mấy giây đã nghe thấy tiếng bước chân quay lại, cô vừa mỉm cười vì tốc độ thần tốc của anh vừa ngẩng đầu lên, nụ cười đông cứng trên môi.

Gương mặt người vừa đến rất tức giận, là Diệp Thố.

“Thì ra tối nào em cũng bận những chuyện này!”

“Anh làm sao biết được...” Nửa câu sau nghẹn lại trong cổ khi cô nhìn thấy cô người mẫu đi phía sau anh. Mẹ kiếp, bị bán đứng rồi!

“Đi về với anh!” Anh bước lên tóm lấy cánh tay Thượng Linh kéo cô ra ngoài.

Hoa Ninh ra khỏi nhà vệ sinh đúng lúc Thượng Linh bị kéo ra ngoài cửa, vội vàng đuổi theo, đứng chặn giữa hai người. Nói cho chính xác, là chặn anh lại.

“Tránh ra!” Giọng nói lạnh lùng bình tĩnh thốt lên từ miệng Diệp Thố.

“Anh Diệp, không hiểu anh có biết rõ tình hình hiện nay không? Hôm nay tôi và Thượng Linh đến đây dùng cơm cùng nhau, không liên quan đến anh.”

“Tôi không muốn phí thời gian với cậu, tránh ra!”

“Tôi cũng không muốn phí thời gian với anh, hai người đã chia tay. Hơn một năm qua tôi là người chăm sóc cho Thượng Linh, giờ đây anh có tư cách gì mà can dự vào cuộc sống của cô ấy?”

“Nói hay lắm!” Cô vịn vẹo cánh tay, cố bẻ những ngón tay anh, làm mọi cách để thoát ra: “Diệp Thố, anh mau bỏ tay ra!”

“Anh làm cô ấy đau đấy!” Hoa Ninh một tay đỡ cánh tay cô, một tay nắm chặt cổ tay Diệp Thố: “Cô ấy không muốn đi với anh, ép buộc như vậy có ý nghĩa gì không? Dù hôm nay anh đưa được cô ấy đi, thì cũng làm được gì nào? Hai người đã ly hôn hơn một năm nay, giờ đây cô ấy đã tự do.”

“Ai bảo chúng tôi đã ly hôn?” Anh đưa cánh tay ra, đẩy Hoa Ninh lùi lại mấy bước: “Cô ấy là vợ tôi, tôi muốn đưa cô ấy đi đâu cũng được!” Gương mặt anh lạnh lùng băng giá.

“Anh có thần kinh không hả? Chúng ta đã ly hôn từ lâu rồi!” Đồ khốn kiếp! Dám bóp đau như thế, muốn chết hả?

“Ly hôn?” Diệp Thố quay đầu nhìn Thượng Linh cười nhạt: “Em chắc chắn chúng ta đã ly hôn rồi chứ?”

“Đương nhiên rồi! Tôi đã ký đơn ly hôn, nhấn cưới cũng trả lại anh, còn là giả nữa sao?”

“Xem ra, cần phải nói cho em biết một kiến thức thông thường. Ly hôn phải cần cả hai vợ chồng cùng ký vào đơn, còn cần phải làm rất nhiều thủ tục tiếp sau đó. Nhưng đáng tiếc là đơn đó em gửi năm xưa vẫn đang nằm gọn trong ngăn kéo nhà họ Diệp.” Nụ cười anh bỗng thật lạnh lùng. Ký ức ngày đó là cơn ác mộng lặp lại hơn một năm qua trong anh, nếu có thể, anh không bao giờ muốn nhắc lại chuyện đó.

“Đi!” Hoa Ninh vừa định tiến lên đã bị anh gạt lại, đẩy cô vào chiếc xe dừng bên đường, phóng vút đi.

Trơ mắt nhìn hai người vừa phóng đi, Hoa Ninh tức tối trút giận sang cô người mẫu vừa bước ra ngoài cửa: “Sao cô đưa anh ta tới đây? Cô có biết hành động ấy vô liêm sỉ đến mức nào không?”

“Nếu cô ấy yêu anh, đã ở bên cạnh anh từ lâu rồi! Ngăn cản người khác làm lành với nhau cũng là một hành động rất vô liêm sỉ ư? À! Tiện đây cũng nói luôn, Lauria là chị em thân thiết nhất với tôi, lần trước tôi hẹn anh chỉ vì muốn biết anh là loại đàn ông như thế nào thôi! Hừ, thì ra anh cũng chỉ có thể thôi!” Cô người mẫu lạnh lẽo cười, xoay người bước đi.

Xe dừng lại bên bờ sông, lần này anh liên tục vượt đèn đỏ, vô cùng nguy hiểm, Thượng Linh ngồi trên xe sợ đến nổi không dám động đậy.

Trái ngược với cách lái xe quá khích này, vẻ mặt anh từ đầu đến cuối luôn lạnh lùng bình tĩnh, sự lạnh lẽo trong đôi mắt mỗi lúc một gia tăng.

Xe dừng lại an toàn, Thượng Linh ngồi trong xe thở hổn hển hồi lâu mới hoàn hồn: “Anh vừa nói gì kia? Chúng ta chưa ly hôn ư?”

“Anh không muốn nhắc lại!”

Thượng Linh thấy ngứa ngáy, anh đúng là chán sống rồi, muốn ăn đấm sao? “Anh có bị thần kinh thật không đấy? Rõ ràng năm xưa người nói muốn ly hôn là anh, tôi đã làm đúng ý nguyện của anh, mà anh còn dây dưa làm gì nữa?”

“Anh chưa bao giờ từng nghĩ sẽ ly hôn với em!” Anh chống tay vào vô lăng, quay đầu lại nhìn cô.

“Chưa từng nghĩ đến? Vậy lẽ nào tai tôi có vấn đề, nghe nhầm mất rồi?”

Anh né tránh ánh mắt cô, lúc lâu sau mới lên tiếng, giọng nói trầm hơn hẳn: “Lúc đó anh đang tức giận!”

“Anh đang tức giận gì chứ? Người phải tức giận là tôi!”

“Tức giận cái gì ư?” Anh lạnh lùng cười nhạo chính mình: “Em đã quên mất ngày hôm ấy mình gặp ai rồi sao?” Hôm đó, anh bắt gặp nụ cười tươi tắn vui vẻ đã bao lâu không thấy của cô. Anh đuổi theo cô vì thấy không yên tâm, nhưng lại thấy hai người gặp nhau. Sau đó cô còn đưa Phong Duy Nặc đến quán trà. Hai người chuyện trò rất vui vẻ, cảnh tượng ấy như kim đâm vào mắt anh, làm anh nhớ lại hình ảnh hai người ôm nhau trước khách sạn rất lâu trước đây. Ngày đó, Phong Duy Nặc ôm cô rất chặt, nói cô là vị hôn thê của mình.

Anh bỗng cảm thấy, hôn nhân chưa bao giờ có vai trò gì với cô. Suy cho cùng, anh không phải là người cô yêu.

Cảm giác bất lực nặng nề dâng trào trong anh, anh rất muốn làm như mỗi lần trước đây trong quá khứ, cương quyết chia tách hai người đó, làm mọi cách kéo cô về bên mình. Nhưng, như vậy thực sự có ý nghĩa gì không? Anh tự hỏi, nếu trái tim cô chưa từng có anh, thế mà cứ tiếp tục thì sẽ ra sao?

“Vì thấy tôi và Phong Duy Nặc ở cạnh nhau, nên anh quay về vòng tay âu yếm của người yêu cũ chẳng? Đây chính là lập luận của anh sao?” Thượng Linh chau mày.

Ánh mắt anh dịch chuyển khi nghe những lời cô nói, vẻ nghi ngờ thoáng qua trong đáy mắt, sau đó anh đã hiểu cô nói gì: “Mã U không phải là người yêu cũ của anh.”

“Anh lừa ai được chứ? Lúc đó tôi hỏi anh mấy lần anh đều không hề phủ nhận. Hai người tâm đầu ý hợp, chuyện trò cả đêm, còn làm cả những chuyện mờ ám, anh nghĩ tôi mù sao?”

Anh nhìn thẳng vào mắt cô rất lâu, sau đó bỗng dịu dàng: “Anh không phủ nhận, nhưng cũng không hề thừa nhận. Là em hiểu nhầm!”

“Tôi hiểu nhầm ư?”

“Em nghĩ kĩ lại xem, anh và Mã U đã bao giờ từng nói với em, bọn anh từng là người yêu của nhau chưa?”

“...”

Thượng Linh ngẩn người, hình như đúng là hai người đó chưa bao giờ từng trực tiếp thừa nhận điều này: “Nhưng hai người làm chuyện mờ ám. Tối đó hai người còn ôm nhau.”

Diệp Thổ đột nhiên không nói nữa, nụ cười hiện lên trong đôi mắt, dưới ánh đèn mờ ảo, ánh mắt ấy thật mê hoặc: “Em đang ghen sao?”

“Anh đừng có chuyện nọ xọ chuyện kia! Anh là chồng tôi, đương nhiên phải giữ trọn đạo làm chồng. Còn anh, từ khi người đàn bà ấy xuất hiện, lúc nào cũng mặt nặng mặt nhẹ với tôi, hỏi gì cũng không chịu nói, quan hệ giữa anh và cô ta lại thân thiết như thế, ai mà chả tức giận.”

Cô bỗng thấy không cam lòng: “Nếu lúc đó, anh có thể nói rõ ràng như lúc này, chúng ta đã không đến nông nổi ấy.”

“Đến nông nổi nào?” Anh nháy mắt nói: “Trước nay chúng ta chưa hề ly hôn!”

“Có gì khác không? Hơn một năm qua chúng ta đã có cuộc sống riêng của mình. Hơn nữa, rõ ràng anh biết tôi ở đâu, nhưng chưa bao giờ đi tìm tôi cả.”

Đôi mắt anh lại tầm tối.

Tìm ư? Sao mà không muốn tìm chứ? Nhưng tìm được thì sao? Lại một lần nữa ép buộc cô quay lại ư?

Nếu trái tim cô không ở cạnh anh thì dù cho có ép buộc cả trăm lần cô vẫn sẽ ra đi.

Những ngón tay thon dài trắng bóc từ từ đặt trên mặt cô: “Tuy anh không đi tìm em, nhưng anh biết chuyện của em. Một năm qua, thằng nhóc ấy đều ở bên cạnh em phải không?” Nhìn những tập ảnh thám tử tư gửi về tối tấp, trái tim anh như nặng thêm vạn phần.

“Cũng như nhau ả thôi, đám đàn bà bên cạnh anh cũng có bao giờ ít đâu!” Cô giễu cợt.

“Em nghĩ hai việc này giống nhau sau?” Những ngón tay anh dừng trên môi cô, ánh sáng lạnh lùng tằm tối lại hiện lên trong mắt anh.

Thượng Linh không ngốc, cô biết anh có ý gì, chớp mắt, nói tỉnh bơ: “Đừng có kiểm soát quá mức thế, anh đừng quên, lúc đó đối với tôi chúng ta đã chẳng còn liên quan gì đến nhau. Anh quên rồi sao, tôi đã từng cố gắng nói chuyện với anh, nhưng anh nói không cần phải làm thế.”

“Nên em liền quay lại vòng tay cậu ta?”

Bên tai Thượng Linh dường như vừa vang lên tiếng răng rắc của những khớp ngón tay.

“Đúng vậy, ai để cho tôi vừa cô đơn vừa trống trải chứ? Yếu tiện, quần áo đẹp, một anh chàng giàu có, mà anh ta lại đẹp trai, chẳng phải là những gì tôi cần hay sao?” Cô cười rất tươi, khẽ gạt những ngón tay đang đặt trên môi: “Anh định dừng ở đây bao lâu? Nếu không muốn đưa tôi về, tôi có thể tự bắt xe.”

Mấy giây im lặng, không hề có câu trả lời, chỉ cảm thấy cơn tức giận bao trùm. Thượng Linh càng cười tươi hơn: “Được rồi, tôi tự bắt xe về.”

Cô đẩy cửa bước xuống, tiếng bước chân vội vã cùng hơi thở gấp gáp vọng lại từ phía sau khi cô vừa đi vòng qua đuôi xe bước lên con đường nhỏ, anh ôm cô thật chặt vào lòng.

Hơi thở anh thoảng bên tai cô, mang theo cả sự tĩnh lặng dịu dàng của màn đêm, thì thầm thốt lên ba tiếng: “Em thắng rồi!”

Cô không lên tiếng lặng im hồi lâu, chỉ nghe thấy anh tiếp tục nói bên tai: “... Là anh không phải, không nên cố tình coi thường em, không nên nói những lời quá đáng với em. Anh biết có rất nhiều vấn đề giữa hai chúng ta, tính cách và quan niệm sống... Nhưng em biết anh yêu em nhiều như thế, không thể nào rời bỏ em!”

“Em làm sao biết được, anh có bao giờ nói gì đâu, em việc gì phải hiểu chứ?” Thượng Linh không cự quây, bình tĩnh đáp lại một câu, chỉ thấy người anh hơi run run phía sau cô.

“Anh xin lỗi! Thực ra hôm đó anh rất vui lúc nghe em nói muốn nói chuyện với anh. Nhưng anh muốn biết em có thực sự quan tâm đến anh hay không, muốn xác định rõ tình cảm của em, nên mới giả vờ không để ý đến... Hơn một năm qua, ngày nào anh cũng nhớ đến em, dù anh không phải là người quan trọng nhất trong trái tim em, anh cũng không muốn rời bỏ... Hãy cho chúng ta cơ hội làm lại từ đầu...”

“Ồngốc!” Cô ra sức mắng thêm một câu: “Em nói anh không phải là người quan trọng nhất trong tim em lúc nào!”

Cánh tay đang ôm cô càng thắt chặt hơn, như muốn hòa tan cô vào thân xác mình.

Anh hỏi: “Anh là người đó sao?”

“Bây giờ từ chối trả lời.” Cuối cùng cô đã ngăn được dòng nước mắt: “Là anh nói muốn bắt đầu lại. Vậy anh nghe cho rõ đây, sau này... không được phép gia trưởng, không được phép tức giận vô cớ, không được coi thường em, không được làm chuyện mờ ám với người phụ nữ khác...”

“Còn nữa không?”

“Còn nữa, phải bắt đầu hẹn hò, phải theo đuổi em một lần nữa.” Cô nói giọng hơi giận dỗi: “Nếu không dùng tiền bao em, bắt nạt em, thì lại lôi em ra làm chuyện ấy... Đến lúc cầu hôn cũng bắt ép em phải đồng ý, chẳng có chút lãng mạn nào cả.”

“Còn gì nữa không?”

“... Cứ thực hiện được những điều em vừa nói đã, nghĩ thêm được gì nữa sẽ bổ sung sau.”

“Được!”

“Anh có làm được không mà nhận lời vui vẻ thế?”

“Sẽ làm được! Sau này chỉ cần em nói, anh đều sẽ làm được!” Anh cúi đầu, hôn lên má cô, hơi thở nồng nàn: “Đi về đi, anh rất nhớ em...”

Nghe được ẩn ý trong lời nói đó, Thượng Linh học theo nụ cười hung ác của anh: “Đã bắt đầu lại từ đầu, vậy việc đó cũng phải như vậy. Chúng ta nên bắt đầu từ việc nắm tay trong sáng.”

Bầu trời thật tĩnh lặng, những ngọn gió đêm từ từ thổi đến hương thơm nhẹ nhàng trong những khóm hoa, dưới ánh trăng dịu dàng, anh cúi nhìn người đang đứng trong lòng mình. Nụ cười cô thật gian xảo, đôi mắt trong sáng ngược nhìn anh.

“Anh biết rồi!” Anh dường như vừa ngán ngấm vừa vô cùng chiều chuộng thở dài, tiếp đó đưa tay nắm thật chặt bàn tay cô, mười ngón tay chạm vào nhau, giống như đang nắm lấy vật báu quý giá nhất trên đời.

“Anh sẽ không bao giờ buông tay nữa đâu!” Đôi môi mỏng tuyệt đẹp từ từ thót lên.

51. Chương 51: Thủ Phạm Chính

Thượng Linh còn tưởng mình đã nhìn nhầm khi gặp Mã U trên đường. Vì bên cạnh Mã U là một cậu bé khoảng bốn, năm tuổi, vừa ăn kem vừa nắm tay cô chạy loăng quăng. Cậu bé gọi cô là Mommy.

Mommy!?

Thượng Linh vừa tan ca đứng sững người bên vệ đường, gió thổi mạnh phát lên tiếng kêu phàn phật.

Những đường nét trên mặt cậu bé rất đẹp, mắt mũi miệng đều vô cùng xinh xắn, gương mặt này... Hay là, lẽ nào, có phải... Cô vội chạy đến, chặn trước mặt hai người đó, chỉ vào cậu bé, run rẩy nói: “Nó không phải là... con riêng của... Diệp Thổ đấy chứ?”

Gương mặt Mã U chuyển từ ngạc nhiên sang kinh hoàng, rồi lại từ kinh hoàng trở về hoảng hốt, sau đó tức giận đến điên cuồng. Tâm lý cực kỳ phức tạp, rất có tính nghệ thuật.

Nói một cách đơn giản, Mã U tức đến uất nghẹn: “Sao lại thế được chứ?”

“Mommy!” Cậu bé lay lay tay Mã U, liếc nhìn Thượng Linh: “Cô ấy nói đúng không hả mẹ, con không phải con của Daddy, là con riêng sao!”

“Đừng quan tâm đến cô ta! Cô ta điên rồi!” Mã U xoa xoa đầu con trai.

“Cô kết hôn rồi sao? Nó có cha ư? Là con đẻ sao?”

“Mommy...”

“...” Mã U tức tối bước đi.

Mười phút sau, hai người lên quán cà phê ở tầng cao nhất của trung tâm thương mại. Mã U nhìn về phía cầu trượt trẻ em bên ngoài, rồi lại quay vào nhìn Thượng Linh thờ dãi: “Con riêng của Diệp Thổ? Chắc chỉ có mình cô mới nghĩ ra được việc này.”

“Tuy không phải là người yêu cũ, nhưng nếu là tình một đêm, thì sẽ giải thích được tất cả những việc này.”

“Cứ coi như cô không tin tôi, thì cũng nên tin cậu ấy chứ!” Mã U khuấy cốc trà sữa: “Cậu ấy yêu cô đến mức nào cô phải rõ hơn ai hết chứ!”

“Tôi chỉ thấy hai người cứ lén lút đầu mày đuôi mắt, lại còn làm chuyện ám muội.”

Mã U khẽ nói: “Lúc đó đương nhiên cô chỉ thấy những điều đó, vì những điều ấy vốn được sắp đặt để cho cô thấy...”

“Đúng vậy, ông bố hữu danh vô thực ấy bảo cô làm cho tôi xem, có phải không?” Sau khi nghe chính miệng Diệp Thổ khẳng định Mã U không phải là người yêu cũ của anh, cô gần như đã hiểu ra tất cả. Đồng thời cũng hiểu được lý do tại sao hai người phải sống tại tư gia nhà họ Diệp ba tháng mới được phép tổ chức hôn lễ. Ông Diệp nghĩ đủ mọi cách để chia cắt hai người.

Nhưng như những gì Thượng Linh suy đoán, nếu nhà họ Diệp khiến nhà họ Thượng phá sản, Diệp Minh chẳng có lý do gì lại căm ghét cô đến thế. Cô dần cảm thấy, mọi việc không hề đơn giản như vậy. Vì vậy lúc này cô muốn biết sự thật.

“Tôi không rõ.”

“Cô không rõ ư? Cô không phải là người yêu cũ của Diệp Thổ, chẳng có xung đột gì về lợi ích với tôi, chỉ vì Diệp Minh tìm cô, nên cô nhiệt tình đóng kịch như vậy sao? Một câu “tôi không rõ” của cô liệu có quá giả dối không?”

“Không rõ là không rõ.”

Thượng Linh đá lông mào, kéo dài giọng “ô” một tiếng, tiếp đó vẫy tay về phía cậu bé đang chơi cầu trượt: “Bé ngoan! Đến đây với cô nào, cô kể cho bé những chuyện không phải của mẹ bé với Daddy nào!”

“Ồ!”

“Tôi muốn biết sự thật!”

“Tôi không rõ!”

“Bé ngoan, cô có kẹo này! Đến đây nào...”

“...”

Mã U biết rõ thực ra cô quyết định nói cho Thượng Linh mọi chuyện không phải vì bị cô đe dọa. Có lẽ vì hơn một năm sau khi Thượng Linh bỏ đi, cô tận mắt chứng kiến Diệp Thố chìm sâu trong đau khổ và mâu thuẫn. Có lúc cô đã từng nghĩ, phải chăng mình đã sai? Đã giúp nhầm người?

Hoặc là vì cô cảm nhận được tình cảm của Thượng Linh dành cho anh khi thấy thái độ cô lúc nói hai người đã quay lại với nhau. Liệu có phải Thượng Linh cũng yêu Diệp Thố không?

Có lẽ giải đáp thắc mắc này không hẳn là một chuyện tốt cho Diệp Thố.

“Lần đầu tiên tôi gặp Thố, cậu ấy mới mười tám tuổi. Năm ấy, tôi vừa đi thực tập theo cô giáo. Cậu ấy vốn là bệnh nhân của cô giáo tôi, cũng là bệnh nhân đầu tiên của tôi.”

“Bệnh nhân...?”

“Phải!” Mã U lặng lẽ nhìn thẳng vào cô: “Tôi chưa nói cho cô biết nghề nghiệp của tôi. Tôi là một... bác sĩ tâm lý.”

Mã U không tài nào hình dung nổi cảm giác của mình lần đầu tiên khi thấy Diệp Thố. Các ví dụ trong sách thường mô tả, tâm trạng của phần lớn bệnh nhân tương đối thất thường, sẽ khóc lóc, phẫn nộ, khua chân múa tay thậm chí chửi bới trong quá trình điều trị.

Nhưng anh lại vô cùng yên lặng, giống như con thú bé nhỏ vừa bị thương, cuộn tròn người trên một góc sofa, không hề nói một lời nào. Có lúc lại cúi đầu, viết lên giấy cùng một cái tên.

Đối với bác sĩ, anh là một trường hợp rất nan giải vì anh không chịu giao tiếp, nên không có cách nào điều trị được. Lúc đó cô chỉ nghe cha anh nói anh bị chấn động nghiêm trọng nhưng không biết nguyên nhân gây ra chấn động ấy là gì.

Trong ấn tượng của Mã U, Diệp Thố là một chàng trai rất gầy. Có lẽ đang trong giai đoạn phát triển nên trông lại càng mong manh hơn. Vậy mà Diệp Minh lại nói với cô, hơn một năm trước đây, anh vẫn còn là một chàng trai rất béo nặng hơn 100 kg.

Chỉ trong vòng một năm, vậy mà lại gầy đi hơn 40 kg... Cha anh nói cho Mã U và cô giáo biết, một năm qua anh không chịu ăn uống gì. Nỗi căm thù hiện rõ trong đôi mắt Diệp Minh, ông nói nếu rời khỏi nhà ấy sớm hơn, mọi việc có lẽ đã không tồi tệ đến mức này.

Mã U không biết anh đã gặp phải chuyện gì, có lẽ vì anh là bệnh nhân đầu tiên cô tiếp xúc, hoặc có lẽ tuy gầy gò tiêu tụy nhưng những đường nét trên gương mặt chàng trai ấy vẫn đẹp đến độ làm trái tim người khác đập loạn nhịp... Cô không thể hiểu nổi, người nào lại có thể nhẫn tâm làm tổn thương anh.

Sau này nghĩ lại, cô cũng không hoàn toàn trong sáng khi gắng sức giành anh từ cô giáo, để anh trở thành bệnh nhân chính thức đầu tiên của mình. Dẫu sao, cô cũng chỉ lớn hơn anh có ba tuổi.

Cũng giống như vô tình phát hiện một tác phẩm nghệ thuật bằng pha lê đầy vết thương, hy vọng có thể xóa đi những đau thương ấy bằng tài năng của mình, đem lại sức sống mới cho đôi mắt đã mất hết hy vọng của anh.

Một năm đó, ngoài giờ học trên lớp, cô dành tất cả thời gian vào việc nghiên cứu và trị liệu. Mỗi lần thấy anh có tiến triển, cô lại không ngừng chờ mong. Đến một ngày anh bình phục, khi anh trưởng thành, khi

nụ cười đã quay lại trên môi anh, lúc đó anh sẽ thành một người đàn ông tuyệt đẹp đến mức nào. Lúc đó, liệu có còn ai nhẫn tâm làm tổn thương anh nữa không?

Ít nhất, cô tuyệt đối không thể làm điều đó. Cô là bác sĩ của anh, cũng là bạn anh, là trụ cột tinh thần của anh, khi anh muốn giao tiếp trở lại, anh luôn tìm cô dốc bầu tâm sự. Lúc nào cô cũng là người giúp đỡ anh, nhưng đáng tiếc, anh chưa bao giờ từng coi cô như một người phụ nữ.

Giống như cậu em trai cần người chị gái, mối quan hệ thân thuộc không bao giờ có thể thay đổi được nữa. Vì trong lòng anh, mãi chỉ có người ấy.

Anh vẫn thích viết tên người ấy lên giấy khi trị liệu, viết đi viết lại như muốn khắc ghi sâu trong tim, đời này kiếp này mãi không bao giờ quên.

Sau này khi anh dần bình phục, cô nhìn anh gắng sức học tập, nỗ lực trưởng thành, mỗi ngày một xuất sắc hơn, và cũng mỗi ngày một trầm lắng hơn. Về sau, cô đi nước ngoài du học, lần gặp mặt tiếp theo của hai người chính là lần tại nhà họ Diệp. Người được viết tên trên giấy, cuối cùng đã trở thành vợ anh.

Mỗi tiếng thốt lên từ miệng Mã U đều khiến Thượng Linh không dám tin vào tai mình. Diệp Thổ năm mươi tám tuổi, một Diệp Thổ đau ốm, một Diệp Thổ cô không hề hay biết.

“Những chuyện này, tại sao anh ấy lại không nói với tôi?... Lúc rời khỏi nhà họ Thượng, rõ ràng anh ấy vẫn còn ổn cả, làm sao lại?...”

Làm sao lại ra nông nổi ấy ư? Ánh mắt Mã U nhìn cô dần u ám.

Thời gian vừa bắt đầu chữa trị, có một lần, thấy anh viết đi viết lại cùng một cái tên trên giấy, cô giáo cô đã từng đề nghị Diệp Minh có thể mời người đó đến đây. Để người ấy nói chuyện với anh, có lẽ bệnh tình sẽ có tiến triển mới.

Lúc đó, cô chỉ thấy Diệp Minh nói chắc như đinh đóng cột, cả đời này ông sẽ không bao giờ để con người đó đến gần con trai ông nữa bước nữa.

Khi ấy cô mới hiểu, thì ra người đó chính là thủ phạm chính khiến anh ra nông nổi này. Còn anh, vẫn cố chấp như cũ... cho dù thương tích nặng nề.

“Thực ra là tôi phải hỏi cô, năm đó cô đã làm gì cậu ấy? Thổ là một chàng trai tốt, nếu tôi nhớ không nhầm, năm cậu ấy mười bảy, cô mới mười bốn tuổi, chỉ là một cô bé thôi, rốt cuộc cô đã làm gì với cậu ấy?...”

Chiếc xe lặn dừng lại trên bãi cỏ, Thượng Linh nhìn người cha trầm lắng, khe thở dài trong lòng.

Tại sao trước đây cô không hề nhận ra chứ? Mỗi lần hỏi đến chuyện quá khứ, nếu nói gương mặt tái mét của cha là đang căm hận, thì có lẽ gọi đó là sợ hãi thì hợp lý hơn.

Thượng Linh tưởng lúc đầu cha cô không đồng ý chuyện hôn nhân giữa cô và Diệp Thổ vì nhà họ Diệp có liên quan đến sự phá sản của nhà họ Thượng, nhưng bây giờ cô đã hiểu, cha đang sợ hãi. Cha sợ Diệp Thổ vì muốn báo thù nên mới lấy cô. Hay nói cách khác, năm đó đã xảy ra chuyện gì, cha đều biết cả, nhưng tại sao cô lại chẳng hề có ấn tượng gì?

“Đã là chuyện quá khứ, hơn nữa bây giờ hai con cũng đã chia tay hơn một năm rồi, đừng nghĩ ngợi nữa.”

“Thực ra gần đây bọn con lại tái hợp rồi!”

Cha kinh ngạc nhìn cô, những tình cảm dịu dàng hiện lên trong nét mặt con gái ông.

“Bố, trước khi A Thổ đi khỏi nhà mình đã xảy ra chuyện gì với anh ấy vậy?” Thượng Linh ngồi xuống trước xe lặn, cầm tay cha, chăm chú nhìn: “Nếu bố lại trả lời qua loa nữa, con đảm bảo từ nay về sau sẽ không đến thăm bố nữa, không mua đồ ăn ngon cho bố, không đẩy xe cho bố ra ngoài tắm nắng nữa... Bố thử nghĩ xem, như vậy chẳng phải bố sẽ thành ông già cô đơn chẳng có gì cả, ngày nào cũng lủi thủi, đáng thương biết bao...”

Đường như đôi mắt ông Thượng hơi co rúm lại. Con bé này đúng là mười năm tính cách vẫn chẳng hề thay đổi, giống ông thế này chẳng phải là việc tốt đẹp gì.

“Bố vẫn không chịu nói sao?” Thượng Linh thở dài có vẻ rất bất lực nói: “Vậy cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải gỡ tuyệt chiêu ra vậy!” Cô nghiêng người về phía trước, đặt cằm lên đôi chân đang đắp chăn của cha, giả bộ ngây thơ cười rất tươi: “Bố, bố có muốn biết tin tức hiện nay của vợ mình không?”

“...”

Gương mặt cha cô thay đổi ngay tức khắc.

“Con gặp mẹ mấy lần rồi, có phải mẹ chưa từng đến thăm bố hay không? Bố... bố có muốn gặp lại mẹ không? Bây giờ mẹ xinh đẹp lắm, rất có khí chất, chẳng hề giống người sắp năm mươi chút nào cả...”

“...”

Cuối cùng người ngồi trên xe lăn cũng cốc đầu cô một nhát: “Bà ấy là mẹ con.”

“Con có bảo là không phải đâu!” Đôi mắt Thượng Linh thoáng u tối nhưng đã bình thường ngay trong nháy mắt: “Bố, thực ra người bố yêu nhất là chính là mẹ phải không?...” Những lời nói của Thượng Linh làm ông chìm đắm trong những ký ức xa xôi, khi còn trẻ, không biết trân trọng những gì mình đang có, trắng hoa đa tình, trái tim phân làm trăm mảnh. Đến lúc không còn lại gì, mới biết đã đánh mất tình cảm giữa hai người.

Hồi tưởng hồi lâu, ông thở than: “... Con ấy, cứ hỏi bố năm xưa đã xảy ra chuyện gì, sao câu hỏi ấy con không tự hỏi bản thân mình? Những chuyện xảy ra mấy ngày trước khi A Minh đưa con trai rời khỏi nhà ta, con đều quên hết rồi sao?”

Mấy ngày trước khi bỏ đi ư? Cô chỉ nhớ, bác Minh và cha cô đã cãi nhau rất to. Còn hôm Diệp Thố và cha anh đi, cô và Phong Duy Nặc ra ngoại ô chơi, không có mặt ở nhà.

“Nghĩ kĩ lại xem, trước hôm đó con đã làm gì?”

“Mấy ngày hôm ấy, cũng như mọi khi, vì được nghỉ hè nên con và Phong Duy Nặc đi chơi cùng nhau, sau đó A Thố...” Cô ngừng lại, nhận ra có điều gì đó không đúng. Đúng vậy, rõ ràng đang nghỉ hè, tại sao mấy ngày đó A Thố đều không xuất hiện. Từ trước đến giờ lúc nào anh cũng theo sát cô, cô đi đâu anh cũng đi theo, vậy mà lại liên tục mất tích mấy ngày liền.

“Mấy ngày đấy, nó ở trong bệnh viện.”

Thượng Linh chỉ nhớ năm đó, lần cuối cùng cô gặp A Thố là trong rừng cây ngân hạnh gần đến đỉnh núi Thiên Trì.

Hôm đó thời tiết rất đẹp, trời không nóng lắm, Phong Duy Nặc đề nghị mọi người cùng đi leo núi. Ngoài hai người ra còn có hai nam sinh cùng tốt nghiệp cấp hai khóa vừa rồi với Phong Duy Nặc.

Nam sinh mới tốt nghiệp cấp hai đối với mấy người đã được coi là đàn ông, tuy cả bốn người đều là con nhà giàu, nhưng hôm đó lại quyết tâm cùng nhau bắt xe bus đi leo núi.

Lúc đó Thượng Linh rất ham chơi, với lại chưa từng đi xe bus bao giờ nên đồng ý ngay. Chỉ có điều lúc chuẩn bị xuất phát, đội ngũ bốn người đã biến thành năm người. Cái đuôi vương chân là Diệp Thố.

Trong đội hình toàn trai xinh gái đẹp bỗng chốc xuất hiện thêm Diệp Thố, đương nhiên chẳng hề ăn nhập chút nào cả. Từ cửa nhà ra đến bến xe bus, Thượng Linh không biết đã lờm anh bao nhiêu lần, nhưng anh cứ lảng nhảng theo sau cô chẳng nói chẳng rằng, đuổi kiếu gì cũng không chịu về.

Đi leo núi vốn là chuyện rất vui vẻ, bỗng chốc thành khó chịu vì có Diệp Thố cùng đi. Lên xe bus, anh chậm chạp lê mê. Xuống xe bus, anh vẫn chậm chạp lê mê. Đi bộ, cũng vẫn chậm chạp lê mê. Leo núi, lại càng chậm chạp lê mê hơn.

Lúc đó, núi Thiên Trì vẫn chưa xây đường cáp treo lên xuống, đi leo núi phải đi bộ hết. Vì Diệp Thố đi cùng, nên hoạt động leo núi giờ lại thành một đội ngũ lê mê, bốn người đều không chịu nổi nữa khi Diệp Thố lại ngồi nghỉ dưới gốc cây khi mới leo lên lưng chừng. Phong Duy Nặc nắm tay cô, ra hiệu cho hai người còn lại, bốn người cùng nhau tiếp tục leo thẳng lên đỉnh núi.

Cả bốn người đều làm lơ khi nghe thấy tiếng gọi vang từ phía sau. Nhưng vì lúc trước để phí quá nhiều thời gian, nên khi mấy người leo đến đỉnh núi đã lỡ mất thời gian tham dự cuộc đua thuyền trên đó. Trên đỉnh núi Thiên Trì có một cái hồ nhỏ, hôm đó có tổ chức cuộc đua thuyền cho tất cả học sinh lớp mười toàn thành phố Z. Tuy giải thưởng cũng chẳng có gì nhiều, nhưng vì hai người bạn của Phong Duy Nặc đã nhận lời thách đấu với học sinh các trường khác, nên chờ đợi mãi đến ngày hôm nay, chuẩn bị chiến thắng oanh liệt, tiêu diệt nhuệ khí của kẻ khác.

Rốt cuộc vì có người lè mề, kế hoạch của cả hội tan thành mây khói, mấy kẻ thách đấu họ lại còn giành ngôi quán quân, làm cả hội tức gần chết.

Bốn người cũng chẳng còn tâm trí đâu mà vui chơi, lướt một vòng xung quanh chuẩn bị xuống núi. Trên đường xuống núi cả bốn người gặp Diệp Thố, giờ này anh mới vừa leo đến nơi.

Thấy Diệp Thố thở hổn hển đến trước mặt mình, Thượng Linh vô cùng tức tối, giận dữ nói tất cả đều tại anh, đẩy Diệp Thố ra rồi vội vàng cùng Phong Duy Nặc xuống núi.

Diệp Thố vẫn chưa kịp hoàn hồn, hai nam sinh còn lại đã tiến lên nói với anh, hôm nay Thượng tiểu thư của anh làm mất chiếc vòng đeo tay yêu thích nhất trên đỉnh núi, nên giờ đang vô cùng tức giận.

Diệp Thố vội hỏi đánh mất ở chỗ nào trên đỉnh núi. Hai nam sinh kia cố tình làm bộ đang nhớ lại, nói không rõ lắm, chỉ biết là lên trên núi thì không thấy vòng đâu cả.

Diệp Thố biết Thượng Linh vô cùng yêu thích chiếc vòng đeo tay đó, chiếc vòng ông Thượng đi Tây Ban Nha nghỉ mát mua về cho cô, nghe nói số lượng chỉ có hạn, mỗi mẫu chỉ có duy nhất một chiếc.

Tuy chiếc vòng tay không phải do anh làm mất, nhưng đối với anh không có gì nguy ngập hơn việc tiểu thư tức giận, anh quyết định lên đỉnh núi thử tìm lại chiếc vòng.

Buổi chiều đó khi chạy ngược lên đỉnh núi, Diệp Thố không hề hay biết hai nam sinh sau lưng anh đang cười vô cùng đắc ý. Cái tên béo Diệp Thố này, chẳng qua chỉ là con trai ông lái xe nhà họ Thượng, lại béo ú nữa, vậy mà cả ngày lúc nào cũng leo đèo bám sau công chúa của họ, đúng là ngứa cả mắt.

Cả hai đều nghĩ cho tên béo này một bài học nho nhỏ cũng chẳng phải việc gì quá đáng cả.

Lúc cả bốn người xuống đến chân núi, Thượng Linh hơi nghi ngờ khi không thấy Diệp Thố bám theo đằng sau, nhưng cũng vội đi luôn khi ba người kia cứ thúc giục. Anh ta cũng không phải đồ ngốc, cũng mang tiền theo bên người, dù chỉ có một mình nhưng cũng có thể tự quay về thành phố được.

Vì vậy cô chẳng hề lo lắng chút nào về việc này. Lúc về vì đội hình còn vừa đủ bốn người, họ liền gọi một chiếc taxi, Phong Duy Nặc thấy mọi người đều có vẻ bức bối không vui, nên đề nghị tất cả cùng đi ăn hải sản, món Thượng Linh thích nhất và anh trả tiền. Tất cả mọi người đều vui vẻ phấn khởi, ăn xong còn đi hát karaoke, lúc về đến nhà đã mười giờ đêm.

Bố mẹ Thượng Linh đều không ở nhà, có lẽ cả hai đều đi chơi như thường lệ. Hai đứa trẻ choai choai lên vào phòng khách người lớn, lấy trộm rượu vang ông Thượng cất kỹ, cuộn tròn trên sofa vừa uống rượu vừa nói chuyện, sau một hồi chuyện trò cả hai ngủ quên mất. Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, dường như Thượng Linh nghe thấy tiếng người và tiếng bước chân nhè nhẹ, nhưng vì mệt mỏi lại ngà ngà say, cô lại chìm vào giấc ngủ ngay sau đó.

Đến khi tỉnh dậy ngày hôm sau, cô đã nằm trên giường của mình. Ngoài cửa sổ, nắng vàng rực rỡ, cô vươn vai một cái, tiếp tục kì nghỉ hè vui vẻ.

Mấy ngày sau đó, Thượng Linh đều không thấy Diệp Thố. Cô cũng chẳng hề bận tâm khi thiếu mất một người cô căm ghét lướt đi lướt lại trước mắt. Vào buổi sáng một tuần sau, cô lơ mơ nghe thấy bác Minh lái xe và cha cô cãi nhau trong phòng khách dưới tầng một. Tiếp đó cô đứng trên ban công thấy bác Minh tức giận bỏ đi, đây là lần cuối cùng cô thấy bác Minh.

Mùa hè năm đó. Hai cha con họ rời khỏi nhà họ Thượng. Cho đến tận mười hai năm sau, cô gặp vị CEO tuyệt đẹp như “yêu tinh” ở VIVS.

Cha nói với cô, nửa đêm hôm đó Diệp Thố bị bệnh phải nhập viện. Hôm đó, khi xuống chân núi cô không hề hay biết, vì một lời nói dối của người khác, nên Diệp Thố đã tìm kiếm chiếc vòng tận bốn tiếng đồng hồ

trên đỉnh núi.

Khi ánh tà dương cuối cùng biến mất sau đường chân trời, anh mới đành lòng đi xuống chân núi.

Một nhọc cả một ngày khiến bước chân anh lảo đảo, thời tiết trên núi thay đổi thất thường, trong giây lát trời đổ mưa như trút nước, anh ướt như chuột lột. Tuy bên đường có tán cây, nhưng anh biết không thể nào đứng trú mưa dưới gốc cây trong thời tiết mưa giông thế này, nên đành phải gắng gượng đi nhanh hơn.

Các bậc thang trơn tuột, lầy lội đầy bùn, trên đường xuống núi anh loạng choạng vấp ngã mấy lần liền. Khi xuống đến chân núi, cả người đã vô cùng lờ lững thối, bảo vệ dưới chân núi Thiên Trì nhìn anh với ánh mắt ngỡ ngàng mở cửa cho anh ra.

Cả người anh ướt đầm đìa, chỗ nào cũng toàn bùn đất, cánh tay và cẳng chân bị sướt rách mấy chỗ. Lúc đó đã khoảng tám, chín giờ tối, anh vội vàng chạy đến bến xe bus mới biết chuyến xe cuối cùng đã chạy từ lâu.

Tuy đã tạnh mưa, nhưng đoạn đường ngoại ô vô cùng hoang vu, anh đi rất lâu nhưng không thấy bất kỳ chiếc xe nào cả. Diệp Thổ không có di động, bên đường cũng chẳng có trạm điện thoại công cộng nào cả, anh không còn cách nào khác đành phải đi bộ về.

Gió đêm lạnh buốt thổi vù vù làm anh lạnh cóng, vất vả lắm mới bắt được taxi, về đến nhà họ Thượng đã là mười hai giờ đêm. Nhà họ Thượng rất yên tĩnh, hôm nay ông Thượng ra ngoài, cha anh là lái xe đương nhiên sẽ đi cùng ông.

Dường như tất cả mọi người đều đã ngủ, anh chậm chậm bước lên cầu thang, lúc đi ngang qua phòng khách, lại thấy ánh đèn hắt ra khe cửa. Anh bước lên nhìn vào, thấy Thượng Linh và Phong Duy Nặc đang ngồi trên sofa nói chuyện.

Đúng lúc hai người đang nói đến anh. Thì ra lúc đi hát karaoke, Phong Duy Nặc vô tình nghe được chuyện hai người bạn trêu chọc Diệp Thổ, bây giờ coi như truyện cười kể cho Thượng Linh nghe.

“Em có thấy họ làm thế là hơi quá đáng không? Dù sao Diệp Thổ cũng là người nhà họ Thượng, nếu cần xử lý hẳn, cũng chẳng đến lượt họ động tay vào.” Phong Duy Nặc hỏi cô.

“Không sao đâu, dù sao em cũng không thích hẳn ta cứ lẻo đẻo theo sau em. Đều tại bố em ấy, nói cái gì mà để hẳn tiện thể bảo vệ em luôn. Đúng là buồn cười chết được, cái thân hình ấy, nếu như có nguy hiểm thực sự, hẳn ta có muốn chạy cũng chẳng chạy kịp, nhờ chẳng may có khi em còn phải bảo vệ cho hẳn ấy chứ!”

“Thực ra có lẽ hẳn cũng có tác dụng khác đấy!” Phong Duy Nặc cười đen tối.

“Em biết rồi, em biết rồi! Hẳn có thể lăn xuống sàn nhà, biến thành quả bóng, đè bẹp đối phương. Hoặc có thể lao thẳng lên, dùng cái bị thối trên người làm đối tượng đỡ. Ha ha ha!”

Căn phòng tràn ngập tiếng cười của hai người, còn anh lạnh buốt sống lưng khi nghe những lời nói ấy. A Thổ luôn biết tiểu thư không thích anh, chê anh béo, chê anh nặng nề vướng víu, nhưng đây lại là lần đầu tiên anh tận tai nghe chính miệng cô thốt lên những lời này. Sự coi thường rành rành trong lời cô nói như thứ vũ khí lạnh buốt đâm thẳng lên người anh, trong khoảnh khắc sự lạnh lùng ấy ào ào trút lên toàn thân anh.

“Sao mà cười khoái chí thế? Ồ, thật ra thằng nhóc ấy thích em, em có biết không?”

“Không phải thế chứ? Những chuyện khủng khiếp thế anh đừng có mà nói bừa. Tuy em đã quen với những lần bị con trai tỏ tình, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc người tỏ tình là hẳn ta, thì toàn thân em lại run rẩy nổi da gà. Thôi đừng nói nữa, kéo lên sau thấy hẳn em lại không nuốt nổi cơm ấy chứ!”

Hai người trong phòng khách vẫn tiếp tục nói chuyện, còn anh đã quay người, chờ đợi bước xuống cầu thang.

...

Khi Diệp Minh cùng ông Thượng về đến nhà, phát hiện ra Diệp Thổ đang co quắp nằm dưới gốc cây ngân hạnh trong vườn hoa, anh đã sốt cao đến hôn mê bất tỉnh.

Vết thương bị nhiễm trùng, sốt cao nên đã hôn mê... Cả tuần đó, Diệp Minh túc trực bên cạnh đứa con trai đau ốm, nghe những lời líu ríu từ miệng anh thốt lên, ông đã hiểu rõ đầu đuôi ngọn ngành, rơi những giọt nước mắt đau xót vì con trai.

Vợ ông chết sớm, con trai ông chỉ có thể cùng ông đến ở nhà họ Thượng. Ông đã từng nghĩ đây là điều vô cùng may mắn vì dù sao ông Thượng cũng cho con trai ông cơ hội được học hành như tiểu thư nhà họ, nên thường ngày dù tiểu thư chòng ghẹo con trai thế nào đi nữa, ông đều gắng chịu đựng.

Nhưng khi tính mệnh con trai ngàn cân treo sợi tóc, ông đã không thể không oán hận.

Trận cãi nhau ấy, là lúc ông bộc phát tất cả mọi oán hận. Ông muốn gia đình kia phải có một câu xin lỗi con trai ông, nhưng lại bị ông Thượng lạnh lùng chửi mắng. Tiểu thư nhà họ Thượng ở trên cao với vợ, vô cùng tôn quý. Dù có ngang ngược độc ác hơn, chòng ghẹo bốn cột cũng là điều đương nhiên. Còn cha con ông chỉ là người làm của nhà họ Thượng, vì nghèo khổ nên số kiếp phải hèn mọn, đã có cơ hội được hưởng nền giáo dục như tiểu thư rồi, phải biết điều, lại còn mơ mộng hão gì mà xin lỗi. Hơn nữa với ông Thượng, chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến con gái ông, đương nhiên ông không đồng ý.

Sau khi cãi nhau, ông Thượng đuổi việc Diệp Minh, lúc đó Diệp Thố vẫn đang trong bệnh viện, ông Thượng cho trợ lý thay ông vào viện thanh toán viện phí.

Mấy ngày sau, Diệp Minh cho Diệp Thố chuyển sang bệnh viện khác, đồng thời trả lại nhà họ Thượng không thiếu một đồng viện phí nào.

52. Chương 52: Đây Không Phải Là Thương Hại

Giờ Thượng Linh đã hiểu, Mã U biết những đau khổ Diệp Thố phải chịu đựng, đã oán hận cô từ rất lâu trước đây, nên mới đồng ý khi Diệp Minh đề ra kế hoạch này.

Theo chỉ đạo của ông Diệp, Mã U giả bộ phát hiện ra thân thể của cô, nói bóng gió về quá khứ ngày xưa khi nhà họ Thượng phá sản, cố tình làm cô hiểu nhầm. Nếu Thượng Linh không hỏi Diệp Thố, cô sẽ day dứt trong lòng, nếu cô hỏi anh, với những hiểu biết của Mã U về Diệp Thố, cô nghĩ anh sẽ không nói.

Cộng thêm hàng loạt những hành động ám muội khiến Thượng Linh tưởng cô và Diệp Thố có quan hệ với nhau, đương nhiên hai người sẽ nảy sinh mâu thuẫn, từ đó sẽ chia tách được cả hai.

“Vậy rốt cuộc Diệp Minh có liên quan gì đến việc nhà họ Thượng phá sản không?” Nghe xong những lời bộc bạch của Thượng Linh, Mễ Mễ hỏi qua điện thoại.

Thượng Linh kể với Mễ Mễ, chuyện này cô cũng đã hỏi cha mình, theo thái độ của ông có lẽ chính ông cũng không dám khẳng định. Nhưng vì năm đó, Diệp Minh đột nhiên quần là áo lượt, giày da bóng lộn xuất hiện ở viện an dưỡng, nên ông mới nảy sinh nghi ngờ khi bị kích động quá mức, hoặc có thể nói là giận cá chém thớt không có bằng chứng.

Cha luôn sợ Diệp Thố sẽ trả thù cô vì chuyện quá khứ, nhưng thực tế, anh không bao giờ đành lòng làm vậy.

Giống như những gì Mã U kể cho cô về sau, anh không muốn nhắc lại chuyện năm xưa, không phải vì anh coi thường, không tôn trọng cô hoặc vì anh không muốn nói chuyện thẳng thắn với cô. Mà vì anh sợ cô sẽ tự trách mình vì chuyện ấy, anh không muốn cô chịu đựng bất kì gánh nặng tâm lí nào, không muốn cô thương hại anh vì những chuyện quá khứ. Nên anh cũng luôn tìm cách che giấu thân thể thực sự của Mã U.

“Cậu ấy thực sự rất yêu cô. Cô phải hiểu là, nếu không yêu một người đến đánh mất cả linh hồn, cậu ấy sẽ không thể nào vẫn ra sức tìm cô sau khi bị từ chối lời cầu hôn.”

Rõ ràng những lời Mã U nói đã tiết lộ thêm một bí mật nữa.

“Anh ấy cầu hôn ư? Lúc nào cơ, tại sao tôi không biết gì cả.”

Đương nhiên cô không thể nào biết được, vì tất cả mọi chuyện đều bị cha cô giấu nhem.

Một ngày khi Diệp Thổ mười chín tuổi, gia đình anh có sự biến đổi vô cùng lớn lao, như là cơ hội trời cho, nhà anh hợp tác cùng nhà họ An sáng lập nên VIVS. Đến năm anh hai mươi, cả nhà họ Diệp và chính bản thân anh đều thay đổi hoàn toàn so với trước đây.

Anh trở thành công tử nhà giàu của tầng lớp thượng lưu tại thành phố B. Năm ấy, anh cầu xin cha mình rất lâu, cuối cùng Diệp Minh đồng ý quay về thành phố Z xin làm thông gia với nhà họ Thượng. Đương nhiên, khi xuất hiện tại nhà họ Thượng ngoài việc phục trang chỉnh tề gọn gàng hơn trước, Diệp Minh không hề tiết lộ nhiều về thân thế đã đổi thay của mình.

Đúng như những gì ông đã đoán trước, ông lại bị ông Thượng sỉ nhục, lần này còn chửi rửa quá đáng hơn rất nhiều. Lý do vì nhà họ Diệp lại đòi cưới cô con gái bảo bối của ông, nàng công chúa duy nhất của nhà họ Thượng, rõ là đang nằm mơ.

Sau đó không lâu, nhà họ Thượng gặp sóng gió, tuyên bố phá sản, lúc Diệp Thổ tìm đến, tất cả đều đã tan hoang.

Mã U nói, tuy sau này ra nước ngoài du học, nhưng cô biết những năm qua chắc chắn anh đã kiên trì kiếm tìm Thượng Linh khắp nơi. Đương nhiên cô cũng biết Diệp Minh nhất định sẽ tìm cách ngăn cản. Ông thực sự rất căm ghét cô, dù thế nào cũng không vừa mắt với cô.

Nói chuyện điện thoại với Mã U xong, Thượng Linh lặng lẽ thở dài. Anh chàng Diệp Thổ này, không chịu nói năng gì, cô có phải là thánh đầu, sao có thể biết được chứ.

Mấy hôm nay trần trọc tìm hiểu rõ tất cả mọi chuyện, Thượng Linh chỉ cảm thấy trong lòng nặng trĩu, nhiều cảm xúc đan xen phức tạp. Có quá nhiều điều muốn nói, rất muốn gặp anh, muốn tự mình nói với anh câu trả lời cô đã từng giữ lại cho chính mình.

Thượng Linh nhờ một đồng nghiệp thân quen làm thay công việc của mình, cô đi siêu thị mua đồ ăn, muốn tự tay nấu một bữa tối thịnh soạn cho anh.

Nhưng lúc cô đẩy cả xe đồ ăn chuẩn bị thanh toán, Diệp Thổ lại gọi điện tới. Anh nói VIVS vừa có việc, anh phải về thành phố B ngay lập tức.

Thượng Linh muốn tiễn anh nhưng anh giờ này đã đến sân bay. Cô gác máy, để xe đồ đạc lại siêu thị, phóng thẳng về nhà. Sau khi vội vàng gói ghém mấy bộ quần áo, cô mua vé máy bay tới thành phố B một tiếng sau khi anh bay.

Khi Diệp Thổ xong việc quay về VIVS, anh vô cùng ngạc nhiên khi thấy hình bóng quen thuộc đang nằm ngủ trên sofa tại văn phòng.

Cô nhân viên ở ngoài nhìn anh khẽ cười, nói với anh, cô gặp Thượng Linh dưới đại sảnh, Thượng Linh đã đợi ở đó bốn tiếng đồng hồ, hình như vẫn còn chưa ăn tối.

“Được rồi, em về đi!” Anh đóng cửa lại, nhẹ nhàng bước tới, ngồi xuống trước sofa.

Thượng Linh nằm trên sofa đang ngủ rất ngon lành, những lọn tóc đen dài hơi rối, khẽ rung nhẹ theo nhịp thở đều đặn. Cô luôn thích nằm sấp khi ngủ, giống như một đứa trẻ, có khi còn chảy nước dãi.

Hành lí cô mang đến vẫn còn đặt trước sofa, một ba lô nhỏ, chắc cô thu dọn đồ đạc rất vội. Những ngón tay thon dài tuyệt đẹp lướt qua trên gò má cô, rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên đó.

“Có người hôn trộm...” Thượng Linh cười khúc khích, sau đó liền mở mắt. Đôi đồng tử màu đen tròn xoe như đôi mắt mèo, ánh mắt rất tinh anh, sáng lấp lánh. Trái tim anh đập hẫng lại khi ánh mắt ấy nhìn anh.

“Sao em lại đến đây vậy?”

“Đến để thăm anh, không muốn phải xa anh một tuần, không được sao?”

Về ngạc nhiên thoáng qua mắt Diệp Thổ, nụ cười bừng sáng bỗng hiện trên khóe mắt anh.

Ngoài cửa sổ văn phòng, bầu trời đêm giữa thành phố phồn hoa đẹp lung linh. Tất cả những ồn ào náo động trần gian bị ngăn cách với bên ngoài. Vương quốc khách sạn, CEO của tập đoàn, thân phận cao quý,

tất cả những điều này dường như đều trở nên xa vời. Giây phút này, chỉ có gian phòng này, chỉ có cô đứng trước mặt anh là điều chân thật nhất.

Thượng Linh quay lại thấy ánh mắt Diệp Thổ thật dịu dàng, đột nhiên ngẩng đầu lên, đặt một nụ hôn lên môi anh. Một nụ hôn ngắn ngủi nhưng tươi đẹp như đóa hoa mùa xuân đầu tiên hé nở.

“Không phải em nói phải bắt đầu từ nắm tay hay sao?”

“Đúng vậy, nhưng cũng phải có tiến triển chứ!”

“Đói chưa?” Anh ôm cô.

“Đói lắm rồi!”

“Đi ăn thôi!” Anh giúp Thượng Linh cầm ba lô, cúi đầu hôn lên má cô.

Cô Phương giúp việc tại nhà họ Diệp mãi mãi ghi nhớ khoảnh khắc ngày hôm ấy.

Hôm đó, Diệp lão gia không đến khách sạn, sau khi ăn sáng xong, tâm trạng vô cùng vui vẻ gọi chú Vương lái xe và cậu A Hổ làm vườn đến cùng tập thái cực quyền ở vườn hoa trong nhà. Gần đây, lão gia càng ngày càng chú ý đến việc dưỡng sinh, ngày nào cũng tập thể dục hai tiếng liền ngoài trời. Thực ra chú Vương và A Hổ đều muốn nói, vẫn còn chưa rửa xe, vẫn còn chưa cất cỏ, lại sắp phải đi kiểm định xe rồi, đến giờ phải tưới nước cho khóm hoa hồng trong nhà kính rồi, v.v... Nhưng mệnh lệnh của lão gia mới là thánh chỉ, hai người đành phải đi theo ông, cùng tập thái cực quyền hai tiếng...

Sau giấc ngủ trưa, lão gia đột nhiên lại thích chơi mật chược, nên đã gọi chú Vương và A Hổ đến, còn gọi thêm cả cô Phương, bốn người tụm vào một bàn bắt đầu chơi.

Thực ra cô Phương rất muốn nói, rau trong bếp vẫn chưa nhặt xong, vẫn chưa ngâm sò để ăn tối, cá chưa mổ, thịt bò để trong tủ lạnh vẫn đang cứng như đá... Nhưng mệnh lệnh của lão gia là thánh chỉ, không được phép làm lão gia phật ý. Thế nên chú Vương và A Hổ chăm chú đánh mật chược, nhiều lần bốc hên, thắng được hết chỗ tiền lão gia có trên người.

Vì vậy ngày hôm đó, xe mới rửa được nửa chừng, cũng chẳng kịp đi kiểm định, cỏ chưa cắt và cũng không tưới được khóm hoa hồng trong nhà kính, còn bữa tối... được giải quyết bằng Pizza Hut.

Thường ngày lão gia không thích các loại bánh Tây, nhưng lúc đánh mật chược lão gia đã nói ai thắng sẽ được quyết định tối nay ăn gì. Người thắng là A Hổ, đương nhiên anh chàng thanh niên này thích ăn Pizza, với lại lão gia tâm trạng vui vẻ nên nói cứ thử ăn xem thế nào. Do đó, ngày hôm ấy là lần đầu tiên tất cả mọi người trong tư gia nhà họ Diệp cùng nhau đánh chén một bữa Pizza.

Cô Phương nghĩ lại nhiều điều như vậy, chỉ vì muốn diễn đạt một ý duy nhất, tâm trạng lão gia hôm nay quả thực vô cùng vui vẻ. Thời tiết ấm áp trong xanh, thế giới hòa bình, cuộc sống tuổi già an lành hạnh phúc.

Chỉ có điều tất cả những điều này đều thay đổi hoàn toàn khi thiếu gia ôm một người về nhà họ Diệp. Gương mặt lão gia biến đổi ngay lập tức, nhìn chằm chằm vào cô gái đang ngủ trên tay thiếu gia, thốt lên một tiếng “con” rất lâu.

Thực ra cô Phương không gặp thiếu gia có mấy ngày, nhưng nhìn anh vô cùng rạng rỡ, gương mặt dịu dàng tươi tỉnh, đôi mắt lấp lánh. Cô Phương lại cảm thấy vô cùng nhớ nhung bởi hồi, có cảm giác một năm rồi chưa thấy anh như vậy, cảm động đến suýt rơi nước mắt.

Nhưng rõ ràng lão gia không vui chút nào: “Con lại đưa người đàn bà này về đây làm gì? Cô ta và con đã không còn liên quan gì đến nhau nữa.”

Lông mày Diệp Thổ hơi nhíu lại, miệng khẽ suyt một tiếng, cẩn thận ôm chặt người đang nằm trong lòng anh hơn nữa: “Bố, bọn con sẽ không rời xa nhau nữa đâu, bố có nói gì, làm gì cũng vô ích. Với lại, tối nay chúng con chỉ về đây ở tạm một đêm, sáng mai con và cô ấy sẽ cùng đi. Nếu bố có thời gian hoặc nếu muốn, có thể đến thành phố S thăm chúng con.”

“...”

Nhìn gương mặt lão gia, cô Phương biết lão gia đang tức giận rồi.

“Hay đến cả đêm cuối cùng bố cũng bắt chúng con phải ra đi?” Nói xong Diệp Thổ hơi nhếch miệng cười, gương mặt tuyệt đẹp đầy ngạo mạn hồ hững, quay người từ từ bước lên cầu thang.

Ông Diệp tức run người, nhưng đáng tiếc sức khỏe của ông quá tốt, nên muốn ngắt lịm đi cũng không ngắt nổi. Cuối cùng tức giận phùng phùng kéo ba người cùng chơi mạt chược ra làm bồ trút giận.

“Ông đang làm gì thế hả, rửa xe xong chưa? Đi kiểm định xe chưa hả? Có phải muốn tôi thay lái xe khác không hả?”

“Còn cậu, khóm hoa trong nhà kính sắp chết khô cả rồi, còn ngồi đây chơi mạt chược nữa hả, vừa rồi còn chưa thắng đủ hay sao hả?”

“Còn cô nữa, làm cái gì vậy hả, đã biết rõ tôi không thích ăn đồ Tây rồi, còn không nấu cơm, có phải không muốn làm nữa hay không?”

Cả ba người ngầy lặng đứng trong phòng khách, ngán ngẩm thở than. Đúng là lão gia già thật rồi, xem chừng sắp đăng trí mất rồi, năm nay đúng là công việc khó khăn thật.

“Còn không mau đi làm đi! Trừ lương các người, trừ tiền thưởng của các người!”

“...” Cả ba người không ai bảo ai chạy tán loạn.

Lúc Thượng Linh tỉnh dậy đã là sáng hôm sau, cô lặng lẽ bò trên giường thở than.

Diệp Thổ đã thay xong quần áo từ lâu, đi đi lại lại giữa phòng sinh hoạt chung và phòng khách, bỏ laptop và ít tài liệu vào vali kéo.

Anh chỉ mỉm cười khi thấy cô thức giấc, dặn dò cô mau đi đánh răng rửa mặt, lát nữa xuống nhà ăn sáng.

Anh lấy tài liệu trong ngăn kéo phòng ngủ, chau mày sau khi giở ra xem, đặt một trang trong chồng giấy lại ngăn kéo. Nhân lúc anh đang bận bên ngoài, Thượng Linh lén lấy trang giấy trong ngăn kéo ra, quả nhiên chính là đơn ly hôn cô gửi cho anh năm xưa. Phần chữ ký của người chồng vẫn trống trơn.

Sâu bên trong ngăn kéo còn có một chiếc hộp nhỏ, bên trong chính là nhẫn cưới anh tặng cô.

Thượng Linh bỗng thấy chán chính bản thân mình, lấy tờ đơn ly hôn ra xe làm đôi, ném vào thùng rác.

Diệp Thổ vào phòng đúng lúc Thượng Linh đang xé giấy, đôi môi gợi cảm khẽ mỉm cười: “Sao vậy, sợ anh đổi ý ký đơn hay sao?”

“Tối qua sao anh không gọi em dậy?” Tối qua đang định đẩy nhanh tiến độ, tiến hành luôn công cuộc “biến đổi về chất”, vậy mà... đi xem phim rồi ngủ quên lúc nào không hay, không chỉ ngủ quên lại còn ngủ say như lợn, bị chuyển đi chỗ khác mà chẳng hay biết. Càng nghĩ lại càng thấy bức mình.

“Hình như em rất mệt, dạo này toàn đi sớm về muộn suốt ngày, công việc bận lắm sao?”

“Vâng!” Rất bận, bận giải đáp một bí mật. Có nên kể cho anh cô đã biết tất cả mọi chuyện hay không? Vừa ngẫm nghĩ cô vừa đặt nhẫn xuống bước vào phòng tắm.

Hai người ăn sáng tại phòng ăn dưới tầng một cùng Diệp Minh.

Nhìn gương mặt đối diện mình sa sầm rồi chuyển thành xanh lét, từ xanh lét chuyển sang tái mét, rồi lại từ tái mét nên tím ngắt, Thượng Linh muốn chọc tức ông Diệp vài câu, nhưng nghĩ đến việc ngày xưa con trai ông bệnh nặng, ông chỉ muốn người khác xin lỗi vậy mà còn bị sỉ vả, sau đó còn mất việc... chắc chắn ông cấm hận gia đình cô lắm! Tốt nhất là đừng có đổ thêm dầu vào lửa.

“Cô ăn sáng xong đi vào phòng sách với tôi, tôi có việc cần nói!” Diệp Minh nặng nề lên tiếng.

“Bố!”

“Con ăn gần xong rồi, giờ đi thôi ă!” Thượng Linh quay sang bên cạnh mỉm cười với anh: “Yên tâm, cha anh không ăn thịt được em đâu!”

Thượng Linh gần như đoán được những gì Diệp Minh định nói với cô, thật đúng lúc, cô cũng có điều cần nói với ông về việc đó.

Nói đơn giản, Diệp Minh muốn làm rõ chuyện ngày xưa với cô, cảnh báo hoặc nên nói là đe dọa cô. Dù sao bây giờ cô và Diệp Thổ đã làm lành với nhau, muốn chia rẽ hai người cũng hơi khó khăn.

Còn Thượng Linh nói với ông, đúng là ngày nhỏ cô hồn lảo xác xược, hành hạ A Thổ bao lần, nhưng lúc anh bệnh nặng phải nằm viện cô thực sự không hề cố ý. Có rất nhiều nguyên nhân khiến sự việc xảy ra, không phải cô đang thanh minh cho bản thân mình. Nếu được làm lại, cô nhất định không bao giờ để A Thổ quay lại đỉnh núi, tìm chiếc vòng tay không hề bị mất của cô.

Dù thế nào đi nữa, cô muốn thay mặt nhà họ Thượng thành tâm xin lỗi anh.

“Mã U nói cho cô biết sao?”

“Con tự chấp nối lại mọi việc, không chỉ cô ấy mà còn có cha con - cái gai trong mắt bác.”

Ông Diệp khẽ “hừ” một tiếng: “Ông ta sao? Ông ta luôn nghĩ ta có liên quan đến việc nhà họ Thượng phá sản, nhưng ta chẳng qua chỉ là người ngoài cuộc, đây là ý trời. Năm xưa ta đã từng nói với ông ta chuyện này khi đến viện an dưỡng, nhưng ông ta không chịu tin mà thôi!”

“Bố con bất thành linh rơi từ trên chín tầng mây xuống tận vực sâu, vợ bỏ đi, lại liệt cả hai chân, giờ đây thành ông già đáng thương ngày nào cũng chỉ ngồi một chỗ. Nếu không tìm được ai trút giận, chắc sẽ buồn chán vô cùng. Dù sao bây giờ bác đã có tất cả, vậy cứ để cha con tiếp tục oán hận đi, chẳng qua cũng chỉ là lời nói, bác cũng chẳng thiệt gì!”

“Cô có hiểu quá nhỉ!”

“Bác Minh, nếu bác không ghét con, con cũng sẽ hiểu thảo với bác.” Thượng Linh đột nhiên mỉm cười: “Bác thử nghĩ xem, bác chỉ có mình A Thổ, ngoài ra chẳng có người thân nào bên cạnh, nếu bác cứ cố xen vào giữa hai chúng con, vậy người xúi quẩy sẽ chính là bác. Bác cũng biết, A Thổ sẽ không bao giờ bỏ con, con cũng sẽ không bao giờ bỏ anh ấy... Cũng như bây giờ, anh ấy đã định quay về sống cùng con ở thành phố S, sau này chỉ có một mình bác lẻ loi cô độc trong căn nhà rộng lớn này. Cô đơn lại chẳng có ai trò chuyện, nhớ con trai cũng chẳng gặp được, sau này đến khi con sinh con, lẽ nào cả cháu trai, cháu gái bác cũng không cần sao?”

Gương mặt ông Diệp lại bắt đầu biến chuyển lúc tái mét, lúc xanh lét khi lại hằm hằm, càng lúc càng tức giận hơn.

“Chẳng bằng bác rộng rãi độ lượng hơn một chút, hòa thuận với con, không nghĩ đến những chuyện quá khứ nữa. Nếu được vậy cứ nửa năm chúng con sẽ về nhà ở hai tuần, cùng hưởng niềm vui gia đình đoàn tụ, có được không ạ?”

“Hừm! Nó vốn là con trai ta, đáng lẽ phải về nhà ở.”

“Vậy ba tuần, thêm một năm một lần cả gia đình cùng đi du lịch.”

“Không được!” Gương mặt ông Diệp lạnh lùng: “Ít nhất phải ở lại hai tháng. Còn nữa, cũng phải để cho ta một phòng trong chung cư ở thành phố S, hôm nào ta muốn đến là đến, muốn đi là đi.”

“Chung cư vẫn đang có phòng trống mà. Hai tháng lâu quá! Một tháng thôi ạ!”

“Một tháng rưỡi!”

“Một tháng một tuần!” Thượng Linh ngừng lại một lát: “Không hơn được nữa đâu ạ, bình thường A Thổ cũng sẽ đến thành phố B công tác, không phải một năm chỉ về nhà hai lần ạ!”

“Được! Ngoài ra phải để ta đặt tên cháu.”

“...” Ông Diệp đúng là biết nhìn xa trông rộng, lo xa thế chứ.

“Còn nữa...”

Thượng Linh sắp không chịu nổi, vội bước lên nắm tay ông thật thắm thiết, cười tươi như hoa: “Bố, được rồi ạ! Những chuyện nhỏ nhặt này đến lúc ấy rồi tính tiếp, bố cũng phải hỏi ý kiến của A Thố chứ!”

“Cô vừa gọi ta là gì hả?” Gương mặt ông có phần hơi lúng túng.

“Bố ạ! Giờ bố con mình đã hòa thuận rồi! Con và A Thố vẫn chưa chính thức kết hôn, đương nhiên phải gọi là bố rồi!”

“Hừm! Đừng tưởng ta đồng ý cho hai đứa ở với nhau nghĩa là ta đã chấp nhận. Đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.”

“Vâng ạ, con biết rồi! Bố!” Lại một tiếng gọi rất tự nhiên ngọt ngào, ông Diệp hơi nhếch miệng dường như định nói thêm gì nữa, nhưng lại thôi.

Trước khi rời khỏi thành phố B, Thượng Linh bảo Diệp Thố đưa cô đến nhà họ Phong.

Hai người đến thăm đúng lúc Phong Quốc Kỳ không ở nhà, mẹ cô - Phong phu nhân đang ở ngoài vườn hoa, đùa nghịch với chú cún con cùng cậu bé hơn mười tuổi. Sắc mặt bà không hề thay đổi khi thấy hai người đến, đáy mắt chỉ hơi gợn sóng.

Thượng Linh không ở lại lâu, chỉ chuyển lời cha đến mẹ. Trước đây cha có lỗi với mẹ, không biết trân trọng mẹ, giờ đây biết mẹ có cuộc sống hạnh phúc cha cũng yên lòng, chỉ mong nếu có thời gian, mẹ có thể đến thăm cha một lần. Dù không còn là vợ chồng của nhau nữa, cũng không đến nỗi cả đời không qua lại với nhau, cứ coi như đến thăm một người bạn cũ.

Bao Tây Tình chỉ lặng lẽ lắng nghe, ánh mắt vẫn nhìn vào cậu bé đang chơi đùa, không hề lên tiếng.

Lúc sắp đi, Thượng Linh nhìn cậu bé: “Là nó sao?”

Lúc này Bao Tây Tình mới chậm rãi quay đầu lại nhìn cô: “Là nó.”

“Mười tuổi rồi sao?”

“Sắp mười một rồi!”

“Đáng yêu quá!”

“Tiểu Linh...” Người phụ nữ trung niên hơi xúc động.

“Những gì cần nói lần trước mẹ đều đã nói cả rồi, còn con đã qua tuổi ngây thơ bám riết lấy mẹ từ lâu.” Cánh tay người đứng cạnh khẽ ôm cô, cô quay sang bắt gặp ánh mắt đen sâu thẳm, bỗng cảm thấy tất cả mọi buồn phiền cô đơn đều không còn ý nghĩa gì nữa.

Người ấy luôn ở cạnh cô, quá khứ, hiện tại, tương lai đều như vậy. Dù đã từng cố chấp ép buộc cô, nhưng giờ nghĩ lại thấy thật ngọt ngào. Rõ ràng gặp nhau không đúng lúc, cũng chẳng đúng người, nhưng anh luôn kiên định không hề đổi thay, ở lại bên cô đến tận sau cùng.

“Muốn đi chưa?” Anh ôm cô, gạt những lọn tóc bị gió thổi bay trên gò má.

Cô “ừ” một tiếng, Diệp Thố nhìn Phong phu nhân tâm trạng giằng xé, khẽ gật đầu đưa cô đi.

Dường như có một giọng nói rất khẽ từ phía sau lúc hai người bước đi, rất nhỏ đến nỗi không nghe rõ được, hình như là “xin lỗi” nhưng có lẽ cũng không có tiếng động nào.

Lúc đợi máy bay, cô đi mua đồ uống, khi quay lại thấy anh vừa gác máy, gương mặt có gì đó khác thường.

“Ai gọi vậy?” Thượng Linh đến gần bên anh, đưa anh đồ uống, tựa cằm lên vai anh, nắm chặt lấy cánh tay anh. Vừa đi một lát, vậy mà số lượng các cô nàng xung quanh tăng lên hẳn, ai cũng đang cười hoặc thì thầm nhìn Diệp Thố, mắt sáng như đèn pha.

Có một ông chồng quá đẹp trai cũng chẳng phải là may mắn gì cho cam, cô phải giám sát anh thật chặt, không thể để họ thừa cơ đục nước béo cò được.

Diệp Thố cầm cốc cà phê, quay lại nhìn Thượng Linh. Dường như cô hay nũng nịu hơn kể từ lần đuổi theo anh đến tận thành phố B, anh nói gì cô cũng đồng ý. Lúc đó anh thấy hơi thất vọng trong lòng, nhưng dù

sao đây cũng chính là những gì anh đã chờ đợi từ lâu. Vui mừng làm giảm bớt lo âu trong lòng, anh đắm chìm trong hạnh phúc không muốn đổi diện tất cả.

Nhưng cuộc điện thoại vừa rồi...

“Sao vậy? Sao lại nhìn em như vậy?” Cô vuốt má anh, bĩu môi hôn lên gương mặt trắng bóc tuyệt đẹp.

“Em biết hết rồi sao?” Anh nói đầy ẩn ý, thấy cô thắc mắc liền giải thích: “Người gọi điện là Mã U.”

Thượng Linh sa sầm mặt mày. Mã U đúng là mồm mép tép nhảy, cô không định cho anh biết sớm như vậy.

“Vâng, em biết hết cả rồi! A Thố!... Em xin lỗi, em không biết lần đây anh quay lại tìm vòng tay hộ em thật, em cũng không biết anh bị ốm phải nằm viện...”

“Không phải xin lỗi, không hoàn toàn là lỗi của em. Anh biết, lúc đó em rất ghét anh.”

“Không phải, thực ra béo... cũng rất đáng yêu mà!” Câu nói của cô nghe rất giả tạo, đến cô còn chẳng thuyết phục nổi bản thân mình, quả nhiên cô thấy ánh mắt anh thoáng u tối. Cô vội nói tiếp: “Mã U nói với em, lúc đó anh không muốn em biết chuyện này vì sợ em tự trách mình, sợ em mang gánh nặng nên giấu kín việc của chị ấy.”

“Đối với anh, Mã U cũng giống như mẹ và chị gái, anh chưa bao giờ nghĩ em sẽ hiểu nhầm. Nếu anh biết em vì vậy mà hiểu nhầm, lúc đó chắc chắn anh đã nói với em tất cả mọi chuyện.” Ánh mắt anh xa xăm, hồ hững: “Thực ra, không chỉ vì anh sợ em mang gánh nặng. Còn có một số lý do nữa khiến anh không nói với em, anh không muốn em biết anh đã từng sống như vậy. Anh muốn Diệp Thố xuất hiện trước mặt em lúc này thật hoàn hảo, không còn là A Thố em căm ghét ngày xưa.”

“Những ngày đầu mới gặp lại nhau, anh đã từng có ý định phải trả thù em. Cảm giác của em không sai chút nào, anh đã không hề tôn trọng em khi bắt đầu như vậy. Trong lòng anh cố tình coi em như người đàn bà hám của, chỉ muốn cướp đoạt em bằng vật chất... Nhưng tất cả đều tan thành mây khói kể từ khi em chủ động hôn anh.” Anh quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt tựa như muốn níu chặt đôi mắt ấy: “Em còn nhớ không, hôm đó... lần đầu tiên em chủ động hôn lên má anh. Anh ngồi trong xe hơn ba tiếng đồng hồ sau khi em bước xuống.” Khi ấy trái tim anh như đắm chìm trong mật ngọt. Cảm giác đó quá đối tuyệt vời, đẹp đến mức anh quên đi tất cả hận thù và nguyện đánh đổi bằng tất cả những gì mình có. Đánh đổi tất cả để lấy một ánh mắt và nụ cười dịu dàng của cô.

“Lúc đó anh mới hiểu, dù trước đây có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, tốt đẹp hay xấu xa, dù có đau đớn hơn nữa, anh cũng chưa bao giờ hối hận. Từ khi anh cùng cha đến nhà họ Thượng năm lên tám, kể từ khi nhìn thấy em, dù em có coi thường, căm ghét anh đến đâu cũng không thể nào sánh được với những ký ức tươi đẹp về gương mặt rạng rỡ tràn đầy sức sống và giọng nói cuốn hút của em. So với tất cả những điều ấy, bất kì đau khổ nào cũng đều trở nên thật nhỏ nhoi. Thật đấy, những chuyện trước đây, anh chưa bao giờ hối hận cả.”

Câu nói này... Thượng Linh bỗng giật mình. Cô đã nghe thấy những lời này bên ngoài phòng sách trong đêm cô bỏ đi khỏi nhà họ Diệp. Câu nói đó đã khiến cô hiểu lầm, làm cô quyết định bỏ đi, lại có thể... lại có thể là đang nói về cô sao?

“Em mãi mãi vẫn là công chúa - dù là trước hay sau khi gia đình phá sản, luôn sống rất tự tin, vui vẻ. Nhưng anh chưa bao giờ là hoàng tử mà em cần. Gặp lại Mã U cũng giống như gặp lại chính bản thân anh lúc thắm hại nhất, những ký ức quá khứ khiến anh so đo nên đã lạnh lùng với em.” Rõ ràng giờ đây anh đã vô cùng hoàn hảo, đã là người đứng trên đỉnh cao sự nghiệp vậy mà khi kể lại quá khứ, gương mặt ấy vẫn phảng phất sự tự ti đến đau đớn.

Thật quá mâu thuẫn, tất cả những điều ấy làm cô đau lòng đến vô hạn.

“Đều là lỗi của em...” Cô dựa vào cánh tay Diệp Thố, bám thật chặt vào người anh: “Ngày nhỏ em quá ngang ngược, lúc nào cũng bắt nạt, ghét bỏ anh. Thực ra anh lúc nào cũng đối xử rất tốt với em, từ bé đến lớn đều chăm lo cho em, bảo vệ em, nhưng em lại chẳng hiểu được gì cả...”

Những lời nói dịu dàng ngoan ngoãn sưởi ấm trái tim anh, nhưng anh còn muốn biết một đáp án hơn so với tất cả những điều này: “Anh muốn biết, hai ngày qua em theo anh đến thành phố B, ngoan ngoan nghe lời

anh, có phải đều vì những chuyện trong quá khứ hay không?”

“Anh có ý gì vậy?”

Anh nghiêm mặt, như có một màn sương bao phủ trên khuôn mặt trầm lạnh: “Điều anh cần là tình yêu, chứ không phải sự thương hại của em.”

“Em nghĩ em vẫn phân biệt rất rõ ràng giữa thương hại và tình yêu.”

Diệp Thổ không nói gì, chỉ nhìn Thượng Linh, dường như đang đợi cô nói tiếp. Cô hơi đỏ mặt khi nhìn ánh mắt như đánh cắp cả linh hồn ấy, không ngờ lại trao anh câu trả lời cô ấp ủ bao lâu trong tình huống chưa chuẩn bị trước như thế này. Cô tựa vào anh, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng: “A Thổ, thực ra em cũng rất yêu anh...”

Gương mặt và ánh mắt nghiêm nghị của anh giãn ra chỉ trong giây lát, kéo cô vào lòng, đôi môi mỏng mềm mại hôn lên trán, dịu dàng lướt xuống sống mũi cô, cuối cùng cướp lấy đôi môi cô. Giữa chốn đông người, bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào họ, môi anh vuốt ve môi cô, trượt lưỡi vào miệng cô, một nụ hôn sâu thật nồng nàn.

Thượng Linh thở khó nhọc, một cánh tay anh nắm chặt lưng cô, một bàn tay đỡ sau gáy cô, không cho cô cơ hội chối từ. Đây là nụ hôn sâu đầu tiên kể từ khi hai người làm lành với nhau, nồng nàn đến choáng váng.

“A Thổ, đang ở sân bay...” Thượng Linh phàn nàn.

“Anh biết...”

“Có người... đang nhìn...”

“Cứ để họ nhìn...”

53. Chương 53: Hôn Lễ

Những ngày tiếp theo, Diệp Thổ bắt đầu đi đi lại lại giữa hai thành phố S và Z, cũng may hai thành phố cách nhau không xa, lái xe hai tiếng là đến nơi. Mấy ngày nay không có việc gì quan trọng, anh ở lại thành phố Z, vẫn ở căn chung cư nhỏ một phòng ngủ một phòng khách.

Lúc đầu Diệp Thổ muốn Thượng Linh chuyển về ở cùng anh, cũng không cần phải vất vả làm việc nữa, nhưng lần này Thượng Linh rất kiên quyết, cô không muốn thành kẻ ăn không ngồi rồi.

Cô trốn làm hai ngày, đương nhiên lúc về trường quay bị sặc ột trận. Lúc sắp nghỉ làm lại còn bị Hoa Ninh đến chặn cửa nữa.

Thượng Linh thấy mình đúng là đen đủi đường, lần nào nhân vật nam phụ đến tìm, cảnh tượng nín nín kéo kéo thể nào cũng bị nhân vật nam chính nhìn thấy.

Cũng giống như hôm trước, khi cô đang chuẩn bị về thì đồng nghiệp có việc gấp nhờ cô tĩa lông mày ột mẫu nam. Tĩa lông mày chỉ mất mấy phút, nhưng không ngờ trong mấy phút ngắn ngủi ấy, bàn tay của tên người mẫu kia lại tự động đặt lên eo cô, vừa đặt lên đã hỏi: “Nghe nói em là chuyên gia trang điểm đào hoa nhất ở đây, có phải không?”

Thượng Linh vẫn chưa kịp lạnh lùng cười phản kích lại, màn này đã bị nhân vật nam chính đến đón cô đi ăn tôm gọn. Hôm sau, theo lời kể của mấy đồng nghiệp, lúc đó đến cả không khí trong phạm vi ba mét xung quanh Diệp “mỹ nhân” cũng đều đông cứng lại.

Đương nhiên tên người mẫu kia vội vàng biến mất khi thấy anh như vậy. Thượng Linh sợ “mỹ nhân” tức giận, vội vàng an ủi: “Yên tâm, những chuyện thế này em có kinh nghiệm xử lý lắm, không để người khác bắt nạt đâu!”

Thật không ngờ câu nói này chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa, sau bữa tối đó, anh nằng nặc bắt cô nghỉ việc, hoặc đổi sang công việc nào đó có môi trường làm việc đỡ phức tạp hơn.

Đương nhiên Thượng Linh không chịu nghe lời, lao đến vừa ôm vừa kéo vừa nũng nịu, ép chặt anh cuối cùng lại bị anh lật ngược lại ngã lên ngã xuống. Sau lúc “hoạt động mạnh”, cô cuộn tròn người nằm trong lòng anh khẽ nũng nịu, gương mặt anh tuy vẫn khó khăn nhưng vẫn chiều lòng cô.

Hồi tưởng lại mọi việc, Thượng Linh càng không muốn mất việc hơn, vội gạt tay Hoa Ninh ra, nhưng tay anh cứ dính như sam lấy cô không sao rời ra được. Nhân vật nam chính xuống xe chỉ đứng xem màn kịch, gương mặt lạnh lùng, không chịu tiến lên giúp đỡ gì hết.

“Cậu còn định kéo đến lúc nào nữa?” Thượng Linh quyết định xử lý tình huống bằng cách đàm phán.

“Em định tái hợp với anh ta thật sao?” Hoa Ninh túm chặt hơn.

“Đau tay quá!”

“Em sẽ chỉ dấn vào vết xe đổ nếu quay lại với anh ta thôi!” Một cánh tay còn lại cũng bị tóm chặt.

“Này, tôi đang nói là tay tôi đau đấy!”

“Thượng Linh! Anh muốn em tỉnh táo suy xét mọi việc.” Hoa Ninh kéo cô về phía mình, gần như áp sát vào người cô.

“...” Đúng là ông nói gà, bà nói vịt. Thượng Linh cũng đành chào thua.

Diệp Thổ đứng bên đường lặng lẽ nhử mày nhìn hai người hồi lâu, gương mặt đột nhiên lạnh lùng, một mình lái xe đi mất.

Thượng Linh ngẩn người. Sao lại thế này, phản ứng hoàn toàn trái ngược so với trước đây? Thượng Linh thấy cứ thấp thỏm trong lòng, cuống quýt hết cả lên.

“Anh ta thế mà đã bỏ đi rồi sao?” Hoa Ninh hằm hè: “Đúng là loại đàn ông hẹp hòi, kém cỏi.”

Thượng Linh tức giận, đá một nhát vào chân Hoa Ninh: “Biến ngay! Ai kém cỏi hả? Chồng tôi như thế mà kém cỏi hả? Tôi thích anh ấy hẹp hòi, thích anh ấy hay ghen thì sao hả? Anh ấy càng hẹp hòi, càng hay ghen tức là anh ấy càng yêu tôi, quan tâm đến tôi chứ sao? Cậu có hiểu không hả?”

“Em...” Hoa Ninh hơi ngẩn người. Đúng là quái đản, rốt cuộc đây là ai kia chứ? Hơn một năm qua trước mặt anh, điều cô oán trách nhiều nhất chính là tính sở hữu quá thể đáng của Diệp Thổ kia mà! Vậy mà bây giờ lại...

Nhìn bóng dáng cô nhảy lên taxi vội đuổi theo Diệp Thổ, Hoa Ninh cuối cùng cũng hiểu được thế nào gọi là “lòng dạ đàn bà thật khó lường”. Có lẽ nào Diệp Thổ tức giận thật rồi, còn không thèm đoái hoài đến cô?

Về đến chung cư, Thượng Linh làm mặt nịnh nọt đến nũng nịu anh, nhưng bị anh lườm lạnh lùng. Cô nắm tay anh cố lay lay nhưng bị anh gạt ra. Cô ôm lưng anh gắng bám chặt nhưng lại bị anh đẩy.

“Anh đã hứa với em không tức giận vô cớ rồi cơ mà!” Thượng Linh ôm cổ Diệp Thổ kéo người anh ngã xuống sofa, sau đó áp chặt lên cổ anh hôn... Nhưng ngoài việc hơi thở gấp gáp, thân người nóng lên, gương mặt anh vẫn lạnh lùng, cuối cùng nghiêng răng đẩy cô ra.

Thượng Linh cuống cả lên, chẳng chút xấu hổ bò đến ngồi trên đùi anh: “Em sai rồi, em sai rồi được không nào...”

Anh liếc nhìn cô: “Em sai chỗ nào chứ? Không phải em chủ động tìm cậu ta, em cũng chẳng phải là người giằng co cậu ta, lúc nào em cũng là người bị động cả, sao lại sai cơ chứ?”

Thượng Linh cười hèn hèn: “Cũng không thể phủ nhận đó là sự thật... hờ hờ!” Bị lườm ột cái, Thượng Linh đành im miệng, tiếp tục bám sát hơn nữa vào người anh: “Em không muốn đổi việc, cũng không muốn ăn không ngồi rồi...”

“Có phải em nghĩ không có em anh không sống nổi sao?” Ánh mắt anh sắc như dao.

Thượng Linh nghĩ bụng: Đại ca, chẳng phải đó là chuyện rõ như ban ngày rồi sao? Việc gì phải nói ra nữa?

Đương nhiên nếu cô trả lời như vậy kết cục chắc chắn sẽ rất bi thảm, nên đành cười ngọt ngào: “Đâu có, sao em lại có thể nghĩ như thế được, em sợ anh không thêm để ý em lắm lắm...”

Anh đáp tỉnh bơ: “Giả lắm!”

“Vậy anh muốn thế nào chứ!”

“Nghỉ việc!”

“Không!”

Anh đẩy người đang ngồi trên đùi ra, đi thẳng vào phòng ngủ, một lúc sau anh ôm chăn gối đặt lên sô pha: “Tối nay em ngủ ngoài sô pha.”

Thượng Linh: “...”

Thượng Linh thầm kêu trời sau hai ngày ngủ ngoài sô pha. Chẳng biết làm gì nữa đành phải cầu cứu “Quân sư đầu cầu”. Quân sư đang đau đầu vì việc giả vờ kết hôn với Âu Lực Tư không những không kích được ai đó mà còn bị ông chồng hiện tại túm chặt. Hơn nữa mấy hôm trước còn bị “xơi tái” nữa khiến quân sư không đau đầu vì bản thân mình mà đau đầu vì ông chồng hờ. Âu Lực Tư bây giờ khăng khăng không chịu ly hôn, còn nói giờ mình đã là người của Mễ Mễ, nhất định bắt nàng ta phải chịu trách nhiệm.

Thượng Linh nghe xong chỉ còn biết thở dài ngao ngán: “Hình như tình hình của cậu còn bi đát hơn cả mình thì phải?”

“Đàn ông đều là lũ điên!”

“Đừng nóng, phải bình tĩnh lại chứ!”

“Mình muốn ly hôn!”

“...”

“Mình muốn bỏ nhà ra đi!”

“...” Cầu cứu thất bại...

...

Đương nhiên Thượng Linh biết Diệp Thố để cô ngủ ngoài sô pha là để giữ khoảng cách với cô, không cho cô sấn lại gần nũng nịu anh. Dịch không hành động, vậy cô sẽ hành động.

Hôm đó cô nghỉ làm sớm, mua bộ quần áo ngủ thật gợi cảm, nhân lúc anh ra ngoài, cô tắm tấp ình thơm ngào ngạt, sau đó nằm lên giường tạo dáng đợi anh về.

Nửa tiếng sau, “mỹ nhân” ngăn cả người khi bước vào phòng, Thượng Linh tiếp tục tạo dáng... Rất lâu sau anh không nhìn được cười phá lên. Mấy ngày nay anh đã biết trước thế nào cô cũng sẽ hành động, nhưng không ngờ lại làm như thế này.

Thượng Linh hơi bực mình khi thấy anh cười, từ từ ngồi dậy, kéo vạt áo ngủ lại định xuống giường. Nhưng đúng lúc đó anh không cười nữa, ngồi xuống trước giường, giam cô giữa cánh tay: “Tự mình dăng đến tận cửa, làm gì có chuyện tha cho đi chứ?”

Cô chớp chớp mắt, không nói gì.

“Ngốc này, chẳng lẽ muốn đi làm tiếp đến thế sao?”

“Anh hết giận rồi sao?”

“Hết giận từ lâu rồi!”

“Thế mà còn để em ngủ ngoài sô pha.”

“Anh cứ tưởng buổi tối em sẽ tự mò vào, ai biết em lại ngủ ngoài đây tận mấy ngày liền.”

“...” Rốt cuộc tại sao cô lại phải khổ sở ngủ ngoài sô pha thế không biết nữa.

“Thế này đi, mỗi người đều nhường một bước. Em có thể tiếp tục đi làm, nhưng phải về thành phố S, anh biết mấy công ty điện ảnh ở đó, có thể lo liệu công việc cho em. Với lại nếu bố đồng ý, có thể đón bố đến thành phố S, anh đã hỏi mấy viện an dưỡng ở thành phố S rồi, em có thể chọn lựa. Thế nào?”

Thượng Linh mở rộng cánh tay ôm anh thật chặt: “A Thổ tốt nhất trên đời!”

“Thật không?” Anh lặng lẽ cười, gương mặt nho nhã vô cùng quyến rũ.

“Ừm!” Thượng Linh bám lấy anh, chủ động áp vào môi anh: “Tốt nhất, tốt nhất...”

Người tính không bằng trời tính, nửa tháng sau Thượng Linh vẫn phải quay lại những ngày tháng ăn không ngồi rồi. Nguyên nhân rất đơn giản, cô có thai rồi!

Sau khi nhận được thông báo, ông Diệp ngay lập tức ra lệnh phải chuẩn bị hôn lễ ngay lập tức, nhất định phải tổ chức lễ cưới trước khi bụng cô to lên. Thượng Linh nhắm tính ngày tháng, chắc cô “có” vào lần cô đẩy anh rồi bị anh kéo ngã lên ngã xuống.

Rõ ngán ngẫm, hơn một năm trước hai người ở cạnh nhau lâu như vậy mà chẳng có gì, lần này lại thần tốc vậy cơ chứ, ông trời thật không công bằng.

“Bố... con mới có bầu được một tháng, vẫn còn chưa biết là con trai hay con gái...”

“Vậy nên bố mới đặt mấy cái tên liền, con chọn một tên con trai, một tên con gái chẳng phải là xong hay sao?”

“...”

Ngao ngán đến ngày thứ sáu, Mẹ Mễ khăn gói quả mướp đến nhà cô: “Bạn hiền yêu quý, để cậu được chăm sóc tốt hơn trong giai đoạn đầu của thai kỳ, mình quyết định tạm thời sẽ dọn đến ở nhà cậu.”

“A Thổ đã thuê bảo mẫu ỉnh rồi!”

“Bảo mẫu đến đây để làm việc, còn mình đến để chuyện trò bầu bạn giải sầu giúp cậu, không có gì mâu thuẫn cả.” Mẹ Mễ tự lẩm bẩm một mình, chọn một phòng rồi ở lại luôn.

Thượng Linh trầm nghĩ: “Bỏ nhà ra đi, dọn đến nhà cô ở, đúng là cao tay!”

...

Ngán ngẫm đến ngày thứ mười, Phong Duy Nặc đến gõ cửa nhà cô sau khi anh trở về từ chuyến lưu diễn, nghe nói là đến để tham dự hôn lễ của cô, qua đây thăm cô trước.

Phong Duy Nặc đến được nửa tiếng, Diệp Thổ về nhà trong lúc đáng lẽ vẫn phải có mặt ở khách sạn.

Thượng Linh lườm cô bảo mẫu đang giả vờ bận túi bụi ra ra vào vào trong bếp, bảo mẫu luống cuống chuẩn mất khi bị cô tóm sống với ánh mắt lăm la lăm lét. Vậy là đến hôm đó Thượng Linh mới hiểu bảo mẫu thời nay thực ra luôn kiêm thêm các chức vụ khác nữa.

Diệp Thổ thay quần áo ở nhà, ra ngoài xô pha ngồi, đưa tay ra kéo cô vào lòng, hôn lên má cô như thường lệ, sau đó bắt đầu nói chuyện với vị khách vừa đến thăm.

“Về lúc nào vậy?”

“Sáng nay.”

“Vừa xuống máy bay đã đến ngay đây sao? Thật có lòng quá!”

“Đâu có, tôi cũng chỉ lo lắng cho sức khỏe của Tiểu Linh thôi. Trông sắc mặt hồng hào tươi tỉnh, chỉ có điều cứ ở nhà mãi thể tâm trạng cũng bí bách, vừa đúng mấy hôm tôi đang rảnh rỗi, rất sẵn lòng đưa Tiểu Linh đi quanh quanh đây.”

“Ồ, vậy sao? Vậy thử nói xem, định chuẩn bị đi những đâu vậy!”

“Cũng không đi đâu xa lắm, có lẽ xem phim hoặc đi uống trà.”

“Vậy à!” Gương mặt tuyệt đẹp của Diệp Thổ hướng về phía người ngồi trong lòng anh: “Muốn đi xem phim sao không nói với anh, việc gì phải làm phiền khách chứ?”

Thượng Linh nghĩ thầm: Thực ra em có nói gì đâu!

“Không phiền đâu, đây là vinh hạnh cho tôi.” Phong Duy Nặc nháy mắt cười.

“Đã vậy thì bây giờ đi luôn thôi, dù sao tôi cũng không bận gì, để tôi bảo người đặt vé cho chúng ta.”

Mẽ Mẽ đang ngồi ăn vặt ở bên cạnh cũng giơ tay lên: “Mua bốn vé, em cũng muốn đi!”

“Yêu tinh” hơi nhếch mép cười: “Được, vậy thì đi cùng luôn!”

Diệp Thổ lấy vé xem phim dưới quầy, đưa cho Phong Duy Nặc hai vé: “Tôi đưa Tiểu Linh ra nhà vệ sinh đã, lát nữa gặp nhau trong đó nhé!”

Mười lăm phút sau, Thượng Linh vô cùng kinh ngạc nhận ra ngồi cạnh hai người đều là người lạ cả.

“Bọn họ đâu rồi?”

“Ở hàng ghế tình nhân tầng trên.”

“... Mẽ Mẽ với Phong Duy Nặc, chắc có lẽ không thành đôi được đâu.”

“Những việc này chúng ta không cần phải lo lắng đâu, người cần lo lắng là hai người họ kia.”

Thượng Linh ngơ ngác nhìn nụ cười mỉm trên môi anh, nghĩ ra gì đó liền nói: “Anh... báo cho Âu Lực Tư à?”

“Chẳng phải chồng nên chăm lo cho vợ hay sao? Cứ đi phá hoại cuộc sống vợ chồng người khác là việc chẳng tử tế gì.”

Thượng Linh thầm nghĩ: Hình như ông chồng của Mẽ Mẽ cũng có máu ghen kinh khủng lắm!...

“Ngoan ngoãn ngồi xem phim nào, đừng có lúc nào cũng xía vào chuyện của người ta.” Đôi môi mỏng mềm mại ấm áp đặt một nụ hôn lên trán cô, mùi hương bạc hà quyến rũ phảng phất xung quanh. Bỗng nhiên trên màn hình xuất hiện cảnh tượng cháy nổ, hình như cô nghe thấy anh nói bên tai: “Nghe nói tam công tử của Munster có đai đen Taekwondo...”

Tam công tử của Munster? Một lúc sau Thượng Linh mới nhận ra người anh nhắc đến là Âu Lực Tư.

Ghế tình nhân + ông chồng hay ghen + đai đen Taekwondo... Thượng Linh thầm than trong lòng, lần này Phong Duy Nặc toi đời thật rồi!

Sau hôm đó, quả nhiên Mẽ Mẽ bị bắt phải chuyển về nhà, còn Phong Duy Nặc cũng chẳng lo nổi cho thân mình khi suốt ngày cứ bị quấy rầy.

Tâm trạng Diệp Thổ luôn vui vẻ vì chẳng mấy khi được yên bình thế này, thường xuyên nghỉ làm, ngày nào cũng đưa Thượng Linh đi ăn, xem phim, uống trà, dạo phố, mua đồ...

Tất cả những ngày tháng yên bình đều kết thúc khi ông Thượng, ông Diệp và bà Bao Tây Tình cùng đến thành phố S.

Do mối quan hệ rắc rối, tế nhị phức tạp và mối tình thù ẩn giấu giữa ba người, Thượng Linh bày tỏ tâm trạng như ngồi trên đồng lửa cho chồng sau bữa cơm đầu tiên giữa mấy người.

Báo cáo cụ thể như sau:

Ông Diệp nói, phải tổ chức đám cưới ở thành phố B, phải làm thật lớn, thật phô trương, thật lãng phí, khiến tất cả phải chú ý, nếu được ghi vào sử sách thì càng tốt.

Ông Thượng nói nên tổ chức đám cưới ở thành phố S, dù sao bây giờ hai người cũng ở đây cả rồi! Hơn nữa, Thượng Linh giờ đang mang bầu cứ phải đi đi lại lại chuẩn bị đám cưới thì mệt mỏi lắm!

Phong phu nhân nói, nên tổ chức đám cưới ở thành phố Z, vì hai người đều lớn lên ở đây, hơn nữa chỉ cần làm đơn giản là được, không nên phô trương quá.

Thế là ông Diệp bắt đầu chỉ trích Phong phu nhân, nói bà làm vậy vì không muốn người khác biết chuyện ngày xưa bà từng bỏ chồng bỏ con. Vậy là ông Thượng tức giận bùng bùng, nói ông Diệp chỉ là lái xe của nhà họ Thượng, không có tư cách gì để bàn luận về chuyện của vợ ông.

Phong phu nhân cũng tức giận, nói ông Thượng nhớ cho rõ quan hệ của hai người hiện nay, bà đã không còn là vợ của ông từ lâu rồi!

Sau đó, cuộc tranh luận của ba người chuyển thành cãi vã, không ai còn để ý đến Thượng Linh nữa...

...

Diệp Thổ nghe xong, ôm Thượng Linh vào lòng hỏi: “Vậy em muốn làm thế nào?”

Thượng Linh chớp chớp mắt, rời khỏi lòng anh, bước vào thư viện lấy một quyển sách. Sau đó cô lại sà vào lòng anh, mở sách cho anh xem: “Em muốn thế này, chúng ta đi đến đây, sau đó...” Nói xong cô nhìn anh: “Có được không?”

“Được!”

“Anh đồng ý vui vẻ thế?”

“Em thích là được!” Anh vuốt má cô, ôm cô thật chặt vào lòng.

Một tuần sau, cả ba người vẫn còn đang tranh luận không ngớt về chuyện đám cưới thì kinh ngạc nhận ra đương sự đã mất tích.

“Chúng con đi nghỉ mát, có lẽ sẽ trở về sau khi sinh em bé.”

Đây là bút tích do Diệp Thổ để lại.

“Trở về sau khi... sinh em bé?” Cuối cùng cả ba đã nhất trí được với nhau, đó là cùng tâm trạng cuồng quýt...

Còn lúc này, hai người họ đang ở Hy Lạp. Giấc mơ đi du lịch vòng quanh châu Âu của Thượng Linh cuối cùng cũng thành hiện thực. Ai bảo là phụ nữ đang có thai nhất định phải ở nhà đóng chặt cửa dưỡng thai? Cô đang bồi dưỡng tâm lý cho em bé, để cu cậu (cô nàng) được cảm nhận phong cảnh và nền văn hóa lãng mạn nước ngoài ngay từ khi chưa sinh ra.

Thượng Linh đã quyết định sẽ nghỉ lại mỗi nơi nửa tháng, đợi đến khi bụng to mới quay về, xem còn ai dám để một bà bầu bụng to phải làm đám cưới chứ. Nhưng rõ ràng Diệp Thổ không chiều cô lần này.

Trong nhà thờ trắng muốt bên bờ biển, một hôn lễ đã chuẩn bị xong xuôi đang đợi cô, không cần phải xa hoa, hoành tráng, chỉ là một hôn lễ vô cùng đơn giản.

Trong những tháng ngày vẫn còn là cậu bé trong nhà họ Thượng, anh đã luôn mong đợi một ngày có thể nắm tay cô, cùng cô tổ chức một đám cưới chỉ thuộc về riêng hai người. Đợi nhiều năm qua, kiên trì cũng đã bao lâu, cuối cùng cô vẫn là của anh.

Làn nước biển Aegean sâu thẳm tuyệt đẹp, hai người từ bờ cát trắng tiến vào, cô thấy một nhà thờ, mảnh voan trắng muốt bay trong gió biển, cô bước về phía trước theo tấm thảm đỏ trải trước mắt.

Phía cuối thảm đỏ là cửa nhà thờ, chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh nằm trên chiếc hộp nhung màu đen. Cô vui mừng quay đầu lại, anh đang đứng trong ánh chiều tà.

Gương mặt tuyệt đẹp bình thản. Đôi mắt dịu dàng sâu lắng, dáng người cao ráo càng thêm phần hoàn hảo trên nền biển xanh. Anh từ từ bước đến, những sợi tóc đen lay động trong gió.

Anh nói: “Lấy anh nhé!”

Suốt đời không bao giờ cô quên bầu trời và mặt biển xanh ngắt trong khoảnh khắc ấy.

(Kết thúc chính văn)

Nam Lăng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-duoc-yeu-minh-anh>